

தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்

க. குழந்தைவேலன்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்

(முதல் தொகுதி)

க. குழந்தைவேலன்

கல்வெட்டாய்வாளர்

வெளியீடு :

பைந்தமிழும் பாசறை

தொடர்பகம் : -

7, மூன்றாம் தெரு, பர்.கலைஞர் நகர்,
திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 600 019.

நூல்	:	தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்
ஆசிரியர்	:	க. குழந்தைவேலன்
ஆசிரியர் முகவரி	:	தமிழ்ச்சோலை, 4, திருமலைநகர் இணைவு, பெருங்குடி, சென்னை - 600 096. தொ.பே. 4962310.
வெளியீடு	:	பைந்தமிழ்ப் பாசறை எண்ணூர், சென்னை - 600 057.
வெளியீட்டு எண்	:	எட்டு
உரிமை	:	ஆசிரியர்க்கு
பதிப்பு	:	முதல் பதிப்பு
பதிப்பு நாள்	:	தி.பி. 2031 நளி 25 (10.12.2000)
தாள்	:	18.6 D/D. இயல்வண்ணத் தாள்
பக்கங்கள்	:	26+182
படிகள்	:	1500
விலை	:	உரு. 75.00
அச்சீடு	:	தமிழ்நிலம் 7, முதல் தளம், 33 வெங்கடநாராயணன் சாலை, நந்தனம், சென்னை - 35. தொலைபேசி: 433 7368.

நூல் கிடைக்குமிடங்கள் :

1. துரை. தென்னவன்,
தமிழ்ப் பாசறை, 7, மூன்றாம் தெரு,
பர். கலைஞர் நகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு,
சென்னை - 600 019. தொ.பேசி. 5730213
2. தமிழ்நிலம்
7, முதல் தளம், 33, வெங்கடநாராயணன் சாலை,
நந்தனம், சென்னை - 600 035. தொலைபேசி: 433 7368
3. க. குழந்தைவேலன்
தமிழ்ச்சோலை,
4, திருமலை நகர் இணைவு,
பெருங்குடி, சென்னை - 600 096. தொ.பே. 4962310

மறைமலையடிகளார் நினைவாக ...

வாழ்த்தாத நாளில்லை வையகம்
மறைமலை யடிகள் மறையாத் திருப்பெயர் (வாழ்த்)

ஆழ்ந்து கடலில் முத்தெடுப்பார் போல்
அகன்ற உலக இலக்கியம் அனைத்திலும்
வீழ்ந்து பொருண்மை விளைக்கும் ஆற்றலால்
வெல்ல முடியாத நல்லாசிரியனை (வாழ்த்)

தென்னாடு சார்ந்த குமரிப் பெருநிலம்
திரைக்கடல் மறைத்த உண்மைச் செய்திக்குப்
பொன்னேடு காட்டும் புலவர்க்குப் புலவனைப்
பொழுதெலாந் தமிழுக் குழைத்த தலைவனை (வாழ்த்)

மறையெனப் படுவது தமிழ்நான் மறைநூல்
மற்ற மறைநூல் பின்வந்த குறைநூல்
முறையாய் இவைகட்குச் சான்றுகள் காட்டி
முழக்கஞ் செய்த முத்தமிழ் அறிஞனை (வாழ்த்)

ஆரியச் சொற்கள் இந்நாட்டி லுற்றதும்
அந்தமிழ்ச் சொற்களின் உதவியைப் பெற்றதும்
வாரி யுண்ண ஆராய்ந்த உண்மையை
வழங்கிய திருக்கை சிவந்த வள்ளலை (வாழ்த்)

என்றவாறு பாவேந்தர் அவர்களால் இசைப்பாமாலை சூட்டப்பட்டுப்
பெருமைப்படுத்தப்பட்ட தூயதமிழ் இயக்கத் தந்தை மறைமலையடிகள்
நினைவாக இந்நூலை வெளியிடுவதில் பைந்தமிழ்ப் பாசறை
பெருமையடைகிறது.

பதிப்புரை

பைந்தமிழ் வளர்ச்சிக்கும், தமிழினத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், தமிழ்நிலச் செழுமைக்கும் பாடுபடுவதையே அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்டு ஒல்லும் வகையிலெல்லாம் பணியாற்றிவரும் எமது பைந்தமிழ்ப் பாசறையின் சார்பில் இதுவரை ஏழு நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளோம். எட்டாவது நூலாக வெளிவருகிறது இத் “தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்”!

தமிழக அரசின் தொல்பொருள் ஆய்வுத் துறையில், சிறந்த கல் வெட்டாய்வாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருப்பவரும், தமிழ்மொழி, இன, நாட்டு முன்னேற்றத்தில் ஈடுபாடும் முனைப்பும் கொண்டவரும், தூயதமிழ் இயக்கத்தில் தம்மை இணைத்துக் கொண்டவரும், எமது பைந்தமிழ்ப் பாசறையின் மீது அன்பும் அக்கறையும் கொண்டவருமான தமிழ்த் திரு. க. குழந்தைவேலன் அவர்கள், ‘தென்மொழி’, ‘தமிழ்ப்பொழி’, ‘தெளிதமிழ்’, ‘தமிழர் கண்ணோட்டம்’, திருக்கோயில் முதலான இதழ்களில், நமதுதமிழ், ஆவணத்தமிழ் பெருந்தச்சன் முதலான 44 தலைப்புகளில் பல்வேறு காலங்களில் எழுதிய மிகச்சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளைப் படி எடுத்துக் கொடுத்ததுடன் நூல்வடிவில் வெளியிட எமது பைந்தமிழ்ப் பாசறைக்கு ஒப்புதலும் வழங்கியுள்ளார். அந்த வகையில் நூலாசிரியர் அவர்களுக்குப் பாசறைச் சார்பில் நெஞ்சு நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

“தமிழ்நாட்டில் வேற்று நாட்டவர்தம் ஆட்சியாலும் வேற்றுப் புலத்தினின்று இங்கு வந்து பரவிய மதங்களாலும் இங்கு ஆளுமை பெற்ற மொழிகளாலும் நம் மக்களுக்கு அம்மொழிகளின் மீது இருந்த அறியாப் பெருவிருப்பாலும் நமது மொழியின் பல சொற்கள் பயன்பாடின்றிப் போய்விட்டன. அப்படிப்பட்ட சொற்கள் தாமும் இருக்கின்றனவா என்பது கற்றுவல்ல கல்வியாளர் என்பார்க்குங்கூட அறியா ஒன்றாக உள்ளது. அறிந்தாரும் அவற்றைப் பயன்படுத்த மனமிலராய்க் கைவிட்டு விட்டனர். அவற்றை அறியாமையாலும் பயன்படுத்த விரும்பாமையாலுமே தமிழில் போதிய சொற்கள் இல்லை என இன்று சிலர் அங்கலாய்க்கின்றனர்.

தமிழ் ஒரு பொற்கனிச் சுரங்கம். அறியாமை, பற்றின்மை, ஆள்வினை இன்மை என்ற மட்படிவங்கள் அதை மூடிக்கிடக்கின்றன பொற்கனி மங்கள் பிற கனிமங்களோடு மறைக்கப்பட்டுக் கிடப்பது போலக் கல் வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும், நாட்டிலக்கியங்களிலும், மக்கள் வழக்கிலும், இயல்பான எழுச்சிகளிலும் மலிந்து கிடக்கும் தமிழ்ப் பொற்படி மங்களைத் தூசு தட்டி வெளிக்கொணர்ந்து ஏற்ற அணிகலன்கள் பண்ண வேண்டும். அப்போது இல்லை என்ற குறை இல்லை என்று ஆகிவிடும்.”

இவ்வாறு நூலாசிரியர் தம் உள்ளக்கிடக்கையை தமது 'நமதுமொழி' என்னும் முதற்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அதற்கு ஏற்றவாறு நூலாசிரியர் மறைந்து போன பல அருந்தமிழ்ச் சொற்களை அகழ்ந்தெடுத்து அவற்றின் பொருள்களை அருமையாக விளக்குவதோடு அவற்றை இன்றைய சூழலில் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டுவந்து தமிழ் வளர்ச்சிக்கு ஆக்கமாகவும் துணையாகவும் இருக்குமாறு நம்மை வலியுறுத்துகிறார். இதுவே இந்நூலின் அடிப்படைக் கருத்து.

'தமிழினம் அன்றும் இன்றும்', 'திருவள்ளுவர் ஆண்டு (அ) தமிழாண்டு', 'வல்லினம் மிகுதலும் மிகாமையும்', 'பாவேந்தரும் பைந்தமிழும்' ஆகிய நூல்களை எழுதிப் பாசறைச் சார்பில் வெளியிட இசைவளித்த திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார் அவர்களிடம் மேலும் ஒரு நூலை எழுதி வழங்குமாறு வேண்டிய பொழுது இந் நூலாசிரியரை அறிமுகப்படுத்தியதோடு, அவர்தமது கட்டுரைகளை யெல்லாம் தொகுத்தும், வகைமுறைப்படுத்தியும், இலக்கணப் பிழைத் திருத்தியும், அச்சுப்பிழை திருத்தியும் பேருதவிபுரிந்தார். அந்த வகையில் பாசறையின்மீது அன்பும் மதிப்பும் கொண்ட திருக்குறள்மணி புலவர் ஐயா அவர்களுக்குப் பாசறைச் சார்பில் நெஞ்சார்ந்த நன்றியினை உரித் தாக்குகிறோம்.

இந்நூலுக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் அணிந்துரை வழங்கிய தமிழ்ச் சான்றோர் பேரவை ஒருங்கிணைப்பாளரும், தமிழ் இலக்கியச் சங்கப் பலகை - குறள்பீடத்தின் துணைத் தலைவருமான தமிழறிஞர் தமிழண்ணல் அவர்களுக்கும், வாழ்த்துரை வழங்கிய தமிழக அரசின் தொல்லியல் துறை இயக்குநர். திருமிகு. அப்துல் மஜீது அவர்களுக்கும், முகவுரை நல்கிய திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார் அவர்களுக்கும் பாசறைச் சார்பில் நெஞ்சுநிறைந்த நன்றியினை உரித் தாக்குகிறோம்.

இந்நூல் வெளிவரப் பல்லாற்றாணும் உறுதுணை புரிந்து, பொறுப் பேற்று அச்சிட்டுக் கொடுத்த 'தமிழ்நிலம்' நிறுவன உரிமையாளர் தமிழ்த்திரு. மா. பூங்குன்றன் அவர்களுக்கும் நன்றியறிதலுடையோம்.

இந்நூலின் மூலம் விளக்கமுறும், புதைந்து போன அருந்தமிழ்ச் சொற்கள் தமிழர்களிடையே புழக்கத்துக்கு வந்தால் மட்டுமே இவ் வெளியீட்டின் நோக்கம் நிறைவடையும்.

எனவே அருள் கூர்ந்து தமிழின் மீது அன்பு கொண்டோர் அனைவரும் இந்நூலை வாங்கியும், பிறரையும் வாங்குமாறு ஊக்குவித்தும் தமிழ்த்தொண்டு புரிய முன்வருமாறு தமிழ் அன்பர்கள் அனைவரையும் பைந்தமிழ்ப் பாசறைச் சார்பில் அன்புடன் வேண்டுகிறோம்.

சென்னை, எண்ணூர்,
தி.பி. 2031 நளி 25.

பைந்தமிழ்ப் பாசறை
நூல்வெளியீட்டுக் குழுவினர்.

பைந்தமிழ்ப் பாசிறை

நூல் வெளியீட்டுக் குழு உறுப்பினர்கள்.

1. திரு. க. அச்சுதன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
2. வலம்புரி. க. அடைக்கலப்பன், " " " "
3. திரு. க. அடைக்கலம் " " " "
4. திரு. ச. அரங்கநாதன், மணலிபுத்தூர், சென்னை - 103.
5. திரு. சி. அருண், திருவொற்றியூர், சென்னை - 19.
6. செல்வி. இரா. அறிவுழகி, காலடிப்பேட்டை, திருவொற்றியூர், சென்னை - 19.
7. திரு. சீ. அறிவுடைநம்பி, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
8. திரு. வீ. அறிவுழிவன், " " " "
9. திரு. க. அன்புக்குமரன் " " " "
10. திரு. ஐ. இசக்கிமுத்து, " " " "
11. திரு. கொ. செ. இரகுநாதன் " " " "
12. திரு. த. இரகுபால் " " " "
13. திரு. கா. இரசினி காந்து " " " "
14. திரு. கி. இரத்தினசாமி " " " "
15. திரு. தே. இரமேசுபாபு " " " "
16. திரு. தெ. இரவீந்திரநாது " " " "
17. திரு. வீ. இராமலிங்கம் " " " "
18. திரு. வீ. இளங்கோவன் " " " "
19. செல்வி. தென். இறைச்செல்வி, பர். கலைஞர் நகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
20. திரு. தீ. தி. ஏழுமலை, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
21. திரு. சா. கணேசன், " " " "
22. திரு. இரா. கணேசன் " " " "
23. திரு. கா.வி. கருணாகரன் " " " "
24. திரு. கி. கலைமணி " " " "
25. திரு. பெ. காசிநாதன் " " " "
26. திரு. அ. வெ. காரி " " " "
27. "தமிழன்" பெ. கிருட்டிணன், பாலகிருட்டிணா நகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
28. திரு. கி. குமார், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
29. தமிழன். கு. சம்பத்தகுமார், பாலகிருட்டிணா நகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
30. திரு. ப. சிவபெருமான், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
31. இர. சீனிவாசன், " " " "
32. திருவாட்டி. சிவ. செந்தாமரை, பாரத் நகர், சென்னை - 57.
33. திரு. சி. செல்வராசு, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
34. திரு. க. செல்வராசு, " " " "
35. தமிழன். இரா. கி. செல்வா, பாலகிருட்டிணாநகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
36. அரும்பாவூர். ஆ. செழியன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
37. திரு. சேரலாதன், இந்தியத் தொலைபேசித் தொழிற்சாலை, வெங்காலூர்.
38. திரு. கு. சேரன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
39. திரு. அ. சோணை முத்து, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.

40. திரு. மே. ஞான சேகரன், " " "
41. திரு. இரா. தங்கவரசன் " " "
42. திரு. க. தமிழினியன் " " "
43. திருவாட்டி. தென். தமிழ்ச் செல்வி, பார். கலைஞர் நகர்,
திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
44. திரு. ப. தமிழ்ச்செழியன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
45. திரு. கோ. தமிழநம்பி " " "
46. பரமனந்தல் தமிழ்ப்பித்தன், எண்ணூர் வார்ப்பக ஆலை, சென்னை - 57.
47. திரு. சு. தனபதி, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
48. திரு. சுப. திருமாறன், நகர்க்கூறு-18, நெய்வேலி - 607 803.
49. திரு. ஆ. துரைஇராவணன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
50. தென்மொழி. ப. துரையாசன், க.மு., கருமாரம் பானையம், திருப்பூர் - 638 607.
51. பாவலர். ம. தென்முகநம்பி, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
52. திரு. துரை. தென்னவன் " " "
53. திருவாட்டி. அ. தென்றல், மணலி புதுநகர், சென்னை - 103.
54. திரு. ஏ. நாகராசன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
55. திரு. சுப. நீலன், " " "
56. திருவாட்டி. நீலாவதி அம்மாள், பார். கலைஞர் நகர், திருவொற்றியூர் மேற்கு,
சென்னை - 19.
57. திரு. பா. பரமேசுவரன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
58. திரு. வ.மு. பழனி, " " "
59. செல்வன். தென். பன்னீர்ச் செல்வம், பார். கலைஞர் நகர்,
திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
60. திரு. நா. பாண்டியன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
61. திரு. கை. பெரியப்பா, " " "
62. திரு. பொற்செழியன், இந்தியத் தொலை பேசித் தொழிற்சாலை, வெங்காலூர்.
63. திரு. கு.ச.மணி, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
64. "தமிழ்ச்சி" இரா. கி. மணிமேகலை, பாலகிருட்டிணா நகர்,
திருவொற்றியூர் மேற்கு, சென்னை - 19.
65. திரு. இரா. மதியழகன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
66. திரு. கி. மதிவாணன், " " "
67. திரு. கோ. மனோகரன், " " "
68. திரு. சு. மனோகரன் " " "
69. திரு. இரா. மாதவன் " " "
70. திரு. குரு. மாரிமுத்து " " "
71. திரு. ப. மாரிமுத்து " " "
72. திரு. பா. மா. முத்து " " "
73. 'தமிழன்' ம. முத்துவடுகு, நாட்டரசன் கோட்டை
74. திரு. இரா. முத்தராசா, மணலி புதுநகர், சென்னை - 103.
75. திரு. நா. முரளி, அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
76. திரு. ப. முரளிதரன், அசோக் இலேலண்டு, எண்ணூர், சென்னை - 57.
77. திரு. உ. முரளிதரன், " " "
78. திரு. மா. மோகன் " " "
79. திரு. வெ.மு. விசயகுமார், " " "
80. திரு. கோ. வின்சென்ட் " " "
81. திரு. தி. வேல்முருகன், கடலூர்

அணிந்துரை

முனைவர் தமிழண்ணல்

தமிழிலக்கியச் சங்கப் பலகை - குறள்பீடம், துணைத் தலைவர்
தமிழ்ச்சான்றோர் பேரவை ஒருங்கிணைப்பாளர்.

'அல்லவை தேய அறம் பெருகும்' என்பது நம் தமிழ்மறை. அறம் வளரவளர அறமல்லாதவை தாமே தேயும் என்பதே இதன் கருத்து. 'தேய' என்பது காரணம் கருதிய, 'செய' எனும் வாய்ப்பாட்டு வினையெச்சம். 'தேய, பெருகும்'.தேயுமாறு பெருகும். மாற்றிச் சொன்னால் நல்லவை பெருகப் பெருக, அல்லவை தேயும். இது ஒரு வரையறை விதி (Formula).

நீங்கள் வளரவளர, உங்கள் பகையின் செருக்கு அழியும், பகையும் ஒழியும்.

இன்றைய தமிழ்ப்பகை மிகக் கொடுமையானது; வயிரம் பாய்ந்து வளர்ந்துவிட்ட முள்மரம் அது. அஃது தமிழை அறவே அழிக்க நினைக்கின்ற 'ஆலகால விடம்' அது. கீழறத்தலால், சிறிது சிறிதாய்த் தமிழை, தமிழினத்தை அறுக்க நினைக்கும் கொடிய கூர்அரிவாள் அது.

இது 'இரு பிறப்பாளர்' வடிவிலும் இருக்கிறது. மிகப் பெரும்பான்மையான இருபிறப்பாளர்கள், தாங்கள் தமிழர்களுமாகாமல் வடமொழிப் பிறப்பினராகவும் இல்லாமல், தமிழினத்திற்கு, உடன்பிறந்தே கொல்லும் நோயாய்க் காலகாலமாய்த் தீங்கு செய்து வருகிறார்கள். இதை வருத்தத்தோடு குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது.

இந்தியத் தேசியம், ஒருமைப்பாடு நல்லதுதான்! மறுக்கவில்லை. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்தியத் தேசியத்தை ஒத்துக்கொண்ட காலத்திலிருந்து, நாம் அதிற் பிசக வில்லை; மாறவில்லை. ஆனால் 'இந்தியத் தேசியம்' என்ற போர்வைக்குள் மறைந்துகொண்டு, தமிழை, தமிழினத்தை, தமிழ்ப்பண்பாட்டை அழிக்க ஆயிரம் முயற்சிகள் செய்கிறார்கள். அதை மறுத்து, எதிர்த்து நாம் நம் தமிழை, தமிழினத்தை, தமிழ்ப்பண்பாட்டைக் காத்துக் கொள்ள முயன்றால், உடனே 'தேசியத்திற்கு எதிர்ப்பு' 'ஒருமைப்பாட்டுக்குச் சீர்குலைவு' 'தீவிரவாதம்' என்று முத்திரை குத்தி, நம்மை அழித்து ஒழித்துவிட முயல்கிறார்கள். ஆயிரம் குறுக்கு வழிகளில் நம்மை அடக்கி ஒடுக்கிவிட முயற்சிகள் தொடர்கின்றன.

இதைப்பார்த்துப் பார்த்து, நொந்து நொந்து நமக்கு இந்தியத் தேசியத்தின்மீதே வெறுப்பு ஏற்பட்டால், அதை வித்திட்டு விளைவிப்பவர்கள் யார்? நாம் 'தீவிரவாதிகள்' ஆகுமாறு, அனைத்துக் கொடுமைகளும் செய்யும் 'மவுண்டு ரோடு மகாவிட்டுணுகள்', 'சோ மாறிகள்' தான் அவ்வாறு 'தீவிரவாதத்தை' வளர்க்க நெய்யூற்றி, நெருப்பும் வைக்கிறார்கள்.

நாம் நடுவுநிலைமை தவறக் கூடாதாம்; இவர்கள் தமிழினம் பற்றிய ஒவ்வொரு 'சிக்கலிலும்' நடுவுநிலைமை தவறுவார்களாம்! நாய்கள் குரைக்குமாம்; கடிக்க வரும்போது அடிக்கக் கூடாதாம்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் தமிழர்களாகிய நாம்தான். நம்மில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேரை இருட்டில் வைத்துள்ளோம். அவர்களுக்குத் தமிழைப்பற்றித் தெரியாது; தமிழினப் பண்பாடு பற்றியோ, தமிழிலக்கியம் பற்றியோ எதுவுமே தெரியாது. 'சங்ககாலம்' முதல் நாம் செய்துவரும் தவறு இது.

நாம் ஒரு 'தமிழ் ஒளி இயக்கம்' தொடங்க வேண்டும். வெறும் அ, ஆ கற்பிக்கும் அறிவொளி இயக்கம் மட்டும் போதாது. நம்மில் சமைதூக்குவோர், வண்டியிழுப்போர், கருங்கல் உடைப்போர், பிற்பல தொழிலாளர், வீட்டு மகளிர் அனைவருக்கும் நம் மொழி இலக்கியப் பண்பாட்டையும் இனப்பற்றையும் ஊட்டி, அவர்களைத் 'தமிழ் ஒளி' படைத்தவர்களாக மாற்ற வேண்டும்.

'அல்லவை தேயும்படி அறம் வளர்க்கப்படவேண்டும்!' தமிழின ஒற்றுமையை வளர்த்து, தமிழ் ஒளியைப் பரப்பும் முயற்சியை உடனே தொடங்க வேண்டும். இந்தத் 'தமிழ் ஒளி' நூற்றுக்கு நூறு தமிழரிடையே பரவினால்தான் தமிழ்ப்பகை என்ற இருளை அறவே அகற்றி, நாட்டை விட்டே ஓட்டமுடியும்!.

மேடைப்பேச்சுகளால் இனி ஒன்றும் ஆகாது. அடிப்படைச் செயற்பாடுகளில் இறங்கியாக வேண்டும்.

கல்வெட்டுத்துறை ஆய்வு அறிஞர் க. குழந்தைவேலனின், 'தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்' என்ற இந்நூல், அத்தகைய வலுவான அடிப்படைச் செயற்பாடுகளில் ஒன்று. முதற்கண் அவரைப் போற்றிப்பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன். இந்த நூலைத் தமிழ் உணர்வுடையார் எல்லோரும், வாங்கிப் படித்து, வழிகாட்டியாகக் கொண்டு தமிழுக்கான ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபட வேண்டும்.

எனது 'புதிய நோக்கில் தமிழிலக்கிய வரலாறு' என்னும் நூலில், தமிழகத்தில் வடமொழியினால் நேர்ந்த தாக்குறவுகளை விளக்கமாக எழுதியுள்ளேன். வடமொழியைப் புதுமை கருதி வரவேற்ற 'ஏற்புநிலை' ஒருகாலம்; அது நம்மை அழுத்த முற்பட்டபோது தோன்றிய 'எதிர்ப்பு நிலை' ஒருகாலம்.

இந்நூலாசிரியர், க. குழந்தைவேலன் கல்வெட்டுச் சொற்களை, அகழ்வராய்ச்சி போலத் தேடியெடுத்துத் தருகிறார். நமது கலைச் சொல் வளத்தை இவை காட்டுகின்றன. புதிய கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கும் இவை வழிகாட்டுகின்றன.

'வடமொழிப் பெயர்ப்படுத்தல்' என்பது ஒரு தனி வரலாறு. எந்த ஒரு தமிழ்ப் பெயரையும் வடமொழியாக மாற்றினர்; பொருள் தெரியாமலே (ஏ) மாற்றினர்; தமிழரின் இறைவன் இறைவி பெயர்களை இவர்கள் மாற்ற முயன்ற கொடுமையை, ஒரு பெரிய ஆய்வாகவே நடத்தலாம். 'சமற்கிருதமயமாக்கல்' என்ற முயற்சியில், பெயர்களை

மாற்றுவதில் நடந்துள்ள கொடுமைகளை இந்த நூல்வழி நன்கு அறியலாம்.

இவை அனைத்தையும், சேர்த்து, 'வடமொழி வண்ணப் படுத்துதல்' எனலாம். எல்லாமே வடமொழியிலிருந்து வந்தது போல் காட்டும் முயற்சி இது. இதில் முதலாவது எண்ண வேண்டியது வெளிவண்ணப்பூச்சுத்தான் வடமொழி போற்காட்டும்; உள்ளீடு தமிழ் என்பது எளிதில் உணரப்படும்.

வடமொழி வண்ணப்படுத்துதலிலும் மூன்றுவகை உண்டு. வெளிவண்ணம்: பெயர், கலைச்சொல் மாற்றம். உள்வண்ணம்: தமிழிசை, நாட்டியக் கலையையும் நமது கோயிற்கலை, கட்டிடக்கலை, சிற்பக்கலைகளையும் உட்புகுந்து, மாற்றி அங்கிருந்து வந்தது போலவே எழுதிவைத்து ஏமாற்றியது. சிற்பக் கலையை 'சில்ப சாஸ்திரம்' ஆக்கிய போது, பாலைநிலம் பற்றிக் குறிக்கும் போது 'க்ஷீரஸ்தலம்' என்று மாற்றியுள்ளனர். பாலைக்கும் பாலுக்கும் வேறுபாடு அறியாமல் செய்த கொடுமை இது. 'க்ஷீர' எனப் பாலைக் குறிக்கும்போதே, இக்கலையை மொழியாக்கம் செய்ய முயன்றமை தெளிவாகிறது.

பிறிதொன்று 'உட்கலப்பு வண்ணம்' பாலையும், நீரையும் பிரிக்க முடியாதவாறுபோல, வேதாந்தம் சித்தாந்தம் (சிவனியமும், மாலியமும்) இரண்டும் இன்று யாராலும் எளிதில் பிரித்தறிய ஒண்ணாதவாறு கலக்கப் பெற்றுள்ளன.

இவை அனைத்தும் தமிழில் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்பட வேண்டுமேல். இந்த நோக்குடன் தமிழர் பலர் சமற்கிருதத்தைப் பழுதறக் கற்றாக வேண்டும்.

இந்நூலுள் 'வடமொழிப் பெயர்ப்படுத்தல்' பற்றிப் பல அரிய செய்திகள் குவிந்து கிடக்கின்றன. பேரறிஞர் கா. அப்பாத்துரையார், தமிழகத்தின் திருக்கோயில்களிலுள்ள இறைவன், இறைவி பெயர்கள் எல்லாம் எவ்வாறு, வடமொழிப் பெயர்களாக்கப்பட்டன என்பதை ஒரு நீண்ட கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். காரைக்குடிக்க 'குமரன்' இதழ், சிர்த்திருத்தச் செம்மல் சொ. முருகப்பாவால், நடத்தப்பெற்று வந்தது. அதில் வந்த இக்கட்டுரையைத் தேடி எடுத்து, மேலும் தொடர வேண்டும் என யான் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. இனி, இந்நூலாசிரியரால் அது தொடரப்படும், தொடரப்படவேண்டும்.

மூதறிஞர் மு.வ. அவர்கள் தம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில், கீழ்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: "முதுகுன்றம் முதலான பழைய ஊர்களின் தமிழ்ப் பெயர்களை விருத்தாசலம் முதலான வடசொற்களாக மாற்றி விட்டுப் பிறகு, வடமொழியிலிருந்தே தமிழ்ப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டன எனத் தருக்கமிட்டார்கள் (வாதாடினார்கள்). கோயில் தெய்வங்களுக்கு இருந்துவந்த தமிழ்ப் பெயர்களையும் அவ்வாறே மாற்றினார்கள். பழைய பத்திப் பாடல்களில் இருந்துவந்த தமிழ்ப் பெயர்களும் அவ்வாறு கோயில்களில் வட மொழியாக மாற்றப்பட்டன. 'சங்க' இலக்கியத்தில் கணப்படும் ஆர்க்காடு என்ற ஊர்ப்பெயரை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்தபோது, சொல்லின் சரியான பொருள் உணராமல்,

ஆறுகாடு என்று கருதி ஷடாரண்யம் எனத் தவறாக மொழிபெயர்த்தார்கள். அவற்றிற்கு ஏற்றபடி பிற்காலத்தில் கதைகளும் எழுதினார்கள்". (பக்.10)

நகரத்தார்களின் தலைமை வாய்ந்த குடிவழிக்கோயில் 'இளையாத்தங்குடி'. ஆத்தங்குடி, இளையாத்தங்குடி போலும் ஊர்ப் பெயர்கள் 'ஆதன்' என்னும் பழம் பெயர்வழிவந்தன. இதை 'இளையாற்றங்குடி' எனச் செந்தமிழாக்க நினைத்துச் சிதைத்தனர் சிலர். இதற்கும் இளைப்பாறுதலுக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை. இதை 'விசீராந்திபுரம்' என மாற்றி, அகரர்களுடன் போரிட்டு வென்ற இந்திரன் இளைப்பாறிய இடமென்று புராணமும் எழுதிவைத்துள்ளனர்.

இப் பெயர்மாற்றக் கொடுமை நடந்த வரலாற்றை, கல்வெட்டு, செப்பேடு ஆவணங்களின் சான்று கொண்டு, இந் நூலாசிரியர் விளக்கு மிடம் பல வாகும். இது 'தமிழர்' என்ற அடையாளத்தையே அழிக்க நடந்த முயற்சி என்கின்றார் இவ் ஆசிரியர் (3,4).

கூத்தன், ஆடல் வல்லாளை - நடராசன் ஆக்கியமை; பொன்னம்பலவன் - சபாபதி; ஐயாறப்பன் - பஞ்சநதிசுவரன்; திருவரங்கத்து எம்மான். ஸ்ரீரங்க நாதன்

சொக்கன் - சுந்தரேசன், சொக்கி - மீனாட்சி. கூடல் - மதுரை, வேகும் கடம் - வேங்கடம் - வெப்பமான காடுகுழந்த மலைப்பகுதி. இங்குறைபவன் வேங்கடத்தான். அதை வெங்கடாசலம், வெங்கடேசன், வெங்கடராமன், வெங்கட் எனல். இவற்றையும் சேர்த்துப் பார்க்கலாம்.

திருக்குரங்காடுதுறை உடையார் - ஸ்ரீ ஆபத்சகாபேசுவரர்; திருச்செந்நெறியுடையார் - ஸ்ரீ சாரபரமேஸ்வரர்; தண்சேறை எம்பெருமான் - ஸ்ரீ சாரநாதப் பெருமான்; (திருப்பணையூர்) உடைய அழகிய நாயனார் - ஸ்ரீ செளந்தரேசுவரர்; திருமயிலாடுதுறை உடையார் - ஸ்ரீ மயூரநாதர்; மயிலாடுதுறை - மாயவரம்; திருமறைக்காடு - வேதாரண்யம்; திருமறைக்காடர் - ஸ்ரீ வேதாரண்யேசுவரர்; திருவெண்காடு - சுவேதாரண்யம்; திரு ஆண்டளந்த நாயனார் - ஸ்ரீவர்த்தமானேசுவரர்; திருமுப்பனை உடையார் - திரை தாளீசர்; (திருப்பனந்தான்) திருச்செஞ்சடையப்பர் - ஸ்ரீ அருணசுடேசர்.; திரு அருளாளப் பெருமான் - வரதராசர் (64)

தஞ்சைப் பெருவுடையாரைப் பிருசுதீஸ்வரர் ஆக்கியது உலகறிந்தது. இதனைச் சான்றாகவைத்தே உண்மையறியலாம். தமிழக ஊர்ப்பெயர் களும் ஆற்றுப் பெயர்களும் மட்டுமல்லாமல் நாட்டியம், இசை, சிற்பம், வானநூல், கணியம் போன்ற அனைத்தின் கலைச் சொற்களையும் சமற்கிருதமயமாக்கியமை இனியேனும் அறியப்படுதல் வேண்டும். இவற்றிற்கான ஆய்வாளர்கள்தான் வேண்டும். அத்தகையவர்களுக்கு மட்டுமே விரும்பு பரிசும் பாராட்டும் நல்கவேண்டும்.

கோயிற்கலை, சிற்பம், கட்டிடக் கலைப் பெயர்கள் யாவும், எங்ஙனம் வடமொழிமயமாக்கப்பட்டன என்பதை இந்நூல், சான்றுகளுடன் விளக்கிக் காட்டுவதே இதன் தனிச் சிறப்பாகும்.

- கந் -

பெருந்தச்சன் 'ஸ்தபதி' ஆனதும் இதுபோன்றதே "மலையாள மொழியில் அக்கலைஞன் இன்றும் 'பெருந்தச்சன்' என்றே அழைக்கப் படுகிறான். அத்தகைய கலைஞன் ஒருவனைப் பற்றி, அண்மையில் 'பெருந்தச்சன்' என்ற ஒருதிரைப்படம் வெளிவந்து சிறந்த பாராட்டைப் பெற்றது"

இந்நூல் இவ்வாறு கல்வெட்டுகள் சொல்லும் புதிய சொற்களை - பழையனவே ஆயினும் நமக்கு அறிமுகமாகாதவற்றை - எடுத்தியம்புகிறது. நாம் அறிந்த சொற்களின் பழம் பொருளையும் விளக்குகிறது. தமிழில் முன்பிருந்த கலைச் சொற்களைக் காட்டி, இன்றைய கலைச் சொல்லாக்கத்திற்கான வழிமுறைகளை உணர்த்துகிறது.

வடமொழிமயமாக்குதலில் நடந்துவந்துள்ள முறைகேடுகளைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகளுடனும் நம் நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பாடிய அருட்பாடல்களின் மூலம் விளக்கிக்கூறி, எழுச்சியூட்டுகிறது. இன்றும் அதே போலத்தான், 'ஆங்கிலமயமாக்கலில்' முழுகடித்துத் தமிழை அழித்துவிடப் பன்முகப் படையெடுப்புப் போன்ற முயற்சிகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

மீண்டுமொருமுறை ஏமாறாதிருக்க, இந்நூல் விழிப்புணர்வு தருமென்பது உறுதி.

"இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இதுகாறும் கிடைத்த இத்தகைய ஆவணங்களுள் எழுபத்தைந்து விழுக்காட்டிற்கு மேற்பட்டவை தமிழ் ஆவணங்களே என்பது தொல்லியலாளர் கருத்து" என இவர் கூறுவது, நமது வரலாற்றுப் பெருமையைப் பறைசாற்றுகிறது.

நமது கைவினைஞர்கள், கட்டிடக் கலைஞர்கள், சிற்பப் பெருந்தச்சர்கள் என நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் பயன்படுத்திய - பயன்படுத்துகின்ற தொழிற்களக் கலைச்சொற்கள் பல ஆயிரக் கணக்கின வுள். இவை பல தொன்றுதொட்டு, வாய்மொழியாகவே வழங்கிவருகின்றன; இன்னும் ஏட்டில் ஏறவில்லை; அகர முதலிகளில் இடம் பெறவில்லை.

வடமொழிமயமாக்கப்பட்ட கலைகள் அனைத்தும் உடனடியாகத் தமிழில் மீட்டுருவாக்கம் செய்யப்படவேண்டும்.

தமிழன் தன் அடையாளத்தை இழப்பதற்காக முன்பு செய்யப்பட்ட முயற்சிகளை முறியடிப்பதோடு, இன்னும் ஆங்கிலமயமாக்கி நம்மை அழிக்க நினைப்போரை மடக்கி ஒடுக்கி அடக்கியாக வேண்டும்.

இந்த நூல் அதற்கான தூண்டுணர்வைப் படிப்பவரிடம் விளைவிக்கும். அறிஞர் க. குழந்தைவேலன் மேற்கண்ட முயற்சிகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுத் தமிழ் வரலாற்றில் நிலையான இடம் பெறவேண்டுமென்பதே என் விழைவு. மீண்டும் பாராட்டி வாழ்த்துகின்றேன்.

11-11-2000

நெற்குப்பை

சிவகங்கை (மா.வ)

- தமிழண்ணல்

வாழ்த்துரை

அ. அப்துல் மஜீத்

இயக்குநர், தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை, சென்னை-113.

தொல்லியல் துறையில் சிறப்புநிலைக் கல்வெட்டாய்வாளராகப் பணிபுரியும் திரு. க. குழந்தைவேலன் அவர்கள் 'தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்' என்னும் தம் நூலில் நாற்பத்து நான்கு கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரைகள் யாவும் மனத்தைக் கவரும் தலைப்புகள் கொண்டு விளங்குகின்றன. அனைத்துக் கட்டுரைகளும் படித்துச் சிந்தித்து இன்புறத்தக்கன. கட்டுரைகளை ஆழ்ந்து படிக்கும் பொழுது நம் தமிழ்மொழியில் இருந்த பல தமிழ்ச் சொற்கள் பயன்பாடின்றிப் போய் விட்டதை அறிய முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாகப் 'படி' என்ற கட்டுரையில், காப்பி (Copy), பிரதி, நகல் என்ற மூன்று சொற்களும் முறையே ஆங்கிலம், வடமொழி, இந்திச் சொற்கள். தமிழிடை யே ஆட்சி, மத வழிப் புருத்தனால் தமிழ்மொழி தோன்றிய கால முதலாக இலக்கிய இலக்கணங்களிலும், மக்களிடையிலும் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்த 'படி' என்ற தமிழ்ச் சொல் வழக்கிழந்து விட்டது. அதற்கு மாறாக அம்மொழிச் சொற்கள் இடம் பெற்றமைக்கு நமது பொறுப்பின்மையே காரணம் என்று இந்நூல் ஆசிரியர் வருத்தம் கொள்வது மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும். 'படி' என்ற சொல் செம்பியன் மாதேவியார் கல்வெட்டில் இடம் பெற்றுள்ளதைக் குறிப்பிட்டு மகிழ்வதும், அவ்வம்மையாரைப் போன்று பழைமையைப் பேணிக் காக்கும் பண்பு தமிழர்களிடத்தில் என்றும் இருந்திருக்குமாயின் எண்ணற்ற கலை நூல்களும், அறிவு நூல்களும் மறைந்திரா எனக் குறிப்பிடுவதும், நாம் பொறுப்புள்ளவராய் இருக்க வேண்டுமென வலியுறுத்துவதுடன் 'படி' என்ற சொல்லை மீண்டும் பயன்படுத்துதல் தமிழர்களின் தலையாய கடமை என்று குறிப்பிடுவதும் பாராட்டிற்குரியவாகும்.

நம் தமிழ் மொழியில் இல்லாத சொற்களே இல்லை. அவை நம் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும், நாட்டிலக்கியங்களிலும், மக்கள் வழக்கிலும், இயல்பான எழுச்சிகளிலும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைக் கண்டறிந்து பயன்படுத்தி நம் மொழியினை வளப்படுத்துவது ஏற்றமிகு கடமையாகுமென மொழிவது சாலச்சிறப்புடையதாகும்.

தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியில் கண்டறிந்த சொல்லைக் கொண்டு 'ஓட்டி' என்ற தலைப்பில் எழுதியுள்ள கட்டுரையும், அயல் மொழியின் பெயரை வைத்துக் கொண்டு அதன் பொருள் அறியாத தன்மையை விளக்கும் 'கருப்பாயி' என்ற கட்டுரையும் எண்ணி எண்ணி மகிழ்த்தக்கன.

- கரு -

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகளின் வாயிலாக ஆசிரியர் உணர்த்தும் கருத்துகள் நம் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. அக்கருத்துகளாவன. நம் மொழியைப் பற்றி நாம் பெருமைப்பட வேண்டும். அதனை நேசிக்க வேண்டும். நம் மொழியில் கலந்துள்ள கலப்புச் சொற்களை இனம் கண்டறிய வேண்டும். அறிவியல், தொழில் நுட்பம், குமுகாய வளர்ச்சிக் கேற்ப நமது சொல்வளம் பெருக வேண்டும். ஏராளமான சொற்களை உருவாக்க வேண்டும். அவ்வாறு உருவாக்கும் பொழுது நம் மொழியின் வேர்ச் சொற்களிலிருந்தே உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

ஒரு பொருளைக் குறிக்க நமது மொழி சொல் ஒன்றும், பிற மொழிச் சொல்லும் இருந்தால் நம் சொல்லையே பயன்படுத்த வேண்டும்.

நமது மொழி வேர்ச்சொற்களைக் கொண்டே நமது மொழியை வளப்படுத்தி மேன்மையுறச் செய்ய வேண்டும். அயன்மொழிச் சொற்கள் வருமிடங்களில் அதற்கு மாறாக நமது சொற்களையே பயன்படுத்த வேண்டுமென எடுத்தியம்புவது பாராட்டிற்குரியதாகும்.

தமிழ் ஆட்சிமொழியாகியும், எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ் என்றும் வீறுநடை போட்டுத் தமிழ் வளர்ந்து வரும் இந்நாளில் தமிழிலுள்ள வழக்கொழிந்த பல சொற்களைக் கண்டறிந்து இன்புற இந்நூல் பயனுள்ளதாகும். தாய்மொழிப்பற்றும், தனித்தமிழ் பற்றும், மொழி மீது பாசமும் நேசமும் கொண்டுள்ள இந்நூலின் ஆசிரியர் இதுபோன்ற பல நூல்களை எழுதித் தமிழ்த்தாய்க்கு அணிசேர்க்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறேன். தமிழ் மக்கள் இந்நூலைப் படித்துத் தமிழின் தொன்மையையும், பெருமையையும் அறிவார்கள் என நம்புகிறேன். வாழ்க ஆசிரியரின் தமிழ்த்தொண்டு; வளர்க தமிழ்; வளம் பெறுக தமிழர்தம் வாழ்வு.

16-11-2000
சென்னை-113.

அ. அப்துல் மஜீத், எம்.ஏ.,

முகவரை

திருக்குறள்மணி இறைக்குருவனார்

வரலாற்று மூலங்களுள் முதன்மை வாய்ந்தனவாக விளங்கும் தொல்லியற் சான்றுகள் தமிழர்கள் வாழ்ந்த வரலாற்றையும் வீழ்ந்த-வீழ்த்தப்பட்ட வரலாற்றையும் குறிப்பாகக் காட்டி நிற்கின்றன. வரலாறு எனப் பொதுவாகக் கூறினும் நாட்டு வரலாறு, மக்கள் வரலாறு, மொழி வரலாறு, பண்பாட்டு நிலைகள், நாகரிகப் போக்குகள் முதலியன வெல்லாம் அவற்றில் இலை மறைகாயாக உள்ளன என்பது மட்டுமன்று; அரசரிமை இழந்தும் மொழி, மதம் ஆகியவற்றில் திரிபுற்றும், சாதிப் பாகுபாடுகளால் சீரழிந்தும் நீண்டகாலமாக அடிமையாகக் கிடக்கும் தமிழன் மீண்டும் தலையெடுப்பதற்கான எழுச்சியூட்டவல்ல அடிப் படைக் கூறுகள் சிலவும் அவற்றில் புதைந்து கிடக்கின்றன எனலாம்.

தமிழனின் வீழ்ச்சி முதலில் மொழி நிலையில் தொடங்கியே அடுத்த தடுத்தப் பிறவற்றிலுந் தொடர்கிறது. தமிழினத்தை மேலெழ வொட்டாமல் அடிமைநிலையிலேயே ஆழ்த்தி வைத்திருக்க எண்ணுபவர்கள் தமிழ்வளர்ச்சியைத் தடுப்பதிலும் தமிழைக் கெடுப்பதிலும் இன்றளவும் முனைப்பாக இருத்தல் கண்கூடு. தமிழினத்தை ஆரியத்தால் பிணித்து வைத்திருந்தவர்களே அப் பிணிப்பு இற்றுப் போகும் நிலையில் இன்று. ஆங்கிலத்தால் இறுகப் பிணிப்பதில் குறியாய் இருக்கின்றனர்.

ஆகவே, தமிழின மேம்பாட்டுக்குத் தமிழ் வளர்ச்சி அடிப் படையாகவும் இன்றியமையாததாகவும் உள்ளது. தமிழ் வளர்ச்சி என்ற அளவில் பெரும்பாலோர் இலக்கிய ஆக்கங்களையே கருதுகின்றனர். இலக்கிய வளர்ச்சியும் பயிற்சியும் மட்டுமே தமிழ்வளர்ச்சியன்று; புதுமையாக வளர்ந்து வருவன உள்ளிட்ட அனைத்துத் துறைகளிலும் தமிழ் தூய்மை யுறப் பேணி வளர்க்கப்படல் வேண்டும். அதற்கேற்ப அது வளப்படுத்தப் படுதல் வேண்டும்.

மொழிவளம் என்பது சொல்வளத்தையே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. மொழியின் செழுமையான வெளிப்பாடான இலக்கியம் சொல்வளத்தினாலேயே சிறப்புறுகின்றது. சொல்வளத்தைப் பொறுத்தே பத்துறைநூல்களுக்கான கலைச் சொற்களுக்குரிய பொருள்வரையறை செம்மையாக அமைகிறது. ஆகவே தமிழ்வளர்ச்சிப் பணிகளில் முன்னிற்பது சொல்லாக்க முயற்சியேயாம்.

இனி, சொற்களைப் பற்றியனவும் பிறபொருள் பற்றியனவுமாக அமைந்துள்ள இந்நூறக்கட்டுரைகள், தமிழைக் கெடுக்கவும் தமிழரை அடிமை கொள்ளவும் அயலவர் செய்த சூழ்ச்சிகளைத் தக்க சான்று களுடன் சுட்டிக்காட்டுவதோடு, அதனால் தமிழுக்குற்ற கேடுபாடுகளையும் தமிழருக்குற்ற இழிநிலைகளையும் புலப்படுத்துவனவாகவும் அமைந்துள்ளன; தமிழை அயன்மொழிப் பிணிப்பினின்றும் விடுவித்து அதனைத் துறைதோறும் தூயதாய்ப் பேணி வளர்க்கத் தூண்டு வனவாகவும் அதற்கான நம்பிக்கையை யூட்டுவனவாகவும் விளங்குகின்றன.

- கள -

பண்டு மக்களிடையே பெருவழக்காய் இருந்து பிறமொழிச் சொற்களால் வழக்கு வீழ்த்தப்பட்ட அல்லது வழக்கிழந்த சொற்களைப் பற்றித் தெளிவுறத் தெரிந்து கொள்வது அவற்றை மீண்டும் ஒல்லும் வகையில் வழக்குப் படுத்துதற்கு வழிவகுப்பதோடு, அச்சொற்களின் அமைப்பையும் அவை பொருட்புலப்படுத்தும் போக்கையும் உணர்ந்து அவ்வகையில் புதுச் சொல் புனைதற்கான மனக்கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்துதல் உறுதி!

'திரு' என்னும் அடைமொழியையே வடமொழிப் பற்றாளரும் தமிழ்ப் பகைவரும் ஸ்ரீ என மாற்றிக்கொண்டனர்' என்பது சிறிது அறிவுடையார்க்கும் எளிதில் விளங்கவும், திருவரங்கம் முதலான எண்ணற்ற பெயர்கள் அதனை மெய்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கவும், அண்மையில் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், ஸ்ரீபெரும்பூதூர் என்னும் ஊர்ப் பெயர்களைத் தமிழில் திருவில்லிபுத்தூர், திருப்பெரும்பூதூர் என மாற்ற வேண்டும் என்னும் குரலெழுந்த அளவில் அவற்றை அவ்வாறு மாற்றக் கூடாதெனக் கூக்குரலிட்டு எதிர்த்தவர்கட்கு, இந்நூலின்கண் உள்ள 'திரு' என்னுங் கட்டுரை தருக்க நெறி பிறழாத ஆணித்தரமான மறுப்பாக அமைந்திருப்பது பாராட்டத் தக்கது.

இன்று பெருவழக்குப் பெற்றுள்ள 'நடராஜர்', 'வரதராஜப் பெருமாள்' என்னும் இறைப்பெயர்கள் அண்மைக்காலம் வரை கண்டு பிடிக்கப் பட்டுள்ள எந்த ஒரு கல் வெட்டிலும் செப்பேட்டிலும் இடம் பெறவில்லை யென்றும், ஆடவல்லான், கூத்தப்பிரான், அம்பலவன், அம்பல வாணன், எனவும் அருளாளப் பெருமாள் எனவுமே அவை யாண்டும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன என்று அறியும் போதும் பிள்ளையார் சுழி பற்றித் தெரியும் போதும் நமக்கு வியப்பு மேலிடுகிறது.

சரைக்கல், வரிக்கடவு, ஓட்டி முதலான சொற்கள் இன்றைய தேவையை நிறைவு செய்து மிளர்கின்றன. இன்று இடுகாட்டுள் இடம் பெற்றுள்ள கல்லறையின் பழம்பொருள் நல்லறையாக நம்மை மகிழ்விக்கிறது.

தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை முறையாகப் பயின்று தெளிந்த புலமை நலத்தோடு தொல்லியல் துறையில் ஆய்வும் தோய்வும் கொண்டுள்ள அன்பு இளவல் திரு. க. குழந்தைவேலன் அவர்களின் முதல் வெளிப்பாடாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. தூயதமிழ் உணர்வை இயல்பாகப் பெற்றுள்ள அவர்தம் இந் நன்முயற்சியைப் பாராட்டு வதோடு, தமிழின் வளம் பெருக்கவும், தமிழினத்தின் நலஞ் சிறக்கவும் மேலும் பல அருநூல்களை ஆக்கியளிக்க வேண்டிய பணி அவர்முன் உள்ளது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டி அவர்க்கு என் உள்ளார்ந்த நல்வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூலை வெளியிடும் எண்ணூர்ப் பைந்தமிழ்ப் பாசறைக்கு என் பாராட்டுகள்! பாசறையின் நற்பணிகள் தொடர்க! தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் இதனை ஏற்றுப் போற்றும் என்னும் நம்பிக்கையுடையேன்.

திருவான்மியூர்

- இறைக்குருவனார்

தி.பி. 2031 நளி 7

நினைவில் வாழும்
இருழுது குரவர்க்கும்
எனது படையல்!

ஈன்றுபுறந் தந்தென்னை வளர்த் தெடுத்தீர்
ஏற்றமிகு நற்கல்வி யளித்துவந்தீர்
ஆன்றதமிழ்ப் பணிசெய்யும் வாழ்வளித்தீர்
அன்பருவே பூவாயி அம்மா என்னைச்
சான்றோனாய்க் கண்ட எந்தை கரிச்சி யப்பா
சற்றேனும் அகலாமல் எனது நெஞ்சில்
தோன்றுகின்ற நினைவானீர் இந்த நூலைத்
துகளுநறந் படையலாய் ஏற்பீர் நன்றே!

- க. குழந்தைவேலன்

முன்னுரை

ஒரு தேசத்தை உருவாக்கும் அடிப்படைப் பண்புகளில் தலையாயது மொழியே. மொழியே ஒரு தேசத்தைக் கட்டமைக்கிறது. மொழிவழியாகவே ஒரு தேசமும் தேசிய இனமும் அடையாளப்படுத்தப் படுகின்றன. மொழி இல்லையேல் தேசமும் இல்லை.

ஒரே மொழி பேசும் மக்களும், அம்மக்கள் வாழும் நிலப் பரப்பும் சேர்ந்ததே தேசம். தேசமும் மொழியும் ஒர் உயிரின் அகமும் முகமும் போன்றவை. அகத்தெழும் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாக முகம் இருப்பது போல, ஒரு தேசத்தில் ஏற்படும் ஆக்க அழிவுகள் அத்தேசத்தின் மொழிவழி வெளிப்படும். மொழியில் ஏற்படும் வளர்ச்சியும் தேய்வும், பயன்பாட்டு வலிமையும், வலிமை இன்மையும் மொழியின் குறைபாடன்று இனத்தின் குறைபாடே.

நாவலந் தேயம் என்னும் இந்தியா முழுமையும் ஒரு காலத்தில் தமிழ் வழங்கியது என்னும் கருத்து அறிஞர் பெருமக்களிடையே நெடுநாள்களாக நிலவி வருகிறது. ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிலவிய சிந்துவெளிப் பண்பாடு தமிழர் (திராவிடர்) பண்பாடு என்பது தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் பெரும் பான்மையரின் துணிபு. அதற்கேற்றார் போலத் தொல்தமிழ் மொழியின் எச்சங்கள் வட இந்தியாவின் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றன. வேற்று மொழி இனப்பண்பாட்டு ஆளுமைக்கு இனம் இடம் கொடுத்தமையால் இனக் கலப்பும் இனச் சிதைவும் ஏற்பட விந்திய மலையின் தெற்குவரை தமிழ் தன்னிடத்தை இழந்தது.

பின்னர், கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பிருந்து ஏறத்தாழ கி.பி. 6-7-ஆம் நூற்றாண்டுவரை இன்றைய தமிழகத்திற்கு வடக்கே காரியற்றின் (கிருட்டிணை அறு) தெற்குப் பகுதிவரை மோரியர்களால் ஒரு பேரரசின் குடைக்கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது. மோரியர் காலத்திலும், அதன் பின்னர் அசோகனின் வட்டார ஆட்சியர் வழி ஏற்பட்ட அரசுகளாலும் இப்பகுதி முழுவதும் பாகதம் (பிராக்கிருதம்), பாகதத்தை வீழ்த்தி எழுந்த சமற்கிருதம் ஆகிய வடமொழிகளால் ஆட்சி செய்யப்பட்டது. இதனால் மேலும் தேசிய இனச் சிதைவு ஏற்பட்டது. அப்பகுதிகளில் வடமொழியும் தமிழின் வடபுலத் திசைமொழியும் (வட்டார வழக்கும்) சேர்ந்து கன்னட, தெலுங்கு மொழிகளாய்த் திரிந்து புதிய தேசிய இனமக்கள் உருவாயினர்.

கிறித்துவுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே இப்பகுதிகளில் செந்தமிழ்ச் சிதைவும், வேற்று மொழி ஆளுமையும் நிகழ்ந்துவிட்டமையால் இவை மொழிபெயர் தேயங்களாயின. அத்தகைய மொழிபெயர் தேயங்கள் வேங்கடத்துக்கு அப்பால் இருந்தன என்பதை,

“வேங்கடத் தும்பர்

மொழிபெயர் தேளம்” - (சுகம் 211)

என்பன போன்று வரும் கழக இலக்கியக் குறிப்புகளால் அறியலாம். எனவே தொல்காப்பியரால் செந்தமிழ் வாழும் நிலத்திற்கு வடவேங்கடத்தை எல்லையாக வகுக்க நேர்ந்தது. அவர் கருத்துப்படி வேங்கடத்திற்கு அப்பாற்பட்டது தமிழே ஆயினும் கொடுத்தமிழ் நாடாயிற்று. அன்றைய பரந்த தமிழகத்தை ஒரு மொழி கொண்டு ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் ஆட்சி இன்மையால் கழகக் காலத்திற்கு முன்னரே வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லலகம் என்ற அளவில் தமிழகம் சுருங்கியது. ஆயினும் தமிழ்க்குடி அரசுகளும், தமிழ் வேளிர்களும் ஓரினப் பண்பு மிக்கவராய் இருந்தமையாலும், தமிழ் தழீஇய ஆட்சி செய்தமையாலும் வேற்று மொழி இனக் கலப்பு மிகமிக அருகியே இருந்தது. வேற்றுப் புலச் சமயமும், மொழியினரும் தமிழகத்தில் கால் கொண்டாலும் தமிழினச் சாயல் பெற்றுத் தமிழர்களாய்த் தமிழ்ப் பெயர் பூண்டு தமிழ்வாழ்வு வாழ்ந்தனர். புதிய வரவினரால் ஒரு சில பிறமொழிச் சமயச் சொற்கள் தமிழில் கலந்தாலும் அவை தமிழ்ச் சாயல் பெற்றன.

எனவே, கழகக் காலத்தில் தமிழினச் சிதைவு ஏற்படாமையால் தமிழ் தமிழாக, செம்மொழியாக இருந்தது. இலக்கண இலக்கியச் செறிவு மிகுந்து இருந்தது. தமிழ்க்குடி வேந்தர்களாலும் வேளிர்களாலும் தமிழ்ப் புலமைச் சான்றோர் போற்றிப் புரக்கப்பட்டமையால் தமிழ் எல்லாத் துறைகளிலும் அறிவு நிரம்பி, தனித்தியங்கும் வல்லமை பெற்றிருந்தது. இத்தகைய செறிவால் உள்வரும் வேற்றுப்புல அறிவையும், பொருளையும் உள்வாங்கித் தன்வயப்படுத்தித் தமிழறிவாய், தமிழ்ப் பொருளாய்ச் செய்தது. இவற்றிற்கெல்லாம் இடங்கொடா இன வலிவே காரணம்.

கழகக் கால வீழ்ச்சியோடு தமிழ்கெழு வேந்தர்களும் மாய்ந்தனர். பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் பழந்தமிழ் வேந்தர் குடிப்பெயர் தாங்கிய அரசுகள் தோன்றினும் அவை தமிழ்ச் செறிவு குறைந்தனவே. கொள்வினை கொடுப்பிணைகளால் வேற்றுப் புல இன மொழிக் கலப்புக் கிடனாயின. இதே நேரத்தில் தமிழகத்தின் வடக்கில் வேற்றுமொழி அரசு வட மொழியோடு வந்து தமிழகத்தில் நெடுங்கால் கொண்டது.

வந்து கால்கொண்ட அரசுக்கும், முந்தைத். தமிழர் வழித் தோன்றலாகக் காட்டிக் கொண்ட தமிழ் அரசுகளுக்கும் ஆட்சி முறையில் வேறுபாடு பெரியதாக ஒன்றுமில்லை. இருவேறு அரசுகளும் தங்களை வடமொழித் தொன்மக்கதை (புராணம்) முனிவர்களின் தோன்றல்களாகப் போற்றிக் கொள்வதில் பெருவிருப்புற்றன. அவ்வாறு போற்றும் வடமொழிமாந்தர்க்கு ஊரும், நாடும், பொன்னும் பொருளும் நிலமும் நீச்சும் கொடுத்துப் புரந்தனர். வடமொழிக் கல்விக் கூடங்கள் பல ஏற்படுத்திக் கல்வி அளித்தனர். இவைஎல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக்

கங்கைக்கரைக்கு அப்பால் வரை சென்று ஆயிரக் கணக்கான வடமொழியாளரைக் கொண்டு வந்து குடியமர்த்தினர்; குருவாய், குருமுதலாய்க் கொண்டனர்; அதிகாரிகளாய், அலுவலர்களாய்ப் பணியளித்தனர்.

தமிழாட்சி செய்வதாகக் காணப்பட்டாலும் தமிழ்ப் புலவர்ப் போற்றுதல் மறந்தனர். தமிழ்க் கல்விக் கூடங்கள் தோற்றுதல் மறந்தனர்; தமிழ்க் கலைகள் அறிவியல்கள் வடமொழிப்படுத்துவதைத் தடுக்க மறந்தனர் அதனால் தமிழர் எடுத்த கோயிலுள்ளும், தமிழர் எழுந்தருள் செய்த இறைவனிடத்தும் தமிழ் அயன்மைப்பட்டு போனது. பயன்படா ஒன்று, படுதல் இயற்கை. எண்ணிறந்த தமிழ்க் கலை, இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் வடமொழிப் படுத்தப்பட்டன தமிழ்க் கலை அறிவு நூல்கள் இறந்தன. கலப்புத் தமிழே பிழைப்புத் தமிழாயிற்று.

கி.பி. 13-14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் பெயருக்குத் தமிழரசாய் விளங்கிய அரசுகள் முற்றிலும் வீழ்ந்து, பிற இன மொழி அரசுகள் தமிழகத்தைக் கூறுபோட்டுக் கொண்டன. ஆட்சி, அலுவல், படை என்ற பெயரால் பிறமொழி மக்களின் குடியேற்றம் பாவுக்குள் ஊடைபோல் தமிழக மெங்கும் பரவின. பன்மொழிச் சொற்கலப்பு தவிர்க்க இயலாததாயிற்று. இந்தச் சந்தடி சாக்கில் வடமொழிக்கலப்பு மிகுவிக்கப் பட்டது. முன்னை இட்ட சாதிய விதை உறக்கம் கழிந்து வீறுடன் முளைத்துத் தழைத்தது; கீழ் மேல், தீண்டாமை என்ற நச்சு நிழலைக் கவித்தது.

இத்தகைய பல்வேறு நோய்பற்றித் தன்னிலையில் தளர்ச்சியற்ற தமிழினத்திடையே கூல் கூந்த சமயமும், வணிக வழி வேற்று நாட்டவர் ஆட்சியும் புதிய மொழியைப் புகுத்தியது. வரலாற்றில் என்றுமே இந்தியாவோடு இணைந்திராத தமிழகம் இந்தியாவோடு இணைக்கப் பட்டதனால் பல்வேறு மொழி இன மக்களின் குடிபெயர்வுகளுக்கிடமாயிற்று. தமிழன் தன்னைத் தமிழன் என்று எண்ணிப் பார்க்கும் நிலை மறந்து போயிற்று.

கேட்டிலும் உண்டு ஓர் உறுதி என்னுமாப் போலப் புதிய சமயமும் ஆட்சியும் எல்லோருக்குங் கல்வி என்ற ஒரு புதிய கருவியைக் கையில் எடுத்துப் பள்ளிகளைத் தோற்றுவித்தது. தங்கள் சமயத்திற்கு ஆக்கந்தேடுவதாக இருந்தாலும் மேல் பாலார்க்கு மட்டுமே கல்வி என்ற நிலை மாறி எல்லோருங் கல்வி கற்கத்தலைப்பட்டனர். தம் பண்டைய வரலாறும் பெருமையும் உணர்வதற்கொரு சிறு வாய்ப்பும் கிடைத்தது. உணர்வும் சிந்தனையும் முளைவிடத் தொடங்கின.

சிந்தனைத் தூண்டல்கள் ஏற்படத் தொடங்கியதன் கரணியமாக இன, மொழிச் சிந்தனைக்கு வழிவகுத்தது. தொன்மை மரபும் இலக்கணக் கட்டமைப்பும், போற்றப்பட வேண்டும் என்ற இயக்கங்கள் முளைக்கத் தொடங்கின.

புதிய சமயத்தோடு வந்த வெள்ளையர் ஆட்சியால் புதிய தொரு மொழிக் கலப்பு நுழைந்ததோடு தமிழக எல்லை மேலும் சுருங்கும் நிலைக்கு வித்திட்டது. ஆந்திர சுருநாடக, கேரளப் பகுதிகள் இணைந்த சென்னை மாநிலத்தை (Madras Presidency) ஏற்படுத்தி சென்னையைத் தலை நகராக்கியதால் சென்னை நோக்கித் தமிழ்த்திசைமொழித் தேசிய இனங்கள் குடிபெயரத் தொடங்கின. அதன் விளைவாகத் தமிழகத்தின் முப்புறமும் கலப்புற்று எல்லை குறுகியது.

குறுகிய எல்லைக்குள் ஏற்பட்ட மாநில அரசாகத் தமிழகம் சுருங்கிய பின்னாவது தமிழினம் தழைக்கும், தமிழ் ஆளும் என்ற எண்ணம் எழுச்சி பெற்றது. தனித்தமிழ் இயக்கங்கள், தனித்தமிழ் நாட்டு இயக்கங்கள் தோன்றின. அதன்பயனாய்த் தமிழ் மொழியும் தனித் தன்மையோடு ஆளுமைக்கு அணியமாகியது. ஆயினும் இம்முயற்சிகள் விழலுக்கிரைத்த நீராய்ப் பயனற்றுப் போயின.

நீண்ட நெடிய வரலாற்று மரபும், தெளிவான வரலாற்றுச் சிந்தனையும், தேசம், தேசியம், தேசியினம், தேசிய மொழி, என்பன இயல்பான சிந்தனைக் களங்கள். இச்சிந்தனைக் களங்கள் இருந்தும் அவை அழுக்கப் படுவதற்கான காரணங்கள் மிகையாக உள்ளன. முதலில் பல்தேசியக் கூட்டுக்குள் அடைக்கப்பட்டு, பெரும்பான்மை அடிப்படையில் கட்டி எழுப்பப்படும் ஒற்றைத் தேசியமும் அவற்றை உறுதிப்படுத்தப் பரப்பப்படும் பரப்புரைகளும் செயற்பாடுகளும் தேசியச் சிந்தனையில் சூழப்பத்தை ஏற்படுத்தி மயங்கச் செய்கின்றன.

சூழப்பத்தில் இருந்து தெளிவு பெறுவதற்குத் தடையாக இன்றைய குமுகாயப் பொருளியல் போக்குகள் சூழ்ந்துள்ளன. பல்தேசியச் சந்தைக் சூழப்பத்தில் பன்னாட்டுப் பொருள் குவிப்பு முயற்சிகள்; மனம் தடுமாற வைக்கும் அளவிறந்த நுகர் பொருள்கள், அறநெறியற்ற அரசியல் ஆக்கங்கள், அதிகார மயக்கம்; உழைப்புக்கதிகமான பொருள் குவிப்பு வேட்கை; சிந்தனையை மழுக்கும் செய்தி, தாளிகை, ஒலி, ஒளி, இணைய ஊடகக் கீழறுப்புக்கள் ஆகிய சுருமேகங்கள் இயல்பான தேசியச் சிந்தனை மீது கவிழ்ந்துள்ளன. இதனால் முன்பு எல்லாம் தமிழால் முடிந்தது, இனியும் முடியும் என்ற எழுச்சி பெற்ற எண்ணங்கள் இடையறவு பட்டுள்ளன. இவற்றுக் கெல்லாம் இனச் சிதைவே காரணம்.

இன மொழி விடுதலைக்கான முயற்சிகள் விரைந்து எடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. இனியும் உறங்கினால் தமிழினம் என்றோர் இனம் இருந்தது என்ற இறந்த காலப் பேச்சுதான் நிலைக்கும். எனவே துறைதோறும் தமிழால் முடியும், தமிழினால் முடியுமா? என்ற வினாவை எழுப்புதல் வேண்டும்.

இனமும் மொழியுமாகிய தமிழினும் தமிழும் தழைக்கச் செய்ய இருவகை முயற்சிகள் தேவை. ஒருபுறம் தமிழால் முடியும் என்பதற்கு அதன் சொல்வளத்தை, சொல்லாட்சியைப் பெருக்குதல் வேண்டும்.

தமிழால் முடியும் தமிழினால் முடியுமா என்று கேட்டு தமிழினால் முடியும் என வாழ்ந்து காட்டச் செய்தல் வேண்டும். மறுபுறம் மரபும் வரலாறும் காட்டித் தமிழனைத் தட்டி எழுப்பித் தமிழினால் முடியும் தமிழால் முடியுமா எனக் கேட்டுத் தமிழால் முடியும் எனக் காட்டச் செய்தல் வேண்டும். இருவகை முயற்சிகளும் ஒருசேரச் செய்யப்படல் வேண்டும். இதற்குத் தமிழினத்தைத் தழைக்கச் செய்யும் தன் முனைப்பாளர்கள் அவரவர்க்கு ஏற்றதைச் செய்தல் வேண்டும்.

தமிழ்ச் சொல் வளத்தைப் பெருக்குதல் வாயிலாக தமிழ்க் குமுகாயத்தை வளமான எதிர்காலத்துக்கு இட்டுச் செல்ல முடியும் என்ற நோக்கத்தின் முயற்சியே இச்சிறு நூல். சொல்வளத்தைப் பெருக்குதற்கு உலகத் தேசியச் சிந்தனையாளர்களின் திட்டங்கள் நமக்கு வழிகாட்டுவனவாய் உள்ளன. அவற்றுள் சில.

1. ஒரு பண்பட்ட மொழியில் வழக்கிழந்த சொற்களை வழக்குக்குக் கொண்டு வருதல்.
2. ஆட்சி, அலுவல், சமயம் காரணமாக ஒரு மொழியில் நுழைந்த பிறசொற்களுக்கு அவை வருவதற்கு முன் வழங்கிய சொற்களைப் பயன்படுத்தியும், இல்லாதன வற்றுக்குப் புதுச் சொற்களை உருவாக்கியும் அயற்சொல் நீக்குதல்.
3. வளர்ந்து வரும் அறிவியல், வாழ்வியலுக்குத் தேவையான சொற்களை நமது மொழியின் வேர்ச் சொல்லடியாகத் தோற்று வித்தல்.
4. நாம் உருவாக்கும் பொருள்களுக்கு நமது மொழியில் பெயர் வைத்தல்.

இவ்வாறு பல திட்டங்களைக் கூறியுள்ளனர். இவை எல்லாவற்றையும் செய்யும் பொழுது நமது மொழியின் வேர்ச் சொல் வழியாகத் தோற்று வித்தலையே தலையாய கோட்பாடாகக் காட்டியுள்ளனர். இதனைக் கவனத்திற் கொண்டு செயல்படுவோம்.

கல்லும் சொல்லும் முதல் தொகுதியில் நாற்பத்து நான்கு கட்டுரைகள் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகளில் இரண்டைத் தவிர மற்றவை 1993-முதல் 1999-வரை தென்மொழி, தமிழ்ச்சிட்டு, தமிழ்ப் பொழில், செந்தமிழ்ச் செல்வி, வெல்லும் தூய தமிழ், தெளி தமிழ், தமிழ்க் கம்ப்யூட்டர், திருக்கோயில் ஆகிய தாளிகைகளிலும், புதுச்சேரி வரலாற்றுப் பேரவை மலரிலும் வெளிவந்தவை. இவற்றுள் நாடகமகளிர் 1987-இலும், நடுகுற்றிகளும், சுடுமட்கலன்களும் 1976-இலும் வெளிவந்தன. இவற்றை வெளியிட்டு என்னை ஊக்கப்படுத்தித் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்திய இவ்விதழ்களுக்கு நான் பெரிதும் நன்றியுடையேன்.

இந்நூலுள் பெரிதும் கல்வெட்டில் காணப்படும் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய கட்டுரைகளே மிகுதி. இச்சொற்கள்

யாவும் தமிழர்தம் தமிழிய வாழ்வில் பயன்பட்டுப் பண்பட்ட சொற்கள். எனவே "தமிழிய வாழ்வில் கல்லும் சொல்லும்" எனத் தலைப்பிட்டப் பட்டது. கல்சொல்லும் சொற்கள் அளப்பரியன வாதலால் பல தொகுதி களாக வெளிக்கொணர வேண்டியுள்ளது. ஆதலின் இது முதல் தொகுதி யாக வெளிவருகிறது. இதனைத் தொடர்ந்து பல தொகுதிகள் வரவுள்ளன. ஆக்கச் சொற்கள் சிலவும், தொடர்புடைய ஆய்வுகள் சிலவும் இந்நூலுள் சேர்த்திருப்பதால் கல்வெட்டில் காணப்படும் வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களை பற்றிய கட்டுரைகளை ஒருமுகப்படுத்தி முதற் பகுதியாகவும், கல்வெட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டதேனும் ஆய்வு அடிப்படையில் அமைந்தனவும், கல்வெட்டுச் சான்றில்லாதனவும் ஒருங்குபடுத்தி இரண்டாம் பகுதியாகவும் பிரித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

நோக்கம் ஒன்றாயினும் கட்டுரைகள் யாவும் பல்வேறு காலங்களிலும் சூழல்களிலும் எழுதப்பட்டவை ஆதலால் சிற்சில இடங்களில் கூறியது கூறல் தவிர்க்க இயலாததாகிவிட்டது. இனி வரும் தொகுதிகளில் இவை நேராமல் பார்த்துக் கொள்ளப்படும்.

மொழி வளத்துக்கும், இனவளத்துக்கும் ஆக்கப் பணிகள் செய்ய வேண்டும் என்ற பேரவா என்னுள்ளத்தை அரித்தாலும் அறிஞர் உலகைக் கண்டு அச்சம் என்னை எழுத விடவில்லை. ஒரு வழியாய் துணிந்து எழுதத் தொடங்கியபின் என்னை ஊக்கி ஆர்வப்படுத்தியவர் பலர். அவர்கட்கு என் நன்றியறிதல் என்றும் உண்டு. என் கட்டுரைகள் பலவற்றை முதற்படியிலேயே படித்து நிறை குறை சொல்லும் உண்டு காட்டியாய் விளங்கும் இளவல் திரு. ச. செங்கல்வராயனுக்கும் என் உடன்பிறப்புக்களையார்க்கும் நன்றி சொல்லுதல் என் கடன்.

என் கட்டுரைகள் பல அச்சேறுவதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து ஐயம் தெளிவிக்கும் ஆசிரியனாய், இந்நூல் உருவாவதற்கான ஆக்கப்பணிகள் அணைத்தும் செய்து இந்நூலை வெளியிடச் செய்தவரும், என் எழுத்துப் பணியை விரிவாக்கி என்னை வெளிப்படுத்தும் உற்ற துணையாய் இருப்பவரும் என் தமையருமான திருக்குறள்மணி இறைக்குருவனார் அவர்களுக்கு என்ன கைமாறு செய்ய வல்லேன். இத்துணையும் செய்து நல்லதோர் அறிமுக உரையும் அளித்த பெற்றியை போற்றி வணங்குதல் என் கடன்.

தமிழினும், தமிழும் வாழ வகைகாண இடையறாது உழைத்துவரும் பேராசியப் பெருந்தகை தமிழண்ணல் அவர்கள் இந்நூலை முற்றிலும் படித்து, செய்தவற்றைப் பாராட்டியும் செய்ய வேண்டுவதைச் சுட்டிக் காட்டியும் நல்லதோர் வீறான அணிந்துரை அளித்துள்ளார்கள். அண்ணலார்க்கு என் நன்றி. அவர் கட்டளைப்படி தமிழர்தம் ஊரும் பேரும், கோயிலும் இறையும் பற்றிய விளத்தங்கடாங்கிய நூல்களை விரைவில் வெளிக் கொணர்ந்து என் நன்றியைக் காட்டுவேன்.

- ௨௬ -

என் வேண்டுகலை ஏற்றுப் படித்தும்; நேரிலும், தொலைபேசி வழியும் வினாத் தொடுத்தும்; துறைத் தலைவராயினும் உடன்பிறப்பாய் மதிப்பளித்து வாழ்த்தி உரை வழங்கிய தொல்லியல் துறைத் தலைவர் திருமிகு. அ. அப்துல் மசீது அவர்களுக்குப் பெரு நன்றி உடையேன்.

தமிழ் வாழத் தாம் வாழவேண்டும் என்னும் கோட்பாடுடையராய், தமிழுக்கு ஆக்கப்பணிகள் செய்து பல நல்ல நூல்களை வெளியிட்டுத் தமிழ்த் தொண்டு செய்யும் பைந்தமிழ்ப் பாசறை எனது நூலை வெளியிட முன் வந்தமை நான் பெற்ற பெரும் பேறு. இவ்வெளியீட்டுக்கு என்னைத் தூண்டி அன்பு காட்டி, பொறுமையாய் இடையறாது உழைத்து உருவாக்கம் கொடுத்த பைந்தமிழ்ப் பாசறை பொதுச் செயலாளர் நண்பர் துரை. தென்னவனுக்கு என்றென்றும் கடமைப்பட்டவன்.

என் தலைப்பேற்றுக்குத் தாய்வீடாய் என்னைப் பெற்றுப் பேறு பெறச் செய்த பைந்தமிழ்ப் பாசறையைத் தமிழகம் மறத்தல் அரிது.

என்பால் அன்பு கொண்டு எனது நெடுநீர்மை, நெட்டிழுப்புக்கு எல்லாம் பொறுமையாய்த் தாங்கி இந்நூலை அழகுற அச்சிட்டு உருவாக்கிய எனது அன்புக்குரிய தம்பி 'தமிழ்நிலம்' நிறுவன உரிமையாளர் திரு. மா. பூங்குன்றனார்க்கு என் நெஞ்சு நிறை நன்றி உரித்து.

இலக்கியமும், இலக்கணமும் படித்து இது மட்டும்தான் தமிழ் என்றிருந்த என்னைத் தன்பால் ஈர்த்துத் தந்தைபோல் கல்வி ஈந்து தமிழின் மறுபக்கம் கல்வெட்டில் உள்ளது. எனக் காட்டி இரவும், பகலும், கல்லும் முள்ளும் பாராது தொல்லியல் கல்வி ஊட்டி உங்கள் முன் நிற்கக் காரணமாய் இருந்தவர் என் குருதேவர் முனைவர் இரா. நாகசாமி அவர்கட்கு யான் குருவணக்கம் கூறல் கடன்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அகப்புறச் சூழல்களால் மனம் வீழ்ந்த என் மனத்தின் வீழ்ச்சி போக்கி அன்பால், ஆறுதலால், அரவணைப்பால் என்னை ஊக்கி வாழ்விக்கும் என் மகன் கு. செந்தில்குமரனுக்கும் மகள். கு. சுடர்க்கொடிக்கும் நான் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். எனக்கு மகளாய்ப் பிறந்து தாயாய் விளங்கிப் "புறக்கவலைகளைப் புறந்தள்ளி அரியவற்றைச் செய்யுங்களப்பா! உங்களால் முடியும்! எழுதுங்கள்! எழுதுங்கள்!" என்னும் என் மகளின் ஊக்குதலே என் படைப்புகளுக்கு அடித்தளம். இவர்களைப் பெற்றதால் நான் பெரும் பேறு பெற்றேன்.

என் ஆசைப் பெருக்கினால் எழுந்த இச்சிறு முயற்சியைத் தமிழகம் ஏற்கும் என நம்புகின்றேன்.

- க. குழந்தைவேலன்.

பொருளடக்கம்

பகுதி 1

1. நமது தமிழ்	1
2. ஆவணத்தமிழ்	3
3. பெருந்தச்சன்	10
4. தவிர்தலும் நீக்கலும்	12
5. பேரும் உருவும்	16
6. பதினம்	20
7. வரிக்கடவு	21
8. சின்னம்	25
9. பல்கணி	29
10. படி	32
11. தலைமாறு	37
12. நீர்ததெளி	39
13. எழுந்தருளல்	41
14. உண்ணாழிகை	43
15. எரிசினக் கொற்றவை	52
16. கருப்பாயி	54
17. சிறகு	55
18. வெண்ணெய்க் கூத்தன்	58
19. உவா	60
20. பக்கம்	63
21. அடி நிலை	67
22. நாயகம்	71
23. குடும்பு	74
24. உடன் பிறப்பு	77
25. நல்ல பேச்சு	80
26. நடுவர்	83
27. அணுக்கர்	86
28. அறிகரியாளர்	89
29. சவளி	91
30. பிடிவிளக்கு	93
31. கோக்குவாய், படுகண்	96
32. சுரைக்கல்	100
33. கொண்டிப்பட்டி	104
34. திருக்காவணம்	107
35. கணினித் தமிழ்	114
36. கல்லறை	116
37. திரு	122

பகுதி 2

1. பிள்ளையார் சுழி	136
2. கோயில்மாடு	140
3. தமிழனின் அடையாளம்	144
4. நடுகற் குறிகளும் சுடுமடல் கலங்களும்	146
5. நாடக மகளிர்	153
6. வடமொழி எழுத்துகள்	169
7. ஓட்டி	181

1. நமது தமிழ்

தமிழ்நாட்டில் வேற்று நாட்டவர்தம் ஆட்சியாலும் வேற்றுப் புலத்தினின்று இங்கு வந்து பரவிய மதங்களாலும் இங்கு ஆளுமை பெற்ற மொழிகளாலும் நம் மக்களுக்கு அம்மொழிகளின் மீது இருந்த அறியாப் பெருவிருப்பாலும் நமது மொழியின் பல சொற்கள் பயன்பாடின்றிப் போய்விட்டன. அப்படிப்பட்ட சொற்கள்தாழும் இருக்கின்றனவா என்பது கற்றுவல்ல கல்வியாளர் என்பார்க்குங்கூட அறியா ஒன்றாக உள்ளது. அறிந்தாரும் அவற்றைப் பயன்படுத்த மனமில்ராய்க் கைவிட்டுவிட்டனர். அவற்றை அறியாமையாலும் பயன்படுத்த விரும்பாமையாலுமே தமிழில் போதிய சொற்கள் இல்லை என இன்று சிலர் அங்கலாய்க்கின்றனர்.

தமிழ் ஒரு பொற்கனிச் சுரங்கம். அறியாமை, பற்றின்மை, ஆள்வினை இன்மை என்ற மட்படிவங்கள் அதை மூடிக் கிடக்கின்றன. பொற்கனிமங்கள் பிற கனிமங்களோடு மறைக்கப்பட்டுக் கிடப்பது போலக் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும், நாட்டிலக்கியங்களிலும், மக்கள் வழக்கிலும், இயல்பான எழுச்சிகளிலும் மலிந்து கிடக்கும் தமிழ் பொற்படிமங்களைத் தூசு தட்டி வெளிக்கொணர்ந்து ஏற்ற அணிகலன்கள் பண்ண வேண்டும். அப்போது இல்லை என்ற குறை இல்லை என்று ஆகிவிடும்.

கொரிய நாட்டுச் (வடகொரியா) செய்தியாளர்களிடையே அதன் ஆட்சித்தலைவர் கிம் இல் சங் கூறிய சொற்களை இங்கு நினைவுகூரல் தமிழ்மொழியின் ஆக்கத்திற்கும், தனித்தன்மைக்கும் ஊன்றுகோலாய் உதவும். கொரிய மொழியில் ஏராளமாகச் சீன, சப்பானியச் சொற்கள் பல்கி விட்டன என்று ஒவ்வொரு சொல்லிலும் கவலைப்பட்டுத் தமது மொழியைத் தனித்தன்மையோடு வளர்க்க வழி கூறும் அவரது குரல் செவி புகுந்து உள்ளத்தை நிமிண்டுகிறது.

திரு கிம் இல் சங்கின் படைப்புத் திரட்டுநூல் கட்டுரை ஒன்றில் கூறியவற்றுட் சில வருமாறு:

‘நாம் நமது மொழியைப் பற்றிப் பெருமைப்பட வேண்டும். அதனை நேசிக்க வேண்டும்.’

‘இப்பொழுது நம் மொழியில் புகுந்து நமது மொழியையே மூழ்கடித்துவிட்ட சீனச் சொற்களின் கலப்பு நம்முள் ஒரு பெரிய வினாவாக நிற்கின்றது.’

‘அறிவியல், தொழில் நுட்பம் மற்றும் குமுகாய வளர்ச்சிக்கேற்ப நமது சொல்வளமும் பெருக்கப்படல் வேண்டும். ஏராளமாகச்

சொற்களை உருவாக்க வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு புதிய சொற்கள் உருவாக்கப்படும்பொழுது நமது மொழியின் வேர்ச் சொற்களில் இருந்தே உருவாக்கப்படல் வேண்டும் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.'

'சுருங்கக் கூறின், ஒரு பொருளைக் குறிக்க நமது மொழிச் சொல் ஒன்றும், நம்மிடையே வழக்கில் உள்ள சீனச்சொல் ஒன்றாமாக இரு சொற்கள் இருக்குமாயின் இயன்றவரை முதற்சொல்லையே (கொரியம்) பயன்படுத்த வேண்டும்.....'

சிந்தனை இன்றிச் சீனக் கூறுகளிலிருந்து புதிய சொற்களை உருவாக்காமல் இயன்றவரையிலும் நமது மொழி வேர்ச்சொற்களைக் கொண்டே நமது மொழியை வளப்படுத்தி மேன்மையுறச் செய்ய வேண்டும்.

'மேலும், அயன்மொழிச் சொற்கள் வடிகட்டப் படல் வேண்டும். இயன்றவரையில் அயன்மொழிச் சொற்கள் வருமிடங்களில் அதற்கு மாற்றாக நமது மொழிச் சொற்களையே பயன்படுத்தல் வேண்டும்.'

மொழி இனம் பற்றிய இவர்தம் பல கருத்துகள் சிந்திக்கத்தக்கன.

இந்தக் கருத்துகளை மனங்கொண்டு பாருங்கள். இந்த வகையில் செயல்பட்டால் தமிழில் போதிய சொற்கள் இல்லை என்று கூற நா எழுமா? இருக்கின்ற சொற்களை வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்தாலே நமது தமிழ் எண்பது விழுக்காடு தனித்தன்மை பெற்றுவிடும். அன்றாடம் அறிவியலுக்கு வேண்டிய இருபது விழுக்காட்டுச் சொற்களை நம்மால் ஆக்கிக் கொள்ள முடியும்.

இந்த எண்ணங்களின் முதற்படியாக இன்றைய வழக்குக்கு இன்றியமையாதனவும், நம்மிடையே பயின்று மறைந்துள்ளனவும், கால இடச் சூழல்களால் இயல்பாய் எழுந்தனவும், போலி நாகரிகத்தால் மூலை முடுக்குகளில் மட்டும் தம் உயிர்மூச்சைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டுள்ளனவுமாகிய சொற்களை மனங்கொள்ளத் தக்க நிலையில் ஒரு தொடராய் எழுதுதல் நலமெனத் துணிந்ததன் விளைவே இத் தொடர். போலிப் பெருமைகளையும், பொய்ம்மைப் பற்றுக்களையும் நீக்கிவிட்டு, நமக்கு நம் மொழியை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனம் மட்டும் இருந்தால் போதும் வழி தானாகப் பிறக்கும்.

2. ஆவணத் தமிழ்

மக்கள் வாழ்வு குமுகாயங்களாக நிலைகொண்ட பொழுது வாழ்க்கைத் தேவைக்காகக் கொடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஊடாட்டங்களைப் பதிவு செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது. இத்தேவையே ஆவணத் தோற்றத்திற்கு அடித்தளமாக அமைந்தது. எழுத்துகள் தோற்றுவிக்கப்படாத காலத்தில் எழுத்தொற்றியும் கல்குழித்தும் உருவெழுதியும் கீறியும் தம் பதிவுகளைப் பதிந்தனர். இத்தகைய பதிவுகளின் வளர்ச்சியே எழுத்தின் தோற்றத்திற்கான காரணிகளில் தலையான காரணியாக அமைந்தது. எழுத்துகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டு வளர்ந்த பின்னர் ஆவணங்கள் பரந்து விரிந்து பெருகின.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஆவணப் பதிவு அசோகனது காலத்திற்குச் சற்று முன்னரே தொடங்கிவிட்டது எனலாம். தமிழகத்து மலை முழைஞ்சுகளிலும், மட்கல ஓடுகளிலும் பரவலாகக் கிடைக்கும் எழுத்துப் பொறிப்புகள் இதனை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவ்வெழுத்துப் பொறிப்புகளே தொடக்க ஆவணங்கள் ஆகும். தொன்மையான இப்பதிவுகளின் வளர்ச்சி காலத்திற்கும், இடத்திற்கும், தேவைக்கும் ஏற்ப ஓலைச் சுவடிகள், கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள் எனப் பலவாறாகப் பல்கிப் பெருகின. இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் இதுகாறும் கிடைத்த இத்தகைய ஆவணங்களுள் எழுபத்தைந்து விழுக்காட்டிற்கு மேற்பட்டவை தமிழ் ஆவணங்களே என்பது தொல்லியலாளர் கருத்து. இவ் ஆவணங்கள் அவை தோன்றிய காலத்து நாடு, இன, மொழி, குமுகாய நிலைமைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் காலக் கண்ணாடிகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் ஆவணங்களைப் பல்வேறு அறிஞர் பெருமக்களும், ஆர்வலர்களும் தேடித் தொகுத்துப் பல்வேறு நோக்கில் ஆய்வுசெய்து வருகின்றனர். இவ்வாய்வுகள் பெரும்பாலும் வரலாற்றைக் கட்டமைக்கவே பெரிதும் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. வரலாற்றின் நோக்கமே நாம் வாழ்க்கைப் பட்டாங்கில் அடைந்த வெற்றிகளையும், இழப்புகளையும் பட்டறிவாகக் கொண்டு முன்னேற்றத்தை நோக்கி வீறுகொண்டு எழுச்சிபெற்று வளமான எதிர்கால வாழ்வை அமைத்துக் கொள்வதே என்பது சான்றோர் கருத்து.

தமிழ் ஆவணங்கள் நம் நாடு இன மொழியின் வளர்ச்சிக்கும், எழுச்சிக்கும் பல அரிய பாடங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றன என்பதனை, அவற்றைக் குமுகாயக் கண்கொண்டு பார்ப்பார் நன்கறிவர். முந்தைய காலங்களைவிட இன்றைய

நடைமுறைக் காலம் உலகைச் சுருக்கி விரைந்த வளர்ச்சிப் போக்கைப் பெற்றுள்ளது. இன்றைய வளர்ச்சிக்கேற்பத் தமிழ் மொழியில் சொல்வளம் இல்லை என்ற பல்வேறு முனகல்களுக்கு அடிப்படை இன்றேனும் இதனைப் புறந்தள்ளாது தீர்வு காணல் இன்றியமையாதது.

நம்மிடையே அன்றாட வழக்கில் பிறமொழிச் சொற்கள் பல தேவையின்றிப் பயின்று வருகின்றன. சரியான தமிழ்ச் சொற்களை அறியாமையால் கலந்து பேசுவது ஒருவகை. தமிழ்ச் சொற்களை அறிய விரும்பாமையால் கலப்பது மற்றொரு வகை. அறியாமை தவறன்று. அறிய விரும்பாமை குற்றம். நம்மிடையே அன்றாட வாழ்க்கை நடைமுறைக்குத் தேவையான சொற்கள் நம்மிடையே மலிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றைத் தேடித் தெளிந்து வழங்கினால் தொண்ணூறு விழுக்காடு மொழிக் கலப்பு நீங்கும். இரண்டாவதாக இன்றைய விரைந்த அறிவியல் வளர்ச்சியால் கலப்பது. இதற்கும் மனமிருந்தால் தீர்வு காண இயலும். தமிழின் ஒவ்வொரு வேர்ச் சொல்லும் பல்வேறு சொற்களிகளைக் கொடுக்க வல்லன. அறிவுநீர் பாய்ச்சி, சிந்தனை உரங் கொடுத்தால் பூக்கலைச் சொற்களை உருவாக்கிவிட முடியும். மாசற்ற பற்றும் மாறா உழைப்பும் பயனைத் தேடித்தரும்.

இந்த நேரத்தில் வடகொரியத் தலைவர் கிம் இல் சங் கொரிய மொழியின் வளர்ச்சிக்குக் கூறிய கருத்துக்களைத் தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்குக் கருத்தில் கொள்ளல் பயனுடையதாகும்.

சீனாவும், சப்பானும் தமது ஆளுமையில் கொரிய மொழியில் கலப்படத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அவற்றைக் களைந்து பழைய சொற்களைப் பயன்பாட்டுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதும் தேவைக்கேற்ற புதிய சொற்களைத் தமது கொரிய மொழி வேர்ச் சொற்களில் இருந்து உருவாக்க வேண்டும் என்பதும் பிறமொழிச் சொற்களை விலக்கிக் கொரியச் சொற்களையே பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதும் அவருடைய கருத்து.

கொரியமொழிக்கு ஏற்பட்ட அதே நிலைமைதான் நமது மொழிக்கும் ஏற்பட்டது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக பிற மத, மொழிகளின் தாக்கத்தால் தமிழ்ச் சொற்கள் பலவாறு வழக்கொழிக்கப்பட்டன. இதற்குப் பிற மொழிகளின் திணிப்பு முயற்சி மட்டுமின்றி நம்மவர்க்குப் பிற மொழிமாட்டு ஏற்பட்ட ஈர்ப்பும் (மோகம்) காரணமாயிற்று. இம்மொழித் திணிப்பால் நமது ஆட்சி, ஆவணம், வாழ்க்கை, வழிபாடு, தொழில், கலை போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் அயன்மொழிக் களை மண்டிவிட்டது. நம் தனித்தன்மையையும் கலைச்சொற்களையும் இழந்துவிட்டோம். இழந்த அவற்றை மீட்டெடுக்க நமக்கிருக்கும் ஒரே பிடிபாடு தமிழ் ஆவணங்களே.

ஆவணங்களில் நமது அன்றாட வாழ்க்கை நடைமுறைக்குத் தேவையான கலைச் சொற்களும், பத்துறைக் கலைச் சொற்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை மீட்டெடுத்து வழக்கப் படுத்திவிட்டால் தமிழ் மொழியின் அடித்தளம் வலுவூட்டப் பெற்றுவிடும். வலுவான கட்டமைப்பின் மீது நின்று நமது வேர்ச்சொல் மூலங்களிலிருந்து அறிவியற் புத்துலகுக்கு வேண்டிய சொற் செல்வங்களை ஆக்கம் செய்துவிடலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. பெருஞ்சோற்றுக்குச் சில பருக்கைகள் பதமாதல் போலச் சில எடுத்துக்காட்டுகள் வழி நமது சொற்களின் இழப்பையும் மீட்டெடுக்கும் வாய்ப்பையும் ஆவணத் தமிழ் என்னும் இக்கட்டுரை வழிக் காண்போம்.

பொதுவாக ஒரு மொழியைப் பிற மொழியில் பெயர்த்தெழுதும் பொழுது சிறப்புப் பெயர்களை உள்ளது உள்ளவாறே எழுதுவதுதான் உலக மரபு. ஆனால் வடமொழியாளர்கள் சிறப்புப் பெயர்களைக்கூட விட்டு வைக்கவில்லை. தமது கையில் பட்ட ஊர்ப்பெயர்களையும், நீர்நிலைப் பெயர்களையும் மொழிபெயர்த்தெழுதினர். மொழிபெயர்க்க ஒண்ணாத பொழுது வேறு பெயரால் அழைக்கத் தலைப்பட்டனர். இதனால் நூற்றுக்கணக்கான இடப்பெயர்கள் வடமொழிப் பெயர்களாயின. போகூழிலும் ஓர் ஆகூழாக நாட்டுப்புற மக்கள், அயன்மொழியையும், அயற்பண்பாட்டையும் விரைந்தேற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் மாற்றப் பெற்ற பெயர்களின் ஒரு பகுதி ஏற்றுக் கொள்ளப்படாது காப்பாற்றப்பட்டன. ஆனால் மற்றுமோர் பெரும்பகுதி நிலைத்துத் தமிழைக் கலப்படப் பொருளாக்கிவிட்டது.

கழகக் (சங்க) காலத்திலேயே வடமொழியாளரும், வடமொழிப் பகுதியில் தோற்றப் பெற்ற வேத, சமண புத்த மதங்களும் தமிழகத்தில் பரவத் தொடங்கின. எனினும் தமிழ்சார் மொழிகளான தெலுங்கு, கன்னடம் முதலியவைகளைப் போல் தமிழும், தமிழரும் கேடுறவில்லை. தமிழ் மொழியின் இலக்கிய இலக்கணப் புலவர்களின் பெருங்காப்பும், மக்கள் மனப்பாங்கும் இதற்குப் பெருங் கரணியமாகும். மன்னர்களும் மக்களும் தமிழ்ப் பெயரினராகவே தங்களைக் காத்துச் கொண்டனர்.

கழகக் காலத்திற்குப் பின் வந்த பல்லவ, பாண்டிய, சேர, சோழ அரசர்கள் வடமொழி வல்லாண்மையை ஏற்று வடமொழியைப் புரந்தமையோடு தம் சிறப்புப் பெயர்களையும், பட்டப் பெயர்களையும் வடமொழிப் பெயர்களாகவே சூட்டிக்கொண்டனர். இவர்கள் தங்கள் வெற்றிக்கும் புகழுக்கும் ஏற்பத் தம் பெயரால் பல ஊர்களைத் தோற்றுவித்தனர். நூற்றுக்கணக்கான பழைய ஊர்களுக்குத் தமது சிறப்பு மற்றும் பட்டப் பெயர்களைச் சூட்டினர். இவர்களுடைய பெயர்கள் யாவும் வடமொழிப் பெயர்களேயாதலால் பல தமிழ் ஊர்கள் தாராபுரம் (இராச நாசபுரம்), திரிபுவனம், பல்லவனீசுவரம் போன்று வடமொழிப் பெயர்களாயின.

இவ்வரசுகள் அனைத்தும் வடமொழி வேதம் வல்ல பிராமணர்களுக்குப் பிரமதேயம், சதுர்வேதிமங்கலம் என்ற பெயரால் பல ஊர்களைக் கொடையாக அளித்தன; அவ்வாறு அளிக்கப்பட்ட ஊர்களின் பழம்பெயர்களான தமிழ்ப் பெயர் நீக்கப்பட்டுப் புதிய வடமொழிப் பெயர்கள் இடப்பட்டன. சில நேரங்களில் பிராமணர்களுக்குப் புதிய ஊர்களைத் தோற்றுவித்தனர். அவ்வூர்களின் பெயர்கள் வடமொழியாக இருந்ததில் வியப்பில்லை.

எடுத்துக்காட்டாகப் பாண்டியன் பராந்தக நெடுஞ்சடையன் (கி.பி 7-ஆம் நூற்றாண்டு) “மகத நாட்டு சப்தானி என்னும் ஊரவனான பார்க்கவ கோத்திரத்து ஆச்வலாயன சூத்திரத்தவனும் ஆகிய பகுங்குசனனான சுகுமிச்சிரர்மகனும், யக்ருவித்தையோடு எஞ்சாத சாத்திரங்களையும் கரை கண்டவனுமான சுச்சத பட்டனுக்குத் தென்களவழி நாட்டு வேலங்குடியை அதன் பண்டைப் பெயரை நீக்கி அதற்கு சீவரமங்கலம் எனப் பெயரிட்டு பிரமதேயமாகக் காராண்மை மீயாட்சி உள்ளடங்க சர்வ பரிகாரங்களுடன் நீர்வார்த்துக் கொடுத்தான்” என வரும் சீவரமங்கலச் செப்பேட்டிலும் பல்லவ அரசரான நிருபதுங்கவர்மன் (கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு) “மனையிற் கோட்டத்துப் பன்மா நாட்டு நாட்டார் காண்க தந்நாட்டு சிற்றுார் பழையவறமும் பிரமதேயமும் நீக்கி முன்பெற்றாரை மாற்றி யாண்டு ஆறாவது பிரிதிமாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலமென்னும் பேரால் பிரமதேயமாகப் பணித்தோம்” என வரும் வேலஞ்சேரிச் செப்பேட்டிலும் குறிப்பிடப்பட்டது போல நமக்குக் கிடைத்துள்ள நூற்றுக் கணக்கான செப்பேடுகளிலும் கல்வெட்டுகளிலும் தமிழர்கள் மாற்றப்பட்டுள்ளதை வரலாறு காட்டுகிறது. இதனால் பல ஊர்கள் தமிழ்ப் பெயர் இழந்தன. எனினும் முன்பு வழங்கிய தமிழ்ப் பெயர்கள் என்னென்ன என்பதை இவ்வாவணங்களின் துணை கொண்டு அறியலாம்.

ஊர்ப்பெயர்களைப் போன்றே மக்கட் பெயர்களும் வடமொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டும், மொழிமாற்றப்பட்டும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களில் எண்பது விழுக்காட்டினர் தமிழர் என்பதற்கான பெயரடையாளத்தை இழந்துவிட்டனர். கழகக் கால முதல் இடப்பட்ட பொதுவும் சிறப்புமான மக்கட் பெயர்களைப் பாட்டன், பூட்டன், தந்தை, மகன் என மாறிமாறிச் சூட்டிக் கொள்ளும் மரபு தமிழகத்தில் ஒங்கி நின்றது. மதங்கள் பேரெழுச்சி பெற்ற காலத்து ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இறைவன் குடிக்கொண்டதாகக் கருதப்படும் ஆறும், குளமும், மலையும், மடுவும், மரமுஞ் செடியுமான இயற்கைப் பொருட்களைச் சார்த்தி மயிலாடுதுறையாய், சாய்க்கட்டாய், திருவெண்காட்டாய், முதுகுன்ற முடையாய், அலந்துறையாய் என இடப்பெயர்களாலும், செஞ்சடையாய், ஆவல்லாய், அப்பா, அத்தா என உடைமை தொழில் உறவுப் பெயர்களாலும் தமிழிலேயே இறைவனுக்குப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

செந்தமிழ்ப் பாமாலைகளிடையே பண்புடைய அடைமொழிகளால் போற்றிப் பரவினர். மக்களிடையே பத்தி எழுச்சி ஏற்பட ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் பாடிய, பரவிய இறைவன் பெயர்களையும் பண்பு அடைகளையும் தங்களுக்குரிய பெயர்களாய்ச் சூடி மகிழ்ந்தனர். அதனால் திருவெண்காடன், முதுகுன்றன், ஆ வல்லான், கூத்தன், பிறைசூடி, மறைக்காடன், அம்மையப்பன், ஐயாறன், பிறைசூடன் பாலறாவாயன், ஒற்றியூரன், குல மாணிக்கம், தில்லை நாயகன், காலகாலன், உய்யவந்தான், மெய்யன், என்பன்போன்ற பற்பல இறை சார்பான தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூடிக் கொண்டதை அக்கால வரலாற்று ஆவணங்களில் காணலாம். இவற்றைத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் மட்டுமின்றித் தம்மை அவர்களுக்கு மாறாக, மேலாகக் கருதிய கோயிற் பூசைக் காணிபெற்றாரும் சூட்டிக்கொண்டதைக் கல்வெட்டுகளில் பரக்கக் காணலாம். கோயில்கள் - வருவாய்க் களமாக மாறியபொழுது வடமொழியாளர் கூடமாக அது மாற்றப்பட்டது. வடமொழிப் பற்றாளர் தம் சொல்லாலும் செயலாலும் தமிழ்மக்கள் வழங்கிய தமிழ்ப் பெயர்களை வடமொழியில் பெயர்த்து வழக்கில் கொணர்ந்தனர். மொழி பெயர்க்க ஒண்ணாதவற்றை வேறு வடமொழிப் பெயரால் அழைத்தனர். பகுத்துணராப் பத்தியால் மக்களும் அப்பெயர் சூடி வடமொழிப் பெயரினராயினர். எடுத்துக்காட்டாகத் தில்லைக் கூத்தனை எந்த ஒரு இலக்கியமோ கல்வெட்டோ நடராசன் என்று அழைக்கவில்லை. பல நூறு நூல்களும் பல்லாயிரம் வாய்களும் கூத்தன், ஆவல்லான் என்றே தமிழில் அழைத்தன. இவற்றை எல்லாம் கடந்து நடராசர் என்றழைக்க வைத்த பெருமை வடமொழிப்பற்றாளர்களையே சாரும். மன்றுளாடும் பெருமான் சபாபதி ஆக்கப்பட்டார். ஐயாறப்பன் பஞ்ச நதீசுவரனாக்கப்பட்டார். திருவரங்கத்தெம்பெருமான், சிரீரங்கநாத னாக்கப்பட்டார்.

இவை போன்று நூற்றுக்கணக்கான கோயிற்பெயர்களும் கடவுட் பெயர்களும் வடமொழிபடுத்தப் பட்டன. அப்புதிய பெயர்களை ஏற்கக் கதைகள் கட்டிப் பரப்பப்பட்டன. பத்தியின் பெயரால் பரமன் பெயர்கூடும் பழக்கம் முன்னரே தமிழரிடையில் பேரிடம் பெற்றதால் இறைவன் பெயரைப் பூணும் நோக்கால் பல்லாயிரவர் வடமொழிப் பெயர் பூண்டனர்.

இடப்பெயர், ஆப்பெயருக்கு ஏற்பட்ட இதே அழிநிலை தமிழர் வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஏற்பட்டுள்ளதைத் தமிழ் ஆவணங்கள் காட்டா நிற்கின்றன. நமது கொடுத்துக் கொளல், விற்று வாங்கலைக் குறிக்கும் ஆவணங்களிற்கூட, இன்று தமிழ்ச் சொற்களைத் தேடிக்காணும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நமது தமிழ் ஆவணங்களில் ஒரு சொல்கூட பிறமொழிச் சொல் கலவாது எழுதும் சொல் வளத்தைக் பண்டைய ஆவணங்கள் தம்முள் கொண்டிருந்தன. எடுத்துக்காட்டாக

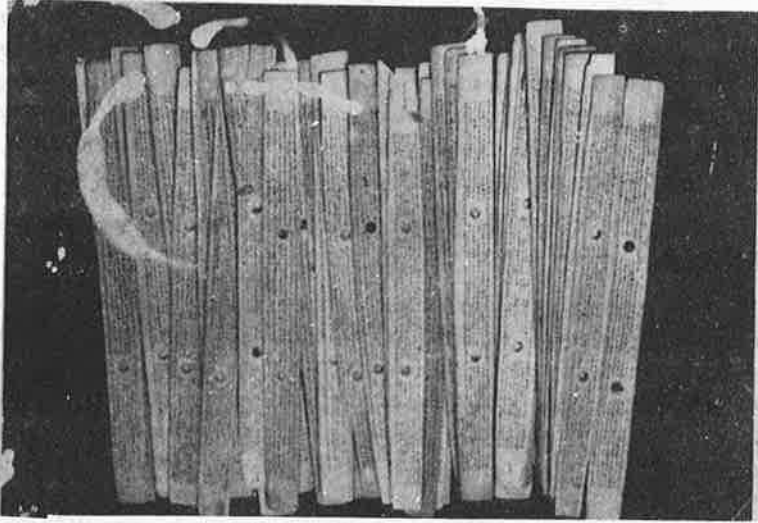
நம்முடைய இன்றைய ஆவணங்களில் ஓலை பத்திரமாகவும், டாகுமெண்டாகவும், அறையோலை - பிரகடனம், ப்ரக்ளமேசனாகவும், ஆவணம் - தகதாவேசாகவும், இசைவு, இசைவுத்தீட்டு - சம்மதம், அக்ரிமெண்டாகவும், பிடிபாடு - ஆதாரமாகவும், கீழீடு - எண்டார்சுமெண்டாகவும், விலையாவணம் - கிரயப்பத்திரம், சேல்டாகவும், அடையோலை - லீசாகவும், புணை - சூரிட்டியாகவும் தீட்டு - டிராப்ட்டாகவும், நடுவர், நடுவிருக்கை - மத்யகத்தனாகவும், அறிவோர் - சாட்சிகளாகவும், தலைமாறு - பரிவர்த்தினை, எக்ஸேஞ்சாகவும்; வன்பற்று - சப்தியாகவும், ஆகியுள்ளது போன்று பன்னூறு தமிழ்ச் சொற்கள் மொழிமாற்றப்பட்டுள்ளதைக் காண்கிறோம். மாற்றத்தை அறியாமல் தமிழுக்குச் சொல் பற்றாக்குறை கற்பிக்கப்படுகிறது.

கட்டடக் கலைத்துறையில் தமிழ்நாட்டுக் கலைக்கென ஒரு தனி இடம் உண்டு. நெடிய வரலாற்றைத் தாங்கித் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் நம் கோயில்களே இதற்குச் சான்று. இடைக்காலத்தில் கோயிலும் இறையும் வடமொழிப்படுத்தப்பட்டது போலவே கோயிற் கட்டடப் பகுதிகளும், கட்டடக் கலைச்சொற்களும், வழிபாட்டுக் கலைச்சொற்களும் வடமொழியாயின. கோயில் ஆலயமாயிற்று. இலக்கியத்திலோ கல்வெட்டிலோ எங்கும் காணப்படாத கர்ப்பகிருகம் என்ற சொல் காலங்கள் தோறும் தமிழகமெங்கும் வழங்கிய உண்ணாழிகை, அகநாழிகை என்ற சொற்களை ஏப்பம் இட்டுவிட்டது. இறைவனைச் சுற்றிவரும் திருச்சுற்று பிராகாரமாகவும், திருச்சுற்றுக் கோயில்கள் - பரிவாராலயங்களாகவும் மாறின. நீர்த்தெளித்துக் கோயிலைத் தூய்மைப்படுத்திய நீர்த்தெளிவிழா கும்பாபிசேகமாயிற்று. நம்முடைய கோயில்கள் காலவெள்ளத்தால் அழிவுற்ற பொழுது திருத்திக் கட்டிய அழிவுதிருத்தல் சீரணோத்தாரணமாயிற்று. இன்னும் கோயில் கட்டுமானம் பூசை, விழா, கொட்டு, ஆட்டு, பாட்டு அனைத்திலும் வடமொழிவாடை தமிழ் மணத்தை அழுக்கிவிட்டது. இதன் பயனாய் நமக்கென்றே உள்ள தமிழ்க் கட்டடக்கலை பற்றிக் கூறும் நூல்கள் அழிந்தோ அல்லது அழிக்கப்பட்டோ போய்விட்டன. பண்டைய தமிழ்க் கலை நூல்களுக்குத் தலைமாறாகக் காசிப சில்பசாத்திரம், மய மதம் போன்ற வடமொழி நூல்கள் நம் கட்டடக் கலை நூல்களாயின. இன்று வடமொழியில் காணப்படும் இக்கட்டடக் கலை நூல்களுக்கான இலக்கியம் தென்னகக் கட்டடக் கலையே. ஆதலால் இதில் ஒருவகை மொழிமாற்று வேலை நடந்துள்ளது என்பதை அறியலாம். இக் கட்டடங்களைக் கட்டிய தலைமைக் கலைஞர்கள் பெருந்தச்சர் எனப் போற்றப் பட்டனர். நம் கட்டடக் கலை வல்லுநர்கள் கேவாதபெருந்தச்சன், இராசராசப் பெருந்தச்சன் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். பெருந்தச்சர் என்ற பெருமை போய் இன்று தபதி (ஸ்தபதி) என்றால்தான் பெருமை என்றாகிவிட்டது.

அழிந்து வரும் நமது கலைகளையும், மறைந்து போன கட்டடக் கலைச் சொற்களையும் புதுக்கிப் பொலிவு பெறச் செய்யத் தேவையான கலைச் சொற்கள் நம்முடைய தமிழ் ஆவணங்களில் (கல்வெட்டுகள், செப்பேடுகள், ஓலைச்சுவடிகள்) பொதியப்பட்டு நம்முன் விரிந்து கிடக்கின்றன. நாம் விழி திறந்து பார்க்க வேண்டும்.

மறைந்து கிடக்கும் அருமணிகளைத் தேடிக்கழுவிச் சொன்மாலையாக்கிச் செந்தமிழைச் செங்கோலோச்சச் செய்வது நமது தலையாய கடமை என்று உணரவேண்டும். என்றுமுள தென்தமிழை ஆவணத்தமிழ் மீண்டும் அரியணை ஏற்றும். அருந்தமிழின் வேர்ச்சொல்வழி இன்றைய அறிவியலுக்குத் தேவையான தமிழ்ச் சொற்களை வளர்த்தெடுத்தால் சொல்வளம் இல்லை என்ற சோர்வு அகலும். தமிழ் எழுச்சி பெறும்!

3. பெருந்தச்சன்

தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களும், சிற்பங்களும் உலகப் புகழ் பெற்றவை. கட்டப்பட்டுப் பற்பல நூற்றாண்டுகளாயினும் கால வெள்ளத்தால் அழியாது, நமது கலைச் சிறப்பைப் பறைசாற்றி நிற்கும் பேறு பெற்றவை. பன்னாட்டாரையும் கடல் கடந்து வந்து எம்மைக் காண்மின் எனத் தம்பால் ஈர்க்கும் காந்தங்கள் இவை எனில் அது மிகையாகாது.

இவற்றையெல்லாம் படைத்தவர்கள் எந்தப் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டம் பெற்றவர்கள்? இத்தகு திறம் படைத்தோர் யார்? அவர்கள் தமிழ்க் கலைஞர்கள். பட்டறிவுப் பல்கலைக் கழகத்தில் புடமிடப்பட்டவர்கள். தம்மை மறந்து இறைவனையும், இறைமையையும் படைக்கும் சிற்பிகள்.

வாழையடி வாழையாகத் தமிழ்க் கலைமரபில் வந்த கட்டடக் கலைஞர்கள் இன்று 'ஸ்தபதிகள்' என்றழைக்கப்படுகின்றனர். ஸ்தபதி என்பது தமிழ்ச் சொல்லன்று. தமிழ்க் கலையை வளர்த்தவர்களுக்குக் கூடத் தமிழில் பெயரில்லையா? என்று வியப்படையத் தோன்றுகிறது. தக்க பெயர் இல்லாது இருக்க இயலாது என்பது அனைவர்க்கும் தெரியும். தமிழ்நாட்டில் உள்ள கலைக்கோயில்களில் இவர்களது பெயர் பொன்றாது புகழ்பூத்து நிற்பதைக் காணலாம்.

மன்னரும் போற்றும் பெருமரபினராகிய அக் கலைமன்னர்கள் 'பெருந்தச்சன்' எனப் பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

மாமல்லபுரத்துக் கலைப் படைப்புக் கலைப் படைத்தவனைக் 'கேவாத பெருந்தச்சன்' என்று பூஞ்சேரிக் கல்வெட்டு புகழ்கிறது. பனிமலையை ஒத்த தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலைக் கட்டியவன் இராச இராசப் பெருந்தச்சன் என்று பாராட்டப்பட்டான். ஏன் பல்லவ மன்னன் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் பட்டத்தாள் மங்கலச் செப்பேட்டை எழுதியவன்கூட ஒரு பெருங்கலைஞனே. அவன் 'கச்சிப்பேட்டு ஐயப்பன்சேரிப் பல்லவப் பெருந்தச்சன்' ஆவான். இவர்களைப் போன்ற கட்டடக் கலைவல்ல பெருந்தச்சர்கள் பலரைக் காலந்தோறும் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. 'ஸ்தபதி' என்ற சொல் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளில் காணக் கிடைக்கவில்லை. பின்னாளில் கட்டடக் கலையும் கலை நூல்களுங்கூட மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட பின்னரே இச்சொல்வழக்கு வந்துள்ளது.

இவ்வளவு ஏன்! நம்மிலிருந்து இன்று தனித்து வழங்கும் மலையாள மொழியில் அக்கலைஞன் இன்றும் பெருந்தச்சன் என்றே

அழைக்கப்படுகிறான். அத்தகைய கலைஞன் ஒருவனைப் பற்றி அண்மையில் 'பெருந்தச்சன்' என்ற ஒரு திரைப்படம் வெளிவந்து சிறந்த பாராட்டைப் பெற்றது.

பெருந்தச்சன் எனும் பெயர் வடமொழி பெற்ற வாழ்வாலும், அவ் வடமொழியில் தமக்குப் பெயர் சூட்டிப் பெருமைப்படும் நம் மக்களது ஆராக்ஸாதலாலுமே மறைந்து விட்டது. என்று தணியும் இந்தப் பிறமொழி வேட்கை?

4. தவிர்தலும் நீக்கலும்

இவ்வாண்டு ஏற்பட்ட கடும் வறட்சியின் காரணமாக நில வரி 'ரத்து'ச் செய்யப்பட்டது எனவும், ஆந்திரப் பகுதியில் கன மழையின் காரணமாக இருப்புச் சாலைகள் நீரில் அடித்துச் செல்லப்பட்டன. எனவே வடக்கே செல்லும் தொடர்வண்டிகள் (இரயில் வண்டிகள்) அனைத்தும் இன்றும் நாளையும் 'ரத்து'ச் செய்யப்பட்டுள்ளன எனவும் வரும் இவை போன்ற 'ரத்து'ச் செய்திகளை அடிக்கடிக் கேட்கின்றோம். பொருள் விற்றற்கு அல்லது பெறுதற்குத் தரவுச் சீட்டு (Receipt) எழுதும் பொழுது எழுதப்பட்ட விலை தவறுதல் அல்லது வாங்கக் கேட்டவர் வாங்காது விடுதலும் உண்டு. அத்தரவினைக் கணக்கில் 'ரத்து'ச் செய்துவிட்டதாகக் கூறுகிறோம். இதனையே "கேன்சல்" என்ற ஆங்கிலச் சொல்லாலும் வழங்குகின்றோம். தமிழில் இதற்குச் சொல் இல்லையா? என எண்ணத் தோன்றுகிறது. அதற்குரிய சொல் என்ன? அதனைத் தான் நாம் வழக்கில் 'ரத்து'ச் செய்து விட்டோமே! ஆம்; தமிழ்ச்சொல்லைத் தவிர்த்து விட்டோம்.

இனி, கேன்சல் (Cancel) என நாம் வழங்கும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு ஆங்கிலத் தமிழ் அகர முதலிகள் அழி, நீக்கு, ரத்துச்செய், அகற்று, தள்ளு, கீற என்பன போன்ற பல பொருள்களைக் கொடுக்கின்றன. இதே போன்ற பொருள்களை ஆங்கிலச் சொல்லான ரிமூவ் (Remove) என்ற சொல்லுக்கும் தருகின்றன. தமிழ்நாட்டு அரசின் ஆட்சிச் சொல் அகரமுதலிகளும் கேன்சல் மற்றும் ரிமூவ் என்ற சொற்களுக்கும் நீக்கு, விலக்கு எனப் பொருள் கூறியுள்ளன. ஆனால் இவ்விரு சொற்களும் ஒன்று போலத் தோன்றினும் அடிப்படையில் சற்று வேறுபாடான பொருள் தருபவையே. ஆதலின் ரத்து (அ) கேன்சல் என்ற சொல்லுக்கு அளிக்கப்பட்ட பொருள் ஏற்படையதன்று. இப்பொருள் ரிமூவ் என்பதற்கும் இயைந்ததன்று. இதற்குரிய நேரிய தமிழ்ச்சொல்லை நெடிய வழக்கில் கையாண்டிருந்தும் நாம் இதுவரை கண்டுகொள்ளவில்லை.

ரத்து - கேன்சல் என்பது நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஒன்றைத் தடைப்படுத்தி வைத்தல். அஃதாவது தேவை இல்லை என்றாலும் அதன் இருப்பு இன்றியமையாதது. எடுத்துக் காட்டாக வானம் வறண்டு போனமையால் அரசு நிலவாரியை ரத்து செய்கிறது. வரி ரத்துச் செய்யப்பட்டது. ஆனால் நீக்கப்படவில்லை. மீண்டும் அது செயல்படும். பட்டியலில் ஏற்பட்ட தவற்றினால் அந்தத் 'தரவு'ச் சீட்டு ரத்துச் செய்யப்பட்டது. ரத்து செய்யப்பட்ட ஏட்டால் பயனில்லை என்றாலும் கிழித்தெறிய இயலாது. கிழித்து விட்டால் தவறு நேர்ந்ததுக்கு மாறாக ஏமாற்று வேலை நடந்ததாக ஐயந்தோன்றும். எனவே ஒன்றிற்காக அது

போன்ற மற்றொன்றை எழுதிக்கொண்டோம். எனினும் ஜயந்தோன்றாதிருக்க அல்லது பிற்கால ஆய்வுக்கு ரத்து செய்யப்பட்ட செயலுக்கான சான்று தேவைப்படுகிறது. எனவே முற்றிலும் அழித்தொழிக்க இயலாத ஒன்றே ரத்து எனப்படுகிறது. இதற்கு இலக்கியங்களிலும் கல்வெட்டுகளிலும் தவிர்த்து, தவிர்த்தல் என்று பல சொற்கள் பயின்று வந்துள்ளன. ஆயிரக்கணக்கான ஆட்சி இருப்பினும் சிலவற்றைத் தெளிவுக்காகக் காண்போம்.

'பெரும் தவிர்க் நஞ் செலவே' (நற்: 375.)

(இப்பொழுது செல்லுதலைக் கைவிடு; ஆனால் பின் செல்லலாம் எனப் பொருள்படும்).

'தொடங்குவினை தவிரா வசையில் நோன்றாள்' - (அகம்: 29.)

(கைவிடாத - சில கால் காலம் இடம் பொருள் கருதிக் கைவிடவும் படலாம்).

'ஓங்கு சினை நறுவீ கோங்கல ருறைப்பத்

துவைத்தெழு தும்பி தவிரிசை விளிர்' - (அகம்: 317)

(தவிர் - மரத்தில் இருந்து கழன்று விழுதல்)

'-அம்ம வாழி தோழி.....!'

யாதனிற் றவிர்க்கும் காதலர் செலவே' - (நற்: 79.)

'இடுக்கண் தவிர்ப்பான் மலை' - (கலி: 40.)

'தவிரா வீகைக் கவுரியர் மருக' - (புறம்: 3.)

என்பன போல வரும் நூற்றுக்கணக்கான இலக்கிய ஆட்சிகளும்;

'நிலம் அரையே மும்மாவரையும் இந்நிலத்துக்குச் சாதனப்படியால் உள்ள நத்தங்களும் முன்பு கடமையும் குடிமையும் தேவையும் தவிரந்து போந்த படியே தவிரவும்' (- சிதம்பரம் கல்வெட்டு 287 / 1913)

'திருத்தான்தோன்றி... தேவர்க்கு இறுப்பதான பழம் படி தவிர்த்து இத்தேவர்க்கு நாற்பதாவது முதல் அந்தராயம் உட்படத் தேவதான இறையிலி இட்ட...' (தெ.ஆ. மா. திருக்கோயிலூர் வட்டம், சண்பை 22:60) கல்வெட்டு.)

'இது பழங்கல் படி இந்த சீ விமானத்திலே ஏற வெட்டினமையில் முன்னிவ் வாசகம் வெட்டிக் கிடந்த தனிக்கல்லால் உபயோகம் இன்மையால் அது தவிரந்து' (குடந்தை வட்டம், திருக்கோடிகா கல்வெட்டு 13:127)

என்பன போன்று நூற்றுக்கணக்காக கல்வெட்டுகளில் வரும் சொல்லாட்சிகளும் நாம் இன்று வழங்கும் அயன்மொழிச் சொல் நம்மிடையே நுழையாமுன் வழங்கிய தமிழ்ச் சொல்லைக் காட்டுகின்றன. எனவே ரத்து, கேள்சல் என்பவற்றைத் தவிர்த்து இடங்களுக்கேற்பத் தவிர், தவிர்தல், தவிர்ப்பு.... என்ற ஏற்ற தமிழ்ச் சொல்லையே பயன்படுத்துதல் நமது கடன்.

சிலவற்றை இனித் தேவையே இல்லை என முற்றிலும் விலக்கி விடுகின்றோம். அஃதாவது நீக்கி விடுகின்றோம். அது களையப்பட வேண்டிய ஒன்று. ஓர் இடத்திற்குத் தேவையில்லாதவற்றை இடம் பெயர்த்து விடவேண்டும். அல்லது முற்றிலும் இனிப் பயன்பாட்டுக்குத் தேவை இல்லை என பெயர்த்து எறிந்துவிட வேண்டும். இத்தகைய பொருளில் வருவனவற்றையே ஆங்கிலத்தில் ரிமூவ் (Remove) என்ற சொல்லால் குறிக்கின்றனர். நாமும் வழங்குகின்றோம்.

"அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா

நிரயங் கொள்பவர்"

- புறம்: 249.

(அருளையும் அன்பையும் முற்றிலும் நீக்கி அல்லது கைவிட்டு)

"கையறு நெஞ்சத் தெவ்வம் நீங்க"

- (அகம்: 44-

(விலக)

தொன்றுபடு சிதார் துவர நீக்கி. (புற: 393)

(முற்றாக அகற்றி)

'பட்டு நீக்கித் துகிலு டத்தும்

மட்டு நீக்கி மதம கிழ்ந்தும்'

(பட்டின. 108-9)

(விலக்கி)

என இலக்கியங்களள்ளும்,

'அளந்த கணக்குப்படி இத்தேவர்க்குத் திருநந்தவனமாய் நீங்கலான நிலத்தும் தியாகவல்லித்தோட்டும் நந்தவனமும் ஆன நிலத்து நந்தவனமாக நிற்கிற நிலம் நீக்கி நின்ற நிலமும்' - (மயிலாடுதுறை வட்டம், திருமயானம் கல்வெட்டு 22:55.)

'திருநந்தவனஞ் செய்கிற திருத்தொண்டர்களுக்கு கொற்றுக்கு உடலாகக் கொண்டு விட்ட இராசசூரியச் சருப்பேதிமங்கலத்துப் பிடாகை பன்மாகேசுவர நல்லூரில் இத்திருநந்தவனத்துக்கு முன்பு கொண்டு விட்டுக் கல்வெட்டின நிலம் நீக்கி வங்கிப்புரத்து....' - (சிதம்பரம்

கல்வெட்டு 292 / 1913) எனவும் பிறவாறும் வரும் நூற்றுக்கணக்கான சொல்லாட்சிகளால் நீக்கல், நீக்கு என்ற சொல் இன்று நாம் பயன்படுத்தும் 'ரிமூவ்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் பொருள் அனைத்தையும் கொண்டு வழங்கி வந்ததை அறியலாம். இனியேனும் ஏற்ற சொற்களைப் பயன்படுத்தித் தமிழை வளப்படுத்துவோம்.

புத்தகப்பதிவுகளை வந்தவருக்கு அளிக்கும்படியான கல்வெட்டு
வழங்குவதற்கான
முதலாவதாக, கல்வெட்டு வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
கல்வெட்டு தரவில்லை. கல்வெட்டு வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை
வழங்குவதற்கான கல்வெட்டுகளை வந்தபின்னர் கல்வெட்டுகளை

5. பேரும் உருவும்

மாதந்தன் தன் உணவுத் தேவைக்காகக் கற்றுக் கொண்ட முதல் தொழில் வேட்டையாடுதல். வேட்டைக் களத்தில் தான் கண்ட வேட்டைப் பொருள்களையும், வேட்டையாடிய பொருள்களையும்; தானும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களும் அறிந்து கொள்ளவும், அறிவித்துக் கொள்ளவும் கணக்கீடு தேவைப்பட்டது. எனவே, மாந்தனின் முதற் சிந்தனைக் கல்வி எண்ணல் கல்வியேயாகும்.

“எண்ணெய் ஏனை எழுத்தென்ப” (குறள் 392);

“எண்ணானாய் எழுத்தானாய்” அப்பர் 6:12:5

“எண்ணும் எழுத்தும் இசையின் கிளவியும்”

“எண்ணிடை எழுத்துமானார் இலங்கு மேற்றளியினாரே”

அப்பர்: 4:426

“எண்ணும் எழுத்தும்” அப்பர்: 4:868.

“எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்” (கொன்றை)

“எண்ணெழுத் திகழேல்” (ஆத்தி. 7)

என எண்ணையே முன் வைத்துப் பேசும் தமிழ் மரபு இதனால்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணத்தோன்றுகின்றது. கல்லாதவரும் கணக்கில் வல்லவராக இருப்பதும் இதற்குச் சான்றாகும். அதற்கான குறியீடுகளும் தொல்மாந்தன் வாழிடங்களில் கிடைத்துள்ளன. அதன் வளர்ச்சி மாற்றங்களே இன்றைய எண்ணுருக்களும், கணக்கீடுகளுமாகும்.

தொல்மாந்தக் காலமுதல் இன்று வரை ஆட்களையும், பொருட்களையும் எண்ணியும், எழுதியும் வந்த இனத்திற்கு அவர்கள் பேசும் மொழிகளில் ஆட்களையும், பொருட்களையும் எண்ணிக்கையிட்டுச் சொல்லுதற்கான சொற்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை. அதிலும் தமிழ் போலும் தொன்மைச் செம்மொழிகளில் ஏற்ற சொற்கள் இல்லாமல் இருக்க இயலாது. ஆனால் இன்று தமிழ் நாட்டில் கற்றாரும் கற்று அலுவல் பார்ப்பாரும் ஆட்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க ‘நபர்’ பர்சன் (Person) என்ற இந்துத்தானிச் சொல்லையும், பொருட்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க ‘நம்பர்சு’ (Numbers) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லையும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

இது நமது அலுவல் மனப்பாங்காக மாறியுள்ளது: நம்மைப் பிற்காலத்தே பிடித்தாண்ட ஆங்கிலத்தில் எண்ணி எழுதுவதும், தமிழில் எழுதவேண்டிய நேர்ச்சி ஏற்பட்டால் முன்புருந்த வடமொழியிலோ அதன் பிறப்பான இந்துத்தானியிலோ மொழி பெயர்த்து எழுதுவதையும் வழக்கமாகக் கையாண்டு வருகிறோம். பொருள் உணர்வோ மொழியுணர்வோ அங்கு எழுவதில்லை. அந்த அளவுக்குத் தமிழைப் புறக்கணிக்கும் தமிழ்ப் பற்றுறுதி மிக்கவர்களாக இருப்பதில் நம்மை விஞ்ச எவரும் இல்லை. தமிழே ஆட்சிமொழி அலுவல்மொழி என்ற அறையோலை (Proclamation) வந்த பின்னர்க்கூட ஏற்ற தமிழ்ச்சொல் நாடலோ அல்லது தேடும் வேட்கையோ நம்மிடையே தோன்றவில்லை. ஆதலால் 'பர்சன்' (Person) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு மாற்றாக 'நபர்' என்ற இந்துத்தானிச் சொல்லை எழுதுவது மட்டுமின்றி இதனைத் தமிழ்ச்சொல் என்றே நம்பியும் வருகின்றனர்.

நாகரிகக் கல்வியாளர்களாகத் தம்மைக் கருதிக் கொள்ளும் நகரத்தாரும், நகர மனப்பான்மையாளரும் நாட்டுப் புறத்தான் என்று ஒதுக்கப்படும் ஊர்ப்புற மக்கள் தமிழ்ச் சொற்களைக் காக்கும் காவலர்களாக இருந்து வருகின்றனர். இதனை வரலாற்று மொழி ஆய்வு வெளிப்படுத்துகின்றன. நாட்டுப்புற மக்கள் ஆட்களின் எண்ணிக்கையைப் பற்றிப் பேசும் பொழுது இரண்டு பேர், மூன்று பேர்... என வழங்குதல் வழக்கம். அதே போன்று பங்கீடு போன்றவற்றில் பேர் ஐவருக்கு, பேர் அறுவார்க்கும் என்றும் வந்த பேரில் இருவர், கூடிய பேர் ஐவர் என்றும் வழங்கி வருகின்றனர். பேர் என்பது ஆட்கள், அல்லது மக்களின் தொகையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லும் எண்ணொட்டுச் சொல்லாகப் பன்னெடுங் காலமாகவே செய்யுள் வழக்கிலும் மக்கள் வழக்கிலும் வழங்கி வந்த நற்றமிழ்ச் சொல்லேயாகும். பேர் என்னும் இச்சொல் இன்று பேர் (பெயர்) தெரியாமற் போனமைக்கு நமது அடிமைத் தன்மையும் அயன் மொழிக்கல்வி வேட்கையுமே கரணியங்களாகும்.

இனி, பேர் என்பதற்குப் பெரிய, பெருமை, புகழ், ஆள் எனப் பல பொருள் இருப்பினும் ஆள் என்ற பொருள் தரும் தொகை ஒட்டுச் சொல்லாகப் பெரிதும் வழங்கியமைக்குக் காலந்தோறும் நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. இங்குச் சிலவற்றைக் கொண்டு அதன் ஆட்சியை அறியலாம்.

'திரு நந்தவனத் குடிகள் பேர் நால்வார்க்கு கொற்றுக்குப் பேர் ஒன்றுக்கு நாள் ஒன்றுக்குக் குறுணி நாழியாக' எனவரும் சிதம்பரம் கல்வெட்டாலும் (க.ஆ.அ. 311/1914)

'பண்டாரிகள் உள்ளிட்ட கொத்துதொறும் குடிகள் பேர் பதின்மற்கும்' எனவும்

'கொத்திலே பத்துப் பேராய் ஆராய்ந்து போந்த சீரங்க மறையோர் கொத்திலே இரண்டு பேரும், நம் சபையார் தோதவத்துக் கொத்திலே இரண்டு பேரும்' எனவும் வரும் திருவரங்கத்துக் கல்வெட்டுகளாலும் (தெ.இ.க.: 24: 257, 203);

'முன்பிலாண்டுகளும் நெய் ஒட்டுக் கொண்டு வரும் படியே பசு நூற்றைம்பதுக்குப் பேர் ஒன்றாக வந்த பேர் கொள்ளவும் இப்பேர்க்கு கொற்றுக்கு பேர் ஒன்றுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு பதக்காக' எனவரும் கல்வெட்டாலும் (தெ.இ.க. 8:4) பேர் என்ற சொல்லின் பெருவழக்கைக் காணலாம். ஆனால் 'நபர்' என்ற சொல்லாட்சிக் கல்வெட்டு, இலக்கியம் எதிலும் காணப்பட வில்லை. பிற்கால மக்கள் வழக்கில் புழுந்து அலுவல் வழக்கில் கிளைவிட்ட பிழை வழக்கே இது என்பதில் ஐயமில்லை. பேர் என்பதே பெருவழக்காய் இருந்தது என்பதற்கு எண்ணற்ற சான்றுகள் உள்ளன. தமிழ்; நல்ல தமிழ் எனப் பேர் எடுக்கப் பேர் என்ற சொல் மீள் வழக்குப் பெறுதல் வேண்டும்.

உயர்திணை உயிர்களை இனங்காட்டி எண்ணுத் தொகை சொல்லப் 'பேர்' என்ற சொல் கையாளப்பட்டதைப் போன்றே அஃறிணை உயிரிகளையும், உயிரற்ற பொருள்சளையும் எண்ணிக்கையிட்டுக் காட்ட 'நம்பர்சு' (Number), (Nos.) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். தமிழில் எழுத வேண்டுமெனில் எண்ணுருக்களின் பின் நம்பர்சு (10 Nos., 12 Nos.) (Number) என ஆங்கிலத்தில் எழுதுவதும் அல்லது எண்ணிக்கை, எண்ணம் என அரிதாகத் தமிழில் எழுதுவதும் இன்று வழக்காக உள்ளது. ஆனால் பேசும் பொழுது 'டென் நம்பர்சு,' 'டுவல் நம்பர்சு' எனப் பேசுவதையே கற்றாரிடைக் காண்கிறோம்.

தமிழகத்தில், நீண்ட நெடுங்காலமாக அஃறிணை உயிரிகளையும் பொருள்களையும் கணக்கிட்டுச் சொல்லும் பொழுது எண்ணிக்கையின் பின் 'உரு' என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தி வந்தனர். உரு என்பதற்கு வண்ணம், வடிவம், அழகு, உருவம் எனப் பல பொருள் இருப்பினும் ஒரு வடிவு பெற்ற அஃறிணை உயிரிகள் மற்றும் உயிரில் பொருள்களைக் குறித்துவருதல் பெருவழக்காக உள்ளது. கல்வெட்டுகளில் இதனை மிகுதியாகக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டுச் சிலவற்றால் அறியலாம்.

'இந்நாயனார்க்கு திருநுந்தா விளக்கொன்றுக்கு விட்ட பசு (32)ம் இசபம் (1) ஆக உரு (33)ம் விட்டது' என வரும் கடலூர் மாவட்டத்துத் திருவடிக் கல்வெட்டாலும் (தெ.இ.க. 12:2)

'திருநுந்தா விளக்கு சந்திராதித்தவரை எரிப்பதாக இதுக்கு வேண்டும் மாடு முப்பதுருவும்' எனவரும் தகடூர் மாவட்டப் பெண்ணைசுவரத்துக் கல்வெட்டாலும் (த.மா.க.எண். 63/73)

'இந்நாள் முதல் திருப்பதியிது திருநாளுக்குச் சிவகாம சுந்தரி நாச்சியார் கோயிலில் எழுந்தருளிப் புகும் போது சாத்தி எழுந்தருளிப் புகுதச் சாத்தும் அளவில் வாகை குலதீபன் சேலை ஒன்றும் இக்கட்டளையில் திருமேல் பரிவட்டம் ஒன்றும் திருப்பாங்கிமாற்கு மட்டச்சேலை இரண்டும் ஆக உரு நாலும் திருப்பதியிது திருநாள் தொறும்' எனவரும் சிதம்பரம் கல்வெட்டாலும் இவை போன்று வரும் பன்னூறு கல்வெட்டுகளாலும் அஃறிணை உயிரிகளையும் பொருள்களையும் எண்ணிக்கை இட்டுச் சொல்ல 'உரு' என்ற சொல்லே பயன்பட்டு வந்ததை அறியலாம். எனவே எழுதுகோல் பத்து உரு என்றும், மாடு பத்து உரு என்றும், கரும்பலகை எட்டு உரு என்றும் இதே போன்று எண்ணிற்குப் பின் உரு என்று எழுதுவது சரியான தமிழ் முறையாகும். உருப்படி என்று வழங்குதலும் வழக்கில் உண்டு.

ஆதலின் உயர்திணை எண்ணிக்கையைக் குறித்து வரும் சொல்லாகப் 'பேரும்' அஃறிணை எண்ணிக்கையைக் குறித்து வரும் சொல்லாக 'உருவும்' தமிழ் மொழியின் இலக்கிய இலக்கணக் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே வழங்கி வந்த நற்றமிழ்ச் சொற்கள் என்பது தெளிவானது.

6. பதின்மம்

பத்துப் பத்தாகக் கணக்கிடும் பிரெஞ்சு முறை (மெட்ரிக்) கணக்குகளை மிக எளிமைப் படுத்தி விட்டது. முந்தரி, மாகாணி, கழஞ்சு, மஞ்சாடி, குன்றி போன்ற தமிழ் அளவை முறைகள் இராத்தல், பலம் போன்ற ஆங்கிலமுறை (பிரிட்டிசு முறை) யால் தூக்கி எறியப்பட்டது போலப்-பிரிட்டிசு முறையை எளிய பிரெஞ்சு முறை வீழ்த்தி விட்டது. கால வளர்ச்சிக் கேற்ப நாழும் சிறப்பானதை எடுத்துக்கொண்டோம்.

கணக்கில் பத்துப் பத்தாக அல்லது பத்தின் இடமாகப் பிரித்துக் காணும் முறைக்கு நம் கணக்கு நூற் படைப்பாளிகள் வைத்துள்ள பெயர் 'தசமம்', 'தசமத் தானம்' ஆகும். தசமம் தமிழ்நூறு.

நம்முடைய கல்வெட்டுகளில் பத்து, இருபது... என்பவை பதின் இருபதின், முப்பதின், நாற்பதின் என்று ஆளப்பட்டுள்ளன. "பதின் கழஞ்சு" "முப்பதின் கழஞ்சு" நமது இன்றைய எழுத்து வழக்கிலும் பதின்+ஒன்று = பதினொன்று என்று பதின் என்ற சொல்லைப் பத்திற்காக ஆள்கின்றோம்.

தமிழ் சார்ந்த மொழிகளிலும் பது, பத்து என பத்தின் பகுதிகள் எண்ணிக்கை முழுதும் கையாளப்படுவதைக் காணலாம். பத்து, இருபது, முப்பது, நாற்பது (மலை), முவ்வத்து, ஐவத்து (கன்), இரவை, முப்பை, டப்பை (தெலு).

பத்தை அடியாகக் கொண்டு கணக்கிடுவது 'தசமக் கணக்கு, தசமத்தானம், தசமப் புள்ளி' என்பவற்றிற்கு நம்மிடையே முந்தைய கணக்கியல் வழக்கு எப்படி இருந்தது என்பது இதுவரை அறியப்படவில்லை. உள்ளது கொண்டு உயிர்ப்பித்தல் அடிப்படையில் நம்மிடையே (தசம) பதின்மப் புள்ளி (தசமப் புள்ளி) பதின்ம இடம் (தசமத் தானம்) என்று வழங்கலாமன்றோ!

7. வரிக்கடவு

‘கடவு’ என்பது செலுத்து - செலுத்தி மேற்செல் எனப் பொருள்படும் பழந்தமிழ்ச் சொல். கடந்து செல்வதற்கு வாயிலான இடமும் கடவு என வழங்கப் பெற்றுள்ளது.

வேலி இடப்பட்ட வயல்களில் அல்லது தோட்டங்களில் உள்ளே செல்லவும் வெளியில் வரவும் வேலியில் ஒரு சிறு திறப்பு அல்லது சிறுவழி இருக்கும். இதனை வேலிக்கடவு அல்லது தோட்டக்கடவு எனப் பொதுமக்கள் வழங்குவர். மூங்கில் அல்லது முன்னை மிலாறுகளால் படலை செய்து நாற்புறமும் அடைக்கப்பட்டுள்ள ஆடு அல்லது மாடுஅடையும் பட்டிகளில் அவை வெளிவரவும், உட்செல்லவும் பட்டிப்படலையில் ஒரு சிறு இடைவெளி ஏற்படுத்துவர். இதனைப் பட்டிக்கடவு என்பது மரபு. பொதுவாக அடைக்கப்பட்ட அல்லது கடந்து செல்லத் தடையாக உள்ள இடங்களில் கடந்து செல்ல இடப்பட்ட சிறு திறப்பு அல்லது வழி கடவு எனப்பட்டது.

ஒரு நாட்டின் எல்லைபைக் கடந்து செல்ல அளிக்கப்படும் இசைவுச் சீட்டு அந்நாட்டு எல்லைபைக் கடந்து உட்செல்லப் பயன்படுவதால் கடவுச் சீட்டு (Passport) எனப்பட்டது.

ஆடு மாடுகளும், காட்டு விலங்குகளும் காடுகளிலும் மலைகளிலும் இரைதேடுதலுக்காக அலைந்து திரிந்து ஒரு வழக்கமான ஒழுங்கைகளை அமைத்துக் கொள்ளும். அத்தகைய ஒழுங்கைகளில் குன்றும் மலையும் துறுகற்களும் அடர்ந்த முப்புதர்களும் குறுக்கிடுதல் இயற்கை. அத்தகைய குறுக்கீட்டிடங்களில் கடத்தற்கேதுவான இடங்கண்டு தொடர்ச்சியாக வழக்கமாகக் கடந்து செல்லும் அல்லது நுழைந்து செல்லும் இடங்கள் கடவுகள் என அழைக்கப்பட்டன, அதுவே சுட்டி அடையாளங்காணும் அடையாளப் பொருளாக மக்கள் வழக்கில் இடம் பெறுவது உண்டு. அது கடந்து செல்லும் விலங்கு அல்லது கடந்து செல்லும் இடத்தில் உள்ள பொருள்களின் பெயரால் அழைக்கப்படும். யானைக்கடவு, அத்திக்கடவு, கிணத்துக் கடவு என்னும் கொங்கு நாட்டு வழக்கு இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுகளாகும். எனவே ஒரு பகுதியில் இருந்து மறு பகுதிக்குக் கடந்து செல்ல உதவுவனவாக உள்ள இடங்கள் கடவு எனப் பெயர் பெற்றன என்பது தெளிவு.

இன்றைய அறிவியல் முன்னேற்றங்கள் உலகைச் சுருக்கிப் போக்குவரத்தை மிகுதிப்படுத்தி விட்டன. குதிரையும், யானையும், பல்லக்கும், வண்டியும், தேரும், ஊர்திப் பொருள்களாகப் பயன்பட்ட காலம் மலையேறிவிட்டது. உந்துகளும், தொடர்வண்டிகளும்.

வானூர்திகளுமாகக் காற்றினும் கடுகிச் செல்லும் விரைசெலவு ஊர்திகள் அல்லது செலவிகள் + Wudyhov, காலத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டன. வேலியையும், எல்லையையும் கடப்பது எளிதாக இருந்த காலம் மாறி இருப்புப் பாதைகளும், சாலைகளும் கடப்பை இடர்ப்பாடாக்கிவிட்டன. எல்லா இடங்களையும்விட நகரங்களில் சாலையைக் கடப்பது ஓர் அருமயற்சியே.

மக்களுக்கும் பிற உயிரிகளுக்கும் ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளையும், உயிர் இறப்புகளையும் கருத்திற்கொண்டு சில குறிப்பிட்ட இடங்களில் இருப்புப் பாதைகளையும், சாலைகளையும் கடக்க இடங்களை ஒதுக்கியுள்ளனர். இச்சாலைகளைக் கடந்து செல்லும் இடங்களும் கடவுகள் தாமே? இதில் ஏதும் ஐயமில்லையன்றோ. கடக்கும் இடங்களை அறிய விளக்குக் கைகாட்டிகளையும் (Light Signal) தரையில் வரிக் கோடுகளை வெள்ளைப் பட்டையாக (பெருமாள் கோயில் மதிற்சுவர் போலத் தீட்டியும்) மக்கள் அறிந்து கடக்க ஏந்து செய்துள்ளனர். இது போன்ற கோடுகளை அல்லது பட்டைகளை வரி எனக் கூறுதல் வழக்கு. வெள்ளையான வரிகள் உள்ள காய் வெள்வரிக் காய், வெள்ளரிக்காய் எனப் பெயர் பெற்றது. அதுபோல வரியை உடைய கடவை வரிக்கடவு எனலாம். வரிப்பட்டை அடையாளங்களைக் கொண்டு அறியப்படும் இக்கடவுகளை வரிக்கடவு என அழைத்தல் வழக்கிற்கும் மரபிற்கும் எற்றதாகும். வரிக்குதிரையின் உடலின் மேல் உள்ள பட்டைபோல் இருப்பதால் வெள்ளையர் இதனை 'சீப்ரா கிராசு' (Zebra Cross) என்று அழைத்தனர். நமது மொழியில் வரிகளை உடைய குதிரை வரிக்குதிரை என மரபுப்படி பெயர் பெற்றது, எனவே வரிகளைக் கடக்குமிடம் வரிக்கடவு என்பது பொருட்பொருத்தமுடைய சொல்லே.

இது போன்ற கடக்கும் இடங்களையெல்லாம் கடவு என்னுஞ் சொல்லோடு இடத்திற்கும், தேவைக்கும் ஏற்ப முன் பின் அடை கொடுத்து அழைத்தலே மரபு வழிப்பட்டதாகும். தொடர் வண்டிச் சாலைகளை, பிற சாலைகள் கடக்கும் இடங்களும் செயல் அடிப்படையில் கடவுகளே. இவற்றில் பல ஆட்காப்போடும், கதவுக் காப்போடும் இருக்கும். சில ஆளில்லாக் கடவுகளாக இருக்கும். இதனை இருப்புப் பாதைக் கடவு (Railway gate or level crossing) என்று பொதுவாக அழைக்கலாம். கடவுக் காப்புக்கு ஆளும் கதவும் உள்ளதை ஆள்கடவு அல்லது காப்புக்கடவு என்றோ இருப்புப் பாதைக் காப்புக் கடவு என்றோ அழைக்கலாம். ஆளில்லாத கடவுகளை ஆளில்லாக் கடவு அல்லது காப்பிலாக் கடவு என்றோ, காப்பிலா இருப்புப் பாதைக் கடவு என்றோ அழைக்கலாம்.

கடக்கும் வழிகளை அவற்றின் இடத்திற்கேற்பக் கடவு, வரிக் கடவு, இருப்புப் பாதைக் கடவு, வாயிற் கடவு என்ற மரபுவழித் தோன்றிய சொற்களைக் கையாளுதல் வேண்டும்.

இந்நிலையில் இன்றைய தாளிகைகளின் போக்குகளை இங்குச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய இன்றியமையாமை நேர்ந்துள்ளது. நாடு, மொழி, இன வழிச் செயல்பாடுகளைத் தமிழ் மொழிவழி நடைமுறைப்படுத்த இன்றைய அரசு முயன்று வருகின்றது. அதற்கான சில செயற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருவது பாராட்டத்தக்கதே. இதனைக் கண்டு பொறாத கேள் போன்ற தமிழ்ப் பகைவர்கள் நகைச்சுவை ஊட்டுவது போல நையாண்டி செய்து மக்களைத் திசைதிருப்பும் செயலில் ஈடுபட்டுவருதல் வருந்தத்தக்கது. தமிழால், தமிழர்களின் பொருளால் தாம் வாழ்வதையும் வளப்படுவதையும் மறந்து, தமிழர்க்குத் தொண்டு செய்வதற்காகவே பிறந்தது போலத் தாளிகைத்துறையில் புகுந்த இவர்கள் விரகாகத் தமிழர்கள் உணராவண்ணம் தமிழ் வளர்ச்சியையும், தமிழர் வளர்ச்சியையும் கெடுத்து வருதல் கண்கூடு.

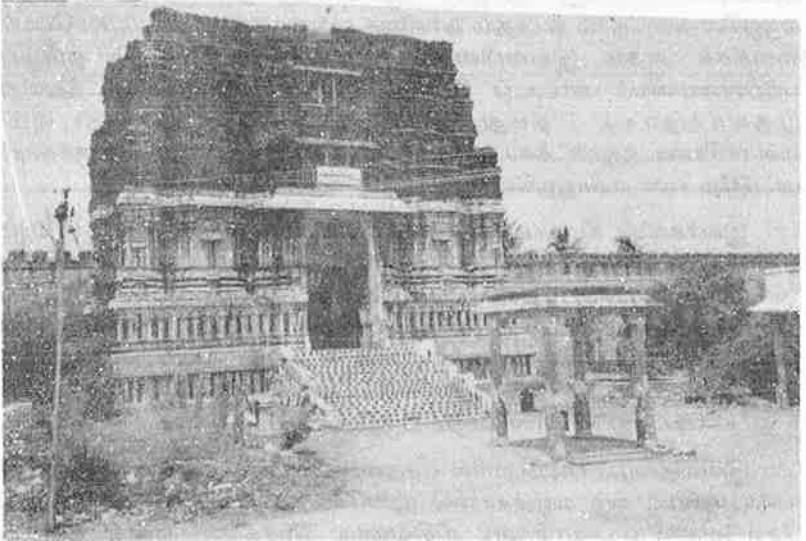
இத்தாளிகைத் துறையினர் தாமும் தமிழர் என்ற உணர்வு அவர்தம் நெஞ்சாங்குலையில் நிலைத்திருக்குமாயின் தமிழ்நாட்டு அரசின் தமிழ்மொழி வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்குத் துணை நின்றுருத்தல் இயல்பு. அரசு மொழி வளர்ச்சிக்கு ஊறு செய்கின்றபொழுது தகுந்த சான்று வழித் திருத்துதல் தாளிகையர் கடமை. ஆனால், இவர்கள் உள்ளம் அப்படிப்பட்டதன்று. தமிழின் ஆக்கத்தைத் தமக்குத் தாக்கமாகக் கருதுகின்றனர். தாம் நடத்தும் தாளிகை ஒன்றுக்குக்கூடத் தமிழில் பெயர் வைக்கக் கூசும் இயல்பினர். இது ஒன்றே இவர்தம் தமிழ்ப் பற்றின்மையைக் காட்டப் போதும். தமிழில் தாளிகை நடத்துவது முதலாவதாகத் தமது வாழ்வுக்கு வளம் தேடவும், வளர்ச்சியடைந்துவிடக்கூடாத வகையில் தமிழர்களை வைத்திருக்கவும் மட்டுமே என எண்ணுகின்றனர் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது.

இவர்களின் கீழறுப்பு வேலைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டு: 11-8-96 ஆம் நாளிட்ட 'சூனியர் விகடன்' செய்தித் தொகுப்பு (நியூஸ் ரூம்)ப் பகுதியில் "பெரியார் பஸ்டாண்ட் பகுதிகளை ஒன்வேயாக மாற்றிப் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி இருக்கிறார். பத்தடிக்கு ஒரு போலீஸ் நின்று பாதசாரிகளானால் வரிக்குதிரை கடக்குமிடத்தில் (நன்றி தமிழ்க் குடிமகன்) மட்டுமே கடக்கவேண்டும். சைக்கிளானால் ஒன்வேயில் உருட்டக்கூடாது....." என வரும் பகுதியைப் பாருங்கள்.

இவ்விதழைப் படிப்பாரில் எத்தனை பேருக்குப் பேருந்து நிலையம் (பஸ்டாண்ட்) ஒரு வழிச்சாலை (ஒன்வே) காவலர் (போலீஸ்) நடந்து செல்வோர் (பாதசாரிகள்). மிதிவண்டி (சைக்கிள்) எனத் தமிழில் எழுதினால் விளங்காது? இதில் வரும் பேருந்து நிலையம், காவலர்,

ஒருவழிச் சாலை, மிதிவண்டி போன்ற சொற்கள் தமிழ்மக்கள் மனத்தில் பதிந்து எத்தனை காலமாயிற்று! தேவையில்லாதபோதும் வேற்று மொழியைத் திணிப்பதுதான் இவர்களின் தாளிகை அறமாகக் கருதுகின்றனர்.

இச்செய்தியில் 'வரிக்குதிரை கடக்குமிடத்தில்' எனக் குறிக்கப்படுகிறது. எப்பொழுது வரிக்குதிரை கடந்தது? அல்லது கடக்கிறது? 'சீப்ரா' (Zebra) என்பதற்கு உடலில் அடர்வண்ணப்பட்டைகளையுடைய குதிரையைப் போன்ற ஆப்பிரிக்க விலங்கு என்பதும் 'சீப்ரா கிராசஸ்' என்பதற்குக் கருப்பு வெள்ளைப்பட்டைக் கோடுகளால் அடையாளமிடல் என்பதுமே பொருள். ஆங்கில அகரமுதலி எதிலும் வரிக்குதிரை கடக்குமிடம் என்ற பொருள் இருப்பதாக நமக்குத் தெரியவில்லை. இந்த மிகை அறிவாளர்கள் எங்கிருந்து இதற்குப் பொருளை அகழ்ந்தெடுத்தனரோ! இப்படிப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் தாளிகையைத் தேடிச்சென்று எப்பொழுது கொடுத்தார்? இதனை நகைச்சுவை என எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றால் நம்மை எவ்வளவு இளித்தவாயர்களாகத் தம் மனத்தில் கருதி இருக்கவேண்டும்! இதனை எண்ணிப்பார்த்தால் நாம் எவ்வளவு ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறோம், ஏமாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பது விளங்கும். எவ்வளவு காலம்தான் நாம் ஏமாறுவது?

8. சின்னம்

‘எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தரும்’ என்பது ஆன்றோர் மொழி; எண்களின் பன்முகப் பயன்பாடே கணக்கியல். அதன் வளர்ச்சியும் வகைப்பாடும் இன்றைய அறிவியல் வளர்ச்சிக்கான அடித்தளம். பலதுறையிலும் ஆள்வினை செலுத்திய தமிழர் கணக்கியலிலும் நுண்ணறிவு பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். எழுத்தியலைப் போன்றே எண்ணியலையும் வாழ்வின் உயிராகக் கருதிப் போற்றிச் செயல்பட்டனர். அதனால்தான் வாழ்வியலுக்கு வழிகாட்ட வந்த வள்ளுவனார்.

‘எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்

கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு’

என ஒதினார்.

தமிழ்நாட்டினர் கணக்கியலிலும் அதன் தொடர்புடைய அளவியல்களிலும் நுண்மையான தெளிந்த அறிவைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதற்குச் செய்யுள் வழக்காகிய இலக்கியத்திலும், மக்கள் வழக்காகிய கல்வெட்டுகளிலும் எண்ணற்ற சான்றுகள் உள்ளன. எண்ணியலில் ஒன்று மற்றும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முழு எண்களை மேல்வாய் எண்கள் என்றும், ஒன்றில் குறைந்த எண்ணியல் அளவுகளைக் கீழ்வாய் எண்கள் என்றும் பாகுபடுத்தி வழங்கினர். கீழ்வாய் எண்கள், ஒன்றைப் பல கோடிப் பகுப்புகளாகப் பகுத்த பகுதிகள் ஆகும். ஒவ்வொரு பகுப்புக்கும் தனித்தனிப் பெயர்வைத்து அழைத்துள்ளனர் தமிழர். பகுப்பின் மிகமிகச் சிறு பகுப்பு தேர்த்துகள்.

ஒரு தேர்த்துகள்

1

ஆகும். இதனால்

232382453022720000000

‘பண்டைத் தமிழர் கணக்கியலில் மிகத் தேர்ந்தவர் என்பது அவர் கையாண்ட நுண்ணிய அளவைகளால் அறியப்படும்’ என்ற கூற்று மிகையன்று.

இத்தகைய கணக்கியல் நுணுக்கமறிந்த தமிழர்க்குக் கீழ்வாய் எண்களுக்கான ஒரு தெளிவான பொதுச்சொல் இல்லாமற்போகாது. ஆனால் கற்றாரும் மற்றாரும் ‘பின்னம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லாலும், ‘பிராக்சன்’ (Fraction) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லாலும் இன்று அழைத்து வருவதால் தமிழில் அதற்கென ஒரு சொல் இல்லையோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அறிவு பெற்ற தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசு மாற்றங்கள், வேற்றுமொழி அரசுகளின் ஆட்சி, சமயப் பரவல்கள்

போன்றவற்றால் அதற்கான சொல் மறைந்தும், மறந்தும், மறைக்கப்பட்டும் போய்விட்டது. அவ்வாறு மறைந்த சொற்கள் எண்ணிலடங்கா. அவற்றுள் ஒன்றாக இதுவும் மறைந்து விட்டது என்பதே உண்மை.

மாற்றார் ஆட்சியும், வடமொழி வல்லாண்மையும் கோலோச்சிய காலத்தில் வணிகர்களாக வந்த ஆங்கிலேயர்கள் ஆட்சியாளர்களாக மாறித் தமிழ்நாட்டைத் தம்மடிக்கீழ்க் கொண்டுவந்தனர். ஆட்சிப் பரவலால் தமக்குத் தேவையான பணியாளர்களைத் திரட்ட ஆங்கிலக் கல்வியைத் தோற்றுவித்தனர். அதன்வழி நாட்டுப்பள்ளிகளான தமிழ்ப்பள்ளிகளையும் தோற்றுவிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. அதனால் ஆங்கிலவழி நூல்கள் தமிழாக்கப்பட்டன. இத்தகு சூழலில் கல்வியாளர்கள் அனைவரும் வடமொழியாளரும், வடமொழிப் பற்றாளர்களான மேட்டுக்குடி மக்களாகவே இருந்தனர். ஆங்கிலமும் கற்ற அவர்கள் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கிடான தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தாது வடமொழிச் சொற்களையே பயன்படுத்தினர். அதனால் பலநூறு தமிழ்க் கலைச்சொற்களும், வழக்குச் சொற்களும் வழக்கற்றுப் போய்விட்டன. தமிழில் போதிய கலைச் சொற்களே இல்லை என்று நினைக்கும் பொய்மையைத் தோற்றுவித்துவிட்டனர். இக்காலத்தில் எழுந்த ஆங்கில - தமிழ் அகர முதலிகள்கூட அப் பழஞ்சொற்களைக் கைவிடும் அளவுக்கு நிலைமை அமைந்திருந்தது.

இன்று ஆங்கிலக் கல்வி ஈர்ப்பு (மோகம்) மீண்டும் விண்முட்டி நிற்பதால் ஒன்று என்ற எண்ணின் பகுப்புகள் அல்லது முழு அளவுக்குக் கீழான அனைத்தையும் 'பிராக்சன்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லால் மட்டுமே குறிப்பர். 'பிராக்சன்' என்பது சிறுகூறு அல்லது துண்டு அல்லது ஒரு முழுமை பெறாத எண் அல்லது அளவு எனப்பொருள்படும். இதனை அன்று முதல் இன்று வரை 'பின்னம்' என்று கணக்கு நூல்களில் எழுதி வருகின்றனர். இது தமிழ்ச்சொல் அன்று. பின்னம் என்ற வட சொல்லின் தமிழ் ஒலிப்பே அன்றி வேறன்று.

பின்னம் என்ற தமிழ்ச்சொல் இலக்கியத்திலோ அல்லது வழக்கிலோ எங்கும் ஒரு முழு எண் அல்லது முழு அளவின் சிதைவு அல்லது கூறு என்ற பொருளில் வழங்கவில்லை. பின், பின்னம் என்பன பிறகு, பின்னால் என்ற பொருளிலேயே ஆளப்பட்டு வருகிறது, முன்னம் என்ற சொல்லின் எதிர்ச்சொல்லே பின்னம்.

'முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்

முர்த்தி அவனிக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்...

பின்னம் அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்...'

என்ற தேவார அடிகளைப் பார்த்தால் பின்னம் என்றசொல் பின்னர், பிறகு எனப் பொருள் தருவது என்பது விளங்கும். எனவே கீழ்வாய் எண்களுக்கு வழங்கும் பின்னம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லுமன்று. அதைத் தமிழில் எழுதினால் நாம் வேண்டிய பொருளையும் தராதது.

ஒன்றின் அல்லது ஒரு முழுமையின் சிதைவை, கூறுகளை அல்லது பகுதிகளைச் சின்னம் என்று வழங்குவதே முறையும் பண்டைய வழக்குமாகும். சின்னம் என்பதற்குச் சிறுமை, சிறியது, ஒருவகை இசைக்கருவி, அடையாளம் என்று பல பொருள்கள் வழங்குகின்றன. அதனோடு முழுமையின் குறைகளையும் (பிராக்சன் - பின்னம்) குறிக்கும் சொல்லாகவும் விளங்குகிறது. ஒரு முழுப்பொருள் சிதைந்து பல கூறாவதைச் சின்னப்பட்டுப் போய்விட்டது என்பது வழக்கு. 'சின்னா பின்னமாகக் கிழித்து விட்டான்.' 'சின்னாபின்னமாக உடைந்து விட்டது.' என்பன உலகியல் வழக்குகள். இதில் சின்னத்தின் பின்வரும் பின்னம் என்பது பொருளற்ற ஒலி நீட்சிச் சொல். பாலு கீலு, ஆளு கீளு, ஆடு கீடு. பாட்டு கீட்டுப் போலப் பின்வரும் நிறைவொலி வெற்றுச் சொற்களைப் போன்றதே 'சின்னத்'தின் பின்வரும் பின்னமும்.

சின்னம் என்ற சொல் ஒரு முழு எண்ணின் அல்லது முழு அளவின் கூறுகளைக் குறித்துத் தமிழ் மக்களால் வழங்கப்பட்டது. சின்னஞ் சிறியது சின்ன பெண் என்பன போன்று வரும் இடங்களில் சிறுமையைக் குறித்து வருதலும் உண்டு. ஒரு முழுப் பொருளை நோக்க உருவில், வடிவில் சிறியது சின்னம் தானே. இது சிறுத்தது முழுப் பொருள் பெருத்தது; அவ்வளவே. எனவே சின்னம் என்பது ஒரு முழுமையின் கூறுகள் என்பது ஐயமறத் தெரிகிறது. சின்னம் என்ற சொல் மேற்கூறிய பொருளில் கல்வெட்டுகளில் நெடுங்காலமாகவும் பரவலாகவும் தமிழகம் எங்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொண்டு தெளிவு பெறலாம்.

திருவாரூர் மாவட்டம், நன்னிலம் வட்டம் திருச்செங்காட்டங்குடிக் கல்வெட்டில் 'இவ்விசைந்த நிலம் பெருநான் கெல்லையிலும்மகப் பட்ட நிலம் சின்னம் மிகுதிகுறையும் உள்ளடங்க' என முழு அளவையின் குறைவு சின்னம் என அழைக்கப்பட்டுள்ளது தெளிவாகிறது.

இதே கல்வெட்டில் 'குடுத்த நிலமானது அரைய புலத்தில் ¼ சின்னமும் மிகுதிகுறையுடங்க' என வருகிறது. கால் நிலம் இங்குச் சின்னம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதே போன்று திருப்புகலூர்க் கல்வெட்டில் 'இந்நிலம் ஏழு மாக்காணி சின்னத்துக்கும் முன்பிலாண்டுகளில் 'எனவும் குடந்தைக் கல்வெட்டில்' விளைநிலம் மூன்று மாவும் யிதன் கீழ்த்தலையில் புன்செய் நிலம் 100 மாச் சின்னமும், இராசராச வாய்க்காலுக்கு வடகரையில் புன்செய்நிலம் மிகுதிக் குறைவு

உள்ளடங்க நிலம் அரைக்காலும் ஆக நிலம் ஆறுமாச்சின்னமும் எனவும், சிதம்பரம் கல்வெட்டில் திருஞானசம்பந்த வதிக்கு மேற்கு இராசராச வாய்க்காலுக்குத் தெற்கு இரண்டாங் கண்ணாற்று நான்காஞ் சதிரத்துத் தென்மேற்கடைய நீ அல்லது நிலம் 20 சின்னமும் தென்வடக்கு எனவும் வரும் நூற்றுக்கணக்கான ஆட்சிகள் ஒரு முழு அளவையின் சிறு கூறுகளைச் சின்னம் என அழைத்தல் பெருவழக்காக இருந்தமையைப் புலப்படுத்தும்.

காசுகளில் கூட ஒரு காசுக்குக் குறைந்து வரும் அளவைச் சின்னம் என வழங்குதலே முறை. எடுத்துக்காட்டாக 'அன்றாடு நற்புதுக்காசு நாலுக்கு ஆட்டுப் பொலியும் சிந்நம் ஆறு' (பழக்கத்தில் உள்ள செல்லத்தக்க புதுக்காசு நான்குக்கு ஓராண்டுக்கு வட்டி சின்னம் ஆறு) என வந்துள்ளது. இங்குச் சின்னம் என்பது சில்லரை என்று பொருள்பட வந்துள்ளது. ஒன்றின் கூறுகள்தாமே சில்லரையும். இதே போன்று பலதுறை அளவைகளிலும் சின்னம் என்ற சொல் நாம் இன்று வழங்கும் ஆங்கிலப் 'பிராக்சன்' வடமொழி 'பின்னம்' தரும் பொருளில் பலநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே மிகப் பெருவழக்காக வழங்கி வந்துள்ளது தெளிவாகிறது.

9. பலகணி

உண்டி, உடை, உறையுள் என்பன மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள். இம்மூன்றையும் தேடி அடைவதற்கு மாந்தன் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளின் விளைவே உலகின் விளைபொருள் மற்றும் செய்பொருள் பெருக்கங்கள். இவற்றை நிறைவேற்றுவதே உலக அரசுகளின் தலையாய கடமையாகும். இவற்றைச் செவ்வனே நிறைவேற்றாத அரசும் நாடும் அடியோடு சீர்குலைந்து விடுதல் உலக இயற்கை.

அடிப்படைத் தேவைகளான மூன்றனுள் உறையுளாகிய வீடு, அடிப்படைத் தேவையாக மட்டும் நிலவாது இன்றைய மக்களின், குறிப்பாக நகர்ப்புற மக்களின் சிறந்த சொத்தாகவும் கருதப்படுகிறது. வீடுபெற்றுக்காக அலைந்த காலம் போய் இன்று வீடு பெறுவதற்காக ஆலாய்ப் பறக்கின்றனர். ஒவ்வொருவருக்கும் வீடு ஒரு கனவாகவும் குறிக்கோளாகவும் அமைந்து அதனை அடைய அனைத்து வழிகளிலும் முயல்கின்றனர்.

அறிவியல் உலகின் புதுத் தொழில் நுட்பங்கள், கண்டுபிடிப்புகள் வீட்டை வியத்தகு பொருளாக்கி வருகின்றன. மாந்தனின் கற்பனைப் புனைவுகளையெல்லாம் மாறாது அவன் எடுக்கும் இல்லம் ஏற்கிறது. கூடம், அறை என எத்தனைத் தேவைகள்! உண்ணவும் உறங்கவும் பாதுகாப்பான இடத் தேவைக்காக எடுக்கப்பட்டனவே வீடுகள். இன்று பணத்தின் செழுமையைக் காட்டும் அடையாளச் சின்னங்களாக உருவாக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆயிரங்கோடி செலவிட்டுக் கட்டினாலும் அடிப்படைத் தேவைகள் சில அடிகளே. ஆயிரமுகத்தான் அகன்றது, செழித்தது என்றாலும் குளிக்கவும், கழிக்கவும் சிற்றறைகளே. அவையே உயிர்நாடி.

மனை நூல்களின் மொத்த நோக்கமும் நல்ல காற்றோட்டமும், நல்ல வெளிச்சமும் யாகும். வீட்டின் எல்லா அறைகளுக்கும் தேவையாய் இருப்பினும் காற்றும், வெளிச்சமும் இவ்வறைகளுக்கு இன்றியமையாதன. மற்றை அறைகளைப் போல மரச் சட்டங்களைக் கொண்டோ அல்லது ஈயச் சட்டங்களைக் கொண்டோ சாளரங்கள் வைத்துக் கட்டுவது பொதுவாக இவ்வறைகளில் கடைப்பிடிக்கப் படுவதில்லை. பைஞ்சதை (Cement) யாலான வலுமிகு கற்காரைத் (Concrete) துளைப் பலகையையே வைத்துக் கட்டுகின்றனர்.

துளை அல்லது துரவுள்ள இப்பலகைகளைச் சாலி (Jolly) என்றே அனைவரும் அழைக்கின்றனர். மகளிர் சட்டைகளிற்கூட இதுபோன்ற அமைப்பில் தைப்பதைச் 'சாலி' வைத்துத் தைத்தல் என வழங்குகின்றனர்.

தமிழார்வலர் இதற்குத் தமிழில் சொல்லில்லையே என எண்ணிப் பழுஞ்சொல்லான 'சாளரம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துவர். சாளரம் என்பது போர்த்துக்கீசியச் சொல். இது இன்று நாம் வழங்கும் 'சன்ன'லையே குறிக்கும்.

இராமனும் இலக்குவனும் விசுவாமித்திரருடன் மிதிலைத் தெருவிலே நடக்கின்றனர். அவர்கள் அழகைக் காண மிதிலை நகர்ப் பெண்களெல்லாம் மேன் மாடத்துச் சாளரங்கள் வழியே எட்டிப் பார்க்கின்றனர். அம் முகங்களை இராம இலக்குவர் கண்டனரோ என்னவோ கம்பன் கண்டான். அவனுக்கு அவை முகங்களாகத் தோன்றவில்லை.

'சாளரந் தோறும் தோன்றுஞ் சந்திர உதயங் கண்டார்'

என நிலவின் தோற்றமாகக் காண்கிறான். இன்று நாம் வழங்கும் 'சாலிகள் முகம் தெரிவன அல்ல! எனவே 'சாலி' சாளரமன்று.

காற்று வருகைக்காக அமைக்கப்படும் வேறொருவகைச் சாளரமும் உண்டு. அது காற்றும் ஒளியும் அளவாகச் செல்லும் காலதர். கால்+அதர். காற்று செல்வழி; இதனை 'மான்கட் காலதர் மாளிகை' (சிலம்பு 5:8) எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறும். இது பொருந்தும் எனினும் நம் நாட்டுக் கட்டடக் கலைஞர்களிடம் தேடிப் பார்த்தால் இன்னும் பொருத்தமான சொல் கிட்டக் கூடுமன்றோ!

நம்முடைய பழங் கட்டடங்களுள் இன்றும் அழியாதிருப்பன கோயில்களே. கோயில்களில் உண்ணாழிகை (கருவறை), மட்டுமின்றி அரை மண்டபம், முன் மண்டபம், பெரு மண்டபம் எனப் பல மண்டபங்களுடன் கோயில் எடுப்பது கோயிற்கலை மரபு. பக்கங்களில் கற்சுவர் எழுப்பி நடுவில் தூண்கள் நிறுத்தி எடுக்கப்படும் இம் மண்டபங்களுக்குக் காற்றும் ஒளியும் இன்றியமையாதனவல்லவா? அதனால் சுவர்களில் இடையிடையே ஏற்ற இடங்களில் நம் பெருந்தச்சர்கள் காற்றும் ஒளியும் அளவாகச் செல்லும் வகையில் வேலைப்பாடுடைய கண்களை (தொளைகள்) வெட்டிக் கற்பலகைகளைப் பொருத்துவர். பல கண்களை உடைமையால் அதற்குப் பலகணி என்று பெயர். கி.பி.11ஆம் நூற்றாண்டில் திருவிடைமருதூர்க் கோயில் மண்டபத்திற்குக் கைக்கோளப் பெரும்படையினர் பலகணி செய்து வைத்த செய்தியை,

'திருவிடைமருதில் ஸ்ரீமுலத்தானத்தில் பெருமானடிகள் கோயிலில் பெரிய மண்டபத்தில் முன்பில் திருப் பலகணியும் திருக்கதவும்.....கைக் கோளப் பெரும்படையினோம் சமைப்பித்து'

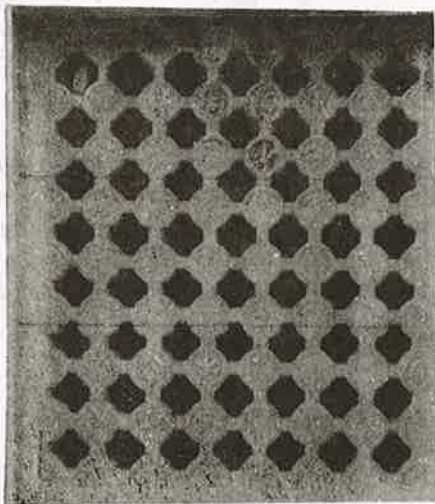
எனக் கல்வெட்டு கூறுகிறது. இதே போன்று பல இடங்களில் பலகணிகள் பேசப்படுகின்றன. பழங்கோயில்களில் இன்றும் இக் கற் பலகணிகளைக் காணலாம்.

கூட்டப்பொருள்களின் செய்பொருள் மூலங்கள் மரம், கல், செங்கல், சுதை, பைஞ்சுதை, இரும்பு எனக் காலத்திற்குக் காலம் மாற்றம் பெறுவது இயற்கை எனினும் அமைப்பும் பயனும் மாறுபடுவதில்லை. எனவே பல கண்களை உடைய பலகணிகள் பைஞ்சுதையில் செய்தாலும் பல கணிகளே.

இதே நேரத்தில் காற்று ஏந்துக்காக அமைக்கப்படும் காற்றுப் புழைகளின் பெயர்களையும் நினைவில் கொள்ளுதல் நன்று.

சாளரம்	-	பெரிய அளவில் வைக்கப்படும் காற்று வாயில்கள் (Window, சன்னல்)
காலதர்	-	காற்று செல்வழி. கூரைத் தளத்தை ஒட்டி வாயிலுக்கு மேல் அல்லது சாளரத்துக்கு மேல் வைத்துக்கட்டப்படுவது. (Ventilator)
பலகணி	-	குறுகிய கண்களை உடைய சாளரம். (Jolly) இதனைக் குறுங்கண் சாளரம் என்றும் கூறலாம்.
கண்ணடைப்பு	-	grille

பலகண்கள் உடைமையால் பலகண்ணி - பலகணி. இனியும் 'ஜாலி' வேண்டுமா? சாளரம், காலதர், பலகணிகளைக் கருத்தில் கொள்வோம்!

10. படி

வள்ளையர் ஆளுமையும், அறிவியல் வளர்ச்சியும் அலுவலகங்களைப் பெருக்கிப் பல்வேறு ஆட்சி அமைப்புகளைப் பரவச் செய்துவிட்டன. காதால் கேட்டும் கையால் எழுதியும், நெட்டுருச் செய்த காலம் கழிந்து தாளும் கோலும் பெருகிக் கல்வி முறையை மாற்றியமைத்து விட்டன. அச்சத்துறை வளர்ச்சியடைந்து ஆயிரக்கணக்கான நூல்களையும், தாள்களையும் அச்சிட்டுப் பெருக்கி வருகின்றன. ஒரு வாசகமோ, தீட்டோ (Draft), ஆவணமோ, ஆணையோ எதுவாயினும் பலர் கையில் சென்று மீள வேண்டிய முறைதோன்றி, அது இன்றியமையாத ஒன்றாக அமைந்துவிட்டது. அதனால் நிலைமைக்கும், தேவைக்கும் தக்கவாறு ஒரு மூல வாசகத்தையோ, ஆணையையோ அல்லது ஆவணத்தையோ கையால் பல முறை எழுதி அல்லது தட்டச்சு, உருட்டச்சு, மற்றும் அச்சவழியாகப் பலவாகப் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

பரவலான தேவைக்கு ஏற்ப மூல ஆவணத்திலிருந்து உருவாக் கப்பட்டனவற்றை இன்று, காப்பி (Copy) பிரதி, நகல், என்று பலவாறு வழங்குகின்றோம். இவை மூன்றுமே தமிழ்ச்சொற்கள் அல்ல. அவை முறையே ஆங்கில, வடமொழி, இந்திச் சொற்கள். இச்சொற்கள் தமிழரிடையே ஆட்சி, மத வழிப் புகுந்ததனால் தமிழ்மொழி தோன்றிய காலமுதலாக இலக்கிய இலக்கணங்களிலும், மக்களிடையிலும் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்த 'படி' என்ற நற்றமிழ்ச்சொல் வழக்கிழந்து விட்டது.

படி என்ற சொல்லின் அடியாகப் பல சொற்கள் தோன்றி இன்று வழக்கில் உள்ளன. இருப்பினும் மூலப் பொருளான ஒன்றன் மறுவடிவம் என்ற பொருளில் வரும் படி வழக்கிழந்து அயற்சொற்கள் இடம் பெற்றமைக்கு நமது பொறுப்பின்மையே காரணியம். ஒரு பொருளை அல்லது வடிவை அச்சு மாறாமல் மற்றொன்றில் படிய வைப்பது (உருவாக்குவது) படி எனப்படும்.

படி - படிதல்

'நீர்படி நனிகோ டேறி' (குறுந்)

படி - படிதல் - பொருந்துதல்

'மாப்பிற் படிமதம் சாம்ப வொதுங்கி' (பரிபா 43:18)

'கடற்படிந்த காய்கதிரோன்'

படி - படிதல் - வீழ்தல் - மூழ்குதல்.

படிகயம் (அகம்-44)

பெருங்களிற் றினம்படி நீரில் (அகம்-42)

ஒன்றன்மேல் ஒன்று பரக்கப் படிதலால் படிவு எனப்பட்டது.

படி - பதிவு - படிவு

வண்டல் படிவு, வீழ் படிவு, என்பனவற்றை நோக்குக. ஒன்றன் மேல் படிவதால், ஒன்றன் உருபடிவதால் படிவு - படிவம் எனப்பட்டது. ஒன்றன் உருமாறாமல் அச்சாக-அதன் படியாகச் செய்வது படிவம்-படிவமே வடமொழியில் பிரதிமம் ஆயிற்றுப் போலும்.

படி - படிவம் - படிமம் - உருவம்.

‘இந்திரன் பூசை யிவளக லிகையிவன்

சென்ற கவுதமன் சினனூறக் கல்லுரு

ஒன்றிய படியிதென் றுரைசெய் வாரும்’ (பரிபா-19 50-52.)

படி என்பதற்கு ஓர் உருவத்தின் மறுவடிவம் என்பதைச் சீவக சிந்தாமணியால் அறியலாம். சீவகனின் நண்பனான சுதுஞ்சனன், சீவகன் உற்ற துன்பம் அறிந்து உதவச் செல்லும் பொழுது தன் பிரிவு அற்றாது தன் மனைவியர் துன்புறாதிருக்கத் தனது உருவைப் படியாகச் செய்து வைத்துச் சென்றான். இதனை

“உயிரனா னைநினைந் தானுற்ற தோதியீ னோக்கி னான்
மயிலானார்க் குப்படி வைத்தன் மால்விசும் பேறினான்”

(சீவக: 1156)

என்பதனால் அறியலாம்.

படிவைத்தல் - தன்னுருவை உருவாக்கி வைத்தல். ஒன்றனை உருவமைத்தல் படி-எனவே படிய வைக்கப்படும் படிவம் நற்றமிழ்ச் சொல்லே. முனைவர் உ.வே.சா அவர்கள் கூறுவது போலப் பாகதச் சிதைவன்று.

கட்புலனாகாகக் கடவுளுக்குக் கருத்துவழிக் கட்புலனாக அமைக்கப்படும் திருவுரு இறைவனின் படி ஆகையால் கடவுட் படிவம் எனப்பட்டது. அவ்விறைவனின் திருவடிப் பேறு அடைதல் பொருட்டு நோன்பிருக்கும் நோன்பிகள் தெய்வமாகவே கருதப்படுவதால் அவர்கள் படிவமேனியர் எனப்பட்டனர்.

'படிவ மகளிர்' (நற் 272)

'சுரணிக் கேற்ற ஓடியாப் படிவத்து.

இ:திவர் படிவ மாயின' (புற 349)

'படிவப் பார்ப்பான்' (முல்லை 37)

படிவமேனியர் உண்ணும் நோன்புணவு படிவவுண்டி எனப்பட்டது.

'படிவ வுண்டிப் பார்பன மகனே' (குறாந்: 156)

இதே போன்று ஒரு மூல வாசகத்தின் மறுவடிவுகளைப் படி என்றலே வழக்காக இருந்துள்ளது.

பெரிய புராணம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தில், சிவபெருமான், சுந்தரரைத் தனது அடிமை என்பதற்கான ஆவண ஓலையைக் காட்டுகின்றார். சுந்தரர் ஓர் அந்தணன் மற்ரோர் அந்தணனுக்கு அடிமை என்பது வழக்கில்லை எனச் சிவபெருமான் காட்டிய ஓலையைக் கிழித்தெறிந்து விடுகிறார். அதன் பின், சிவபெருமான், சுந்தரர் கிழித்த ஓலை படி ஓலைதான்; மூல ஓலை வேறுஎது எனக்காட்டி ஆட்கொண்டார், என்பது வரலாறு.

'முன்னே முட்சியிற் கிழித்த வோலை

படியோலை மூலவோலை

காட்சியிற் காட்ட வைத்தேன்' (பெரிய. தடுத்தா: 56)

எனக் கூறலால் ஒரு மூலத்தின் மறுவடிவுகளைப் படி என்பது வழக்காகும் என்பது மிகத் தெளிவு. நாம் இன்று பயன்படுத்தும் காப்பி (Copy) நகல், பிரதி என்பதற்குரிய பொருளில் வழங்கப்பட்ட தமிழ்ச் சொல் படி என்பதே. இது போன்ற இலக்கிய வழக்குகள் பல உள.

உரைநடைத் தமிழும் மக்கள் வழக்குமான கல்வெட்டுகளில் தெளிவாகப் படி என்ற சொல்லே பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளது. தேவையான எல்லா இடங்களிலும் படி என்ற சொல் ஒன்று மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனைச் சில எடுத்துக்காட்டுகளால் அறியலாம்.

சோழ அரசன் முதலாம் இராசராசனுடைய பாட்டியும், உத்தம சோழன், தாயுமான செம்பியன் மாதேவியார் தம் காலத்துச் (10 ஆம் நூற்றாண்டு) செங்கற் கோயில்களாக இருந்த பல கோயில்களைக் கருங்கற் கோயில்களாகக் கட்டுவித்தார். அக்கோயில்களில் இவர் காலத்துக்கு முன்னர்த் தனிக்கல்லில் வெட்டப்பட்டிருந்த பல்லவ, பாண்டியர் கல்வெட்டுகளை அப்படியே ஓலையில் படி எடுத்துச் செங்கற் கோயில்களை மாற்றி கற்கோயில்களாகக் கட்டிய பின் மீண்டும்

அக்கல்வெட்டு வாசகங்களைக் கோயிற் சுவர்களில் வெட்டுவித்தார். அவ்வம்மையாரைப் போன்று பழமையைக் காக்கும் பண்பு தமிழர்களிடத்தில் என்றும் இருந்திருக்குமாயின் எண்ணற்ற கலைநூல்களும் அறிவு நூல்களும் மறைந்திருக்கமாட்டா. வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டுகள் மூலக் கல்வெட்டுக்கள் அல்ல வாகையால், அவற்றின் படிக்களை எனப் பின்வருவோர் ஐயமற உணர்த்தற்காக 'இதுவுமொரு பழங்கற்படி' எனத் தொடங்கிக் கல்வெட்டு வாசகம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

'இதுவுமொரு பழங்கற்படி..... முன்னிட்டிகைப் படையாலுள்ள சீ கோயிலைத் தவிர்த்துக் கல்லாலே சிரீ விமானமமைப்பித்து இத்தேவருடைய படிகள் முன்பு தம்மத்துக்கு வைத்து கற்களில் வெட்டிக்கிடந்த அவை வெவ்வேறு கல்லாய் பலவிடத்திலாய்க் கிடந்து அவையெல்லாம் இந்த சிரீ விமானத்திலே ஏறக்கொள்க என வெட்டினபடி' எனத் தொடர்ந்து முடிகிறது. 'பழங்கற்படி' எனத் தொடங்கும் பல கல்வெட்டுகளை இவ்வம்மையார் திருப்பணி செய்த திருக்கோடிகா, பந்தணைநல்லூர், திருமுதுகுன்றம் முதலான ஊர்களில் காணலாம். திருப்பணிச் செல்வியாய்க் கலை வளர்த்ததோடு வரலாறு காத்த முதல் பெண்மணியும் இவரே என்பது போற்றத்தக்கது.

கோப்பெருஞ்சிங்கன் காலத்தில் திருவெண்ணெய் நல்லூர்க் கோயிலில் திருப்பணி நடைபெற்றது. அக்கோயிலின் கல்வெட்டுகள் படி எடுக்கப்பட்டு, திருப்பணி முடிந்த பின்னர் மீண்டும் வெட்டப்பட்டன. இதனை,

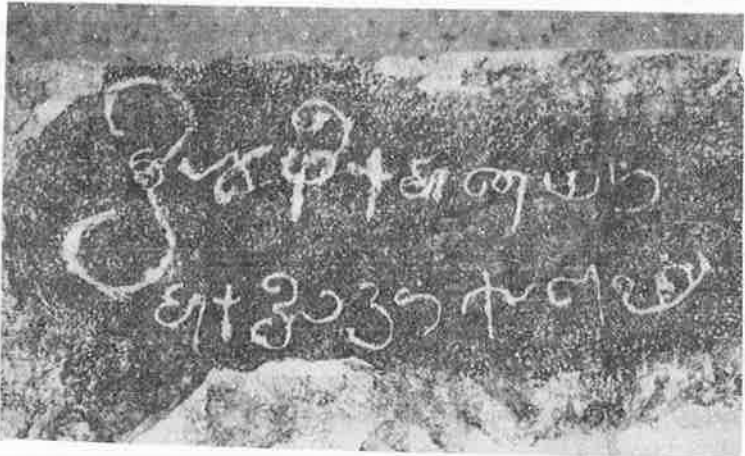
'சிரீ விமானம் இழிச்சி எடுக்கிறபோது படியெடுத்த படிப்படி' என வரும் கோப்பெருஞ்சிங்கனின் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

இதே போல், அழிவுபட்டுக்கிடந்த திருக்குற்றாலநாதர் கோயில் (குற்றாலம், திருநெல்வேலி. மா.வ) கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டில் திருப்பணி செய்யப்பட்டது. அதில் இருந்த கல்வெட்டுகள் முற்காலப் பாண்டியரின் வட்டெழுத்துகளில் இருந்தன. சோழர்களால் வட்டெழுத்து வழக்கிழந்து விட்டமையால் அவை தமிழ் எழுத்தில் படி எடுக்கப்பட்டு மீண்டும் அக்கோயிற் சுவர்களில் வெட்டப்பட்டன. கால ஆராய்ச்சி செய்வார் முற்காலப் பாண்டியர்களின் கல்வெட்டுகள் யாவும் வட்டெழுத்து ஆகையால் இக்கல்வெட்டு தவறுடையது, இடைச் செருகல் என எண்ணக்கூடும். அதோடு 13ஆம் நூற்றாண்டில் வட்டெழுத்துப் படிப்பார் எனவும் இல்லை. கல்லிலே பொறித்து வைப்பது மக்கள் அறிவதற்குத்தான்; ஆதலால் தமிழாகப் படியெடுத்து வெட்டினேன் என வெட்டியுள்ளனர். 'திருமலையில் கல்வெட்டு வட்டம் ஆகையால் தமிழாகப்படி எடுத்து' என்பது திருமலைக் கல்வெட்டு (தி.தொ.தொ. 1 பக் 286)

இவ்வாறு இலக்கியத்திலும், கல்வெட்டுகளிலும் எண்ணற்ற எடுத்துக்காட்டுகள் விரவிக்கிடக்கின்றன.

எனவே, காப்பி (Copy) பிரதி, நகல் போன்ற அயற்சொற்களைக் கைவிட்டு நெடுநாள் பெருவழக்காய் வழக்கிலிருந்த 'படி' என்ற சொல்லை மீண்டும் தமிழில் படிய வைத்து நிலைக்கச் செய்தல் தமிழர் தம் தலையாய கடனாம். முதற்படியாகத் தமிழ்நாட்டு அரசு அலுவலகங்கள் 'ட்டு காப்பி', உண்மைநகல், பிரதி என்பதைத் தவிர்த்து உண்மைப்படி. மெய்ப்படி என எழுதியும், அச்சிடும் ஒப்பம் இடுவாராக. அரசு எவ்வழி அவ்வழி மக்கள் அன்றோ!

இனி, அறிவியல் உழியில் நுண்மையாகவும், விரைவாகவும் படி எடுப்பதற்கான பல சுருவிகள் புழக்கத்திற்கு வந்துவிட்டன. அக்கருவிகள் வழிப் படியெடுக்கப்படும் படியை 'செராக்க (Xerox) காப்பி' எனக் கூற்றாரும், கல்லாரும் வழங்கி வருகின்றனர். செராக்க என்பது ஒரு குழுமப்பெயர்(Company name). அப்படியின் உண்மை ஆங்கிலப் பெயர், 'போட்டோ காப்பி' (Photo copy) எனவே அதன் உண்மையான பெயரை நமது 'வேர்ச்சொல்லான' படியைக் கொண்டு முன்னொட்டு பின்னொட்டுகள் மூலம் 'படப்படி' எனவும் படிப்பொறி (Photo copier) எனவும் உருவாக்கலே ஏற்றது.

11. தலைமாறு

MDAந்தன் கூடிவாழத் தலைப்பட்டதன் விளைவாகக் குடிவாழ்க்கை - குமுகாய வாழ்க்கை தோன்றிற்று. கொண்டுங் கொடுத்தும் வாழ்வது குமுகாய வாழ்க்கைக் கூறுகளுள் சிறப்பிடம் பெறுவதாகும். விளைபொருளும் செய்பொருளும் பெருகப் பெருக மக்கள் தத்தம் நிலைகளுக்கேற்பத் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்குப் பண்டமாற்று முறை தோன்றி வணிகமாக வளர்ந்து தழைத்தோங்கியுள்ளது.

கொள்வதற்குரிய மாற்றுப் பொருளாக அல்லது வணிக ஊடகமாகப் பொன்னுங் காசும் புழக்கத்துக்கு வந்துவிட்டன. ஆயினும் பொருளுக்கு ஈடாக வேறுபொருளை மாற்றிக் கொள்ளும் முறை அடியோடு மாறிவிடவில்லை; இனியும் மாறாது!

ஒருவரால் உதவி செய்யப் பெற்றவர், அவருக்குச் செய்யும் எதிருதவி கைம்மாறு எனப்படும்.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு

என்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு

என்பது தமிழ்மறை. இவ்வெதிரீடு உதவிக்கு உதவி என்ற அளவினதேயன்றி இணையான மதிப்புடையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதில்லை.

பண்டமாற்று முறையில் பொருளை ஒன்றனுக்கு ஒன்று மாற்றிக் கொள்ளும்போது அப்பொருள்கள் துல்லியமான அளவில் சமமதிப்புடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு மாற்றிக் கொள்வதைக் குறித்துத் 'தலைமாறு' என்னுஞ் சொல் பண்டுதொட்டுப் பயின்று வந்துள்ளது.

'...இந் நான் கெல்லை யுட்பட்ட நீ (நிலம்) குழி (640) விட்டு இதுக்குத் தலைமாறு இந்த மாங்கொல்லைக் குழி 640 ஆகக் குழி...'

எனத் தில்லைக் கல்வெட்டிலும் (276/1913)

'வாணகோவரையர் கட்டுவிக்கின்ற அரையகனாதித்தப் பேரேரிக்கும் கொல்லியூர் நிலம் ஏரிகோளான நிலத்துக்குத் தலைமாறு விட்ட நிலம்...' எனத் திருக்கோயிலூரை யடுத்த சண்பைக் கல்வெட்டிலும், இவ்வாறு மேலும் கல்வெட்டுகள் பலவற்றிலும் தலைமாறு இடம் பெற்றுள்ளமையால் தலைமாறு பற்றி யறியலாம். 'பரிவர்த்தனை'

'எக்(ஸ்)சேஞ்' என்னும் அயன்மொழிச் சொற்கள் ஆட்சி பெற்றமையால் தலைமாறு வழக்காற்றில் நிலைமாரியுள்ளது.

இதே போன்று ஒருவருக்கு மாற்றாக அதே தகுதியுடையவரை அமர்த்துதலும் தலைமாறு எனப்பட்டது.

'...இவர்களில் (தளிச்சேரிப் பெண்டுகளில்) செத்தார்க்கும் அநாதேசம் சென்றார்க்கும் தலைமாறு அவ்வவர் வழியினரே.'

எனவரும் தஞ்சைப் பெருவுடையார்கோயில் கல்வெட்டால் இதனை யறியலாம்.

இவையே யன்றிப் பல்வேறு வகையில் கொண்டு கொடுத்து ஈடாக மாற்றிக்கொள்ளுஞ் செயல்களிலும் தலைமாறு என்னும் சொல்லாட்சி மிகுந்து காணப்படுகின்றது.

12. நீர்த்தெளி

தமிழகத்தில் கோயில் கட்டுவதும், பழங்கோயில்களைப் புதுப்பிப்பதும் எக்காலத்தும், எந்நிலையிலும் இடையறாது நடந்துவரும் ஒரு திருப்பணி. கோயில் கட்டுவது ஒரு மரபாகவே தமிழர் வாழ்வில் நிலை பெற்றுவிட்டது. புதிய கோயிலைக் கட்டினாலும் பழங்கோயிலைப் புதுப்பித்தாலும், திருப்பணி நிறைவடைந்தவுடன் திறப்பு விழாவொன்று மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும். அவ்விழாவினை நன்னாள் நல்லோரை பார்த்துப் பல்லியங்கள் முழங்க, மந்திரங்கள் ஒலிக்க, கோயில் வளாகத்துள் எங்கணும் நன்னீர் தெளித்தும். மேற்கட்டின் (விமானத்தின்) மீது உஹ்றியும் தூய வாக்கிக் கொண்டாடுதல் வழக்கம். இந்நன்னீர் தெளித்த பின்னரே கோயில் இறைவன் குடிகொள ஏற்ற தூய்மை அடைந்ததாகக் கருதப்படும். இதனைக் 'கும்பாபிசேகம்' என இக்காலத்தில் வழங்குகின்றனர்.

பிற்காலத்தில் கோயிலின் உச்சியிலுள்ள கலசத்தின் மீது நன்னீர் உஹ்றி முழுக்காட்டுதலே இவ் விழாவின் சிறந்த நிகழ்ச்சியாகக் கொள்ளப்படுதலால் இது கும்பாபிசேகம் எனப்பட்டது. கும்பம் என்பது தூய தமிழ்ச்சொல்லே யாயினும் வடமொழியில் வழக்கூன்றியிருத்தலின் அது வடசொல் என்றே கருதப்பட்டமையால், கும்பாபிசேகத்தைத் தமிழ்ப்படுத்த முற்பட்ட தமிழ் ஆர்வலர்கள் கும்பத்தைக் கும் என்றும் அபிசேகத்தை முழுக்கு என்றும் மொழிபெயர்த்துக் குடமுழுக்கு என வழங்கினர். ஒரு மொழியில் இயற்கையான பழஞ்சொல் இல்லாத இடத்திலேயே புதுச்சொல்லை நாடவேண்டும். கும்பாபிசேகம் தோன்று முன் இந்நிகழ்வுக்குரிய சொல் தமிழில் ஆளப்பட்டுள்ளதை வரலாறு காட்டுகிறது. கும்பாபிசேகத்திற்கு குடமுழுக்கு ஒரு வகை இடைக்காலத்து ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு மன நிறைவே. எனவே உரிய பழஞ்சொல்லைத் தேர்ந்து பயன்படுத்தலாம்.

கி.பி. 768 முதல் 816 வரை மதுரையை ஆண்டவன் சடிவரராந்தக நெடுஞ்சடையன் என்ற பாண்டிய மன்னன். வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டை அளித்தவனும், தென்னக எல்லோரா எனப் புகழப்படும் கமுகுமலை ஒற்றைக்கற் கோயிலைத் தோற்றுவித்தவனும் இவனே. இவனுடைய முதல் அமைச்சன் (உத்தர மந்திரி) மாறண்காரி என்பவன் மதுரைக்கருகில் உள்ள ஆணைமலையில் நரசிங்கப் பெருமாளுக்குக் குடைவரைக் கோயில் ஒன்றைத் தோற்றுவித்தான். அது முற்றுப்பெற்றுத் திறப்பு விழாச் செய்யும் முன் இயற்கை எய்தினான். அவனுக்குப் பின் முதல் அமைச்சுப் பதவியைப் பெற்ற அவன் தம்பி மாறன் எயினன்

அக்கோயில் திருப்பணியை நிறைவேற்றி நீர் தெளித்தான் என ஆணைமலைத் வட்டெழுத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டு குறிப்பிடுகிறது. இதனையே அதன் அருகில் உள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டும் மிக விரிவாகக் குறிப்பிடுகிறது.

‘கோமாறஞ் சடையற்கு உத்தரமந்திரி களக்குடி வைத்யன் மூவேந்தமங்கலப் பேரரையன் ஆகிய மாறன்காரி இக்கற்றளி செய்து நீர்த்தெளியாதேய் சு(ஸ்)வர்க்காரோகணஞ்செய்த பின்றை அவனுக்கு அநுசுஜன் உத்தரபத மெய்தின பாண்டிய மங்கல விசையரையன் ஆகிய மாறன்னெயினன் முக மண்டபஞ் செய்து நீர்த் தெளித்தான்’. என்பது அக்கல்வெட்டு வாசகப் பகுதி.

இக்கோயிலைத் தோற்றுவித்தவர்கள் பராந்தக நெடுஞ்சடையனின் அமைச்சர்கள். களக்குடியில் வாழ்ந்த மருத்துவக் குடியில் தோன்றியவர்கள். இவர்கள் வடமொழியால் அல்லது வடசொல் மிகுதியும் கலந்த தமிழால் எழுதும் வழக்கமுடையவர்கள். அவர்களே இதனைக் கும்பாபிசேகம் என எழுத வில்லை. அந்த அளவுக்கு அக்கால மக்களிடையே நீர்த்தெளி பெருவழக்காக இருந்துள்ளது.

புதிதாகக் கட்டிய அல்லது புதுக்கிய கோயிலையும், வீட்டையும் மாசு போக நீரால் கழுவிக்க குடிபுகுதல் வழக்கமும் தேவையுமாகும். அதனை உற்றமும் சுற்றமும் சூழ நல்விழாவாகக் கொண்டாடுதல் மரபாக வருகிறது. அனைவரையும் அழைத்துத் தூய்மை செய்வதன் அடையாளமாக உயர்வான பகுதியில் நீர்த்தெளித்து விழாவின் சிறப்பு நிகழ்வாகச் செய்கின்றனர். இதன் அடிப்படை நீர்த்தெளித்துத் தூய்மை செய்தலே ஆதலால் இந்நிகழ்ச்சி ‘நீர்த்தெளி’ எனப் பெயர் பெற்றது. இவ்விழாவின் பெருமை சிறுமைக்கேற்பச் சிறுவிழாவாகவும் பெருவிழாவாகவும் கொண்டாடப்பட்டது. நீர்த்தெளிப் பெருவிழா மகாகும்பாபிசேகம் ஆயிற்று.

தமிழின் மாசு நீங்கத் தமிழ் நீர்த்தெளி விழா நடத்தித் தமிழைக் குடியமர்த்தல் நம் கடன்!

13. எழுந்தருளல்

“காடுகொன்று நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கிக் கோயிலொடு குடிநிறீஇ” - எனக் கழகப் புலவரும், “கோயில் இல்லா ஊரில் குடி இருக்க வேண்டாம்” எனப் பிற்கால ஔவையும் பாடிச் சென்றதைத் தமிழ் மக்கள் மறந்திருக்க மாட்டார்கள்.

கோயில் என்பது அரசன், செங்கோல் ஆட்சி செய்யும் அரண்மனையையும்; இறைவன் அருளாட்சி செய்யும் திருக்கோயிலையும் குறிக்கும். என்றாலும், நாம் மரபுவழியில் இறைவன் கோயிலையே கோயில் என்று வழங்கி வருகின்றோம். நோக்கும் திசைதொறும் நமது பண்பையும், கலைத் திறனையும் பறைசாற்றி நீக்கமறநிறைந்திருப்பன படமாடக் கோயில்களே யாதலால் நம் நினைப்பும் வழக்கும் தவறல்ல.

கோயில் என்றால் அங்கு இறைவன் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். கட்புலனாகாக் கருத்துருவான இறைவனுக்கு உள்ளெழும் உணர்வால் கற்பனை உருக்கொடுத்து அவ்வுருவை நடுவாகக் கோயிலில் வைத்துப் போற்றுவது மாந்த வரலாற்றில் ஒரு பெரும் பண்பாடு. நடுவாக-தலைமையாக உண்ணாழிகையில் (கர்ப்ப கிருகம்) வைத்து வணங்கப்படும் பேரிறைவனைச் சூழப் பற்பல தெய்வத் திருமேனிகளை வைத்தல் கோயிற் கலைமரபு. முற்காலங்களில் திருச்சுற்றில் தனித்தனி முற்றங்கள் (சன்னதிகள்) எடுப்பித்துத், திருமேனிகளை ஆங்காங்கே வைத்தும் வழிபட்டனர். அதன் வளர்ச்சியாய் ஒரு மூலக் கோயிலைச் சுற்றி எட்டுச் சுற்றாலைக் கோயில்கள் (பரிவாரக் கோயில்) எழுப்புவதும், திருச்சுற்று மாளிகையிலும் பிற இடங்களிலும் பல்வேறு திருமேனிகளை வைத்துக் கோயிலாக்கலும் பிற்கால வளர்ச்சியாகும். இதற்குச் சிதம்பரத்திற்கு அருகில் உள்ள ஞும்பூர்க் கோயிலில் உள்ள பராந்தகன் கல்வெட்டும், நார்த்தா மலை விசயாலயச் சோழீச்சுவரக் கோயில் கட்டுமானமும் சான்றுகளாக உள்ளன.

பன்னூறாண்டுகளாகப் பல்லாயிரம் கோயில்களைக் கட்டிக் கல்லாலும் மண்ணாலும் பொன்னாலும் பன்னூறாயிரம் திருமேனிகளைப் படைத்து வழிபட்ட இத்தமிழ் நாட்டில் இன்று அவ்விறைத் திருமேனிகள் குடிகொள்வதை ‘பிரதிட்டை’ செய்தல் என்று வழங்குகின்றனர். பரந்த வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்று மரபுவழித் தமிழ்க் கலைகளை வளர்த்தவர்க்குத் தம் வழிபடு கடவுளைக் குடிகொள்ளச் செய்ய ஒரு தமிழ்ச்சொல்தானும் இல்லாமை வியப்பன்றோ. ‘பிரதிஷ்டை’ என்று வடமொழியில் சொல்கின்றனரே, இதனைக் கொஞ்சம் தமிழாகப் சொல்லிப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட

தமிழ் உள்ளங்கள் 'ஷ்' என்ற எழுத்தை நீக்கி விட்டுப் பிரதிட்டை என்று சொல்லியும் எழுதியும் சற்று நிறைவு கொள்கின்றனர்.

கல்வெட்டுகளிலே இதற்குரிய பழந்தமிழ்ச் சொல் ஏராளமான இடங்களில் காணப்படுகின்றது. அச்சொல் தான் 'எழுந்தருளல் அல்லது எழுந்தருளுவித்தல்'.

உயர்ந்தோரையும், உயர்ந்தோர் செயல்களையும் உயர்ந்த சொற்களால் சொல்வதே தமிழ்மரபு. அரசர் கூறினார், அரசர் கேட்டார், அரசர் உட்கார்ந்திருந்தார் என்பதைத் - திருவாய் - மலர்ந்தருளி, செவிமடுத்தருளி, எழுந்தருளி எனக் கல்வெட்டுகளிலும் இலக்கியங்களிலும் பரவலாகப் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். இறைவன் எல்லோரையும்விட உயர்ந்தவனாதலால் இறைத் திருமேனிகளை ஓர் இடத்தில் குடி கொள்ளச் செய்வதை - இருக்கச் செய்தல் அல்லது நிலை நிறுத்தலை எழுந்தருளுவித்தல் என்ற சொல் வழங்குதல் மரபாகும். காலந்தோறும் கோயில்கள் கட்டலும் இறைத்திருமேனிகளை எழுந்தருளுவித்தலும் நிகழ்ந்து வந்துள்ளன. ஏற்கெனவே உள்ள கோயில்களில் புதிதுபுதிதாகச் சிறுசிறு முற்றங்களை ('சன்னதி') அமைத்து நித்தம் புதுத்திருமேனிகளை எழுந்தருளுவித்தலும் நூற்றுக்கணக்கில் நடந்து வருகின்றன. அவற்றை எழுந்தருளச் செய்வார் - குடி கொள்ளச் செய்வார் அச்செயலைக் கல்லிலும் செம்பிலும் பொறித்து நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைக் காத்துள்ளமைக்குச் சான்றாகச் சில கல்வெட்டுச் செய்திகளைக் காண்போம்.

'இந்நாயனார் கோயில் மேலைத் திருநடை மாளிகையில் களரிக் குடையான் பொன்னம்பலக் கூத்தனான இருமுடிச் சோழப் பல்லவரையன் எழுந்தருளுவித்த புவனாபதி நாச்சியார்.'

'திருவரங்க முடையான் எழுந்தருளுவித்த திருப்பள்ளியறை நம்பிராட்டியார்.'

'உடையார் திரு உசாத்தான முடைய நாயனார் கோயிலில் எழுந்தருளவித்த திருக்காமக் கோட்டமுடைய பெரிய நாச்சியார்க்கு' என நூற்றுக்கணக்காகச் சான்றுகள் காணக்கிடக்கின்றன.

14. உண்ணாழிகை

பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும்
 பெருங்கோயி் வெழுபதினோ டெட்டும் மற்றுங்
 கரக்கோயில் கடிபொழில்சூழ் ஞாழற் கோயில்
 கருப்பறியற் பொருப்பனைய கொகுடக் கோயில்
 இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட் டேத்தும்
 இளங்கோயில் மணிக்கோயில் ஆலக் கோயில்
 திருக்கோயில் சிவனுறையுங் கோயில் சூழ்ந்து
 தாழ்ந்திறைஞ்சத் தீவினைகள் தீரு மன்றோ!

(அப்பர் தேவாரம் 6:7:5)

ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந் அப்பர் பெருமான் தமது அடைவுத் திருத்தாண்டகத்தில் 'தமிழகக் கோயில் வகைகளை மேற்கண்டவாறு அடைவு (Index) செய்வார். கோயில்நாடு எனத்தகும் தமிழ்நாட்டில் கோயில்கள் தோன்றிய காலத்தை அறிதல் எளிதன்று. நால்வகை நிலத்திற்கும் தெய்வங்களைக் கூறிய தொல்காப்பியர் கோயில்களை எங்கும் சுட்டவில்லை. ஆனால் கழக இலக்கியங்கள் கோயில், நகர், கோட்டம் என்ற சொற்களைப் பரக்கக் கையாண்டுள்ளன. இச்சொற்கள் பெரும்பான்மையும் அரசனுறையும் அரண்மனைகளையும் வளவிய ஊர்களையும், மனைகளையும் குறிப்பினும் கடவுளர் உறைவிடங் களையும் குறிப்பனவாகும்' எனவே கழக இலக்கியங்களின் காலத்திற்கு முன்பே இறைவனுக்குக் கோயில் அமைக்கும் முறை தோன்றியுள்ளமை தெளிவு. பின் எழுந்த சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை ஆகியன இறையுறை கோயில்களைப் பல்பெயர்களால் தெளிவு படச் சுட்டியுள்ளன.²

கழகக் காலத்திலும் அதன் பின்னர் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுவாக்கில் தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவ பாண்டிய அரசுகளின் காலம் வரையிலும் வழக்காறு பெற்ற இக்கோயில்களின் கட்டுமான வடிவு எத்தகையன என்பதற்குக் கண்ணால் காணக் கூடிய சான்றுகள் எவையும் நமக்கு இதுவரை கிடைக்கவில்லை. எனினும் அவற்றைப் பற்றிய அடைமொழிகளும், வண்ணனைகளும் கழக நூல்களிலும் அதன்பின் எழுந்த இலக்கியங்களிலும் விரிவாகப் பேசப்பட்டிருக் கின்றமையாலும் சிவனிய (சைவ) மாலிய (வைணவ)க் குரவர்கள் நூற்றுக்கணக்கான கோயில்களைப் பற்றி விரிந்த அளவில் பாடியுள்ளதாலும் அவை சிறந்த கட்டடக் கலையமைப்பில் கட்டப்பட்டிருந்தன என்பது புலனாகிறது. கோச்செங்கணான் யானை ஏறாப் பெருங்கோயில்கள் பலவற்றை எடுத்துள்ளான் என்று பலர் போற்றியுள்ளனர். இவை யாவும் செங்கல்லும் மரமும் சதையும் கொண்டு

கட்டப்பட்டவை என்பதை, கி.பி. 590-630 வரை ஆண்ட முதலாம் மகேந்திரவர்மன் கல்வெட்டு:³

‘நான் செங்கல், மரம், சுதை, உலோகம் இன்றிச் சிவன், திருமால், பிரமன் ஆகிய மூவருக்கும் கோயில் எடுத்தேன்’, என மார்த்த்டிக் கொள்வதால் அறியலாம். இவனுக்கு முன்னரே பாண்டிய நாட்டில் இம்மூன்றும் இன்றிக் கோயில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தும், அதற்குச் சற்றே முன்பின்னாகவும் எடுக்கப்பட்ட கற்றளிகள் (கோயில்கள்) யாவும் முன்பு மரமும், சுதையும், செங்கற்களும் கொண்டு கட்டப்பட்ட கட்டுமானத்தின் மாற்று வடிவங்களே. அஃதாவது கட்டுமானப் பொருட்களின் மாற்றமேயன்றி வடிவு, புணைவு மாற்றங்கள் அல்ல என்பதை அக்காலக் கற்றளிகளை ஆய்வார் தெளிவர்.⁴ எனவே பண்டைய கோயில்களின் வடிவு பின் எழுந்த தொடக்கக் காலக் கற்றளிகளை ஒத்தன என்பதில் ஐயமில்லை.

இறைவன் எழுந்தருளி இருக்கும் இடமே கோயில் என அழைக்கப்பட்டது. எனினும் கால வளர்ச்சியில் இறையறை பகுதியை நடுவாகவோ அன்றித் தலையாகவோ கொண்டு கோயிற் பகுதிகள் பல்கியும், விரிந்தும் பல மாற்றங்களை அடைந்தன. பல்கிய கோயிற் பகுதிகள் யாவும் தமிழகச் சிற்பிகளாலும் தமிழக மக்களாலும் உருவாக்கப் பட்டனவே. அதனால் தமிழ்நாட்டுப் பெயர்களை - தமிழ்ப் பெயர்களையே பெற்றிருத்தல் இயல்பு. ஆனால் தலையாய இறையறை பகுதி முதற்கொண்டு, கர்ப்ப கிருகம், அந்தராளம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம் என அனைத்துப் பகுதிகளும் வடமொழியிலேயே வழங்கப் படுதல் வியப்பினும் வியப்பாகவுள்ளது. இஃது இயற்கை முரண். முரண் பாடு மிக்கதொன்றைப் பட்டறிவுத் தமிழர் படைத்திருக்க மாட்டார். மெய்யாக இவையாவும் தமிழ்ப் பெயரே பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதில் ஐயப்பாடில்லை.

முதற்கண், இறைவன் எழுந்தருளியுள்ள பகுதி இன்று கர்ப்ப கிருகம் என அழைக்கப்படுகிறது. இதனைக் கருவறை என்றும் சிலர் வழங்குகின்றனர். கருவறை என்பது கர்ப்ப கிருகம் என்பதன் நேரடி மொழி பெயர்ப்பே அல்லாது தமிழில் இயல்பாகத் தோன்றிய சொல்லன்று. தனித்தமிழ்த் தந்தை மறைமலை அடிகளாரும், மொழிஞாயிறு பாவாணருக்கூடக் கருவறை, கருப்ப இல் என்ற சொற்களையே தம் நூல்களில் எடுத்தாண்டுள்ளனர்.⁵ அதன் வேர்ச் சொல்லையோ, வழங்கி வந்த சொல்லாட்சியையோ சொல்லையோ காண அவர்களுக்கு வாய்ப்பு நேரவில்லை போலும். இனி, இறைவனை எழுந்தருள் செய்யப்பட்டுள்ள பகுதி என்ன பெயரால் வழங்கப்பட்டது என்பதைக் காண்போம்.

கோயில்களை வகைப்படுத்திய அப்பர் பெருமான் காலத்தில் அளவாலும் அமைவாலும் பற்பல கோயில்கள் இருந்துள்ளன. இயற்கையை இறையாகக் கண்டு பின் கோயிலாக்கிய தமிழரின் வழிபாட்டிடங்களில் அப்பர் பெருமான் காலத்தில் வடபுலப் பிராமணர்கள் பலர் தமிழகத்தில் குடியேறி அரசுகளின் பரிவால் கோயில் பூசை செய்வராயினர். அவர்க்கு முகாமையான பணியிடம் இறையுறை இடமே. அங்கே இருக்கு முதலிய வடநூல்கள் ஓதுவதைக் கடைபிடிக்கத் தொடங்கினர். அவ்விடத்தை அப்பர் 'இருக்கோதி மறையவர்கள் வழிபட்டேத்தும் இளங்கோயில்' என அடைகொடுத்து வேறு பிரித்துக் காட்டுவார். ஆதலால் இறைவன் எழுந்தருளிய இடம் 'இளங்கோயில்' என வழங்கப்பட்டது என அறிகிறோம். அப்பரைத் தவிர வேறு யாரும் இச்சொல்லை எங்கும் பயன்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விளங்கோயில் என்ற சொல் வடமொழியில் பாலாலயம் என மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழக்கில் இடம்பெற்றது. பழங்கோயில்களில் திருப்பணி மேற்கொள்ளும் காலத்துச் சிறிய இல் கட்டி இறைவனை இடம் பெயர்த்து அங்கு வைப்பர். அந்த இடத்திற்கு வடமொழி வல்லார் 'பாலாலயம்' என்பர். பாலாலயம் இளங்கோயிலின் மொழி பெயர்ப்பே அல்லாது தனிக் கோயிலன்று. பெருங்கோயில் திருப்பணி முடிந்து நீர்த்தெளி விழா நடந்தபின் இக்கோயிலுக்கு வேலை இல்லை. எனவே தலைமையான மூல இறைவன் எழுந்தருளி உள்ள இடத்திற்கு வேறு பெயர் இருத்தல் வேண்டும்.

தமிழகத்து மக்களின் குமுகாய வாழ்வினை அறிவதற்குப் பெருந்துணையாக இருப்பது கி.பி. 6 ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகத் தமிழகத்தில் கிடைக்கும் பல்லாயிரகணக்கான கல்வெட்டுக்களே. "அவை ஒன்றிற்கூட 'இளங்கோயில்' என்ற ஆட்சி வரவில்லை. மேலும் அவை இறைவன் எழுந்தருளி உள்ள இடங்களை உண்ணாழிகை என்று வரலாறு நெடுகிலும் தெளிவுபடக் குறிக்கின்றன. அதோடு அகணாழிகை என்ற சொல்லும் வழக்கில் உள்ளது. பல்லவ, சோணாட்டுப் பகுதிகள் முழுவதும் உண்ணாழிகை என்ற சொல்லும் பாண்டிய, சேர நாடுகளில் அக நாழிகை என்ற சொல்லும் தனித்தனியாக வழங்கப்பட்டுள்ளது சிந்திக்கத் தக்கது. மறந்தும் இச்சொற்கள் எல்லை தாண்டாமை நமக்கு வியப்பளிக்கிறது."

இனி, உண்ணாழிகை, அக நாழிகை என்ற சொற்களின் பொருளைப் பொருத்தமுறக் காண்பது இன்றியமையாதது. உள் என்பதும் அகம் என்பதும், ஒன்றன் உட்பகுதி அல்லது நடுப்பகுதியில் உள்ளது எனப் பொருள்படும். உள்ளுவதற்கு அஃதாவது நினைப்பதற்கும் சிந்திப்பதற்கும் இடமாக நெஞ்சக் கூட்டுக்குள் இருக்கும் நெஞ்சத்தை உள்ளம் என்றும் அகம் என்றும் அழைப்பது போலக் கோயிலின் எல்லாப் பகுதிகட்கும் அடிப்படையாகவும் தலைமையாயும் நடுவாக அல்லது உள்ளாக

இருப்பதாலும், அதனுள்ளே இறைவனை எழுந்தருளச் செய்திருப்பதாலும் உள், அகம் எனக் கோயிலின் தலைமைப்பகுதி அழைக்கப்பட்டது. நாழிகை என்பது இறைவனை எழுந்தருளச் செய்யும் கோயிலின் அகத்தே உள்ள சிறு அறையைக் குறிக்கிறது. இக்கருத்தையே கல்வெட்டுகளைப் பற்றியும் இறைத்திருக் கோலங்கள் பற்றியும் விரிவாக ஆய்ந்த திரு. கோபிநாதர் (ராவ்) அவர்களும் வலியுறுத்தியுள்ளார்.⁸

நாழி அல்லது நாழிகை என்ற சொல்லுக்குப் பல்வேறு பொருள்கள் உள்ளனவேனும் இதன் வேர் ஒன்றே. நாழிகை என்பது 24 மணித்துளிகள் கொண்ட நேரத்தைக் காலக்கணிப்பைக் குறிப்பதாகும்.⁹ இந்த நாழிகையைக் கணக்கிடப் பண்டைத் தமிழர்கள் ஒருவகை மட்பாண்டத்தில் நீரைப் பெய்து ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுள்ள தொளை வழியாக அந்நீர் முற்றும் வடியும் நேரத்தை நாழிகை எனக் கணக்கிட்டனர். அப்பாண்டம் கன்னல் என்றும் செப்பு என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பெருமு தாள ரேமஞ் சூழப்

பொழுதளந் தறியும் பொய்யா மாக்கள்

தொழுது காண்கையர் தோன்ற வாழ்த்தி

எறிநீர் வையகம் வெல்லச் செல்வோய் நின்

குறிநீர்க் கன்ன லினைத்தென் றிசைப்ப”

(முல்லைப்பாட்டு: 54-58.)

“..... சூதர்

குறுநீர்க் கன்ன லென்னுந் ரல்லது

கதிர்முறுங் கறியா தஞ்சுவரப் பாஅய்” - (அகம்: 43)

“குறுநீர்க் கன்னலின் யாமங் கொள்பவர்” - மணி: 7.64.

“..... புனலுற் றருகு செப்பின்

காலமறி வுற்றுணர்தல் கன்ன லளவலான்

மாலைபக லுற்றதென வோர்ந்து மாதோ!”

(கம்ப - காலை காட்சி - 73.)

எனவும், மற்றும் பிறவிடங்களிலும் வருவனவற்றால் உணரலாம். நச்சினார்க்கினியர், ‘கன்னல் என்பது கிடாரம் போன்றதோர் பாண்டம். இதனைக் கிடாரத்து நீரிலே காண்கின்ற நினது வட்டிலிற் சென்ற நாழிகை இத்துணை என்று சொல்லுகையினாலே’ எனக் கூறுதலாலும், இதற்குத் திரு. உவேசா அவர்கள் “கிடாரம் நீர்ப்பெய்து வைக்கும் ஒரு

வகை பாத்திரம்; இது கடாரமெனவும் வழங்கும்: காக்குங் கடலேழு மாடுங் கடாரமோ (குலோ.உலா) எனக் கூறும் மேல் விளக்கத்தாலும் தெளியலாம். அக்கிடாரம் இக்காலத்து நாழி போன்ற வடிவினது போலும். அதனால் நச்சினார்க்கினியர் தமது பத்துப்பாட்டு உரையில் 'நாழிகையால் அறியப்படுதலால் - நாழிகை ஆகு பெயர் என்றார் போலும்' "" எனக் குறிப்பிடுவதாலும், கன்னல், செப்பு என்ற பெயர்களோடு நாழி என்ற பெயரும் அக் காலமறி பாண்டத்திற்குப் பெயராக இருந்துள்ளமை புலனாகிறது. இதனை நாழிகை வட்டில் என்பது வழக்கு.

எனவே, நாழிகை அறியும் நாழி செப்புப் போன்ற குறுகிய இடனுடைய நீர் புழையுடைய பாண்டம் என உய்த்துணர முடிகிறது. இதே போன்று குறுகிய இடனுடைய வட்டமான உட்டுளையுள்ள உருளைவடிவப் பொருட்கள் பல நாழி - நாழிகை என்ற பெயரில் வழக்குப் பெற்றுள்ளமை அறியலாம்.⁹

வீரர்கள் அம்புகளை இட்டுத் தோளில் சுட்டிக் கொள்ளும் சற்றேறத் தாழ உருளை வடிவுள்ள அம்புப் புட்டில் அல்லது அம்பறாத் தூணி,

“ஆர்த்தம்பு மயிலம்பு நிறை நாழி” - (பரிபா: 18:30)

“பொருவில் நாழிகை யூனு மறும்” - (பெருங்: 1:37:31)

மாயங் காட்டுநர் மறையப் புணர்ந்த

கோவை நாழிகை கொழுஉக்கண் கடுப்ப (பெருங் 1:39:343)

என வரும் அடிகளால் குறுகிய இடமுடைய கலங்கள் நாழி எனவும் நாழிகை எனவும் பெயர் பெற்றுள்ளமை தெரிகிறது.

துணி நெய்வார் பாவு நூலிடையே ஊடை நூலைக் கொண்டு செலுத்தப் பயன்படுத்தும் நெசவு நாடாவில் தார்நூல் கொள்ளும் இடம் நீண்ட உருளை வடிவ உட்டுளையுடையது.

“நெய்யுநுண் நாழி கையீ னிரம்பா” - (சீவக 3019)

என்பதால் இதனை நாழி என்று அழைத்தல் மரபாக இருந்துள்ளமை அறியப்படும்.

வட்ட வடிவில் சுருங்கை போலத் தோண்டப்படும் கிணறு 'நாழிக்கிணறு' எனவும், அதே போன்ற வடிவினதாய செம்பு 'நாழிச் செம்பு' என்றும், வீட்டுக் கூரையிலிருந்து நீர்வழிந்தோட வைக்கும் உட்குழிவான ஓடு 'நாழி ஓடு' எனவும், உருளை வடிவான பூட்டு 'நாழிப் பூட்டு' எனவும் உலக வழக்கில் நாழி வழங்கப்படுதல் நோக்கத்தக்கது. இதே போன்ற வடிவுடைய உட்டுளைக் கருவிகளும் நாழி எனப் பெயர் பெற்றுள்ளன.

“குங்கும வூரலொடு கொண்டகத் தடக்கிய
எந்திர நாழிகை யென்றிவை பிறவும்” - (பெருங்: 1:41:18)
(எந்திர நாழிகை - நாழிகைத் தூம்பெண்ணுங் கருவி)

“தாழ்புனர் றாரையும் தமலொடு தருக்கம்
நாழிகைத் தூம்பு நறுமலர் பந்து” - (பெருங்: 1:38: 05-196)

(நாழிகைத் தூம்பென்பது குறுகிய இடமுடைய குழாய் போன்ற நீர் வீச்சுக்கருவி)

இவை குறுகிய உள்ளிடனுடையவை - ஆதலின் நாழி எனப்பட்டது.”

தமிழகத்து மட்டுமின்றிக் கேரளம், கருநாடகம், ஆந்திரம் போன்ற தொல்தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளிலுங்கூட நெல் முதலான பொருள்களை முகந்தளக்கப் பயன்படும் அளவைக் கலன்களூள் ஒன்றுக்கு நாழி என்பது பெயர். அஃது இக்கால வழக்கில் உள்ள படி (லிட்டர்) வடிவில் சற்றே உயரங் குறைந்தும், அகன்றும் இருக்கும். இந்நாழி

“உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே” - புறம்: 189

“நாழி அரிசிக்கே நாம்” - நல்வழி

என இலக்கியங்களில் தொன்று தொட்டும், கல்வெட்டுகளில் மிகப் பரவலாக எல்லாக் காலத்தும் இவ்வளவை பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இந்நாழி பண்டைய காலத்து நேரம் அளக்கப் பயன்படுத்தப்படும், கன்னல், செப்பு போன்ற வடிவொப்புமை பற்றியே வந்தது போலும்.

இதுகாறும் கண்டவற்றால் நாழி அல்லது நாழிகை என்பது சுருங்கிய உள் இடனுடைய ஒரு பாண்டம் என்பதும், அதே போன்ற வடிவொப்புமையுடைய பல்வேறு பொருள்களுக்கும் கருவிகளுக்கும் இப்பெயர் அடையாகவோ சிறப்பாகவோ பெயராயிற்றென்பதும் போதரும்.

இதே போன்று, சுருங்கியதும் புழை போன்ற உள்ளிட முடையதுமான இறைவன் எழுந்தருளும் இடமும் உண்ணாழிகை அல்லது அகநாழிகை எனப் பெயர் பெற்றது. தமிழகத்தில் உள்ள மரபுவழிக் கோயில்கள் அனைத்திலும் இறைவன் உள்ள அடிப்படையான இடம் மட்டும் சுருங்கிய சிற்றிடமாக இருப்பது இதனைத் தெளிவுப்படுத்தும். ஆதலின் இறைவன் எழுந்தருளும் இடம் நாழிகை என்ற பெயரால் உள், அகம் என்ற முன்னொட்டுப் பெற்று உண்ணாழிகை, அகநாழிகை என வழங்கி வந்துள்ளது. தமிழில்

மட்டுமின்றித் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் முதலிய அனைத்து மொழிகளிலும் நாழி என்பது மேற்கண்ட பொருள்களையே கூறுதல் ஒன்றே இச்சொல்லின் தமிழ் மாட்சியைப் புலப்படுத்தும்.¹²

தெலுங்கு: நாடி - நாழி - குழல். குழாய் போன்ற உட்டுளையுள்ள பொருட்கள்; உலிலுள்ள குழல் வடிவுள்ள பொருட்கள்; இந்திய நேரம், நாழிகோர - ஒரு வகை முழுவம், அம்பு, தாமரைத்தண்டு, நாட்டு அளவை.

கன்னடம்: நாழி - நாளி - உட்டுளையுள்ள தண்டு; குழாய், மூங்கில் மற்றும் உட்டுளையுள்ள பொருட்கள், 24 மணித்துளிகள். கொண்ட கால அளவு, தாமரை.....

மலையாளம்: நாழி - குழாய், மூங்கில், குழல்; நீர்மப் பொருள்களை அளக்கும் கருவி. சிறு நாழி, பெருநாழி போன்ற அளவைகள். கோயில் உச்சியில் உள்ள நாழிக்குடம் (உட்டுளையுள்ள கருங்கிய இடனுடைய குடம் போன்ற பகுதி) 24 மணித்துளி கொண்ட இந்திய நேரம் - என அப்பொருளே விரிதல் கண்கூடு.

ஆதலின் நீண்ட நெடிய வரலாறும் வழக்கும் ஆழ்ந்த பொருளும் தொன்மை அடிச்சொல்லும் உடைய நாழி, நாழிகை, அக நாழிகை, உண்ணாழி என்ற சொற்களின் உயர்ந்த பொருளாகச் சட்டப்பட்ட இறையறை இல்லங்களை உண்ணாழிகை என்று அழைப்பது மிக மிகப் பொருத்தமே. வரலாறும் அதுவே.

அடிக்குறிப்புகள்.

1. கோயில்: புறம் - 67, 127, 378; நெடுநல் - 100, பட். பாலை - 87; நகர்:-புறம் - 238, மது. காஞ், - 484, 485, 759, பட். பாலை - 20-21, 50, 55, நெடுநல்: 49, 90, 759, குறிஞ்.-202; கோட்டம்: புறம் - 245, பட் பாலை - 36 பள்ளி: மது. 467.

2. சிலம்பு: 5: 181, 169-74: 9: 10: 6-10, 17-18, 13: 137 38, 16: 7-12, 138-139, 144-145: 20: 10, 22.

3. மகேந்திரவர்மனின் மண்டகப்பட்டுக் கல்வெட்டு, எபிகிராபிகா இண்டிகா தொகுதி 17: இதற்கு முன்னரே பாண்டியர்களால் இம் மூன்றுயின்றிக் குடைவரைக் கோயில்கள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதற்குப் பிள்ளையார்பட்டி, மலையடிக்க குறிச்சி குடைவரைக் கோயில்கள் சான்றாக உள்ளமை எண்ணத் தக்கது.

4. பண்டைக் கோயில்கள் செங்கல்லும் மரமும் கொண்டே கட்டப்பட்டன. கல்லில் கட்டிய பொழுதும் அக்கலையின் அடிப்படையில் எவ்வகை மாற்றமுமின்றிச் சட்டமும், சரமும் உள்ளது

போலவே கட்டவும், குடையவும் செய்தனர். இதனைப் பல்லவக் கோயில்களிலும், சோழர்களின் முற்பகுதிக் கோயில்களிலும் இன்றும் காணலாம்.

5. கல்வெட்டுகளில் சமற்கிருதத் தாக்கம் மிக்கிருப்பினும், பொது மக்கள் அறிந்தாலன்றி - கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப்பட்ட கொடைகள் சென்று செயல்படா. ஆதலால் மக்கள் உணர்ந்த - வழங்கிய மொழியையும் மொழிச் சொற்களையும் கையாள வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டுவிட்டது. இந்த இன்றியமையாமையே பல தமிழ் மரபுகளையும் தமிழ்க் கலைச் சொற்களையும் நெடுங்காலம் வாழ வைத்தது.

6. காண்க: தென்னிந்தியக் கல்வெட்டுத் தொகுதிகள் (S.I.Vols) கல்வெட்டு ஆண்டறிக்கைகள் (ARE) இந்தியக் கல்வெட்டியல் (E.I) தென்னிந்தியக் கோயில்சாசனத் தொகுதிகள். திருப்பதி தேவத்தானக் கல்வெட்டுத் தொகுதிகள், தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை வெளியீடுகள் முதலியன.

உண்ணாழிகை தெ.இ.க: 12:67, 204, 214: 13:30, 31, 43, 17:274, 291, 293, 327, 391: 19: 23, 49, 52, 232....

7. அகநாழிகை: திருவாங்கூர் ஆர்க்கியலாசிகள் தொகுதிகள், தெ.இ.க. 14:59, 64, 69, 74, 84, 85, 92, 140, 151, 155, 162, 191, 197, 202, 139.... மேலும் கொங்கு நாட்டுப் பகுதிகளில் சோழ பாண்டிய அரசுகளின் ஆளுமைக்கு அடிக்கடி உள்ளாகும் பகுதிகளில் முறையே உண்ணாழி அகநாழி என்ற சொற்கள் கையாளப் பட்டுள்ளன. இவற்றின் முன் 'திரு' என்ற அடை சேர்த்து 'திருவுண்ணாழிகை' திரு அகநாழிகை என வழங்கலும் இவற்றின் பணிகளைச் செயல்படுத்துவார் திருவுண்ணாழிகைச் சபையார் எனவும், இவற்றிற்கு அளிக்கப்பட்ட நிலங்கள் திருவுண்ணாழிகைப்புறம் எனவும் வழங்கப்பட்டன.

8. Aganaligai: This term refers to the central shrine or garbhagriha: and it corresponds to unnaligai of other Inscriptions, again and ul convey the same idea i.e within, inner and naligai denotes shrine - by Gobinatha Rao. T.A.S. Volume P.193.

9. ஐரோப்பியர் அதிலும் ஆங்கிலேயர் வந்து நிலை கொள்ளும் வரை தமிழகக் கால அளவாக நாழிகை இருந்தது. இன்றுங்கூடக் கணியம் போன்றவற்றுள் நாழிகையே பயன்படுகிறது. 24 மணித்துளி-ஒரு நாழிகை. 60 நாழிகை கொண்டது ஒரு நாள்.

மட்டாறு வீட்டம் விரலிட்டு வன்செம்பு

கொட்டார் பதில்பலமாங் கொள்ளுமுறை கூட்டாளி

நாலெட்டு நான்மாப்பொன் நாலுவிரல் நாழிகையின்
பால்வட்டில் பாதிமதிப் பாம்.

என வரும் கணக்கதிகாரப் பாடலால் காலம் அறியும் செப்பு செய்யும்
வகையும் அதில் தொளையிட்டு நீர் ஒழுக்கச் செய்து காலமறியும் முறையும்
உணரலாம். - கணக்கதிகாரம் 10.

10. மதுரைக் காஞ்சி, 670-72, சிலம்பு: 26: 26-31, சீவக: 2733, பெருங்கதை:
157:78-80, சூளாமணி: 110 மற்றும் பிற நூல்களிலும், நிகண்டுகளிலும்
வந்துள்ளவற்றைக் காண்க.

12. அடிக்குறிப்பு 7ஐக் காண்க.

15. எரிசினக் கொற்றவை

தமிழர்களின் வழிபாடு இயற்கை வழிபாடு. அவ்வியற்கை வழிபாடு தாய்த் தெய்வ வழிபாடாய் உயர்ந்தது. பெற்று வளர்த்து, பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்க்கும் பண்புடைய தாய் அவனுக்கு தொழத்தக்கத் தெய்வமாகவும் காணப்பட்டாள். அதனால் தமிழ்க் குழுகாயம் தாயைத் தலையாக வைத்துப் போற்றியது.

தமிழகத்து நிலப்பாடுபாடுகள் ஐந்தனுள் ஒன்றான பாலை நிலத்துக்குத் தெய்வம் கொற்றவை. கொற்றவை போர்த் தெய்வம், வீரத் தெய்வம்; அவள் கானமர் செல்வி, காடு கிழாள், வடவாயிற் செல்வி, பாய்கலைப்பாவை, சூலி, நீலி எனக் கொற்றவையைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பல்வேறு பெயர்களால் போற்றும். தாய்த்தெய்வமே பழமையான தெய்வமாதலால் கொற்றவை பழையோள் எனவும் அழைக்கப்பட்டாள். பண்டைய ஊரமைப்பில் ஊரின் வடக்கில் பழையோள் கோயில் அமைப்பது மரபு.

வேத (வைதிக) மதம் தெற்கில் பரப்பப் பட்டபொழுது கொற்றவை, தூர்க்கை என வடமொழிப்படுத்தப்பட்டாள். படாரி என்றும் கல்வெட்டுகளில் அழைக்கப்படுகிறாள். கொற்றவை வழிபாடு தமிழகத்தில் இன்றும் சிறந்து காணப்படுகிறது. தமிழ்நாட்டுச் சிவன் கோயில்கள் அனைத்திலும் உண்ணாழிகை (கருவறை)யை ஓட்டிய இடைக்கட்டின் வடபுறக்கோட்டத்தில் எழுந்தருள்ச் செய்யப் பட்டிருப்பதைக் காணலாம். பழையோள், போர்த் தெய்வமாதலால் கொல் . தவ்வை @ கொற்றவை எனப் பெயர் பெற்றாள். கொற்றவை என்ற நற்றமிழ்ப் பெயர் மறக்கப்பட்டுவிட்டது. வீரம் உள்ள இடத்தில் சினமும் இருத்தல் இயற்கை. கடும்சினத்தை 'ரொளத்திரம்' என வடமொழி கூறும். மிகக் கடும்சினத்தை 'எரிசினம்' என்பது தமிழ் வழக்கு. அதனால் சினம் மிகு கொற்றவையை ரொளத்திர தூர்க்கை என வடமொழியாளர் அழைத்தனர். தமிழர்களுக்குத்தான் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலமாயிற்றே. அவர்களும் ரொளத்திர தூர்க்கை என்றே பொருள் தெரியாது அழைத்தனர்.

திருவாரூர்க் கோயில் வளாகத்தில் உள்ள கோயில்களில் ஒன்று திருஅரநெறி. இதனைக் கல்லால் கட்டியவர் செம்பியன் மாதேவியார். இக்கோயிலின் வடகவர்க் கோட்டத்தில் ஒரு கொற்றவை சிலையை அமைத்துள்ளனர். அதன் மீது எரிசினக் கொற்றவை என எழுதப்பட்டிருப்பதை இன்றும் காணலாம். பொருள் அறிந்தோ அறியாமாலே பழந்தமிழ்ப் பெயர் இங்கு வழங்கப்படுகிறது. திருவாரூர்க் கொற்றவையை வழிபடுவார் அதனை உணர்வார்களோ இல்லையோ

16. கருப்பாயி

நான் பணி செய்கின்ற அலுவலகத்தில் ஓர் அம்மையார்; நல்ல சிவப்பு நிறம். ஓரளவுக்கு அழகும் கூட. என் வழிச்செலவு (பயண)ப் பட்டியல்களைப் பார்ப்பவர் அவர். நான் எல்லோரிடமும் இயல்பாகப் பழகுவன். ஒரு நாள் “என்னம்மா கருப்பாயி என்னுடைய பட்டியல்கள் நீண்ட நாட்களாக வரவில்லையே, சற்றுக் கவனிக்கக் கூடாதா?” எனக் கேட்டேன்.

“என்னங்க ஐயா! நான் கருப்பாகவா இருக்கிறேன். கருப்பாயி எனக் கூப்பிடுகிறீர்களே” என என் இயல்புணர்ந்த அவரும் இயல்பாகக் கேட்டார்.

“உங்களுக்குப் பெயர் வைத்தவர்களைதான் கேட்க வேண்டும். என்னைக் கேட்டு என்னம்மா பயன்?” என்றேன்.

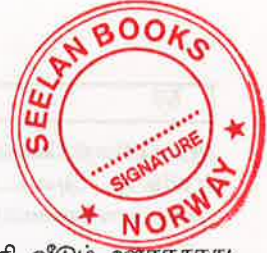
“என் பெயருக்கென்னங்கையா. சியாமளா என்று அழகாகத்தானே உள்ளது” என முறுவலோடு கூறினார்.

“பெயர் அழகாகத்தானம்மா உள்ளது. சியாமளா என்பதற்கு பொருள் என்னவென்று தெரிந்தால் நான் அழைத்தது பொருத்தம் என்பதை நீயே உணர்வாய்” என்றேன்.

சியாமளா என்ற தன் பெயருக்குக் கருப்பாயி என்பதுதான் பொருள் என்பதை அவர் அறியார். இவர் மட்டுமல்லர். இவரைப் போல்வார் பல்லாயிரம் தமிழர்கள் தம் பெயருக்குப் பொருள் தெரியாது வடமொழிப் பெயரைச் சுமந்து திரிகின்றனர். சுமை மரத்துவிட்டதால் பொருளைப் பற்றிக் கவலைப் படுவதை விட்டுவிட்டனர்.

சியாமளம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்குக் கருமை - கருப்பு என்பது பொருள். திருமால் கரிய நிறத்தை உடையவனாதலால் அவனைச் சியாமள வண்ணன் என அழைப்பார். எனவே கரிய நிறமுடைய பெண்ணைச் சியாமளா என்று வடமொழியில் அழைத்தனர். சிவனின் துணையாகிய மலைமகளைச் ‘சியாமளா (கருப்பாயி)’ என லலிதா சகசர நாமம் போற்றுகிறது. கருப்பின்கண் மிக்கது அழகு.

பொருள் பொதிந்த, அழகு வாய்ந்த செந்தமிழ்ப் பெயரைக் கைவிட்டு நம்மில் சியாமளாக்கள் பலர் உள்ளனர். இன்னும் பற்பலர் பொருளறியாச் சொற் பகட்டில் இழிந்த பொருள் தரும் பல பெயர்களைச் சூட்டிப் பெருமைபடத் திரிதலையும் காண்கிறோம்.

17. சிறகு

தனி மரம் தோப்பாகாது. அது போலத் தனி வீடும் ஊராகாது. வீடுகள் பல சேர்ந்து தெருவும், தெருக்கள் பல சேர்ந்து ஊரும் அமைகின்றன.

ஊரோ சேரியோ நகரமோ பட்டினமோ எதுவாக இருப்பினும் தெருக்கள் அவற்றின் இன்றியமையா உறுப்பாகும். இருமருங்கிலும் வீடுகள் அணிசெய்ய நடுவில் தெருவின் பெருமை சிறுமைக்கேற்ப ஏந்தான வழி அமைய இருப்பதே தெருவெனப்படும். பண்டைய தமிழ் நகரங்களில் ஆறுகிடந்தன்ன அகன்நெடுந் தெருக்களும், (மது.359) தேரோடத் துகள் செழுமும் பரந்த தெருக்களும் (புறம் 345) உடையனவாக இருந்தன என இலக்கியங்கள் கூறும்.

ஊர்களின் பெருமை சிறுமைக்கேற்பப் பல பெருந்தெருக்களையும் குறுந்தெருக்களையும் கொண்டிருக்கும். தெருவிலுள்ள வீடுகளைச் சுட்டி அறியச் சரியான அடையாளச் சொற்களும் வழக்கில் இருந்தன. காலச் சூழலும், ஆட்சிச் சூழலும் அத்தகைய வழக்குகளை அழித்துவிட்டன.

இன்று ஒரு தெருவிலுள்ள ஒரு குறிப்பிட்ட வீட்டைச் சுட்டி அறிய ஒரு தெருவின் வலப் பக்கத்து பத்தாவது வீடு அல்லது இடப்பக்கத்து எட்டாவது வீடு என அடையாளம் கூறுகிறோம். வலப்பக்கம் அல்லது இடப்பக்கம் என்பது செல்வோரின் திசையைப் பொறுத்து மாறுபாடடைவது. எப்பக்கம் இருந்து சென்றால் வலப்பக்கம் அல்லது இடப்பக்கம் என்பதற்கான தனி விளக்கமும் சேர்த்துக் கூற வேண்டும். இல்லையேல் குழப்பமே எஞ்சும்!

பல மன்னர்கள் ஆட்சி, பல மொழிகளின் ஆட்சியால் குழம்பாத பண்டைத் தமிழ் மக்கள் எது ஒன்றையும் செப்பமாக அறியும் சொல்வளம் பெற்றிருந்தனர். பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தெருவின் மருங்கை அல்லது பக்கத்தைச் 'சிறகு' எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர். பறக்கின்ற பறவையின் உடல் போலத் தெரு நடுவிருக்க, அதன் இரு சிறகுகளைப் போலத் தெருவின் மருங்குகள் அமைந்திருப்பதால் தோற்ற ஒப்புமை பற்றி மருங்கைச் சிறகு எனப் பெயரிட்டது மிகப் பொருத்தமான ஒன்றாகத் தோன்றுகின்றது.

தெரு கிடப்புத் திசையைக் கொண்டு தெருவின் சிறகுகள் வடசிறகு, தென்சிறகு என்றும், மேல் சிறகு, கீழ்ச் சிறகு என்றும் அடையாளப் படுத்தி வழங்கப்பட்டன. இத்தகைய தெளிவான அடையாளப் பெயர்களால் எவ்வூரினர், எப்பக்கத்தவராயினும் எங்கிருந்து கேட்டாலும்

குழப்பமின்றி, வேண்டிய தெருவில் வேண்டிய சிறகில் வேண்டிய வீட்டை எளிதில் அடையாளங் காண்பர். இத்தகைய தெளிவான அடையாளங்களைப் பண்டைய ஆவணங்களில் பரவலாகக் காணலாம்.

தெருக்கள் மட்டும் அன்றி இதே போன்ற அமைப்பு உடைய பிற அமைப்புகளும் சிறகு என வழக்குப் பெற்றதைத் தமிழ் வழக்கில் காணலாம். வயலில் நீரைப் பகிர்ந்தளிக்க வாய்க்காலும் இருமருங்கிலும் பாத்திகளிப்பட்ட நெடும்பகுதியும் அமைத்தல் உழவுத் தொழில் நுட்பம். வாய்க்காலின் இரு மருங்கும் அமைந்த பகுதிகள் சிறகு என்றே உழுகுடிகளால் அழைக்கப் பெறும். எனவே சிறகு என்பது நெடுந்தெரு, நெடுவாய்க்கால் போன்ற அமைப்புகளின் இரு மருங்கிலும் பறவைச் சிறகைப் போல அமைந்த பகுதிகளையே குறித்துவருதல் அறியலாம்.

தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிலை எடுப்பித்த சோழப் பேரரசன் இராசராசன் அப் பெருங்கோயிலின் பெருமைக் கேற்ப, அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் முன்பு நடனமாடத் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளில் இருந்து ஆடலில் சிறந்த நானூறு ஆடல் மகளிரைப் பணியமர்த்தினான். அவர்களின் குடியிருப்பாகத் தஞ்சைப் பெருங்கோயிலைச் சூழ இரு தளிச்சேரிகளை அமைத்ததோடு ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் எண்ணிட்டு ஆடல் மகளிரைக் குடியமர்த்தினான்.

இத்தளிச்சேரிகள் இரண்டும் வடக்குத் தளிச்சேரி, தெற்குத் தளிச்சேரி எனப் பெயரிடப்பட்டிருந்தன. தளிச்சேரிகளின் ஒவ்வொரு சிறகு வீட்டுக்கும் எண்ணிடப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குடியமர்த்தப் பெற்ற ஆடல்மகளின் பெயரும், வீட்டு எண்ணும், சிறகின் பெயரும் தளிச்சேரிப் பெயரும், தெளிவாகக் கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்டிருந்தன.

“தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் தெற்குத் தளிச்சேரி தென்சிறகு தலை வீடு திருவையாற்று ஒலோகமாதேவி ஈச்சரத்து நக்கன் சேரமங்கைக்கு பங்கு ஒன்று..... தொண்ணூற்றிரண்டாம் வீடு இவ்வூர் திருமறைக்காட்டு நக்கன் திருமலைக்குப் பங்கு ஒன்றும்; இத்தளிச்சேரி வடசிறகு தலைவீடு— தொண்ணூற்றிரண்டாம் வீடு வீரபுரத்து நக்கன் மீனவன் மாதேவிக்கும் வடக்கில் தளிச்சேரித் தென்சிறகு தலைவீடு திருவாரூர் பிரமீச்வரத்து நக்கன் மூவர்கண்டிக்கு..... தொண்ணூற்றஞ்சாம் வீடு கடம்பூர் திருக்குரவிக்கும் வடக்கில் தளிச்சேரி வடசிறகு” என வரும் கல்வெட்டுத் தொடரால் (தெ.இ.க. 266) சேரிகளும் தெருக்களும் ஒரு ஆற்றின் இருகரை போல அமைந்த இருபக்கங்களும் சிறகுகள் என அழைக்கப்பட்டமை தெளிவாகிறது.

விசய நகர அரசன் கோனேரிராய மகாராயர் காலத்தில் (கி.பி. 1490) குடந்தையில் (கும்ப கோணத்தில்) வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டொன்றில் (குடந்தைக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 1- க.எண் 12/ 1979)

“சன்னதித் தெருவில் வடசிறகில் இராயர் முன்பாலத்து நாச்சி மனைக்குக் கிழக்கும்” எனவும்; அச்சுத மாராயர் காலத்தில் (கி.பி.1539) விழுப்புரம் மாவட்டம் சண்பை (சம்பை) என்ற ஊரில் வெட்டப்பட்ட கல்வெட்டில் “கட்டளையிட்ட மானியம் புதுத்தெருவில் சம்பந்த நயினார் கோயிலுக்குக் கிழக்குத் திருவீதியில் தென்சிறகில் அறுபதடி மனை ஒன்றும்” (தெ.இ.க. 22:89) எனவும் இவை போல்வனவும் வருவனவற்றால் சிறகு என்ற சொல் பெருவழக்காக இருந்ததோடு நெடு வழக்காகவும் இருந்துள்ளது தெரிகிறது.

இவ்வழக்கு கி.பி 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிவரை நடைமுறையில் இருந்துள்ளது என்பதைத் திருவாங்கூர் ஓலை ஆவணங்கள் சான்று கூறுகின்றன. திருவாங்கூர் அரசின் ஓலை ஒழுக்குகள் (Thiruvangure Records) இப்பொழுது தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையின் தொகுப்பில் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளது. அவை பெரும்பாலும் நில அடங்கல் ஆவணங்களாகும். எனினும் ஆவணவியல், ஆள்வினையியல், ஏன் மொழியியல் ஆய்வுக்குப் பெருந்துணை செய்வன. அத்தொகுதி ஒரு பெரும் ஆவணப் பண்டாரம் (பொக்கிசம்) என்றால் மிகையாகாது. அவற்றில் பற்பல குறிப்புகள் உள்ளன. அவற்றுள் நால் சதுரத்துக்குத் தெற்கு மாகாலி கடையில் வடக்குச் சிறகில் நிற்கும் கல்லுப் பலகை என ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

கடை என்பதற்கு வழி என்ற ஒரு பொருள் உண்டு. வழி நடை வழியாகவும், தெரு வழியாகவும் இருக்கலாம். எவ்வாறாயினும் வழியின் பக்கங்கள் சிறகு என வழங்கப்பட்டுள்ளது தெளிவு.

நேரா நேர்ச்சியாகச் சில தெருக்களில் ஒரு பக்கம் மட்டும் வீடுகள் அமைந்திருக்கும். இது ஒரே ஒரு சிறகு கொண்ட தெரு எனப்படும். இதனைப் பண்டையோர் ஒரு சிறகன் (சிறகு) தெரு என அழைத்துள்ளனர். இதனை “ஆலால் சுந்தரன் திருவீதிக்கு மேலை ஒரு சிறகன் தெருவில் சைலசேசுர காலார் மனைக்கு மேலை மனை” (தெ.இ.க. 22:239) என வரும் வடவார்க்காட்டுத் திருப்பனங்காட்டுக் கல்வெட்டால் அறியலாம்.

நீண்ட நெடுங்காலமாக வழங்கி வந்த சிறகு இன்று ஒடிந்து விட்டது. அதற்குத் தலைமாறாக முளைத்துள்ள சவுத்விங் (South wing) நார்த் விங் (North wing) முதலானவற்றிலும் சிறகே (wing) இடம்பெற்றிருப்பது காண்க.

எனவே தெருக்களின் பக்கங்களைச் சிறகு என அழைப்பதே மரபும் முறையுமாகும்.

18. வெண்ணெய்க் கூத்தன்

கண்ணன் 'அவன் ஒரு தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை' எனப் புகழ்வர் அடியாரும் புலவோரும். அவன் மேனி நிறமோ கருப்பு. ஆம் அழகிய கருப்புதான். அவ்வழகைப் புகழாதவர்கள் இல்லை!

கருப்பு வண்ணத்தைக் 'கிருஷ்ணம்' என வடமொழி கூறும். ஆகவே கரிய நிறக் கண்ணன் கிருட்டிணன் (கிருஷ்ணன்) என அழைக்கப்பட்டான்.

சிறு பிள்ளைகளுக்குத் தின்பண்டங்களில் எப்பொழுதும் மிகுந்த நாட்டமுண்டு. நம் கண்ணனுக்கோ வெண்ணெய் மீது கொள்ளை விருப்பம்.

பிள்ளைகள் தின்பண்டத்தின் மீதுள்ள விருப்பால் அளவுக்கதிகமாகத் தின்று தொல்லைப்படக் கூடாதேயெனப் பண்டங்களை மறைத்து வைப்பது தாயார் வழக்கம். கண்ணனுக்கு மறை ஏது, திரை ஏது? தன் வீட்டு வெண்ணெயைத் தாய் காணாது தின்பது மட்டு மன்றி, ஆய்ப்பாடியிலுள்ள தன் தாயனையவர் வீட்டிலும் திருடித் தின்பதில் கண்ணனை விஞ்ச எவருமில்.

நமக்குக் கிடைக்க வேண்டிய பொருள் வேண்டிய அளவு கிடைத்து விட்டால் நமக்கு மகிழ்ச்சி - மனக் கொண்டாட்டம் ஏற்படுவது இயல்பு; கூத்தாடக் தோன்றும். அதிலும் மறைத்துவைக்கும் பொருளைக் கண்டு எடுப்பதில் கிட்டும் களிப்பே களிப்பு. வீட்டார் மட்டுமின்றி ஊரே கண்ணனின் கண்ணில் படாமல் வெண்ணெயை மறைத்துப் பார்த்தனர். நம் கண்ணனிடம் அது முடியுமா?. காப்பானைவிடக் கள்ளன் பெரியனல்லனோ! வெண்ணெயைக் கண்டெடுத்துத் தின்ற கண்ணன், வாயில் வழியும் வெண்ணெயொடு கையிலும் தூக்கிப்பிடித்துக் களியாட்டம் ஆடுவான். வெண்ணெய்க்கும் கண்ணனுக்கும் உள்ள விடுதலறியா விருப்பைக் கண்டு அவனை வெண்ணெய்க் கண்ணன் என்றும், அவன் வெண்ணெயேந்தி ஆடும் கோலத்தால் வெண்ணெய்க் கூத்தன் என்றும் பெயரிட்டு அழைத்தனர் தமிழ் அடியார்.

வடமொழியில் வெண்ணெய்க்கு நவநீதம் என்று பெயர். எனவே வெண்ணெய்க் கண்ணனை - வெண்ணெய்க் கூத்தனை நவநீத கிருட்டிணன் என்றும், நர்த்தன நவநீதக் கிருட்டிணன் என்றும் வடமொழியில் அழைத்தனர்.

நாட்டுக் கோயில்களில் வெண்ணெய்க் கூத்தன் திருமேனிகள் பல எழுந்தருளச் செய்யப்பெற்றதையும், வெண்ணெய் கூத்த நாயனார்

வழிபாட்டுக்கும் பூசை முதலியவற்றிற்கும் பற்பலர் கொண்டையளித்ததையும் கல்வெட்டுகளில் காணலாம். எடுத்துக் காட்டாக வேலூர் மாவட்டம் செய்யாறு வட்டம் அத்தியூர் எதிரிலிச் சோழ விண்ணகர ஆழ்வார் கோயிலில் (கரிய பெருமாள் கோயில்) உள்ள வெண்ணெய்க் காடியருளிய பிள்ளைக்கு நிலம் விடப்பட்டது என்பதையும் (க.ஆ.அ.303/1912) ஈரோட்டில் உள்ள பள்ளி கொண்டாழ்வார் (ரகுநாதசாமி) கோயிலிலுள்ள வெண்ணெய்க் கூத்த நாயனார்க்கு வழிபாட்டிற்கு வரிவகைகள் விடப்பட்டதையும் (க.ஆ.அ.167/1910) கூறும் இவை போலும் பல கல்வெட்டுச் செய்திகளால் வெண்ணெய்க் கூத்தனின் வழிபாட்டுப் பெருமையையும் பரவலையும் அறியலாம்.

தமிழ் நாட்டார் வழிபட்ட வெண்ணெய்க் கூத்தன், வெண்ணெய்க் கண்ணன், வெண்ணெய் ஆழ்வார், வெண்ணெய் நாயனார் பெயரைப் பலர் தமக்குப் பெயராக பூண்டிருந்தனர் என்பதற்கும் கல்வெட்டுகளில் பல சான்றுகள் உள்ளன. இப்பெயரின் பெருவழக்கையும் பொருளையும் அறியாமல் பலர் நவநீதம், நவநீத கிருட்டிணன் என்பன போன்ற பல வடமொழிப் பெயர்களைச் சூட்டிச் சிறுமைப்படுகின்றனர்.

19. உவா

உலகில் தோன்றிய அனைத்துயிர்களும் வேண்டுவது இன்பமே. இன்பத்தின் வெளிப்பாடு உவகை. இந்த உவகை எண்வகை மெய்ப்பாடுகளுள் ஒன்று. உவகையைக் குறிக்கும் உவப்பு, உவவு, உவா என்பன உவ என்னும் முதனிலையில் தோன்றியவை.

— உவகை என்பது “உவப்பத் தலை கூடும் புலவோர்” (குறள் 394) முதல் ‘கள்ளார் உவகைக் களிகொள் உழவர்’ வரை (அகம் 346) எல்லோர்க்கும் பொது. பல்வேறு நுகர்வுகள் வழி அடையும் அகப்புற உவகையை நமது வாழ்விலக்கியங்கள் பலபடப் பேசுகின்றன. உயிர்ப் பொருள்களையன்றி உயிரில் இயற்கைப் பொருள்களும் இந்த உவகைக்கு விலக்கல்ல போலும்!

‘முந்நீர் ஒல்கினர்ந் துவா வுற்றென்ன’ (கம்பராமாயணம். பால.786) எனக் கம்பர் கடலும் உவப்பதைத் காட்டுவார். கோள்களும் நாள்களுங்கூட நம்மை உவப்பிக்க வந்தவையே.

‘உலக முவப்ப வலனோபு திரிதரு

பலர் புகழ் ஞாயிறு’ (திருமுருகு1-2)

என்பர் நக்கீரரும். ஞாயிறோடொப்ப வைத்துப் போற்றப்படும் திங்கள் தரும் உவகை அளவிறந்தது. திங்களின் ஒவ்வொரு நாட் பக்கமும் (கலை அல்லது நிலை அல்லது பிறை) மன்னுயிர்க்கெல்லாம் உவப்பளிப்பதாயினும் முழுநிலா அளிக்கும் உவப்பு அனைத்துயிர்களையும் களிகொள்ளச் செய்யும். ஓவாது ஒலிக்கும் கடல் நிறைமதி நாளில் ஒங்கி ஒலிக்கும்; பொங்கிப் பூரித்துக் கரைகடந்து ஓடத்துள்ளும்.

‘உருகெழு பெருங்கடல் உவாக்கினர்ந் தாங்கு’ (அகநானூறு 201)

என அகம் இதனை உவந்து கூறும். மன்னுயிர்கள் எல்லாம் உவந்து இரைதேடும். மாந்தர் அன்று பணிமேற் கொள்ளாது உண்டாடி மகிழ்வார்.

“பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உவவுமடிந் துண்டாடியும்” (பட்டினப்பாலை 92-93)

என்பது பட்டினப் பாலை.

நிறைமதி நாள் எல்லா உயிர்க்கும் உவப்பளிப்பதால் உவாத் தலை வந்த பெருநாள். (புறம் 65) எனத் திருநாளாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

அன்று கோயில்களில் கடவுளரை எழுந்தருளச் செய்து வழிபாடு செய்வர். எழுந்தருளும் இறைவன் உவா நாயகர் (தெ.இ.க. 8:36) எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டார். எனவே உவப்பளிக்கும் இந்நானை உவா நாள் என்றழைத்தனர் சான்றோர். நிறைமதி நாள்: நிறைமதி, உவாமதி, உவவு எனப் பலவாறு போற்றப்படுவதோடு அந்நாளில் நிலவின் இருகோடுகளும் இணைந்து முழுமை பெற்றுத் தண்ணொளி வீசலால் 'கோடு கூடு மதியம்' (புறம் 67, பதிற், 31) என்றும் கூறினர். மதியம் என்ற சொல் இன்று மக்கள் வழக்கில் உவா நாளை - நிறை மதிநாளையே குறிப்பதைக் காணலாம். உவா மதியை உவமையாகக் கொள்ளாத புலவர் இல்லை என்றே கூறலாம்.

நிறைமதி (உவா) நாளுக்கு நேர் எதிரான மறைமதி நாளையும் உவா என்று வழங்குதல் மரபாக உள்ளது. இதனை 'இருண்மதி' எனப் பரிபாடலும், மதுரைக் காஞ்சியும் (பரிபாடல் 11:37; மதுரை. 196) அழைக்கும். "ஓவாது இரண்டுவாவும்" (சிவக சிந்தாமணி 1547) எனச் சிந்தாமணியும், 'பட்டினி நோன்பிகள்' என்னும் சிலப்பதிகார அடிக்கு "இரண்டு உவாவும் அட்டமியும் முட்டுப்பாடும் பட்டினி விட்டுண்ணும் விரதிகள்" (சிலம்பு 15:164 உரை) என அடியார்க்கு நால்லாரும் கூறுவதால் நிறைமதி நாளும் மறைமதி நாளும் உவா என்றே அழைக்கப்பட்டு வருவது தெளிவு. மேலும் கம்பரும் "உவாவுற வந்து கூடும் உடுபதி இரவி ஒத்தார்" (கம்பகிட்கிந்நட்பு 21) என மதிமறை நாளை உவா எனக் குறித்தலாலும், பிரமோத்த காண்டத்தில் "பூரணை உவா வென்றளவு சேர்திதி" (பிரமோத்த காண்டம் 18:18) எனக் கூறப்படுதலாலும், 'உவாப் பதி நான்கு' (ஆகாரக் கோவை 47) என ஆசாரக் கோவை கூறுவதாலும் உவாவும் பதிநான்கு பக்கமும் என ஈருவாவுக்கும் பொதுவாதலாலும் மறைமதி நாள் உவாநாள் என்றே அழைக்கப்பட்டது உறுதிப்படுகிறது.

கல்வெட்டுகளிலும் உவா என்னும் சொல் ஈருவாவையும் குறித்து வழங்கியதைப் பரக்கக் காணலாம். பல்லவ அரசன் நந்திவர்மனது குன்றத்தூர்க் கல்வெட்டில் 'திருவாதிரையும் தலை உவாவும் திங்கள் உவாவும்' (தெ.இ.க.12:53) எனக் கூறுவதால் நிறைமதி நாள் (நிறை உவா) திங்கள் உவா எனவும், மறைமதி நாள் தலை உவா எனவும் வழங்கப்பட்டமை தெளிவாகிறது. மேலும் 'சிங்க நாயற்று உவாவும் திங்கட்கிழமையும் பெற்ற மகத்து நாள்' (தெ.இ.க.19:10) எனவும் 'பிரட்டாதி உவா முதல் மார்கழி உவா வரை நாலிடை உவா நாயகரை கிராமப் பிரதட்சனம் எழுந்தருள்' (தெ.இ.க.18:312) எனவும் 'நாயகரை ஆடி-ஆவணியில் இரண்டிடை உவா நம் கிராமப் பிரதட்சனம்' (தெ.இ.க.8:36) எனவும் வரும் பல கல்வெட்டுகளால் உவா என்பதே பெருவழக்காயிருந்ததை அறியலாம்.

உவா நாட்கள் உண்டாடி. உவந்து மகிழும் பெருநாளாகவும் கொண்டாடப்பட்டன என முன்னமே கூறினோம். அந்நாள் நன்னாள் ஆகையால் உலகம் செழிக்க உழுதூண் படைக்கும் நல்லேர் பூட்டும் நன்னாளாகவும் கொண்டாடப்பட்டது. அந்நல்லேர் 'உவா ஏர்' எனச் சிறப்பித்து அதனைப் பூட்டி உழவு தொடங்கும் உரிமை உரிமையாகச் சிலருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை கம்பவர்மனின் காஞ்சிபுரம் வட்டம் கீழ்ப்புதூர் கல்வெட்டில் 'பொதுவேய் விளைந்த நிலத்தால் ஏரிக்கூட்டுவதாக உவா வேர் நிற்கவும்' (தெ.இ.க.12:102) எனவும் முதலாம் ஆதித்த சோழனின் வந்தவாசி வட்டம் மரக்கோணம் கல்வெட்டில் 'நம்பி அருமுறைக்கு உவாவேர் விட்டமைக்கு ஒட்டிக்குடுத்த பரிசு' (வெங்கடேசன், ப: உவா.ஏர் புலமை 21 : 2 பக் 72, 1995) எனவும் வருதலால் சிறந்த நாளாக உவா நாள் கருதப்பட்டதும், அன்று பூட்டும் தலை ஏர் போன்னேர் என்பது போல 'உவா ஏர்' எனச் சிறப்புப் பெற்றதும் அறியலாம்.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் நிறை மதிநாளையும், மறைமதி நாளையும் உவா நாள் என்றே வழங்குதல் நெடுவழக்கு என்பதும் இவ்வுவா நாள்களை செய்யுளும், வழக்கும் நிறைமதி, உவவுமதி, மதியம், திங்கள் உவா எனவும், இருண்மதி, தலையுவா எனவும் பலவாறு வழங்கினாலும் உவா என்பதே பெருவழக்கு என்பதும் தெளிவாகிறது.

இந்த உவாக்களின் நெடுவழக்கை அழித்து அமாவசை, பூரணை அல்லது பவுர்ணமி என்ற அயல் வழக்குப் புகுத்தப்பட்டது நமது மொழிக்கு இழப்பே. அயற்சொற்களைக் களைந்து நமது வழக்குச் சொற்களைக் காப்பது 'பைங்கூழ் களைகட்டினோடு நேர்' ஆகையால் வட சொற்களைக் களைந்து தமிழ்ச்சொற் பயிர் வளர்த்தல் நமது கடன். அது அறமுமாம். ஆதலின் தமிழ் நெடுவழக்காகிய உவா என்ற சொல்லையே இனி வழங்குவோம். இரண்டு உவாக்களையும் வேறுபாடறிய வெள்ளுவா, காருவா எனக் கொள்ளல் தகும். மேலும் நமது மொழியிலிருந்து பிரிந்து நிற்கும் மலையாளத்தில் பல அருந்தமிழ்ச் சொற்கள் நம்மினும் மேலாக காக்கப்படுவது கண்கூடு. அம்மொழி வழக்கில் இன்று நிறைமதி நாளை வெளுத்த வாவு என்றும், மறைமதி நாளைக் கருத்த வாவு என்றும் வழங்குகின்றனர். வாவு என்பது உவ-உவவு-உவாவு-வாவு எனத்திரிந்ததே. ஆகையால் அதனைக் கைக் கொண்டு திருந்திய வடிவமாக வெள்ளுவா காருவா என வழக்குப்படுத்தித் தமிழுக்கு உவப்பளித்து உவகை கொள்வோமாக.

20. பக்கம்

வானத்து விண்மீன்களையும் வளைய வரும் கோள்களையும் கண்டுணர்ந்து பண்டே காலத்தைப் பகுத்தளித்த காலக்கணிதர்கள் தமிழர்கள். நாள்மீன், கோள்மீன்களின் வண்ணம், வடிவு, வனப்பு ஆகியவற்றைத் தெளிவாய்க் கண்டு அவற்றிற்கு ஆடு, கயல் அழற்குட்டம் என்றும் மேழம், விடை, துலாம், மீனம் என்றும், ஞாயிறு, திங்கள் என்றும் வெள்ளி, காரி என்றும் பல்வேறு அடையாளப் பெயர்களால் வேறுபாடு கண்டு உலகறிய வைத்தனர். அவற்றின் இயக்கங்களைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பகல், இரவு, நாள், கிழமை, மாதம், பருவம், ஆண்டு, சிறுபொழுது, பெரும்பொழுது, ஊழி எனக் காலத்தைக் கணித்ததோடு, குறநீர்க் கன்னல் (நாழிகை வட்டில்) கொண்டு நாளை நாழிகைகளாகப் பிரித்தனர். நாள், கோள்களின் இயக்கங்களால் மண்ணுயிர்க்கு ஏற்படும் ஆக்கம் கேடுகளாய் தாக்கங்களையும் அறியக் கூறினர் என்பதை நம் இலக்கியங்கள் பலபடப் பேசுகின்றன.

வானநூல் வல்லாராகி அவற்றை வளரும் தமிழில் வகுத்துரைத்த வளம் அறியப்படினும், காலச் சூழலால் ஏற்பட்ட வடமொழி வல்லாண்மை நமது வானநூலறிவை மறைத்து வானநூற் கலைச்சொற்களையும் வழக்கொழித்து விட்டமையால் அழிவு திருத்தித் தமிழைப் புதுக்குதல் இன்றைய காலத்தின் கட்டாயம். அழிந்த, அழிக்கப்பட்ட சொற்களில் ஒன்றான 'பக்கம்' என்ற சொல்லின் பழமை, பயன்பாடு, வழக்கழிவு ஆகியவற்றை ஈண்டுக் காண்போம்.

காலத்தைக் கணிக்கத் துணை செய்யும் கோள்களில் கதிரவனை அடுத்துத் தலையாயது திங்கள் - நிலா. மற்றைய கோள்கள் போலாது ஒரே சீராக வளர்ந்தும் தேய்ந்தும், காலத்தைக் கணிக்க உதவி செய்வது திங்களே. நிலவின் வளர்ச்சியையும் தேய்வையும் வாழ்க்கைப் பட்டாங்கை உணர்த்தத் தமிழ்ப் புலவோர் உவமைப் பொருளாக எடுத்தாண்டு சிறப்பித்துள்ளனர். நிலவின் நிலை மண்ணுயிர்களின் இறப்பையும், பிறப்பையும் உணர்த்துகிறது என்பர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்.

'தேய்தல் உண்மையும் பெருகல் உண்மையும்

மாய்தல் உண்மையும் பிறத்தல் உண்மையும்

அறியா தோரையும் அறியக் காட்டித்

திங்கள் புத்தேள் திரிதரு முலகத்து'

-புறம்.27.

திங்களின் ஒவ்வொரு நாள் வளர் நிலையையும் பிறை என்றும், நிலவொளி வளர்ந்து (கூடி) வரும் நாட்களை வளர்பிறை என்றும், தேய்ந்துவரும் (குறைந்து) நாட்களைத் தேய்பிறை என்றும் வழங்குதல்

பொதுவழக்காய் உள்ளது. வளர்வதும், தேய்வதும் நிலவின் இருவேறு பகுதிகள் அல்லது இறுவேறு பக்கங்கள். அதனால் தமிழர்கள் இதனைப் பக்கம் என்றழைத்தனர். நிலவொளி வளர்தல் அல்லது கூடுதலால் மலர்ச்சி ஏற்படுகிறது. எனவே இதனை அலர்தரு பக்கம் என்றும், நிலவொளி, பெருகிய நீர் வடிவது போல் - வற்றுதல் போல இருப்பதால் வழியது பக்கம் என்றும் செய்யுள் வழக்கில் குறித்தனர். இதனை

‘ஆநா னிறைமதி அலர்தரு பக்கம்போல்

நாளின் நாளின் நளிவரைச் சீலம்புதொட்டு

நிலவுப் பரந்தாங்கு நீர்நீலம் பரப்பி

உலகுபயம் பகர வோம்புபெரும் பக்கம்

வழியது பக்கத் தமர ருண்டி

மதிநிறை வழிவதின் வரவு சுருங்க’ (பரிபாடல்)

என வையை நீர்ப் பெருக்கோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதலால் அறியலாம். இளங்கோவடிகள் தேய்பிறைப் பக்கத்தை பேரிருட் பக்கம் எனக் கூறுவர்.

“ஆடித் திங்கள் பேரிருட் பக்கத்து

அழல்சேர் குட்டத்து”

என்பது சிலம்பு (23: 133-4)

பொதுமக்களின் வாழ்வியல் நடைமுறை வழக்குகளான கல்வெட்டுகளில் காருவா (அமாவாசை)வுக்கு மறுநாள் முதல் வெள்ளுவா (பூர்ணிமா) வரையிலான வளர்பிறைக் காலத்தை முற்பக்கம் என்றும், வெள்ளுவாவுக்கு மறுநாள் தொடங்கி காருவா வரை உள்ள தேய்பிறை நாட்கள் பிற்பக்கம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வழக்கு நெடுவழக்காகவும் பெருவழக்காகவும் இருந்துள்ளது. எடுத்துக் காட்டாக

‘ஆனித்திங்கள் முற்பக்கத்து பக்கம் நாலு’ (தெ.இ.க. 22.16) என்றும்,

“...ரூயற்று முற்பக்கத்து பகல் பஞ்சமியும் வியாழக்கிழமையும்’ (தெ.இ.க. 22.26) என்றும்,

‘யாண்டு 15 ஆவது ஆவணித்திங்கள் முற்பக்கத்துப் பக்கம் பன்னிரண்டு கிழமை சனி’ (தெ.இ.க.22.23) என்றும்

‘பிறட்டாதித் திங்கள் பிற்பக்கத்து பக்கம் இரண்டு’ (தெ.இ.க. 23.27) என்றும்

இவை போன்று வரும் பற்பல சான்றுகளாலும் முற்பக்கம், பிற்பக்கம் என்ற வழக்கு பெருவழக்காய் இருந்தமை புலப்படும்.

சிறப்புப் பெயர்களைக்கூட வடமொழிப்படுத்த வேண்டும் என்ற அவாவினரான வடமொழியாளர்கள் (வடமொழியினர் மற்றும் வடமொழிப் பற்றாளர்கள்) நமது பெருவழக்கான முற்பக்கத்தை, சுக்கில பட்சம், பூர்வபட்சம் என்றும், பிற்பக்கத்தைக் கிருட்டிணபட்சம், பகுளபட்சம், அமர பட்சம் என்றும் மாற்றி எழுதியும், சொல்லியும் நிலைநிறுத்தி விட்டனர். பக்கம் என்ற தென்சொல்லுக்கு மாற்றாகப் பட்ச என்ற சொல்லை வழக்குப்படுத்தி, பக்கம் என்பது 'பட்சம்' என்பதன் தமிழ்த் திரிபு எனவும் பதியவைத்தவிட்டனர்.

பக்கம் என்ற சொல்லின் மெய்ப்பொருள் அறிய அதன் பயன்பாட்டை மேலும் அறிதல் நன்று.

பக்கம் என்ற சொல் வளர்தல் பக்கம், தேய்தல் பக்கம் என்ற இரண்டு பக்கங்களை - புறங்களை அல்லது இருவேறு பகுதிகளை உணர்த்தி நிற்பதோடு நிலலாமல் நிலவின் ஒவ்வொரு நாள் வளர்தல் அல்லது தேய்தல் பகுதிகளையும் குறித்து நிற்கிறது.

நிலவு ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு நாழிகைக்காலப் பகுதி அளவாக ஒளியில் வளர்தலும், தேய்தலும் செய்கிறது. எனவே பகுதி பகுதியாக தேய்ந்து வளரும் பகுதி பக்கம் எனப் பெயர் பெற்றது. இலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் ஒவ்வொரு நாள் பகுதியையும் நாள் எண்ணிக்கை இட்டுப் பக்கம் எனக் கூட்டி வழங்குவதே வழக்காக இருந்துள்ளது.

'மாக்கடல் நடுவண் எண்ணாட் பக்கத்து

பகவெண் டிங்கள் தோன்றி யாங்கு' ... குறுந். 129

'பகலிராப் பக்கமே திங்கள்' - காஞ்சிப்புராணம்

என இலக்கியங்களும், மேலே எடுத்துக் காட்டிய கல்வெட்டுகளிலும் பிறவற்றிலும்

'முற்பக்கத்துப் பக்கம் நாலு' (தெ.இ.க 22.16)

(முற்பக்கத்துப் பக்கம் பன்னிரண்டு (தெ.இ.க 22.26) (வளர்பிறைப் பக்கம்)

பிற்பக்கத்துப் பக்கம் இரண்டு (தெ.இ.க 22.27) (தேய்பிறைப் பக்கம்) என்றும் இவை போன்று பல கல்வெட்டுகளிலும் பக்கம், எண்ணிக்கையுடன் வருவதைக் காணலாம்.

வடமொழியிலும் எண்ணிக்கையோடு கூட்டி பக்கம் என எழுதும் வழக்கை.

'அத்தம் பெற்ற ஆதிவாரத்து திருவளர்

மதியின் திரயோதசி (பதிமூன்று) பக்கத்து' (திருக்கோடிக் கா கல்வெட்டு, த.நா.அரசு வெளியீடு தொடர் எண் 214)

என்பன போல வரும் வாசகங்களாலும் நிலவின் ஒவ்வொரு நாள் வளர் பகுதியும் தேய்பகுதியும் பக்கம் என்ற சொல்லால் வழங்கியமை தெளிவாகிறது.

மதியின் ஒவ்வொரு நாள் பகுதியை - பக்கத்தைக் குறிக்கும் சொல்லைத் திதி என்ற சொல்லால் வீழ்த்தி விட்டனர். இன்றைய கற்றாரும் கல்லாருமாகிய அனைவரும் பக்கம் என்ற சொல்லின் பொருளையும் பயன்பாட்டையும் அறியாது திதி என்றே சொல்லி வருகின்றனர். திதி புகுத்தப்பட்டு மக்கள் வழக்கில் வந்தமையால்

'திதியே பக்கம்' (சேந்தன் திவாகரம்)

'திதி பக்கம்' (பிங்கல நிகண்டு)

'பக்கமே திதி என்னும் பெயரதாகும்' (ஆசிரிய நிகண்டு)

என தமிழ் நிகண்டுகளும் கூற வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஒவ்வொரு நாளும் கிழமை எனப் பெயர் பெற்று ஏழுநாள் சேர்ந்த தொகுப்பு கிழமை என்று பெயர் பெற்றது போல நிலவின் ஒவ்வொரு நாள் வளர்நிலைப் பகுதியும், தேய்நிலைப் பகுதியும் ஒன்றாம் பக்கம், இரண்டாம் பக்கம் எனப் பெயர் பெற்ற பதினான்கு பக்கமும் காருவா அல்லது வெள்ளுவாவும் சேர்ந்த பதினைந்து நாளும் ஒரு பக்கம் என்றே பெயர் பெற்றது.

பகு-பகுத்தல்-பிரித்தல்-பங்கிடுதல்

'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்புதல்' - குறள் 322

பகு-பகல்-பகுத்தல்-இரண்டாகப் பிரித்தல்

'நெடு நுகத்துப் பகல் போல' - ப.பாலை.

பகு - பக - பிளக்க

நெஞ்சு பகவெறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேல் - குறுந். கடவுள்

பகு - பக்கு - பிளந்து - பிளவு -

பக்கு - பக்கம் - பகுதி,

எனவே பக்கம் என்பது பகுதி, ஒரு கூறு எனப் பொருள்படுகிறது.

பக்கம், என்னுஞ் சொல் பகு என்னும் முதனிலையில் இருந்து தோன்றியது என்பதும், பக்கம் என்பதே வடமொழியில் பட்ச எனத் திரிந்தது என்பதும் பாவாணர் தரும் விளக்கம்.

21. அடி நிலை

தெய்வ வடிவங்களையும், தெய்வ அடியார் வடிவங்களையும், நாடு, இன, மொழி காக்கத் தம் இன்னுயிர் ஈந்த ஈகப் பெருமக்களையும், அரியன படைத்த விழுமியோரையும் நினைந்து போற்ற அவர்தம் உருவங்களைப் படிமைகளாக அமைத்து வைத்துப் போற்றும் வழக்கம் தொன்று தொட்டதாகும். அரசியல் தலைமைக்கும், குழுத் தலைமைக்கும் படிமைகள் அமைத்து ஆரவாரித்தல் இக்காலத்துப் பெருவழக்காகப் புகுந்த ஒன்று. ஆனால் 'என் ஊழியப் பொறேன்! என் நாடழியப் பொறேன்! என் மக்கள் அழியப் பொறேன்' என வஞ்சினங்கூறித் தன்னின மக்களையும், தன் ஊரையும், நாட்டையும் காக்க வீரப்போர் புரிந்து இன்னுயிர் ஈந்த வீரச் சான்றோர்க்கு அவர்தம் பீடும் பெயரும் எழுதி உருவொடு நாட்டிய நடுகற்களே இவற்றிற்கெல்லாம் முன்னோடி-அவர்களே முதன் முதலில் கடவுளராக வழிபடப்பட்டவர்கள். அவர்களே குலமுதல் தெய்வங்கள். பிற தெய்வ வழிபாடுகள் எல்லாம் பின்னர் வளர்ந்தனவும் வந்து புகுந்தனவும் ஆகும்.

“புடைநடு கல்லின் நாட்பலி யூட்டி

நன்னீ ராட்டி நெய்ந்நறைக் கொளியு

மல்தல் மரபுக மறுகுடன் கமழும்”

- புற. 329

“ஒன்னாத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி

ஒளிநேந்து மருப்பிற் களிநெறிந்து விழ்ந்தெனக்

கல்லே பரவி னல்லது

நெல்லுகுத்தப் பரவும் கடவுளும் இலரே”

- அக. 335

எனவரும் கழக நூல் அடிகள் இதனை உணர்த்தும். நடுகல்லையே கடவுளாகக் கொண்ட குமுகாயத்தை இன்னும் கழக நூல்களில் பரக்கக் காணலாம்.

தெய்வங்களுக்கும், பிறருக்கும் படிமை அமைக்கும்பொழுது அவை நிலைகொள்ள அவ்வுருக்களின் கீழ்ப்பகுதியில் மேடை போன்ற அமைப்பு ஒன்று அமைக்கப்படுதல் மரபு. தெய்வத் திருமேனிகளின் நின்ற, இருந்த, கிடந்த வண்ணங்களுக்கேற்ப இம்மேடைகள் வட்டம், சதுரம், நீள்சதுரம் (செவ்வகம்), நீள்வட்டம், மலர்ந்த தாமரை என்று பல வடிவாக

அமைக்கப்படும். இத்தகைய மேடை அமைப்புகள் இன்று 'பீடம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. இச்சொல் தமிழ்ச் சொல்லன்று. வடசொல்.

முதல் தாய் மொழியாகிய தமிழில் நீண்ட நெடிய வழக்குடைய ஒரு பொருளுக்கு உரிய சொல் இல்லாமல் இருக்கும் என்பது கற்பனைக்கெட்டாத ஒன்று. இச்சொல்லுக்கும், மேலும் இது போன்ற திருவுருவத்திருக்கோலச் (Iconography) சொற்களுக்குமுரிய தமிழ்ச்சொற்கள் பல இருந்துள்ளன. அவை வடமொழிக் கரவாண்மையால் வழக்கிழக்கச் செய்யப்பட்டுவிட்டன. மற்றைய துறைகளைவிடச் சமயத்துறையில் தமிழ்ச் சொற்களின் மறைவும், மறைப்பும் மிகுதி, இன்றைய வழக்கில் அவை கையாளப்படாமலும், அறியப்படாமலும் போயினவேனும் நமது இலக்கியங்களினுள்ளும், கல்வெட்டுகளின் ஊடேயும் இலைமறை காய்களாய் நம்மைப் பயன்படுத்துவார் வருவர் எனக் காத்துக்கிடக்கின்றன.

'பீடம்' (Peetam) என்ற வடசொல், வழக்குப் பெறுமுன்னரும், ஏன் வழக்குப்பெற்ற பின்னருங்கூட இப்பொருள் குறித்த 'அடிநிலை' என்ற சொல் வழக்கில் பயின்று வந்துள்ளது.

அடி + நிலை = அடிநிலை

அடி என்பதற்குக் கால் (பாதம்); கீழ், கீழே; கீழ்ப்பகுதி; அடிப்பகுதி என்று பல பொருள் உண்டு.

'அம்மென் சிறடி' (குறுந்)

நல்லடி எத்திப் பரவுதம் (பரிபாடல் 8: 79)

என்பனவற்றுள் அடி என்பது கால் (பாதம்) என்ற பொருளிலும்;

குன்றத் தடியுறை யியைகெணப் பரவுதம் (பரி. 27.17)

'தண்பரங் குன்றத் தடிதொட்டென்' (பரி. 8. 62)

என்று வருவனவற்றால் கீழ்ப்பகுதி என்ற பொருளிலும்,

"கொடா நல்லிசை தங்குடி நிறுமார்

இடாஅ வேணி வியலறை கொட்ப

நாடடிப் படுத்தலிற் கொள்ளை மாற்றி" (ப. பத். 81. 13 15)

என வருவன வற்றால் கீழ்ப்படுத்தல் என்ற பொருளிலும் பிறவாறும் வரும்.

நிலை - என்பது நின்றல், ஊன்றி நின்றல், நிலைத்தல், காலுன்றி நின்றற்குரிய இடம் அல்லது பொருள் எனப் பல பொருளிலும் வரும்.

'கழை நிலை பெறாஅக் காவிரி நீத்தம்' (அகம் 6)

'நிலையில் திரியா தடங்கியான் தோற்றம்' (குறள் 124)

'தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி' (அகம் 145)

'திண்ணிலை ஸயிற்ற செந்நாய்' (அகம் 199)

- "பயங்கெழு கொல்லி.

நிலைபெறு கடவுளாக்கிய பலர்புகழ் பாவை" (அகம் 209)

எனவும் பிறவாறும் வரும் பல எடுத்துக்காட்டுகள் நிலை என்பது நிலைத்தல் என்ற பொருளை வலியுறுத்தும்.

அடிநிலை என்பது காலூன்றி வலுவாக நிற்கும் நிலை, இடம், பொருள் எனவும், சாய்தல், தளர்தல் இன்றி நிலைத்து நின்றற்குரிய இடம், அல்லது நிலைத்து நின்றற்குரிய பொருள் எனப்பொருள்படும்.

'நுண்நீர்ப் பாசி அடிநிலை தகர்க்கும்'

எனவரும் மலை படுகடாம் (221-2) அடிகள் அடிநிலை என்பது நிலைக்க நிற்கும் அடி-வலுவான நிலைதளரா அடி அல்லது அதற்குரிய இடம் என்னும் பொருளில் வந்துள்ளமை காணலாம்.

'பண்ணிய வுணவின் திண்ணிலைக் குப்பையுள்

முடிமுதற் குத்தி யடிநிலைக் கமைத்த

பைம்பொன் விளக்கின்'

எனவரும் பெருங்கதை அடிகளில் (2.4.14-3) பைம்பொன் விளக்கு நிலைத்து நின்றற்குரிய நிலையிடமாக உணவுக் குவியலில் குத்தப்பட்டது எனப் பொருள்படும். இங்கு அடிநிலை என்பது 'பீடம்' என்ற பொருளில் வழங்கப் பெற்றுள்ளமை தெளிவு. இதுபோன்று வரும் இடங்கள் பல உண்டு.

படிமங்கள் அல்லது சிற்பங்கள் தம் உயரம், முழு எடை இவற்றைத் தாங்கி நிலைத்து நிற்பதற்கேதுவாக அமைக்கப்படும் சிறுமேடை போன்ற பகுதி அடிநிலை என்று வழங்கியது என்பது தெரிந்ததே இவ் வடிநிலைகள் (பீடங்கள்) படிமங்களை நிலைநிறுத்தி வைப்பதோடு அவற்றின் தோற்றத்தை அடி முதல் முடிவரை தெளிவாகக் காட்டுவதற்காகவும் அமைக்கப்படும். அடிநிலை இல்லாத படிமைகளையோ இறைத் திருமேனிகளையோ காண்பதரிது. இவ்வடிநிலைகளில் திருமேனிகளை நிலைநிறுத்தும் பொழுது அவையும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய்த் தெய்வத்தன்மை பெற்றுத் 'திருவடிநிலை' எனப் பெயர் பெற்றன. தெய்வங்கள் உறையும் கோயில் திருக்கோயில் எனப் பெயர் பெற்றாற் போன்றதே இதுவும்.

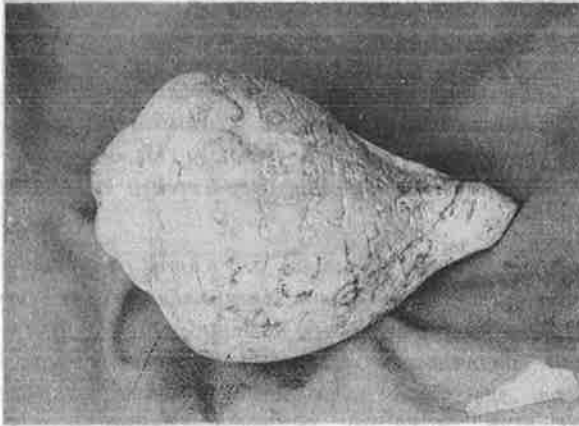
இத்தகைய திருவடிநிலைகள் பலவற்றை அடியார்கள் கோயில்களுக்குக் கொடையாகச் செய்தளித்த செய்தி கல்வெட்டுகளில் வருகின்றது. “பீடம் என்ற சொல் இடம் பெற்ற அளவுக்கு இச்சொல் இடம் பெற இல்லை எனினும் பல இடங்களில் ‘திருவடி நிலை’ என்பது ஆட்சி பெற்றுள்ளமை நாம் பெற்ற பேரேயாகும். எடுத்துக்காட்டாக.

பூந்தமலி வணிகர்கள், திருச்சுரமுடைய திரிகுல ஈசுவரன் ஆளுடைய நாயனார்க்குத் திருவடி நிலை இரண்டு செய்தளித்தார்கள் என்ற செய்தியை,

“ஆளுடையார் திருச்சுரமுடைய நாயனாற்குத் திருவடி நிலை இரண்டினாலிடை பதினைம் பலமும்” என வரும் காஞ்சி மாவட்டம், சைதை வட்டம், திரிகுலம் கல்வெட்டால் (7:537) அறியலாம்.

அடிநிலை பீடம் என்ற வடசொல்லால் வழக்கு வீழ்ந்தமையால், பீடம் என்ற சொல் மட்டுமே பெருவழக்குப் பெற்றுவிட்டது.

அடிநிலை எங்கெல்லாம் தளர்கிறதோ அங்கெல்லாம் நிலை குலைவு ஏற்படும். தமிழர்தம் நிலைகுலைவால் தமிழின் அடிநிலை ஆட்டங்கண்டது. இனியேனும் நமது அடிநிலையை வலுப்படுத்தித் தமிழை நிலைக்கச் செய்வோம்.

22. நாயகம்

‘நாலாளுக்கு மேலாளாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் மக்களில் பெரும்பாலோர் விருப்பம். சிறிது பொறுப்புச் சமை இருந்தாலும் மற்றவர்களை அதிகாரஞ் செய்து வேலை வாங்குவதில் உள்ள இன்பமே தனியன்றோ!

எவ்வகைப் பணியாயினும் மேலாள் ஒருவர் வேண்டும். அதிலும் ஆட்களை வைத்துச் செயற்படும் எந்தத் தொழிலுக்கும் மேலாள் ஒருவர் தேவை. அம் மேலாள் அப்பணியில் பயின்று ஆட்களோடு ஆளாக அப்பணியைச் செய்யத்தக்க ஒருவராகவே இருப்பார். அத்தகைய மேலாளை மேத்திரி (மேஸ்திரி) என்று அழைப்பது இன்று வழக்கமாக உள்ளது. கட்டடங் கட்டுதல், சாலை அமைத்தல், ஏன் உழவுப் பணிகள் நடைபெறும் இடங்களிற்கூட இத்தகைய மேத்திரிகளை நாம் பார்க்கலாம்.

மேத்திரியாக நின்று பணி பார்க்கின்றவர்களும் அப்பணியே செய்யினும் மேலாண்மை அதிகாரமும், மேல் கூலியும் அவர்களுக்கு உண்டு. வேலையை ஒட்டி மேத்திரிகள் கொத்து மேத்திரி, தச்சு மேத்திரி, கொல்லு மேத்திரி, கட்டட மேத்திரி என அழைக்கப் பெறுவர். அரசுத் துறைகளில் குறிப்பாகப் பொதுப் பணித்துறை, நெடுஞ்சாலைத் துறை, வேளாண்மைத் துறை, தொல்லியல் துறை போன்ற பல துறைகளில் இத்தகைய மேத்திரிப் பணிகள் பற்பல உள்ளன. நாட்கூலிப் பணியாளர்கள், ஒப்பந்தப் பணியாளர்கள் போன்றோரிடம் வேலை வாங்கி வினைமுடிவு செய்வது இவர்களது பணியாகும்.

நாலாளுக்கு மேலாளாக இருந்து பணி பார்க்கும் வழக்கம் தமிழகத்தில் மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே நடைமுறையில் உள்ளது. ஆனால் அவர்களுக்கு வழங்கும் மேத்திரி என்னும் ஒவ்வாந்தர் காலத்தில் வருகை தந்து தமிழிற் புகுந்து தமிழரிடையே சாய்கால் பெற்றிருக்கும் போர்த்துக்கீசியச் சொல்லாகும்.

ஆட்கள் பலருக்கு மேலாளாய் இருந்து வேலை வாங்கும் மேலாட்களை நாயகம் என்ற சொல்லால் தமிழர்கள் அழைத்தனர்.

ஆண்டவர் வழியிலெல்லாம் மாண்ட தமிழ்ச் சொற்களில் இதுவும் ஒன்று.

நாயன் - நாயகன் என்றால் தலைவன். இறைவன் எல்லார்க்கும் எல்லாவற்றுக்கும் தலைவனாதலால் நாயகன் என்றழைக்கப்பட்டான்.

வேத நாயகன் வேதியர் நாயகன்
 மாதின் நாயகன் மாதவர் நாயகன்
 ஆதி நாயகன் ஆதிரை நாயகன்
 பூத நாயகன் புண்ணிய முத்தியே! (தேவாரம் 5:100:1)

என்பர் அப்பர் பெருமான்.

“முவுலக்கும் தருமொரு நாயகமே”

எனத் திருவாய் மொழி கூறும்.

இவ்வாறு எண்ணற்ற இடங்களில் நாயகம், நாயகர் என்ற சொற்கள் காலந்தோறும் வழங்கி வருகின்றன.

நாயகமாகத் திகழும் இறைவனைக் கல்வெட்டுகள் நாயனார் என்று கூறுகின்றன. நாயன்மார் என்றழைப்பதும் மேலானவர் என்ற கருத்திலேயே ஆகும்.

துறைதோறும் துறைதோறும் மேலாள் பணிசெய்வாரை நாயகம் என்று கல்வெட்டுகள் காலந்தோறும் அழைத்து வந்துள்ளன.

பூசைக்கு இன்றியமையாத பூவின் பொருட்டுக் கோயில் தொறும் பூந்தோட்டங்கள் (நந்தவனங்கள்) இருந்தன. பூவுக்காகப் பூந்தோட்டம் அமைக்கவும், செங்கழுநீர் ஓடை கல்லவும், பேணவும், பூக்கொய்து கொடுக்கவும், பூத்தொடுக்கவும் பணிமக்கள் பலர் இருந்தனர். இவர்கள் நந்தவனக் குடிகள், பூத்தொண்டர்கள் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு மேலாள் நாயகம் எனப்பட்டான்.

“திருப்பூத் தொண்டர்களுக்கு நாயகஞ் செய்வார்களில் குவளைப்பாக்கிழான் நின்றயங்கி யாடுவானும்” எனவரும் சிதம்பரம் கல்வெட்டாலும். (283/1913),

“முதல் கொள்ள நிச்சயித்த திருநந்தவனக் குடிகள் பேர் பதினமற்கும் நாயகம் ஒன்றுக்கும்” என வரும் அதே ஊர்க் கல்வெட்டாலும் (315/1913) திருப்பூத்தொண்டர்க்கும், நந்தவனக்குடிகளுக்கும் மேலாள் நாயகம் என அழைக்கப்பட்டது அறியலாம்.

இதே போன்று ஒவ்வொரு துறையிலும் நாயகப் பணி செய்வார் இருந்துள்ளனர்.

“தளிச் சேரிப் பெண்டுகளுக்கும் கந்தர்விகளுக்கும் நாயகஞ் செய்ய காவுர் பரஞ்சோதிக்குப் பங்கு ஒன்று” என வரும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டால் (தெ.இ.க. 2:7) நாடகத்துறையில் நாயகஞ் செய்வார் இருந்ததையும்,

“ஆளுடையார் கோயில், கோயில் நாயகஞ் செய்வாரும், திருமாளிகைக் கூறு செய்வாரும்” என வரும் சிதம்பரம் கல்வெட்டால் (266/1913) கோயில் பணிமக்களுக்கு நாயகம் இருந்ததையும்,

“தன்மக் காணியானமைக்கு புரவுவரி சீகரண நாயகம் பந்தனை நல்லூருடையான் குருகாடிகிழான்” எனவரும் குடந்தைக் கல்வெட்டால் (4/1979) வரிக்கணக்கருக்கு நாயகம் ” இருந்ததையும் அறியலாம்.

பல பணிகளுக்குக் கண்காணிகள் (Supervisor) இருந்துள்ளனர். அவர்களுக்குங்கூட நாயகம் இருந்தனர். இதனை “சிறு தனத்துக் கற்றச்சர்க்குக் கண்காணி நாயகம் செய்யும் உய்யக் கொண்டார் வளநாட்டு விரை நாட்டு.....” எனவரும் (தெ.இ.க. 2:15) கல்வெட்டால் அறியலாம். இது போன்று நாட்டு நாயகம், ஊர் நாயகம், எனப் பற்பல நாயகங்களும், கண்காணி நாயகங்களும் கல்வெட்டுகளில் குறிக்கப் பெறுகின்றனர்.

நாயகம் பற்றிப் பன்னூறு சான்றுகள் கல்வெட்டுகளில் பரவிக் கிடக்கின்றன. இங்கு மாதிரிக்காகச் சிலவற்றை மட்டுமே காட்டியுள்ளோம்.

இலக்கிய வழக்கிலும் மக்கள் வழக்கிலும் ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தமிழகத்தில் ஆட்சி பெற்றிருந்த நாயகம் அயலார் வரவால் ஓரங்கட்டப்பட்டுவிட்ட நிலையையே காணுகின்றோம். மேத்திரியின் மேலாண்மையை வீழ்த்தி நாயகம் நல்லாட்சி பெற ஆவன செய்வோமாக!

23. குடும்ப

உள்ளாட்சித் தேர்தல் பற்றிய செய்திகளும், அறிவிப்புகளும் நாளும் செய்தித் தாள்களில் இடம்பெறுகின்றன. முதலில் உள்ளாட்சித் தேர்தலுக்கு அடிப்படையான ஊரோ, நகரோ, பட்டணமோ, மக்கள் தொகைக்கேற்பப் பல பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும். அவ்வாறு பிரிக்கப்படும் பிரிவுகள் 'வார்டுகள்' என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. வார்டு (Ward) என்பது தமிழ்ச் சொல் அன்று: அது ஆங்கிலம் என்பது வெளிப்படை.

உள்ளாட்சிக்கான தேர்தலும், அதற்கேற்ப ஊர், நாடு, நகரம் பகுக்கப்படுவதும் நமக்குப் புதியனவல்ல. மாற்றான நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்தனவும் அல்ல. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே நாம் வழிவழிக் கைக்கொண்ட தொல் வழக்கமேயாகும். இதற்கு நம் கழகப் பாடல்களும், பல்லாயிரம் கல்வெட்டுகளும் சான்றுகளாக உள்ளன. தத்தமக்குரிய நிகராளிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கக் குடவோலை முறையைத் தெரிவு செய்தனர் என்பது நமது அகநானூற்று உவமச் செய்தி. (அகம். 77) இதனையே காலங் காலமாக வரும் கல்வெட்டுகளும் உறுதி செய்கின்றன.

தேர்தலுக்குரிய ஊர், நகர, நாடுகள் பல குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதும் அவை தரும் செய்தி. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நம்மிடையே வழங்கி வந்த இச்செந்தமிழ்ச் சொற்களை இருநூறாண்டுக்குப்பட்ட நமது அடிமைத்தனம் மறக்கச் செய்துவிட்டது என்பது வியப்பே. நம்மை இழப்பதில் நமக்கு நிகர் நாமே போலும்! அதே போன்று ஊராட்சி, நாட்டாட்சி, நகராட்சி என்ற ஆட்சிப் பகுதிச் சொற்களும் ஊரார், ஊராள்வார், ஊரோம், ஊரவரோம், நாட்டார், நாடாள்வோம், நகரத்தார், நகரத்தோம் என்ற சொற்களும் மறக்கப்பட்டு, 'பஞ்சாயத்து, பஞ்சாயத்தார், மெம்பர், கவுன்சிலர் எனப் பல சொற்களைக் கவலையின்றி பேசிப் பெருமை கொள்வது பகட்டாகி விட்டது!

இனி ஊர், நகர், முதலானவற்றைப் பல குடும்புகளாகப் பழங்காலத்தார் பிரித்திருந்தனர். குடும்பு என்பதற்குக் கூட்டம் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குட்பட்ட இடம் என்பது பொருள். இன்றும் விளை பயிரில் நோய்தாக்குற்றுத் திட்டுத் திட்டாக ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு இடம் ஆங்காங்கே பாழ்பட்டிருப்பதைக் கண்ட உழகுடிகள் 'குடும்பு குடும்பா அழிந்து போயிற்று' என்றும், கொண்டி மாடுகள் பயிரை மேடும் விரைவில் ஆங்காங்கே விட்டு விட்டுக் குறிப்பிட்ட இடத்தை மேய்ந்து போய் இருப்பதைக் 'குடும்பு குடும்பா மேய்ந்து விட்டது'

என்றும் சொல்வது கொங்குநாட்டு வழக்கு. குடிகள் பல சேர்ந்து வாழும் குறிப்பிட்ட அளவு இடமும் குடும்பு என வழங்கப்பட்டது. ஒரு கால்வழி உறவினர் கணவன், மனைவி, பிள்ளை குட்டிகள், பாட்டன், பூட்டன் எனச் சேர்ந்து வாழும் அமைப்புக்குக் குடும்பு எனப் பெயரிட்டு அழைப்பதும் வழக்கு.

பலர் சேர்ந்த குழு - குழும்பு - குடும்பு எனவும் வரும். குடும்பு ஓர் ஊர்ப் பகுதி. பல குடும்பங்கள் சேர்ந்தது ஓர் ஊர்.

மொழி ஞாயிறு பாவாணரும், தமது வடமொழி வரலாறு என்னும் நூலில்

குடி - வீடு, வீட்டில் இருக்கும் மனைவி,

மனைவியும் மக்களும் சேர்ந்த கூட்டம்,

கூட்டுக் குடும்பம்.....

மனைவியைக் குடி என்பது உலக வழக்கு.

எ.டு. இருகுடி - இரு மனைவியர்

குடி - (குடும்பு - குடும்பு)

ஓ. நோ. குழி (குழிம்பு) - குழும்பு - குழி

'ஆழ்ந்த குடும்பிற் றிருமணி கிளர்' (மதுரை 273)

இகரம் உகரமாயது உயிரிசைவு மாற்றம்

குடும்பு - குடும்பம், உறவினர் கூட்டம், ஊர்ப்பிரிவு (ward)

எனக் குடும்பு பற்றிக் கூறுவார். எனவே கூடி வாழ்கின்ற குடியினடியாய்க் குடும்பாகி, பல குடும்புகள் சேர்ந்து ஊரானமை உணரலாம்.

குடும்பு என்ற சொல்லும் குடும்புப் பகுப்பும் செய்யுள் வழக்கைவிட கல்வெட்டில் பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளமையைக் கல்வெட்டுகள் பறை சாற்றுகின்றன.

"படுவூர்க் கோட்டத்துக் காவிதிப் பாக்கமான அவநிநாரணச் சதுர்வேதி மங்கலத்து இவ்வாட்டைக் குடும்பு வாரியப் பெருமக்களும்" (தெ.இ.க. 19.179) என வரும் வடார்க்காட்டு மாவட்டத்துத் திருப்பாற்கடல் கல்வெட்டும்.

'பலிசை செகுத்து இறையிழிந்த நிலம் எங்குளர் நாற்பத் தேழாங் குடும்பில் இரண்டாம் பாடகத்து' (தெ.இ.க. 19. 183) என வரும் தஞ்சை மாவட்டத்துத் திருவிராமேசுவரம் கல்வெட்டும்.

'ஒன்றே இரண்டு மாவுள்ளிட்ட குடும்பில் பதினாறு கலனே குறுணி'

(தெ.இ.க. 13.70 4) எனவரும் மயிலாடுதுறை வட்டத்துத் திருவிடைக் கழிக் கல்வெட்டும், இவை போன்று நூற்றுக் கணக்கில் வரும் கல்வெட்டுகளும் ஊர்களும், ஊர்கள் மட்டுமின்றி நிலப்பகுதிகளுங்கூட எளிமையாக ஆளும் ஏந்துக்காகப் பல குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த உத்திரமேரூர்ப் பராந்தகனின் கல்வெட்டு (தெ.இ.க.) ஊராட்சிகளின் குடும்புப் பகுப்பு, குடவோலைத் தேர்தல் முறை, ஊர் வாரிய ஆட்சிமுறை பற்றித் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. ஆனால் - இக் - கல்வெட்டில் காணப்பெறும் குடும்பு, குடவோலை, வாரியம் மட்டுமே நமது தொன்று தொட்டுவரும் ஆட்சியியல் சார்ந்தனவாகும். இதில் குறிப்பிடப்படும் குடும்பின் உறுப்பினர்களுக்குரிய தகுதிகள் நம்முடையவை யல்ல. பல்லவ, பாண்டிய, சோழ அரசுகளின் காலத்தில் தமிழகத்தில் குடியேறிப் பெருகிக் காணியுடையாராய் நிலைபேறடைந்த போது (Colonisation) பிராமணக் குடியேற்ற ஊர்களைப் பிராமணரே ஆண்டு கொள்வதற்காக அரசன் அளித்த ஓப்புதலின் பேரில் வகுத்துக் கொண்ட நெறிகள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. ஏனெனில் கழகக் காலம் முதல் வந்த தேர்தல் நெறிமுறைகளில் காணப்படும் உறுப்பினர் தகுதிகள் புதியனவாக அமைக்கப்பட்ட பிராமணச் சபைகளுக்குப் பொருந்தா என்பதால் இத்தகைய நெறி(விதி)த் திருத்தம் செய்யப்பட்டது. வேற்றுக் குடிகள் புதிய நாடுகளில் குடியேறி நிலைப்படும் பொழுது தங்களுக்கேற்ற நெறிகளைப் புகுத்திக் கொள்ளுதல் வரலாற்றில் நிகழும் செயலே. இதற்குப் பண்டைச் சேரநாட்டில் ஈசாப் பள்ளி வணிகர்களுக்குத் தன்னாட்டுச் சட்டத்தில் இருந்து விலக்களித்து யவண தேச வணிகர்களுடைய நெறிகளில் ஆண்டு கொள்ள இசைவளித்த செட்டிட்டுச் செய்தியையும், சீனாவில் வணிகம் தொடங்க ஆங்கிலேயர் கையகப்படுத்திய சங்காய் போன்ற இடங்களில் சீனச் சட்டம் தலையிடலாகாது எனத் தங்களுக்கேற்ற நெறி முறைகள் அமைத்துக் கொண்டதையும் எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

எது எங்ஙனமாயினும் ஊர், நாடு, நகரங்கள் தேர்தலுக்குக்காகப் பல குடும்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன என்பதும், குடவோலை முறையில் மக்கள் ஒப்போலை இட்டுத் தேர்தல் நடத்தினர் என்பதும், இது தொன்று தொட்டு வந்த வழக்கு என்பதும் தெளிவு. இஃதுணர்ந்து இனியேனும் நமது வழக்கத்தையும் வழக்குச் சொல்லையும் போற்ற எண்ணங் கொள்வோம். திண்ணியராவோம்.

24. உடன் பிறப்பு

காலச்சூழல்களாலும், வணிகம், போக்குவரத்துப் போன்ற காரணங்களாலும் மாந்த இனங்களுக்கும், மொழிகளுக்கும் ஒன்றோடொன்று கலத்தல் இயல்பு. கலப்பினால் ஒரு மொழியின் எத்தகைய சொல் மாற்றம் பெற்றாலும், கலப்புற்றாலும் மாறாத தன்மை கொண்டவை ஆட்பெயர்களும், இடப் பெயர்களுமே, அதிலும் தன்னிலை தடுமாறாது நிலைத்து நிற்பவை உறவுப் பெயர்களே.

எளிதில் மாறா இயல்புள்ள உறவுப் பெயர்கள் ஒரு மொழியில் மாற்றம் பெற்றுக் காணப்படுமானால், அம்மொழியும் இனமும் வல்லாண்மைக்கும், கரவாண்மைக்கும் ஆட்பட்டு வலுவிழந்தன என்பது பொருள்.

தமிழகத்தில் வடமொழிகளான பாசுதமும் சமற்கிருதமும், பின்வந்த ஆங்கிலமும் மற்றைய மொழிகளைவிட வல்லாண்மையாகப் புகுத்தப்பட்டதை நாம் அறிவோம். இவற்றின் தாக்கத்தால் மாறாத உறவுப் பெயர்கள்கூட மாறின - மாற்றப்பட்டன. மாற இடங்கொடுத்தோம்.

ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்தாரையும், பிறந்தாரைப் போலக் கருதப்படுவாரையும் சகோதரன், சகோதரி, என்றும் சிசுட்டர், (Sister) பிரதர் (Brother) என்றும் பேசுதலும், விளித்தலும் இன்றைய தமிழர் நிலை. சக - என்பது உடன் என்றும், உதரன் என்பது வயிற்றன் (உதரம் - வயிறு) என்றும் பொருளுடைய இரு சொற்கள் சேர்ந்து சகோதரன் - உடன் வயிற்றன் - உடன் வயிற்றுப் பிறந்தோன் எனப் பொருள்படும். 19ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் இத்தகு சொல் தமிழில் உலக வழக்கிலோ செய்யுள் வழக்கிலோ கையாளப்பட்டதற்குச் சான்றேதும் இல்லை. ஏட்டிலும், எழுத்திலும் இல்லாத இவ்வழக்குத் தமிழர் எண்ணத்தில் புகுத்தப்பட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியை ஒட்டியது போல இதற்கான தமிழ்ச் சொல்லை இருக்குமிடம் தெரியாதாக்கி விட்டது.

ஆனால், நாம் மறந்தாலும் பிரிக்கப்படாத ஏடுகளும், படிக்கப்படாத கல்மேல் எழுத்துக்களும் நமக்காகப் போற்றிக் காத்து வரும் பல சொற்களில் ஒன்றே 'உடன் பிறப்பு.'

ஒரு காலத்து ஏடும், எழுத்தும் செய்த மொழிகாப்புப் பணியை நமது நாடும், ஊரும் (நாட்டுப் புறத்தாரும் - ஊர்ப் புறத்தாரும்) செய்தன. செய்தும் வருகின்றன. இன்று அவையும் கல்லாது படித்த மக்களைக் கண்டு சீர்கெட்டு வருகின்றன. நாட்டுப்புறத் தமக்கையரும், தங்கையரும் தம் ஐயன்மாரை (அண்ணன் தம்பியரை) என் உடன் பிறந்தான்

என்றாலும், அவர்தம் தங்கை தமக்கையரை உடன் பிறந்தாள் என்றாலும் இயல்பான வழக்காக உள்ளன. அண்ணன் தம்பியரோ அல்லது அக்காள் தங்கையரோ தம்முடன் பிறந்த தமக்கை தங்கையர் புருந்த ஊருக்குச் சென்றால் அக்கம் பக்கத்தார் உசாவலுக்கு என் உடன் பிறந்தான் (ஒடம் பொறந்தான்) வந்துள்ளான் என்றும், என் உடன் பிறந்தாள் (ஒடம் பொறந்தாள்) வந்திருக்கிறாள் என்றும், சுருக்கமாகப் பிறந்தவன் (பொறந்தவன்) அல்லது பிறந்தவள் (பொறந்தவள்) வந்திருக்கிறாள் என்று கூறுவதும், என் பிறந்தவன் (எம் பொறந்தவன்) வீட்டுக்குச் சீர் கேட்கப் போகிறேன் என்று இயல்பாகப் பேசுவதும் கண்கூடு இவ்வழக்கம் இளைய தலைமுறையிடம் அருகிக் காணப்படினும் முப்பத்தைந்து அக்கவைக்கு மேற்பட்ட நாட்டுப் புற மக்களில் தொண்ணூறு விழுக்காட்டினர் இவ்வாறுதான் வழங்குகின்றனர்.

இலக்கியங்களிலும் உடன் பிறப்பு என்ற உறவின்முறைப் பெயரே வழங்கி வந்துள்ளது. வேறு சொல்லாட்சி இல்லை. புறநானூற்றில் ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்த மக்கள்

“பிறப்போ ரன்ன உடன்வயிற் றுள்ளும் ” - புறம் 183.

என்று கூறப்படுகின்றனர். பின் வந்த இலக்கியங்களிலும்

“உடன்வயிற் றோர்க் கொருங் குடன் வாழ்க்கை” சிலம்பு 10.227

“உடன்வயிற் றோரே யொருங்குடன் றோன்றினர்” - சிலம்பு 30.131

“இன்றுடன் தவிர்த்த தன்றே உடன்பிறப் பென்று” - கம்பர் 7565

என்பன போல வருவனவற்றுள் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிறந்தாரை உடன் பிறந்தார் என்றே வழங்கியமை யன்றி வேறு பெயர் கூறினார் அல்லர்.

இலக்கியங்களைவிட கல்வெட்டுகளில் உடன் பிறந்தான், உடன் பிறந்தாள் என்ற சொல்லாட்சி ஆயிரக் கணக்கான இடங்களில் காணப்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாகச் சில காண்போம்.

கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் பல்லவ அரசன் கோவிசைய வருமன் காலத்தில் அண்ணன் தம்பி இருவர் கோவூர் நாட்டுக் காரிமங்கலத்து ஆநிரைப் போரில் இறந்து பட்டனர். அவர்களுடைய ஈகத்தைப் போற்றி இருவருடைய உருவையும் செதுக்கி நடுகல் நாட்டினர். அதில் அரசன், போர்ச் செய்திகளுக்குப் பின் ‘உடம்பிறந் திருவர் கல்’ எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. (தருமபுரி மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தொகுதி 1 க.எண் 9) அதன் பின்வந்த காலங்களிலும் இச்சொல்லாட்சியைப் பரவலாகக் காணலாம்.

‘வீரநாராயணன் ஆன சிவனும் இவன் உடன்பிறந்தான் மகன் புல்லன் வீரநாராயணனும்’ (நாகை மாவட்டம் மயிலாடுதுறை வட்டம்

திருக்கடவூர்க் கல்வெட்டு 22 ; 27)

‘செமத்தியன் தேவன் கலையன் திருவிளக்குக்கு பிராமணி உடப்பிறந்தாள் திருவிளக்கு (தெஇக 22.33)

‘திருவலஞ்சுழியுடையானான கால வினோத பண்டிதனுக்கும் இவனுடன் பிறந்தார்க்கும் பழைசாய் காணியாய்’ (தெஇக 22.40) என்பன போல வரும் பல கல்வெட்டுகளால் அறியலாம்.

எனவே, ஏட்டிலும், எழுத்திலும், நாட்டிலும் வழங்கிய உடன்பிறப்பு என்ற சொல் படித்த நம்மால் மட்டுமே வழக்கு வீழ்த்தப்பட்டுள்ளது. உடன் பிறந்தாரே - நம் கடன் பிறந்த தமிழைத் தவிக்கவிடலாகுமா?

25. நல்ல பேச்சு

வாழ்க்கை என்பது இருமனங்களின் கூட்டு. கூட்டு என்பதைவிட இசைவு, இயைபு, இருமை இயல்பறுத்து ஒருமை முகிழ்த்தல் எனலாம். அஃதோர் இறைமை. கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் இன்றித் தாமே தலைப்பட்டுத் தம்முள் முயங்கல் தொன்று தொட்டுவரும் வழக்கம். இத்தகைய வாழ்வில் புறநிகழ்வுகளின் தாக்கத்தால் பொய்யும் வழுவும் தோன்றலாயின. உலக நெறிப்பாடு நின்று நிலைக்கப் பெரியோர் திருமணம் என்ற நெறி வகுக்கலாயினர். இத்தகைய வாழ்வியல் வழக்காற்றிந்த தொல்காப்பியனாரும்

'பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரண மென்ப' (தொல். பொருள் 143)

என இலக்கணம் உரைக்க நேர்ந்தது.

கரணம் யாத்தனர் ஐயர் என்றதனால் பலர் ஐயர் என்பதைப் பிராமணர் எனப் பிறழ உணர்ந்து அவரைச் சார்ந்து மணவினை நடத்தச் செய்தனர். ஆனால் ஐயருக்கும் பிராமணர்க்கும் உள்ளளவும் தொடர்பில்லை என்பது கழக நூற் சொல்லாட்சிகளால் விளங்க உணரலாம்.

ஐயர் என்போர் பெரியோர் அறிவாலும், ஆற்றலாலும் உயர்ந்தோர்; தம்மின் மூத்தவர் என்பதே தமிழ்நாட்டு வழக்கு. தம்பியர்க்கும் தங்கையர்க்கும் தமையன்மார் ஐயராயினர். தமையன்மாரையும், அகவை முதிர்ந்த பெரியோரையும் கொங்கு நாட்டு மங்கையர் எங்கள் ஐயன், என்ற (என்னுடைய) பெரிய ஐயன், சின்ன ஐயன் என்றே இன்றும் அழைக்கின்றனர். வடமொழித் தாக்கத்தால் தமிழினின்று வேறான தெலுங்கு மொழியாளரும் இன்றும் தம்மின் பெரியோரை 'அண்ணையர்', 'மாமையர்', 'தாத்தையர்' என அழைத்தல் கண்கூடு. அறிவு அகவை ஆற்றல்களால் மூத்த தலைவர், தலைவியரால் ஐயர், 'எண்ணையர்' என்றே அழைக்கப்பட்டனர். தமிழ் தடுமாறும் சென்னை நகர்ப் பழங்குடி மக்கள் பொருளறியாராயினும் கணவனை 'ஐயர்' என்றே அழைத்தல் பழமை வழக்கின் எச்சமே.

வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து செய்வனவெல்லாம் செய்து முடித்த பெரியோரும் ஐயரே.

'காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலை

எமஞ் சான்ற மக்களொடு துவன்றி

அறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனும் கிழத்தியும்

சிறந்தது பயிற்றல் இறந்தன் பயனே' (தொல். பொருள் 190)

ஆதலால் சிறந்தது பயிற்றும் இவரை ஐயராகக் கொண்டு தம் குலத் திருமணங்களைச் செய்விக்கச் செய்தனர் தமிழர். இவ்வழக்குப் பிராமணத் தாக்கம் குறைந்த கொங்குப் பகுதிகளில் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. இத்தகைய ஐயர்கள் அருமையர் - அருமைக்காரர் எனப்பட்டனர். தம் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய மணவினை, உரிமைப் பகுப்பு எல்லாம் சிறப்பாகச் செய்து தனி வாழ்க்கை வாழும் கிழவனும் கிழத்தியுமே அருமைக்காரர்களாக ஆக்கப்படுவர். இத்தகைய ஐயர்களே கரணம் யாத்தவராதல் வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் பிராமணரை ஐயர் என அழைத்தல் புது வழக்கு. ஏறத்தாழ கி.பி.15-16ஆம் நூற்றாண்டுவரை பிராமணரை, ஐயர் என வழங்கியதற்கான சான்றுகள் இல்லை. தமிழகத்தில் இதுவரை கிடைத்துள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகளில் இவர்கள், பிராமணர், பட்டர் போன்ற பெயர்களாலும் காசியபன், வாச்யாயன் போன்ற குலப் பெயர்களாலுமே அழைக்கப்பட்டனர். ஐயர் என்ற சொல் யாண்டும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. முதன் முதலாக விசயநகர அரசுக் கல்வெட்டுகளிலேயே ஐயர் எனும் சொல் பிராமணரைக் குறிப்பதாக ஆட்சி பெற்றுள்ளது. அதுவுங்கூடத் தமிழர் கொடுத்த மதிப்புச் (மரியாதை) சொல்லால் ஏற்பட்டதேயன்றிச் சாதிப் பெயரன்று. ஆதலின் தொல்காப்பியர் கூறும் கரணம் யாத்த ஐயர் பிராமணரல்லர். தமிழ்க்குடிப் பெரியோரே.

தமிழரசுகள் அழிந்த பிற்காலத்தில் மணவினைகளில் பிராமணர் பல தமிழ்க் குலங்களிடையே மணவினை செய்விப்பாராயினர். அதனால் பல மணவினை தொடர்புடைய சொற்கள் ஆரியமாயின. இருமணத்தை இசைவிக்கும் திருமணம் பேசி முடித்தல் மணவினை முன் நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று. இஃது இன்று (வணிக) ஒப்பந்தம் போல் செய்வது வழக்காகிவிட்டது. இதனை 'நிச்சய தார்த்தம்' என்றும் 'நிச்சயம்' என்றும், 'நிச்சயத் தாம்பூலம்' என்றும் வழங்குகின்றனர் நம் மக்கள். தமிழார்வம் உடையோர் அதனைச் சற்றே தமிழ்ப்படுத்தி 'மண உறுதி' எனக் கூறி நிறைவடைகின்றனர். ஊர்ப்புறங்களில், சில இடங்களில் 'பாக்கு வெற்றிலை மாற்றுதல்' என வழங்குகின்றனர். இத்தகு மண இசைவை

'இருபெருங் கிழவரு மொருபெரு நாளால்

மணவணி காண மகிழ்ந்தனர்'

சிலம்பு 1.41-2

என மகிழ்வாகக் கூறினார் இளங்கோவடிகள்.

கொங்கு நாட்டில், சிறப்பாக ஈரோடு, கோவை மாவட்டப் பகுதிகளில் மண இசைவுக்கு ஒரு நல்ல வழக்குக் காணப்படுகிறது.

மணவறுதி (அ) மண இசைவு நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லும் எளிய குடிமகன்கூட 'நல்ல பேச்சுக்குப்' போகிறேன் என்று கூறுதல் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. மணவறுதி 'பேசி முடித்து மகிழும் முகமாக விருந்து வைப்பர். இதனை 'நல்ல பேச்சு விருந்து' என்பர். மகள் அல்லது மகனுக்கு மணம் பேச ஒப்புக்கொண்ட பின் அதனைத் தம் உறவின் முறையாரோடு ஒருங்கிருந்து பேசிக் கொள்வதற்கு உறவின் முறையாரை அழைப்பதுகூட 'நம்ம மகளுக்கு (அம்மினி) அல்லது மகனுக்கு இன்ன நாளில் நல்ல பேச்சு பேச இருக்கிறோம். நீங்களும் தவறாமல் வாருங்கள்' என வீடு தேடி வந்து அழைக்கும் நல்ல தமிழ் அழைப்பு நமக்கு விருந்தளிக்கிறது.

வாருங்கள் இனியேனும் நல்ல பேச்சு - அஃதாவது நல்ல தமிழ்ப் பேச்சுப் பேசுவோம்!

26. நடுவர்

உலக உயிர்கள் அனைத்துள்ளும் அறிவால் உயரிய மாந்தனிடம் தோன்றும் முரண்பாடுகளே மிகுதியானவை. இந்த முரணைச் சமன் செய்யத் தோன்றுவோரை 'நடுவு நின்ற நன்னெஞ் சினோர்' என்பர் ஆன்றோர். இவர்கள் நுகத்தாணி (நெடுநுகத்துப் பகல்) போன்ற நெஞ்சினராய் துலாக்கோல் (சமன் செய்து சீர் தூக்கும் கோல்) போல் செயல்படுவர். வடுவஞ்சி வாய் மொழிவர். நடுவிகந்து வரும் ஆக்கம் கைவிடுவர் எனப் பலபடக் கழகச் செய்யுள்கள் பேசும். இவர்களது பெருமை அளத்தற்கு அரியது.

உலக அமைதிக்கு நின்று பாடுபட்ட பெரியோர்கள், மாந்தன் கூடிவாழ்ந்த காலந்தொட்டே மன்பதையின் அச்சாணியாக வாழ்ந்துள்ளனர். இத்தகையோரை நடுவர், நடுவிருக்கை, பொதுவாள் என்று தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் அழைத்தது. ஆனால் நமது போங்காலம் வந்தாரையும், வந்தனவற்றையும் நடுவுநிலை நின்று பகுத்துணராத ஏற்றுக் கொண்டமையால் மொழி, பண்பாட்டுக் கேடுகள் நேர்ந்தன. நடுவர் முதலாக வழங்கப்பட்ட நடுவுநிலைப் பெயர்ச் சொற்கள் வீழ்த்தப்பட்டு மத்ய, மத்யசுத்த, மத்யசுத்தர், ஆர்பிடேட்டர் (Arbitator) என்ற சொற்கள் நம்மைப் பிடித்துக் கொண்டன. பொன்னை நிறுக்கும் பிழையாத்துலை 'மத்யத்த தராசு' ஆயிற்று. ஞாலத்தின் நடுவாகச் செல்லும் கற்பனை நில நடுக்கோடு 'பூமத்தியரேகை' ஆயிற்று. பல்வேறு மாநிலங்களுக்கு நடுவாக இருக்கும் இந்திய அரசு, 'மத்திய அரசாயிற்று'.

நடுவு, நடுவர், நடுவு நிலைமை என்ற சொல் வழக்கு நமது செய்யுள் வழக்கில் நிறைந்துள்ளது போன்றே நடுவர், நடுவிருக்கை, பொதுவாள் என்ற சொற்கள் கல்வெட்டுகளிலும் மண்டிக்கிடக்கின்றன. செய்யுள்களைவிட உலக வழக்கில் வடமொழியின் தாக்கம் மிகுதி. ஓதலும், ஓதுவித்தலும் தம் குலத்தொழிலாகக் கொண்டோர் (பிராமணர்) குடியேற்றம் (Colonization) மிகுந்த அளவில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்டபொழுது கோயிற் பணிகளோடு உயர்ந்த அரசு அலுவல்களிலும் மிகுதியான இடத்தைப் பெற்றனர் என்பது வரலாறு. உயர் அலுவலர்களான அவர்கள் வாய்ப்பு நேரும் பொழுதெல்லாம் தமது மொழியையும் கருத்துகளையும் பரப்பினர். ஆளுமை வழியிலான மொழித்தாக்கத்தால் நமது மொழி பெற்ற கேடுகள் பல. அதில் ஒன்றுதான் இந்நடுவு நிலைமைக்கேடும். நடுவு, நடுவர், நடுவிருக்கை, பொதுவாள் என்ற சொற்கள் பயன்பட்ட இடங்களில் எல்லாம் மத்யத்தர் (மத்யஸ்தர்) என்ற வடசொல் ஆட்சி பெற்றது.

இதற்கும், நடுவர் பொறுப்பை வடமொழியாளர்கள் பெற்றமையே காரணம். வடமொழியாளர்கள், மிகுதியாகச் சோழர்களால் நடுவிருக்கைப் (நடுவர்) பணிகளில் அமர்த்தப் பெற்றனர். எடுத்துக் காட்டாகத் தஞ்சைப் பெருவுடையார் சோயில் கல்வெட்டொன்றில் (தெ.இ.க.295) இக்கோயிலுக்குக் கொடை அளித்த பதினான்கு பேரில் மூவர் நடுவிருக்கைப்பணி செய்தவர்கள். அம் மூவருமே பிராமணர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“இராசேந்திர சிம்ம வளநாட்டு மிறைக் கூற்றத்து பிரம்ம தேயம் காமரச வல்லி சதுர்வேதி மங்கலத்து நடுவிருக்கை செய்த கொட்டையூர் சுவரப்பட்டன் பூவத்தப்பட்டன் (1) உடையார் ராஜராஜ தேவர்க்கு நடுவிருக்கை செய்த ராசேந்திரசிங்க வளநாட்டு மிறைக் கூற்றத்து காமரச வல்லி சதுர் வேதி மங்கலத்துக் கொட்டையூர் சாவந்திப்பட்டன் பூவத்தன் பூவத்தனார் (2) நடுவிருக்கை - கூபங்குடி தாமோதரப்பட்டன் (3); இவர்களில் முதலிருவரும் முதலாம் இராசராச சோழனின் பெரிய இலெய்டன் செப்பேட்டிலும் நடுவிருக்கைகளாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

சோழர் காலத் தொடக்கநிலைக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் இந்நடுவிருக்கைப் பணிகள் பிந்தைய கல்வெட்டுகளிலும், சிற்சில சமகாலக் கல்வெட்டுகளிலும் ‘மத்யஸ்தர்’ என மாற்றப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக் காட்டாக ‘சிரீ கரணத்தான் ஆமுர்க் கோட்டத்து வானவன்மாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்து மத்யஸ்தன் வானவன் மாதேவி உடையான் சிவதாசன்’ (திருக்கழுக்குன்றக் கல்வெட்டு (26.64)

‘செங்குன்ற நாட்டு பிரமதேயம் மணலூரான கல்யாண மகாதேவிச் சதுர்வேதி மங்கலத்து மத்யஸ்தன் மணலூருடையான் திருவகத்தி பழிப்பிலி’ (சித்தலிங்கமடம் (தெ.ஆ) கல்வெட்டு (26.430)

‘பணியால் இவை இவ்வூர் காணி உடைய மத்யஸ்தன் சாத்தமங்கலமுடையான் பெரியான் திருவெண்காடுடையான் உத்தமப் பிரியன்’ (திருக்கடவூர்க் (தஞ்சை) கல்வெட்டு (22.41) எனப் பல கல்வெட்டுகளில் வருவதைக் காணலாம்.

இத்தகைய தாக்கத்தின் விளைவாக இன்றும் நம்மிடையே மத்யஸ்தன், மத்யஸ்தம் பண்ணுதல், மத்யஸ்த தராசு என்ற வழக்குகள் உள்ளன.

ஓத்தும், முரண்பட்டும் நிற்கும் இருவருக்கோ அல்லது பலருக்கோ பொது ஆளாக நடுவுநிலை தவறாது பணி செய்தலே நடுவர் பணியாகும். இன்றைய அறமன்றங்களின் நடுவர் (Civil Judge) களைப் போன்றவர்களே அவர்கள். சில நேரங்களில் இவர்கள் ஊர், நாட்டு மன்றங்களின் நடுவர்களாகவும், ஆள்வோராகவும் விளங்கியுள்ளனர். இந்நடுவிருக்கைகளை (மத்யத்தர்) பின்னாளில் நாடாள்வோராகவும் பணி செய்தனர். அனைவருக்கும் பொதுவானவர்களாக இருந்தமையால் பொதுவாள் என்றும் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

பொதுவாள் என்ற சொல் வட தமிழகத்தை (சோழ, பல்லவ நாடுகள்) விடத் தென் தமிழகத்திலும் சேர நாட்டிலும் பெருவழக்குப் பெற்றிருந்தது. பொதுவாள் என்ற சொல்லாட்சி வடதமிழகக் கல்வெட்டுகளில் காண்பது அரிதென்றே கூறலாம்.

எழுந்தருள் செய்திருக்கும் மூலக்கோயில் பகுதியை உண்ணாழிகை எனச் சோழ பல்லவக் கல்வெட்டுகளிலும், அகநாழிகை எனப் பாண்டிய சேர நாட்டுக் கல்வெட்டுகளிலும் அழைக்கப்படுவது போன்றே நடுவிருக்கை, பொதுவாள் என்ற சொற்கள் ஒரே பொருளில் இரு வேறு பகுதிகளில் வழக்குப் பெற்றுள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. நடுவர், நடுவிருக்கை என்ற சொற்கள் பல்லவ, சோழ நாட்டுப் பகுதிகளில் வழங்கியது போல் பொதுவாள் என்ற வழக்குத் தென்பாண்டி, சேர நாட்டுப் பகுதிகளிலே வழங்கி வந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக

‘இருநூறு பறை செய்து நெல் ஆண்டு வரை கொடுப்பதாகப் பொதுவாள் கையில் நீரோட்டிக் கொடுத்தாள்’ (மாமப்ள்ளிக் கல்வெட்டு - தி. தொ. தொ. 4.1) எனவும்,

‘கொல்லம் 646 - ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் பன்னிரண்டாம் தியதி சுசிந்திரத்துப் பொதுவாள் தென்கோட்டு’ - (தி.தொ.தொ. 4.1.பக் 97) எனவும்.

‘கடைங்நோட்டு நாராயணரவி கோயில் உள்ளிருந்து ஊரும் பொதுவாளும், ஆரலூர் முக்கால் வட்டத்துக் கூடியிருந்து’ - திருவாலூர் கல்வெட்டு - (தி. தொ தொ. 4.39) எனவும் வரும் கல்வெட்டுகளாலும் பிறவற்றாலும் தென் தமிழகத்தில் பொதுவாள் என்ற வழக்கு மிகுதி என்பது தெளிவு. அதிலும் மலையாள நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் இச்சொல்லையன்றி வேறு சொல் பார்த்தலரிது. இவர்கள் தமிழகத்தில் வழங்கும் நடுவிருக்கை - மத்யத்தன் என்போர் செய்த பணிகளையே செய்துள்ளனர். இவர்கள் பொதுவாள், ஊர்ப் பொதுவாள். கோயிற் பொதுவாள் எனப் பணி செய்த இடங்களுக்கேற்ப - அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். கோயிற்பணிமக்கள் பலர் பிற்காலத்தில் பணி அடிப்படையில் சாதிகளாக வளர்ச்சியடைந்தது போலவே பொதுவாளர்களும் பிற்காலத்தில் தனிச்சாதியாக உருப்பெற்றனர். இவர்கள் அம்பலவாசிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர்.

இதுகாறும் கண்டவற்றால் நடுவிருக்கைப் பணியும், நடுவர் என்ற பதவியும் தமிழ் எழுத்துத் தோன்றிய வரலாற்றுக் காலந் தொட்டே இருந்துள்ளன என்பதும், இத்தகைய அருந்தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழித் தாக்கத்தால் வீழ்த்தப்பட்டு மத்யஸ்தன் என்ற சொல் கோலோச்சி நம்மை வீழ்த்தியதையும் கண்டோம். இனியேனும் நடு நின்று நல்லன எண்ணி நமது பண்டைத் தமிழ்ச் சொற்களை மீட்டெடுப்போம்; பயன்படுத்துவோம்.

27. அணுக்கர்

உயர்நிலை அலுவலர்களை நெருங்கித் தொழில் கேட்டலும், அவர்தம் பணிகளை அறிந்து அவற்றிற்கேற்ப வேண்டுவன செய்தலும், அவர்களின் பணி நிரல்களை உரிய காலத்தே நினைவுபட்டி நிறைவேற்றச் செய்தலும், நெருக்கமாய் இருந்து தொழில் மற்றும் அலுவலகக் கழக்கங்களை (Secret) காத்தலும், இன்னோரன்ன பணி செய்வோரை இன்று 'பி.ஏ' (P.A) அல்லது பர்சனல் 'அசிஸ்டெண்ட்' (Personal Assistant) என ஆங்கிலத்தில் அழைப்பார். இதனைத் தமிழில் சொல்ல அல்லது எழுத வேண்டிய கட்டாயம் நேரும் பொழுது மட்டும் நேர்முக உதவியாளர் என எழுதுவது நமது அலுவலகங்களின் வழக்கம். நமது நாட்டரசின் 'ஆட்சிச் சொல் அகராதி' அவ்வாறுதான் வழங்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொடுத்துள்ளது. அதனையும் கட்டாயத்தால் எழுது கின்றனரே யன்றி வாயால் மொழிவது குறைவே. காசும், கட்டாயமுமே தமிழனைத் தமிழ்ப் பேச வைக்கிறது.

நேர்முக உதவியர் என்பது பர்சனல் அசிஸ்டெண்ட் (Personal Assistant) என்பதன் நேர்மொழி பெயர்ப்பே அன்றிச் சரியான வழக்குச் சொல் அன்று. இந்த நேர்முக உதவியாளர் பணி வெள்ளையர் ஆட்சியும், அலுவலும் நமக்குக் கற்றுக் கொடுத்தாகக் கருதுவது முற்றிலும் பிழையானது. இப்பணியும் பணியாளரும் நம்மிடையே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட பழமையானவையே. பழைய காலத்திலும் அரசர்கள் அமைச்சர்கள், துறைத் தலைவர்கள் போன்றோருக்கு இத்தகைய பணியாளர்கள் இருந்துள்ளனர். இவர்கள் அணுக்கர்கள் என அழைக்கப் பட்டனர்.

அண்ணுதல் என்பதற்கு நெருங்குதல் என்பது பொருள். அணுக்கம் - நெருக்கம். 'அணுக்க வன்றொண்டர்' என்பது பெரிய புராணம்.

அள்ளுதல் - நெருங்குதல், செறிதல்

அள் - அண்

அண்ணுதல் - நெருங்குதல்

அண் - அணு - அணுகு

அணுகுதல் - கிட்டுதல், நெருங்குதல்

அணுகு - அணுக்கு - அணுக்கம்

அணுக்கச் சேவகம் - அரசர் முதலியோரிடம் அணுகிச் செய்யும் ஊழியம். ('அணுக்கச் சேவகத்தில் உள்ளோர்.') என்பது பாவாணர் தரும் விளக்கம்.

அணுக்கத் தொண்டன் என்போன் இறைவனிடத்தும் அரசனிடத்தும் அணுகி அஃதாவது நெருங்கிப் பணி செய்வோனாவான். சுந்தரர் இறைவனுக்கு மற்றவர்களைவிட நெருக்கமான தோழர் ஆகையால் அவர் அணுக்க நம்பி எனப்பட்டார்.

அணுக்கம் என்ற சொல் மிகப் பழஞ்சொல்; கழகக் காலமுதலே வழக்குப் பெற்று வருவது.

‘அந்நிலை அணுகல் வேண்டி’ - பெரும்பாண் 167

‘தாணிழன் மருங்கின் அணுகுபு குறுகி’ - பொருநர் 147

தருநகர் முற்ற மணுக வேண்டி - மலை 544

எனவும் பிறவாறும் வருதல் எண்ணற்றன.

செய்யுள் இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றி உரைநடையாகிய கல்வெட்டுகளில் பரவலாகவும் தெளிவாகவும் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

இறைவன் அருகிலும் திருமுன்பும் எரியும் விளக்கு ‘அணுக்க விளக்கு’ எனப்பட்டது.

“திருவண்ணாமலை உடைய நாயனாற்கு திருமுன்பேய் அணுக்கன் திருநுந்தா விளக்காக எரிய நான் இட்ட குத்தி விளக்கு” (தெ.இ.க.8.124)

‘சிறீ விமானத்தைச் சூழ இராவை சந்திக்கு அணுக்க விளக்காத எரிய வைத்த விளக்கு ஒன்றுக்கு செவிடரை’ (தெ.இ.க.8.66)

அதே போன்று உண்ணாழிகையை ஒட்டிய வாயில் ‘திருவணுக்கன் திருவாசல்’ எனப் பெயர் பெற்றது. (தெ.இ.க. 5.427)

எனவே அணுகி அஃதாவது நெருங்கி உள்ளவை எல்லாம் அணுக்கம் எனப்பட்டது. அதே போன்று அரசர்களிடமும் உயர்பணியாளர்களிடமும் அணுகித் தொழில் கேட்பார் அணுக்கர் எனப்பட்டனர்.

‘நகரத்தாரும் வீர சோழ அணுக்கரும் கூட இருந்து’ (தஞ்சை - தில்லைத்தானம் கல்வெட்டு) (தெ.இ.க. 5.587)

‘அவனிபகந்தர்ப்ப புரத்து வீரசோழ அணுக்கன் குணவன் தரணி வில்லவன் வைத்த விளக்கு ஒன்று’ (தெ.இ.க. 13.279)

ஆண்களைப் போன்றே பெண்களும் அணுக்கத் தொண்டு செய்துள்ளனர். அவர்கள் அணுக்கி, அணுக்கியார் என அழைக்கப்பட்டனர்.

'ஸ்ரீராசேந்திர சோழதேவர் அணுக்கியார் ஐயாறன் செம்பொன் நங்கை கூத்தன் உத்தம சீலியார்' (தெ.இ.க. 5.644)

'உடையார் ஸ்ரீ ராஜேந்திர சோழ தேவர் அணுக்கி நக்கன் பாலை' (தெ.இ.க. 4.223)

'பிராட்டி அணுக்கி சுந்தரவல்லி' (தெ.இ.க. 14.49)

என வரும் கல்வெட்டுகளால் அணுக்கன், அணுக்கர், அணுக்கி, அணுக்கியார் என்ற சொற்கள் பெருவழக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தமையை அறியலாம்.

பி.ஏ - அணுக்கன்

பர்சனல் அசிசுடெண்ட - அணுக்கர்

(Personal Assistant) - அணுக்கி

- அணுக்கியார்

பர்சனல் கிளார்க் (Personal Clerk) - அணுக்க எழுத்தர்

பர்சனல் பியூன் (Personal Peon) - அணுக்க ஏவலர்

இவ்வாறான சொற்களைப் பயன்படுத்துதல் நன்று.

28. அறிகரியாளர்

உலகில் மிக அதிகக் கல்வெட்டுகள் இந்தியாவில்தான் உள்ளன. இந்தியாவிலும் அதிகக் கல்வெட்டுகள் உள்ளது தமிழ்நாடு என்பது ஒரு செய்தி. கோயில்களில் மட்டுமல்லாது காட்டிலும் மேட்டிலும் கல்லிலும் செம்பிலும் ஆவணங்களைத் தமிழர் பொறித்துத் தள்ளிவிட்டனர். அவை பல ஆயிரக்கணக்கானவை. நாமோ நம் கடமைக்குத் திருப்பணி என்ற பெயரால் பாதிசை அழித்துவிட்ட செய்தியையும் நாம் அறிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

இக் கல்வெட்டுகளில் நம்முடைய அரசர்களின் வரலாறுகள் எழுதப்பட்டிருப்பதாகப் பலர் நம்பிக் கொண்டுள்ளனர். கல்வெட்டுகளில் நூற்றுக்கு 95 விழுக்காட்டுக்கு மேல் கோயில்களுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட கொடைகளைக் குறிப்பனவே. அந்தக் கொடைகளைக் கொடுக்கும்போது அன்றாள் கோவும் காலமும் ஊரும் பேரும் சொல்வதிலிருந்தே வரலாறு வடிக்கப்படுகிறது. சிறப்பாக நிலக்கொடை அல்லது நில விற்பனை மிகுதி.

நிலக்கொடை அல்லது நில விற்பனை பதியுமிடங்களாகக் கோயில் அமைந்ததெனக் கூறினும் மிகையாகாது. இன்றுள்ளவாறே அன்றும் ஆவணங்கள் (பத்திரங்கள்) எழுதப்பட்டன. இன்று எழுதுவதைவிட அன்று எழுதிய ஆவணங்களில் தமிழ்ச்சொல் வளம் மிகுந்திருந்தது. நல்ல தமிழில் இன்று ஆவணம் எழுதினாலும் சில சொற்களைப் பொறுத்தவரை நல்ல தமிழைக் காண்பது அரிது. ஆவணம் எழுதப்பட்டு அதனை உறுதி செய்வதற்குச் சிலர் 'சாக்ஷிக்' கையெழுத்தப் போட வேண்டும். போட்டால்தான் பதிய முடியும்; செல்லும். கடன் ஆவணங்களும் அத்தகையனவே. இந்த 'சாக்ஷிகளுக்குத் தமிழில் சொல்லே கிடையாதா? உண்டு! ஆனால் நாம்தாம் அதை உண்டு ஏப்பமிட்டு விட்டோம்!

எந்த ஒரு சொல்லுக்கும் இலக்கிய வழக்கையும் மக்கள் வழக்கையும் தேடி ஏற்ற சொல் காணல் நலம் பயக்கும். சாக்ஷி அல்லது சான்று எனப் பொருள்படும், 'அறிகரி' என்ற சொல் சிலப்பதிகாரத்திலும் குறுந்தொகையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. பொய்ச்சான்று கூறுவோரைப் 'பொய்க்கரியாளர்' என்று அதே சிலம்பு கூறுகிறது. தொல்காப்பிய உரைகாரரால் 'அங்கியங்கடவுள் அறிகரியாக' என எடுத்துக்காட்டப்படும் தொடரிலும், திருவள்ளுவர் 'இந்திரனே சாலுங்கரி' எனக் கூறுங் குறளிலும் கரி என்பது சான்று அல்லது எடுத்துக்காட்டு என்ற பொருளே மிகுத்துத் தோன்றுகின்றது. இந்தக் கரி என்ற சொல்

நாம் இன்று பயன்படுத்தும் சாக்ஷிகள் என்ற சொல்லுக்குச் சாலப் பொருந்துமா என்பது ஆய்வுக்குரியது.

இனி, இதற்காகவே பயன்படுத்தப்பட்ட சொல் மக்கள் வழக்கில் உண்டா என அறிதல் சிறப்பு. இக்காலத் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக எழுத்து மாற்றம் செய்து 'சாட்சி' என்று வழங்குகிறோம். இப்படிச் செய்வதால் அது சாயத் தொட்டியில் வீழ்ந்த நரி போலப் போலியாகுமேயன்றி உண்மைத் தமிழாகாது.

சாக்ஷிக் கையெழுத்துப் போடுவோர் பணி என்ன? நிலம் விற்றதையோ அல்லது வாங்கியதையோ, கடன் கொடுத்ததையோ அல்லது பெற்றதையோ நேரடியாகக் கண்டு அறிந்தவர்கள், இதில் போலிமை, பொய்மை இல்லை. நான்கு பேர் அறிந்து செய்யப்பட்டது என்பதை உறுதி செய்ய வேண்டும். நடந்த நடவடிக்கைகள் பரிமாற்றங்களை அறிந்தவர் வேண்டும். அவரும் அறிந்தவராக, 'நான் அறிவேன் (எனக்கு தெரியும்)' என உறுதி கூற வேண்டும். அசையும், அசையாச் சொத்துகளின் கொடுக்கல் வாங்கல்களை அறிந்த இவர்களை 'அறிகரியாளர், அறிவர்' என்று கூறுலாம். எதற்கும் கரி அதாவது சான்று வேண்டுமன்றோ?

கல்வெட்டுகளில் மேற்கூறிய ஆவணங்கள் எழுதப்படும் பொழுது அதன் இறுதியில் இப்படிக்கு அறிவேன் இன்னார் எனப் பலர் ஒப்பமிட்டிருப்பர். எடுத்துக்காட்டாக

'.....இந் நிலம் இரண்டு மாவில் என்னொபாதி விற்றுக் குடுத்து என்னொபாதி காச நூற்று நாற்பதுங் கைக் கொண்டேன். வங்கிப்புறத்து திருவிசலூரடிகள் பட்டனேன் இவை என் எழுத்து இப்படி அறிவேன் கிராஞ்சி சபாபதிப் பட்டநென்' என வரும் திருவிசலூரர்க் கல்வெட்டையும் இது போன்று வரும் எண்ணிறந்த கல்வெட்டுகளையும் இதற்குச் சான்று காட்டலாம்.

இப்படி அறிவேன் எனச் சான்று கூறவோரை அறிவர் என்றோ, அறிவோர் என்றோ அறிகரியாளர் என்றோ இனியேனும் கூறலாமே. இன்னும் 'சாட்சி' வேண்டுமா?

29. சவளி

தமிழகத்துத் தொன்றுதொட்டு வரும் தலையாய தொழில்களில் ஒன்று நெசவுத் தொழில். இதன் காலப் பழமையையும், கலை நுணுக்கத்தையும், கடல் கடந்த புகழையும் சொல்லிமாளாது. இன்று தமிழ்மக்களிடையே துணிகளையும் ஆடைகளையும் குறிக்க 'ஜவுளி' என்னும் சொல் வழக்கில் உள்ளது. 'ஜவுளிக் கடை', 'ஜவுளி வாணிகம்' முதலானவற்றில் 'ஜவுளி'யைக் காணலாம்.

'ஜவுளி' என்பது வடமொழிச்சொல் என்ற எண்ணம் பரவலாக உள்ளது. மதங்கள் வாயிலாகவும் அரசியல் வாயிலாகவும் வடமொழி நம்மைப் படுத்தியபாடு 'அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்ட தெல்லாம் பேய்' என்பது போல காண்பதற்கெல்லாம் வடமொழி முத்திரை குத்தவைக்கிறது. ஆனால் 'ஜவுளி' என்பது வடமொழிச் சொல் அன்று. துணிகளுக்குச் சவளும் (துவளும்) தன்மை இருந்ததால், துணி, சவளி என்ற பெயரைப் பெற்றது. சவளி என்ற சொல் பல காலும் மக்களால் பேசப்பட்ட ஒன்றாகவும் இருந்ததே. வடமொழித் தாக்கத்தாலும், மேட்டுக்குடி மக்கள் வடமொழி பேசுதல் 'அறிவு வளர்ச்சியின் அளவுகோல்' எனக் கருதியமையாலும் சவளி என்ற மெல்லொலி உரப்பொலியாய் ஜவளியாகிப் பின் ஜவுளியாயிற்று.

தமிழைவிட வடமொழித் தாக்கத்தின் வன்மையால் தெலுங்கு, கன்னடமாக மாறிய தமிழின் கிளைமொழிகளில் இத்தகைய உரப்பொலிகள் மிகுதி. மொழிஞாயிறு பாவாணரும் தமது 'பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்' (பக். 55) என்ற நூலில் 'துணிகளுக்குரிய பல பொதுப்பெயர்களில் ஒன்று சவளி' என்றும், 'சவளி என்னும் தமிழ்ச்சொல் 'ஜவுளி' என்று தெலுங்கிலும், 'ஜவளி' என்று கன்னடத்திலும் எடுப்பொலியுடன் ஒலிக்கப்படுவதாலும், தமிழிலும் அங்ஙனம் இற்றைத் தமிழர் ஒலிப்பதாலும் வடசொல் என்று தவறாகக் கருதப்படுகிறது. 'வடமொழியில் இச்சொல் இல்லை' எனக் கூறிய தமிழ் இலக்கியத்தில் இச்சொல் ஆட்சி பெற்றிருப்பதை மயிலைநாதரின் நன்னூல் உரை மேற்கோள் பாடல்வழி விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

இலக்கியத்தைக் காட்டிலும் மக்கள் வழக்கில் 'சவளி' என்ற சொல் மிகப் பரவலாக வழங்கி வந்தமையைக் கடலூர்க் கல்வெட்டுகள் எடுத்துக்காட்டி நிற்கின்றன. சான்றாகத் தென்னார்க்காடு மாவட்டம் சிதம்பரத்தில் உள்ள வீரபாண்டியனின் ஆட்சிக் காலக் கல்வெட்டில் சிவகாமி. அம்மைக்கும் அவர்தம் தோழிமார்க்கும் சவளிச் சேலை அளிக்கப்பட்டது. "திருநாளுக்குச் சிவகாமசுந்தரி எழுந்தருளிப்புகுதம்

போது சாத்தி எழுந்தருளிப்புருதச் சாத்தும் அளவில் வாகை குலதீபன் சேலை ஒன்றும் இக்கட்டளையில் மேல் பரிவட்டம் ஒன்றும் திருப்பாங்கிமாற்கு மட்டச்சேலை இரண்டும் ஆக உரு நாலும் திருப்புதியிது திருநாள் தோறும் சேவிக்கவும் திருநாள் ஒன்றுக்கு ஐஞ்சு திருஞானசம்பந்தன் சிறுசவளிச் சேலை திருக்காவசியாக சேவிக்கவும்" என வருதலால் அறியலாம்.' (க.ஆ.அ. 269/33)

இதே ஊரில் கோப்பெருஞ்சிங்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் (கி.பி.1251) திருக்காமக் கோட்டமுடைய பெரிய நாச்சியார்க்குச் சாத்தும் பரிவட்டம் முதலான சவளிகள் நெய்தளிக்கச் சாலியர்களைச் சிதம்பரத்திற்குத் தெற்கில் அதன் பிடாகையான கடவாய்ச்சேரியில் நகரமைத்துக் குடியமர்த்தியுள்ளனர். அதில் 'சவளி அகரம்' என்ற நெய்வார் ஊர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (தெ.இ.க. 12.154)

எனவே, பொருளற்றதும், திரிபடைந்ததுமான ஜவுளி அல்லது ஜவளியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டுப் பொருளார்ந்த 'சவளி'யையே புழங்கி மகிழ்வோம்!

30. பிடிவிளக்கு

உலகின் படைப்பில் அல்லது தோற்றத்தில் உருவான ஒவ்வொரு பொருளிலும் இருவேறு கூறுகள் இயற்கையாய் அமைந்துள்ளன. உயிர்களின் உழைப்புக்குப் பசுவும், ஓய்வுக்கு இரவும் என இருவேறு கூறுகள் அமைந்திருப்பதும் அவ்வியற்கையின் கூறுபாடேயாகும். இருப்பினும் அறிவாற்றல் வளரும் மாந்தனுக்கு இரவையும் பகலாக்கி அல்லது விளக்கமாக்கிப் பார்க்க வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது. அத்தேவையின் கண்டுபிடிப்பே காண வேண்டிய பொருள்களைத் துலக்கமாகக் காட்டுகின்ற விளக்காகும்.

நெருப்பின் தன்மை உணரப்பட்ட பொழுது இரவில் தனது இருப்பிடத்தைக் காக்கவும், காணவும் கட்டைகளையும் கொம்புகளையும் கொளுத்தி விளக்கம் பெற்றனர். இவை நிலையாய் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்குதவும் நிலைவிளக்கங்கள். ஆனால் நிலவில்லாக் காலங்களிலும் இருளான இடங்களிலும் இடம்பெயரா இந்நிலை விளக்கங்கள் பெரும்பயன் உடையன அல்ல. ஆதலின் சுள்ளியும் சருகும் சுருட்டிக் கட்டிய சுளுந்துகள் வேண்டும் இடத்திற்குப் பிடித்துச் செல்லும் விளக்குகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

நெய்யும், எண்ணெயும் எரி பொருளாகக் கண்டுணரப்பட்ட பொழுது மண்ணால் அகலும், மண்டையும் செய்து நெய்விட்டுத் திரிகொளுவிப் பயனுடைய விளக்குகளை நிலைவிளக்குகளாய்ப் பெற்றனர். நமக்கு வரலாறு தெரிந்த நாள் முதல் சென்ற நூற்றாண்டுவரை இல்லங்கள், இறைவன் கோயில்கள், அரசர் மனைகள் அனைத்திலும் நெய்யும் எண்ணெயுமே மாற்றமிலா எரிபொருளாகத் திகழ்ந்தன என்பதற்கு நம்முடைய இலக்கியங்களும் பல்லாயிரக் கணக்கான கல்வெட்டுகளும் சான்று பகர்கின்றன.

கோயில்களில் நுந்தா விளக்கு, சந்தி விளக்கு, தூங்கு சுடர் விளக்கு, நிலைவிளக்கு என்ற பெயரால் பல்லாயிரம் விளக்குகள் எரிக்க நெய்க்காகப் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆடுகளும், மாடுகளும், எருமைகளும், நிலமும், பொன்னும் அளிக்கப்பட்ட செய்திகளைக் கல்வெட்டுகளில் பரக்கக் காணலாம். இத்திருவிளக்குகளையும், திருவிளக்குக் கொடைகளையும் பற்றிய கல்வெட்டுகளே தமிழ் நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் மிகுந்த எண்ணிக்கை பெற்று முதன்மையாக நிற்கின்றன. அரசர்களின் காலத்தில் குற்றம் செய்வார்க்குத் தண்டனையாகவும், கழுவாயாகவும் கோயிலுக்கு விளக்கெரிக்க நெய்யளித்தல் அறமாகக் கருதப்பட்டதெனின் நெய் மற்றும் * எண்ணெயின் சிறப்பு உணரப்படும்.

எண்ணெயும் நெய்யும் எரி பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொழுது எடுத்துச் செல்லும் அல்லது பிடித்துச் செல்லும் விளக்குகளும் உருமானின. துணிக்கந்தைகளைப் பந்து போல் சுருட்டிக் கட்டியும், கழி முனையில் அதனைச் சுற்றி அடுக்கடுக்காக ஒன்றன் மேல் ஒன்றாகச் சுற்றியும் நெய்யில் தோய்த்து, தீக் கொளுவிக்கையில் பிடித்துச் சென்றனர். வேண்டும்பொழுது நெய்வார்க்க நெய்யும் உடன் கொண்டு செல்வது வழக்கமாயிற்று. இவை பந்து போல் சுருட்டிக் கட்டப்பட்டிருப்பதால் பந்தம் என்றழைக்கப்பட்டன.

மின்சாரம் எரிபொருளாகப் பயன்படுத்தப்படும் காலம் வரை இறைவன் திருவுலா எழுந்தருளுகைக்கும், திருவிழாப் புறப்பாட்டிற்கும் இப்பந்தங்கள் வகை வகையாக நூற்றுக்கணக்கில் பிடித்துச் செல்லப்பட்டன. நீண்ட கழிகளின் முனையில் முத்தலைவேல் அமைத்தும், பல கிளைக் கம்பிகளை அமைத்தும், நீண்ட கழியின் கிடைமட்டத்தில் சீரான இடைவெளியில் இரும்பு முளைகளை அடித்தும் அவற்றின் முளைகளில் துணிகளைப் பந்து போல் இறுகச் சுற்றி எண்ணெய் தோய்த்துத் தீக் கொளுவி எடுத்துச் செல்லும் அழகே தனியழகு. அவை கண்ணைப் பறிக்காத, குளுமையான, இன்பம் தரத்தக்கனவாயிருந்தன. இவ்வுலாக்களுக்கு இறைப்பற்றால் பந்தம் பிடிக்கவும். நெய்வார்க்கவும் நேர்ந்துகொண்டு போட்டி போட்டுப் பணி செய்த காலம் இன்று மலையேறி விட்டது. இருப்பினும் பத்தி, பழைய வழக்கம் காரணமாக இறைவன் திருவுலா, மண ஊர்வலம் போன்றவற்றில் இன்றும் சடங்காகப் பந்தம் பிடிக்கப்படுகிறது.

கையால் பிடித்துச் செல்லும் இவ்விளக்குகள் அல்லது பந்தங்கள் பிடிவிளக்கு எனப் பெயர் பெற்றன. கையால் பிடிக்கப்படுவனவும், பிடிக்குள் அடங்குவனவும் பிடி எனப் பெயர் பெற்றிருப்பதை அறுவாள் பிடி, வாள்பிடி, கத்திப்பிடி, கைப்பிடி என்ற வழக்கால் உணரலாம்.

கையாற் பிடித்துச் செல்லும் இவ்விளக்குகள் பிடிவிளக்கு என வழக்குப் பெற்றிருந்ததைக் கல்வெட்டுகளில் பரவலாகக் காணலாம். கோயில்களில் திருநாள் எழுந்தருளுகைக்கும், திருவிழா எழுந்தருளிகைக்கும் பூசைக் காலங்களிலும், இறைவன் திரு முன்பு விளக்கெடுத்துச் செல்லுதல் (பந்தம் பிடித்துச் செல்லுதல்) மரபாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது.

சென்னை மாநகர வளர்ச்சிப் பிடிக்குள் அடங்கியுள்ள திருவான்மியூர்க் கோயிலில் திருப்பலிப் பூசைக்காகப் பிடிவிளக்கு களைடுத்துச் செல்லப்பட்டன. இவ்விளக்குக்கு நெய்யளிக்கச் சம்புவராய அரசன் ஒருவன் நெய்க்கொடை அளித்துள்ளான். இதனை 'இரண்டுதேவர்க்கம் சிரீபலி வலஞ்செய்ய பிடிவிளக்கு நாலினுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு நெய் உழக்காக' ... (தெ.இ.க.26.86) எனவரும் கல்வெட்டு

வாசகத்தால் அறியலாம். இதே போன்று காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் திருக்கச்சூர்த் திருவாலக் கோயிலுடையார் திருவிதியில் எழுந்தருளப் பிடிவிளக்கு ஏந்திச் செல்லப்பட்டது. அதற்கு எண்ணெயளித்துள்ளனர். 'திருவிதியில் எழுந்தருளப் பிடிவிளக்குக்கு எண்ணெய் நானாழியும்' (தெ.இ.க.26.276) எனவரும் கல்வெட்டுகள் இதனைத் தெரிவிக்கின்றன. இது போன்று பல ஊர்களில் பிடிவிளக்கெரிக்க எண்ணெய் அளிக்கப்பட்ட செய்திகளைக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.

விளக்கின் எரிபொருள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டாலும் பிடித்துச் செல்லும் விளக்கின் பயன்பாடு ஒன்றே. பெயரும் மாற்றமில்லா ஒன்றாகவே இருத்தல் இயற்கையும் மரபுமாகும். கொள்ளி, சுள்ளிச் சுழுந்து, எண்ணெய்த் துணிப்பந்தம் என மாறி இன்று அறிவியல் வளர்ச்சிக்கேற்ப மின்கலம் பிடிவிளக்கின் எரி பொருளாகப் பயன்படுகிறது.

தமிழ்ப் பிடிவிளக்கும் ஆங்கில டார்ச்சம் (Torch) ஒன்றே. இச்சொல்லுக்கு ஆங்கில அகரமுதலி கூறும் விளக்கம் இதனை வெளிப்படுத்துகிறது. டார்ச் (Torch) என்பதற்கு கையில் எடுத்துச் செல்லத்தக்க, பற்றி எரியக் கூடிய சுந்தைகளைச் சுருட்டி பந்துபோல ஆக்கி எண்ணெயில் தோய்த்த பந்தம், தீவட்டி, மின்சாரத்தால் எரியும் விளக்கு" என ஆங்கில அகரமுதலி பொருள் கூறுகிறது.

எனவே இன்று நாம் கையில் எடுத்துச் செல்லும் மின்கலத்தால் எரியும் பிடிவிளக்கு (Torch) பன்னெடுங் காலமாக வளர்ந்த பிடிவிளக்கின் புதிய உருவமே என்பதில் ஐயமில்லை. குழந்தையில் இட்ட பெயர் வளர்ந்து பல்வேறு பருவ நிலைகளில் பல வடிவு கொண்டாலும் அப்பெயர் மாறாது நிலைத்தல் போல எரிபொருளும், எரியும் விளக்கின் வடிவும் மாறிலும் பிடிவிளக்கு என்ற பெயர் மாறாத ஒன்று. எனவே பிடிவிளக்கைக் கைக்கொள்வோம்!

31. கோக்குவாய், படுகண்

“அணிவன அணியா அழகா போற்றி” என அருக தேவனை அடியார் போற்றிப் பரவுவர். அவன் அணியாவிட்டாலும் அழகன்தான். ஆனால் அணிவன அணிவது அழகு என்பது உலகக் கொள்கை. உலகம் அழகின் வயப்பட்டது. அழகை முருகனாய், இறைவனாய்க் காண்பது தமிழ் உலகப் பண்பு. தாம் அழகாய் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக மாந்தர் படும் பாடும் பண்ணும் செலவும் அளவிடற்கு அரியன. உண்ணும் பொருள்களைவிட அழகு பண்ணும் பொருட்களின் தொகையே உலகில் மிகுதி.

அழகுக்காகவும், தமது செல்வச் செழுமைக்காகவும் அணியும் அணிகலன்களுக்கும், இன்றியமையாது உடுக்கும் உடைகளுக்கும் மூட்டுவாய் அஃதாவது பொருத்துவாய் தேவை. இம்மூட்டு அல்லது இணைக்கும் பொருள்களே உடைகளின் அல்லது ஆடையின் இருபக்கங்களை இணைத்து உடலோடு பொருத்திவைக்கும் பொருள்களையும், அணிகலன்களின் இருமுனைகளை இணைத்துப் பொருத்தி அணியவைக்கும். பொருள்களையும் உடைகளையும் அணிகளையும் மூட்டும் பொருள்களை இன்று ‘பட்டன்’ (Button) என்றும் ஊக்கு (Hook) என்றும், சிப்பு (Zip) என்றும், ஐலெட்டு (Eye let) என்றும் பல்வேறு பிறமொழிச் சொற்களால் அழைக்கின்றோம்.

ஆடையும் அணிகலன்களும் நமக்கு நேற்றுக் கைவந்தவை அல்ல; அவற்றை மூட்டும் அல்லது இணைக்கும் உறுப்புகளும் இன்று கண்டுபிடித்தனவல்ல. அவை மாந்த நாகரிகம் தோன்றிய காலந்தொட்டே தோன்றி வளர்ந்தவை. காலந்தோறும் வண்ணமும், வடிவும், வளப்படும் மாறினாலும், அடிப்படைப் பயன் ஒன்றே. தோன்றிய காலத்திலேயே ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் காரணம் பற்றிப் பெயர் சூட்டி அழைக்கப்படுவது இயல்பு. முந்தையோர் இம்மூட்டு அல்லது இணைக்கும் உறுப்புகளுக்குப் பொருத்தமான பெயரிட்டு வழிவழியாக வழங்கியதை வாழ்விலக்கியங்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் பரவுலாகக் காணலாம்.

உடைகளின் பொருத்துவாய்களும், தொடரி (சங்கிலி), காறை போன்ற அணிகலன்களின் இருமுனைகளையும் ஒன்றோடொன்று கோத்துப் பிணைக்கும் உறுப்புகளும் கோக்குவாய், படுகண் என்றழைக்கப்பட்டு வந்தன. கோர்ப்பதற்கு அல்லது மாட்டுவதற்கு ஏதுவாக வளைந்து கொக்கி போல் அமைந்து உள்ள பகுதி கோக்குவாய் எனப்பட்டது. இக்கோக்குவாயே இன்று ‘கூக்’ (Hook) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லால் அழைக்கப்படுகின்றது. கோக்குவாயின் தேவைக்கேற்ற வடிவமைப்பு

மாற்றமே சட்டைகளைப் பொருத்தி - பொத்திவைக்கும் பொத்தான் ஆகும்.

“கயிற்கடை யொழுகிய காமர் தூமணி செய்த்து கோவை” - (சீலம்பு 6: 101 102)

எனச் சிலப்பதிகார அடிகளில் வரும் கயிற்கடை ஒழுகிய கோவை என்ற சொற்றொடருக்குக் “கழுத்தாபரணங்களில் கோக்குவாய் முத்தாரமாகச் செய்து” என அரும்பத உரைகாரரும் “சங்கிலி முதல் ஆரமீறாய் உள்ள அணிகட்கெல்லாம் தலையொன்றாய் கோக்குவாய் படுகண் தொடங்கிய பன்மணிக்கோவை என்றும், “கயிற்கடை - கோக்குவாய்” என்றும் அடியார்க்குநல்லாரும் கூறுவதாலும்”, “கோக்குவாயும் படுகண்ணியும் போல” எனவரும் பெரிய திருமொழி விரிவுரையாலும், (திவ். பெரிய. திருமொழி 5, 4, 7 உரை). அணிகலன்களின் முனைகளை இணைக்கும் உறுப்புகளும் கோக்குவாய், படுகண் எனப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறது. தொடரி போன்ற அணிகலன்களின் இருமுனைகள், ஆடைகளின் இருபக்கங்கள் ஆகியவற்றில் ஒருபக்கம் கோக்குவாயும் மறுபக்கம் படுகண்ணும் அமைந்திருக்கும்.

இலக்கியங்களைவிடக் கல்வெட்டுகளில் இவ்வுறுப்புகளின் பெயர்கள் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் பயின்று வருகின்றன.

“திரிசரம் ஒன்றினால் முத்து நூற்றெட்டும் மூன்றொன்றாக அடுக்கி விளக்கின தாளிம்பம் இரண்டும் படுகண் ஒன்றும், கோக்குவாய் ஒன்றும் ஆகப் பொன்” (தெஇக. 5 : 521) எனவரும் திருவையாற்றுக் கல்வெட்டாலும்,

‘படுகண்ணும் கோக்குவாயும் உட்பட நிறை’ (தெஇக. 2157) எனவரும் தஞ்சைக் கல்வெட்டாலும்.

- இவைபோல வரும் நூற்றுக்கணக்கான கல்வெட்டுகளாலும் இதன் வழக்குப் பரப்பை அறியலாம்.

கோக்குவாய் என்பது ஒன்றில் மாட்டிக் கோத்து வைப்பதற் கேற்றவாறு வளைந்த முனையை உடையது. வளைந்துள்ள முள் கொக்கிமுள் என்று பெயர் பெறுதல் போல வளைந்த முனையுடைய ஓர் உறுப்பு கோக்குவாய். இது காலத்திற் கேற்ற புதுப்புது வடிவுகளையும் பெறும். இதனைக் கொக்கி என்பது இக்கால வழக்கு. இது தேவைக்கேற்ற வடிவைப் பெற்றிருக்கும்.

படுகண் என்பதில் உள்ள படு என்ற சொல் படு - படுதல் - அகப்படுதல், சிக்குதல் எனப் பொருள் தரும்.

“பத்திவலையிற் படுவோன்” - (திருவாசகம் 3 : 42)

“மானன்ன நோக்கியார் நோக்கின் வலைப்பட்டு” (திருவாச. 144)

என வருவனவற்றால் படு என்பது ஒன்றில் அகப்படுதல் - சிக்குதல் எனப் பொருள் தருகின்றது.

படு - சேர்; படுத்தல் - சேர்த்தல்

“பாரிமகளிரைப் பார்ப்பார்ப்படுத்து” (புறம் 113)

பார்ப்பாரிடத்தில் சேர்த்து எனப்பொருள் தருதல் காண்க.

எனவே படு என்பதற்கு அகப்படுதல், சேர்தல் என்பது பொருளாதல் அறியலாம்.

கண் என்ற சொல்லுக்குரிய பல பொருள்களில் இடம், துளை என்பன இரண்டு பொருள்கள்

கண் - இடம்; படுகண் - படுவதற்கு, மாட்டுவதற்கு உரிய இடம். இதனை “படுகண் ஆகுளி” “படுகண் முழவு” (மலை - 140, 532) எனவரும் இலக்கிய அடிகளால் அறியலாம்.

கண் - துளை - தெங்கு, பனங்காய்களின் சூழிவான கண்கள்,

கண் - கால்வாய்த் தலையின் துளை எனப் பொருள்படும்,

சிறுதுளை வழியே நீர் பிரிந்து செல்லும் வாய்க்கால் கண்ணாறு - என வழங்குவதால் இதனை அறியலாம்.

கண் - கண்ணி - வளையம் போன்று அமைந்த முடிச்சு,

வளையம் போல் அமைத்து முடிச்சிட்டு மாட்டும் கயிறு கண்ணிக் கயிறு எனப்படும்.

கண்ணி - கண் கண்ணாகப் பின்னப்பட்ட வலை.

“கண்ணிநுண் சிறுதாம்பு.” (திவ்ய)

“கண்ணியுட் பட்டதோர் கலை” (கந்த புரா. மாயை 317)

ஆதலின் படுகண் என்பது கோக்குவாய் படுதற்கு துளை கொண்ட உறுப்பு எனப்பொருள் விளங்கும்.

மிகத்தொன்மைத் தோற்றத்தைக் கொண்ட இக் கோக்குவாயும் படுகண்ணும் கால வளர்ச்சி மற்றும் தேவைக்கேற்பப் பல்வேறு பயன்பாட்டையும், பல்வேறு உருவையும் பெற்று இன்று வளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

32. சுரைக்கல்

வாழ்க்கை என்றும் வளர்ச்சியோடு தொடர்புடையது. வளராத எதுவும் வாழாது. வளர்ச்சியை நோக்கி வளர்ந்து கொண்டே இருப்பதுதான் வாழ்தலின் மெய்மமை. வளர்ச்சி நிறைவடையும் பொழுது வாழ்வு நிறைவடைந்து விடும். அதனால்தான் நிலைபேறுடைய மாந்த வாழ்வில் நாளும் நாளும் வளர்ச்சி அல்லது மாற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டே உள்ளது. மாந்த வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றில் அவனது வளர்ச்சிக்கேற்ற மாற்றங்களை ஒவ்வொரு நாளும் பெற்று வந்துள்ளதை வாழ்வியல் ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

உறைவிட வளர்ச்சியில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் அளப்பரியன. கல்முழையும் மரப்பொந்தும் உறைவிடமாகக் கொண்டு தொடங்கிய உறையுள் அல்லது வீடு குச்சில் ஆகி, கூரையாகி, ஓடும் மாடமுமாகி இன்று விண்முட்டும் வியத்தகு வளமனைகளாக ஓங்கி வளர்ந்துள்ளன. இதவே வரையறையன்று. அதன் வளர்ச்சிக்கு எல்லை வகுப்பார் யார்? அதே போல் வீடுகட்டும் கட்டுமானப் பொருள்களும் பலவகை மாற்றங்களைப் பெற்றுள்ளன. புதிய புதிய கட்டுமானப் பொருள்கள் நாளும் நாளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

உலகின் சுருக்கத்தால் கட்டுமானப் பொருள்களின் பெருக்கம் நாடு கடந்து பரவுகின்றன. கட்டுமான வளர்ச்சியும் பொருள்களின் வளர்ச்சியும், அவற்றின் பரிமாற்றமும் பைய நடந்து ஒருநாட்டுப் பொருள்கள் மறு நாட்டுக்குள் நுழைந்தபொழுது அவற்றின் உருவம், வணப்பு, வண்ணம், செய்பொருள், பயன்பாடுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை உள்நாட்டு மொழிப்பெயர்களைப் பெற்றதை, மொழி வரலாற்றில் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக மிளகாய், மணிலாக் கொட்டை, மண்ணெண்ணெய், குச்சிக்கிழங்கு போன்ற பல பொருள்கள் வெளிநாட்டிலிருந்து நம் நாட்டில் பரவியவை. அவை அவ்வந்தநாட்டு மொழிவழியே பெயர்பெற்றவை என்றாலும் நம் நாட்டில் நுழையும் பொழுது காரண அடிப்படையில் நம் நாட்டு மொழிப் பெயர்களையே பெற்றன. புதிய பொருள்களுக்குப் பெயர் சூட்டுவதில் நாட்டு மக்களிடையே மொழி உணர்வும் கட்டுப்பாடும் பொறுப்பும் அன்று மிகுந்து இருந்தன. இன்றைய அறிவியல் ஊழியில் இவற்றைப் பற்றிக் கவலைப்படுவாரும், கட்டுப்படுத்தி நமதாக்கிக் கொள்ளும் அறிவாளரும் குறைந்து விட்டனர். அதனால் நாளும் அயற்சொற்கள் அளவிறந்து நுழைந்து மொழியின் தன்மை சிதைவுறுகிறது.

கட்டுமானப் பொருள்களுள் இன்றைய புதிய வரவு உள்துணையுள்ள

பைஞ்சதைக் கல் அல்லது பைஞ்சதைக் கட்டி, இதனை ஆலோ பிளாக் (Hollow Block) என்று சுற்றாரும் மற்றாரும் ஆங்கிலச் சொல்லால் மட்டுமே அழைக்கின்றனர். இதற்குப் பொருத்தமான தமிழ்ப் பெயர் என்ன என்பதை அறிந்து பயன்படுத்தல் வேண்டித் தக்கது. செய்முறை, உருவம், மற்றும் பயன்பாட்டடிப்படையில் இதுவும் செங்கல்லைப் போன்றதே எனினும், செய்பொருள் வேறுபாடுடையதாகையால் செங்கல் என்றழைக்க இயலாது. இதுவும் செங்கல்லைப் போன்றதொரு கல்லே எனினும் பைஞ்சதை மூலப்பொருளாகப் பயன்படுவதால் பைஞ்சதைக்கல் என்றழைக்கலாம். ஆனால் இதே மூலப் பொருள்களான பைஞ்சதை (Cement) மணல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு இன்றைய நிலையில் மூன்றுவகைக் கற்கள் அல்லது கட்டிகள் வார்த்தப்படுகின்றன. மூன்றும் பைஞ்சதைக்கற்களே. ஆதலின் குழப்பம் நேரிடா வண்ணம் அவற்றின் செய்முறை, செய்பொருள், உருவ வேறுபாடுகளைக் கொண்டு பெயர் வேறுபாடு காட்டுவது இன்றியமையாததாகிறது.

1. பைஞ்சதை (Cement), மணல், கற்சல்லிகளைக் கொண்டு வார்த்தப்படும் சிறிதும் பெரிதுமான வடிவுக் கற்கள் - கற்காரைக்கல் (Concrete block).

2. பைஞ்சதை, மணல் இரண்டையும் கொண்டு கனமாகக் கெட்டியாக செய்யப்படுவது காறைக்கல் (Cement block).

3. பைஞ்சதை, மணல், கல்தூள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு உள்ளிடம் வெறுமையாக வார்த்தப்படுவது சுரைக்கல் (Hollow Block).

இவ்வாறு தனித்தனிப் பெயர் கொடுத்து அழைத்தல் வேண்டித் தக்கது.

இவற்றுள் அண்மைக் காலத்தில் பெருவழக்குப் பெற்றுள்ளது சுரைக்கல்லே. கனம்தாங்காத அடைப்புச் சுவர்களுக்கும், தடுப்புச் சுவர்களுக்கும், சுற்றாலைச் சுவர்களுக்கும் (Compound) இவை பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சுரைக்கல் என்னும் பெயர் இந்த வகைப் பைஞ்சதைக்குப் பொருத்தமானதுதானா எனச் சிந்தித்துப் பார்த்தல் நலம்.

உட்டுளை உள்ள பொருள்களை அஃதாவது உட்புறம் உள்ளீடின்றி வெற்றிடமாக உள்ளனவற்றைச் சுரை என அழைத்தல் தமிழ் வழக்கு. இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகள் பல உள்ளன. எனினும் சிலவற்றையேனும் பொருள்விளங்கக் காண்பது பெயர்ப் பொருத்தத்தை வலியுறுத்த வகை செய்யும்.

கொடிக்காய் வகைகளில் ஒன்று சுரைக்காய். இது காய்ந்தவுடன் உள் சதை சுருங்கி வெற்றிடமாக இருக்கும். இதன் தலைப்பகுதியை எடுத்துவிட்டு நீர், தேன், கள், பதநீர், சில நேரங்களில் உணவு இட்டு

வைக்கும் கலமாகவும் பயன்படுத்துவர். சுருங்கிய இவ்வெற்றிடம் சுரை எனப்படும். இக்காரணம் பற்றியே இக்காய் சுரைக்காய் எனப்பட்டது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை நாட்டுப்புற வணிகர்களும், மக்களும் இரண்டு மூன்று அறைகள் உள்ள நீள்சதுரத்துணிப்பையை உருவாய், காசு வைக்கவும், வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை இட்டு வைக்கவும் புழங்கினர். இது நீண்ட குறுகிய சுரை போன்ற வெற்றிடங்கள் இருந்தமையால் சுரைப்பை என வழங்கப்பட்டது.

உட்குழிந்து வெற்றிடமாக உள்ள ஏனங்களின் உட்பகுதி சுரை எனப்பட்டது. இதனை,

“பாத்திரத்தின், அகன்சுரை பெய்த ஆருயிர் மருந்து” என மணிமேகலை (11: 157) கூறும்.

தேனும், கள்ளும் உளற்றி வைக்கும் கலமாக மூங்கில் குழாயைப் பண்டையோர் பயன்படுத்தினர். இரு கணுக்களுக்கிடையே ஒரு கணுப்பகுதியை மட்டும் திறந்து உணவுத் தூக்காக்கக் கூடப் பயன்படுத்தினர். இது மூங்கில் சுரை எனப்பட்டது. இன்றும் கானகப் பகுதியில் ஆடு மாடு மேய்க்கச் செல்வார் இச்சுரையில் கூழும், சோறும் எடுத்துச் செல்வதையும், அதைச் சுரந்து செல்ல எளிமையாய் கயிறிட்டு மாட்டின் கழுத்தில் கட்டி ஓட்டிச் செல்வதையும் வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். கழகக் காலத்திலும் இம்மூங்கில் குழல் சோற்றுக் கலமாகப் பயன்பட்டதையும், சுரை எனப்பெயர் பெற்றதையும்

“கல்பொரு மெலியாப் பரட்டி னோன்பு

வைக லஞ்சுரைப் பெய்த வல்சியர்” (அகம் 113)

என்னும் அகநானூற்றடிகள் உணர்த்துகின்றன.

விளக்கின் திரிக்குழலும், அணிகலன்களில் உள்ள திருகுக் குழாயும் வாள் வேல்களின் உறைகளும் உள்ளீடற்ற வெற்றிடங்களாய் உள்ளமையால் சுரை என்றே அழைக்கப்பட்டன வென்பதை.

“சொரிசுரை கவரும் நெய்வழி புராலிற்

பாண்டில் விளக்குப் பருஉச் சுடரழல்” - (பதிற்: 47)

எனவும்

“நெய்யுழிற் சுரை” - (முல்லைப்பாட்டு)

எனவும் இவை போன்று வருவனவும் இதனை உணர்த்துகின்றன.

ஆ, ஆடு, மான் போன்றவற்றின் பால் கரக்கும் மடிக் காம்புகள் உட்டுளை உடையன வாதலால் அவை சுரை எனப்பட்டன.

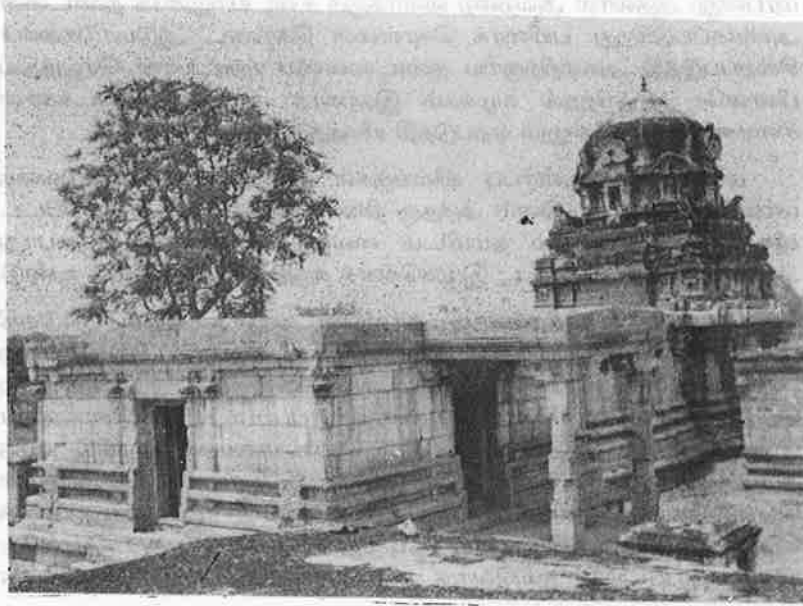
“வருடை மான்மறி கரைபொழி தீம்பால்” (குறு: 17)

என்னும் குறுந்தொகை அடியால் பால்மடிக் காம்பு சுரை என வழங்கப்பட்டதை அறியலாம். பால் சுரக்கும் சுரைக் காம்பை உடைமையால் பால் தரும் ஆடு மாடுகள் சுரபி என்றழைக்கப்பட்டன. இதனை தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் பரக்கக் காணலாம்.

எனவே, உட்டுளை உள்ள - உள்ளிடம் வெறுமையாக உள்ள பகுதி சுரை என அழைக்கப்படுதல் போல உள்ளிடம் வெறுமையாக, பொள்ளலாக வார்க்கப்படும் பைஞ்சுதைக் கட்டி, சுரைக்கல் எனப் பெயர் பெறுவது மிக மிகப் பொருத்தம் என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும், நமது பண்டைய கட்டுமானங்களில் உள்ளே பல புரைகளை உடைய, சிவப்பு நிறமுள்ள ஒருவகைக் கல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இடையிடையே புரைகள் (துளைகள்) இருப்பதால் இது செம்புரைக்கல் எனப் பெயர் பெற்றது. (இன்று செம்புரைக் கல் செம்புராங்கல் என்று மருவி வழங்குகின்றது) அதுபோல் சுரை உள்ள கல் சுரைக்கல் என வழங்குதல் மரபு வழுவாத பொருத்தமான பெயராகும்.

உள்ளகம் வெறுமையாக உள்ள பைஞ்சுதைக் கல்லைச் சுரைக்கல் (Hollow Block) என வழங்குவது பல்வகையிலும் ஏற்படையது என்பது அறியப்படும்.

33. கொண்டிப்பட்டி

உலகத்தின் உயர்ந்த தொழில் வேளாண் தொழில். வேளாண் தொழிலுக்கும் மற்ற தொழில்கள் போல அகப்பகையும் புறப்பகையும் உண்டு. புறப்பகை பூச்சி, பூஞ்சானம், பறவைகள் போன்றவை. அகப்பகையோ வேளாண் தொழிலுக்காகவே மக்களால் வளர்க்கப்படும் ஆடுமாடுகளாகும். வளர்ப்பு விலங்குகளான ஆடு மாடுகளிடமிருந்து பயிரைக் காத்தல் சற்றுச் சிக்கலானது. ஓர் உழவன் தன் ஆடு மாடுகளைத் தான் கட்டுப்படுத்தலாம். அயலார் விலங்குகளைத் தானே கட்டுப்படுத்துதல் எளிதன்று. எவ்வளவுதான் கண் குத்திப் பாம்பாகக் காவல் இருந்தாலும் சிற்சில நேரங்களில் நம்மையும் மீறிக் கால்நடைகள் பயிர்களைக் கொள்ளை கொண்டு விடுதல் கண்கூடு. இது கால்நடை வளர்ப்பாரின் கவனக் குறைவாலும், சில நேரங்களில் கரிசனத்தாலுங்கூட ஏற்படுவது உண்டு.

வேலி தாண்டும் கால்நடைகள் தாம் கொள்ளை கொள்ளும் பயிர் தம் ஆண்டையினுடையதா, மாற்றானுடையதா எனப் பகுத்துணரும் அறிவுற்றன. அதனால் அவற்றிற்குத் தண்டனை கொடுத்தல் தமிழக மரபன்று; ஆதலால் அவற்றை வளர்க்கும் உடையானுக்கே தண்டனை அளிக்கப்படுகிறது. பயிரைக் கொள்ளை கொண்ட ஆடுமாடுகளைச் சிறைப்படுத்தி அவற்றிற்குரிய தண்டனையை உடையான் செலுத்திய பின்னரே விடுவித்தல் வழக்கம். இதற்காக அரசு கால்நடைக்கான சிறைகளை ஊர்தோறும் ஏற்படுத்தி யிருந்தது.

மக்கள் தம் வளர்ப்பு விலங்குகள் சிறையிலடைக்கப்படுவதை மானக்கேடாகக் கருதினர். அத்தகு நிலைக்கு நாணினர். சிறைப்பட்ட விலங்குகளை மேலும் தம்மிடம் வைத்துக் கொள்ள விரும்பாது அவற்றைத் தமக்கேற்பட்ட இழுக்கெனக் கருதி விற்றுவிடுதலும் உண்டு.

கொள்ளை கொள்ளும் கால்நடைகளைக் கையகப்படுத்தி அடைக்கும் சிறைப்பட்டியை இக்காலத்தில் “பவுண்டு” (Pound) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லாலேயே பலரும் அழைக்கின்றனர். ஆங்கிலங் கற்ற பெருமக்களால் பட்டிதொட்டி எல்லாம் பரப்பப்பட்ட பல சொற்களும் இதுவும் ஒன்று. இதனால் நீண்ட நெடுங்காலமாக வழங்கி வந்த தமிழ்ச்சொல் இன்னதென அறிய இயலாமற் போய்விட்டது. ஆயினும் நெறிவிலக்காக இதற்கான வழக்குத் தமிழ்ச்சொல் இன்னும் தன் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு நீடித்து வருகிறது. அச்சொல்லே ‘கொண்டிப்பட்டி’. “ஓவ்வொரு நாட்டிலும் அந்நாட்டு மொழியின்

இலக்கிய நடையிலும், உழவர் போலும் கல்லா மக்கள் வழங்கும் பேச்சு நடையிலும் அம்மொழியின் தொன்மை நிலையைக் காணமுடியும்” என்னும் பாவாணரின் கூற்றுக்கு அரண் செய்வன இது போலும் சொற்களே.

மாற்றாரிடத்தில் இருந்து வீரத்தாலோ களவாலோ கொள்ளையாக அல்லது சிறைப்பொருளாகக் கொண்டுவரும் பொருள் ‘கொண்டி’ எனப்படும்.

“போரெதிர்த்து

கொண்டி வேண்டுவ னாயிற் கொள்கெனக்

கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற் றனரே” (புறம் 51)

“தண்டமிழ் வரைப்பகம் கொண்டி யாகப்

பணித்துக் கூட்டுண்ணுந் தனிப்பெருங் கடுந்திறல்” (புறம் 108)

“கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் பெரும” (பெரும்பாண் 455)

“கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து” (முதுரைக்கா.)

எனக் கழக இலக்கியங்களாகிய பாட்டிலும் தொகையிலும் கொண்டி என்ற சொல் கொள்ளையாகக் கொள்வனவற்றை அல்லது சிறைப்பிடிக்கப் படுவனவற்றைக் குறித்து வருகிறது.

அரசர்கள் போரில் மாற்றாரை அடிப்படுத்தி அவர்தம் உரிமை மகளிரைச் சிறைபிடித்து வருதல் பண்டைய மரபு.

“அடல்மகி பாலனை வெஞ்சமர் வளாகத் தஞ்சவித் தருளி ண்ணடிநல் யானையும் பெண்டிர் பண்டாரமும்”

எனவரும் மெய்க்கீர்த்தியால் பிற்காலத்திலும் பெண்டிரைச் சிறைப்பொருளாகக் கொண்டு வந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. இவ்வாறு சிறைப் பிடிக்கப்பட்டு வந்த மகளிர் கொண்டி மகளிர் எனப்பட்டனர். அவர்கள் அம்பலங்களிலும் (கோயில்) அரண்மனைகளிலும் விளக்கேற்றும் பணிகளைச் செய்துள்ளனர் என்பதை,

“கொண்டி மகளிர் உண்டுறை முழ்கி

அந்தி மராட்டிய நந்தா விளக்கின்”

எனவரும் பட்டினப்பாலை அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

எனவே கொள்ளையடித்த அல்லது சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட பொருளைக் கொண்டி என அழைத்தல் தமிழ்மரபு என்பது தெளிவு. அதே போல் பயிரைக் கொள்ளையுண்டமையால் சிறைப்பிடிக்கப்படும் கால்நடைகள் கொண்டி மாடுகள் அல்லது ஆடுகள் என்று அழைக்கப்பட்டன; இன்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. பொறுப்பில்லாது ஊர் சுற்றும் பிள்ளையைக் கொண்டி மாடு போலச் சுற்றுகிராய் என ஏசுதல் ஊர்ப்புற வழக்கும் இதன் அடியாக ஏற்பட்டதாகலாம் கொண்டி ஆடு மாடுகள் அடைக்கும் பட்டியையும் கொண்டிப்பட்டி என அழைத்தல் சாலப் பொருத்தமே. இது இன்றும் கடலூர் மாவட்டம் திட்டக்குடி வட்டப் பகுதிகளிலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பெருவழக்காக உள்ளது. அங்குள்ள மக்களுக்குக் கொண்டிப்பட்டியைத் தெரிந்த அளவுக்குப் பவுண்டை (Pound)த் தெரியாது. சென்னையின் இன்றைய ஒரு பகுதியான கொண்டித்தோப்புக் கூட ஒரு காலத்துக் கொள்ளையடித்த அல்லது சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட பொருட்களை அடைத்து வைக்கும் இடமாகவோ கொண்டிப் பட்டியாகவோ இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

இன்று கொண்டிப்பட்டிக்குத் தலைமாறாகப் 'பவுண்டு' என்ற சொல் பெருவழக்குப் பெற்றிருப்பினும் சிற்சில இடங்களில் அவ்வவ்விடத்து வழக்குகளும் வழங்கியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகத் திருவண்ணாமலை மாவட்டம் போளூர் வட்டப் பகுதிகளில் "நீதித் தொழுவம்" என அழைக்கின்றனர். திருவள்ளூர் வட்டத்தின் மேல் பகுதிகளில் பவுண்டு என்ற சொல்லே வழங்கினும் அதைப் பற்றி விளக்கம் அளிக்கும் போது, கால்நடைப்பட்டி என விளக்கும் அளவுக்குப் பொருள் புரிந்துள்ளனர் என்பது மகிழ்வளிப்பதாயிருப்பினும் கொண்டிப்பட்டியின் வீழ்ச்சி வருந்தத் தக்கதே.

பல நூறு ஆண்டுகளாக வழக்கில் இருந்த இக்கொண்டிப்பட்டிகள் புதிய அரசுகளின் பேணாத தன்மையால் இடிந்தும் சிதைந்தும் குட்டிச் சுவர்களாய் நிற்கின்றன. அவற்றால் பயனின்மையால் கொண்டிச் கால்நடைகளை அடைக்க வழியில்லை. இன்று, கால்நடை உடையவர்க்குக் கிடைக்க வேண்டிய ஒறுப்புகளைக் கால்நடைகளே பெறுகின்றன. கொண்டிச் கால்நடைகள் நிலச்சொந்தக்காரர்களால் வெட்டப் படும், கொல்லப்படும் துன்புறுகின்றன. கொண்டிப்பட்டி என்ற தமிழ்ச்சொல் பட்டபாட்டைக் கொண்டி மாடுகளும் படுகின்றன. கொண்டிப்பட்டி என்ற சொல்லும், கொண்டிப்பட்டியும் காக்கப்பட வேண்டும். கொண்டி மாடுகளும் ஆடுகளும் நல்லாடு, நன்மாடுகளாகக் காக்கப்பட வேண்டும்.

34. திருக்காவணம்

தமிழகக் கட்டடக்கலை ஒரு நீண்ட வரலாற்றுப் பின்னணியை உடையது. இன்று எழுதப்படும் கட்டடக்கலை வரலாறுகள் பெரும்பாலும் பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பிருந்த கட்டடங்களை இலக்கிய வாயிலாகக் கற்றுணர்ந்தும், பல்லவர் காலம் முதலாகக் கட்டப்பட்ட கட்டடங்களைக் காட்சி வாயிலாகக் கண்டுணர்ந்தும் எழுதப்படுகின்றன. பல்லவர் கால முதல் கட்டடக் கலைக்குக் கற்களாலும் செங்கற்களாலும் வெட்டப்பட்டனவும் கட்டப்பட்டனவுமான காட்சிப் பொருள்கள் மிகுதி. எனவே இக்காலக் கட்டடக் கலை மிகு விரிவாக எழுதப்படுகின்றது. ஆனால் இக்காலத்திற்கு முந்தைய கட்டடங்கள் மரத்தாலும், மண்ணாலும், செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டுக் கால வெள்ளத்தை வென்று நிற்க இயலாதன. ஆதலால் இக்காலக் கட்டடக்கலை, இலக்கியங்களைச் சான்றாகக் கொண்டு உய்த்துணர் வகையில் எழுதப்படுவதால் விரிவாக எழுத இயலவில்லை. தொல்லியல் அகழாய்வுகள் ஓரளவுக்கு இவற்றிக்கு உறுதுணையாக நிற்பினும் போதிய பயன் கிட்டவில்லை.

தமிழகக் கட்டடக் கலை வரலாற்றுக்கு அழியாச் சான்றுகளாக இருப்பவை கோயில்களே. அரசர்களின் அரண்மனையும் கோயில் என்றே அழைக்கப்பட்டன. அரண்மனைகளையும், தலைநகர்களையும் பற்றிய இலக்கியக் குறிப்புகளால் அவை சிறந்த கட்டடக் கலைச் சிறப்புடையனவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இவை வெறும் புனைந்துரைகள் அல்ல. அரச வாழ்வில் போர் மிகமிக இன்றியமையாச் சிறப்புடையதாக இருந்தது. மாற்று மன்னனை வெற்றி கொள்வதன் அடையாளமாக அவனது அரண்மனையையும், நகரையும் தீக் கொளுவி, மண்மேடாக்கிக் கழுதை ஏர் பூட்டிக் கவடி வித்திப் பாழ் படுத்தினர். இச் செயல் புலவர்களாலும் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. அதனால் அவை முற்றும் அழிந்தன. மன்னர்கள் எடுத்த கோயில்கள் காலத்தைக் கடந்து நிற்பதற்குக் கோயிலையும், புலவர்களின் கொடைகளையும் அழிக்கக் கூடாது என்ற எழுதாச் சட்டத்தை எல்லோரும் கடைப்பிடித்துள்ளமையே காரணமாகும்.

பல்லவரும், பாண்டியரும், சோழரும் எடுப்பித்த கோயில்கள் காலத்தைக் கடந்து நிற்பதற்கும், காஞ்சியிலும், தஞ்சையிலும், உறந்தையிலும், கருவூரிலும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலும் இருந்த அவர்களின் தலைநகர்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்ததற்கும் இதுவே காரணமாகும். இதனைத் திருவெள்ளறையில் உள்ள முதலாம்

மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் (கி. பி. 1251) பாடல் கல்வெட்டு தெளிவுபடுத்துகிறது.

சோழர்களால் நெடுநாள் அடிமைப்பட்ட பாண்டியர் குலத்தில் சுந்தர பாண்டியன் பேரெழுச்சியுற்றுச் சோழரை வெற்றிகொண்டான். அப்பொழுது அவன் அழிக்காது ஒரு மண்டபத்தைமட்டும் விட்டுவைத்தான். அம்மண்டபம் பட்டினப்பாலை பாடியதற்குப் பரிசாக கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாருக்குக் கரிகால் பெருவளத்தான் அளித்த கொடைப் பொருள் என்பதே காரணம். இதனை,

“வெறியார் தளவத்தொடைச் செய்யமாறன் வெகுண்டதொன்று
மறியாத செம்பியன் காவிரிநாட்டில் வரமியத்துப்

பறியாத தூணில்லை கண்ணன்செய் பட்டினப்பாலைக் கன்று

நெறியால் விடுத்தான் பதினாறு மேயங்குதின்றனர்.” எனத் திரு வெள்ளைறை கல்வெட்டு கூறுகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட தலைநகர்களும் அரண்மனைகளும் இருந்ததை அகழ்வாய்வுகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

எனவே தமிழகக் கட்டடக் கலை வரலாறு பெரிதும் கோயில்களையே சார்ந்துள்ளது. இவ்வரலாற்றில், நெடிது நிலைத்து நிற்கும் பிந்தைய கற்கோயில்கள் முந்தைய மரம் மண் மற்றும் செங்கற்கோயில்களின் கட்டுமான அடிப்படையில் வளர்ச்சி பெற்றவையேயாகும். கற்கோயில்கள் அமைத்த பொழுதும் பண்டைய மரக் கோயில்களைப் போன்றே சட்டங்கள், விட்டங்கள் போன்ற அமைப்புகளைக் கல்லில் காட்டியுள்ளனர். இவற்றைப் பிற்காலச் சோழர்களின் தொடக்கக் கற்கோயில்களில் தெளிவாகக் காணலாம். கோயில்களே யன்றிக் கோயில்களின் விரிவாகவும், உறுப்பாகவும் அமைந்த மண்டபங்களும் பண்டைய மரக்கட்டடங்களின் வளர்ச்சியே. தொடக்கக் காலக் கற்கோயில்கள் உண்ணாழிகை, முன்மண்டபம் போன்ற சில அமைப்புகளையே கொண்டிருந்தமையால் மண்டபங்களின் தொடர் வரலாற்றைக் காண்பது அரிதாக உள்ளது.

உண்ணாழிகை, முன்(முக) மண்டபங்களைக் கொண்ட சிறு கோயில்களால் பத்திப் பெருக்காலும், மக்கள் பெருக்கத்தாலும் வழிபாட்டிற்கும், வழிபாடு சார்ந்த ஆடல் பாடல்களுக்கும் ஈடு கொடுக்க இயலவில்லை. இக் காலக்கட்டத்தில் கோயில்கள் பல்வேறுபட்ட குமுகாயத் தேவையின் நடுநாயகமாக மாறின. அவை உளரும், நாடும், நகரமும் கோயில் ஆட்சியரும் கூடி முடிவெடுக்கும் பொதுவிடமாகத் திகழ்ந்தன. பன்முகப்பட்ட இத்தேவைகளுக்காக விரிவான அகன்ற கட்டுமானப் பகுதி அல்லது கூரை இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டது.

அற்றைச் சூழலில் அத்தகைய இடமகன்ற மண்டபங்கள் எழுப்ப வாய்ப்புகள் குறைவாக இருந்தன போலும். எனவே மரக்கால்களை நட்டுக் கோடும் கொப்பும் இலையும் தழையும் கொண்டு அகன்ற பந்தல்களை அமைத்தனர். இப்பந்தல்கள் காவணங்கள் எனப் பொதுவாக அழைக்கப்பட்டன. கோயில்களில் அமைக்கப்பட்ட காவணங்கள் திருக்காவணம் என அடைமொழி கொடுத்து அழைக்கப்பட்டன. பண்டைய இலக்கியங்கள் காவணங்களைப் பற்றிச் சிறிதளவே பேசுகின்றன.

“கிடுகு நிரைத் தெ.:கூன்றி

நடுகல்லின் அரண் போல

நெடுந்தாண்டிவிற் கால்சேர்த்திய

குறுங் கூரை.” - (ப. பாலை : 79 - 81) என்றும்

ஆவிளை யுணவின் ஆய்ச்சியர் தம்மொடு

பூவ லூட்டிய புணைமாண் பந்தர்க்

காவற் சிற்றில் - (சிலம்பு - கொலைக். 4 - 6)

என வரும் அடிகளில் குறிப்பிடப்படும் பந்தல்கள் சிறுகாவணங்களே. புனை மாண் பந்தர் என்பதற்கு, “அழகு பெற விட்ட குளிர்ந்த காவணத்தையுடைய” - என உரை கூறுவார் அடியார்க்கு நல்லார்

“காவணங்களிற் றோன்றின பச்சிளங் கழுகம்” (பாரதம்/கிருட்டிணர்/58)

எனப் பிற்கால இலக்கியங்கள் பலவற்றுள் காவணங்கள் பேசப்படுகின்றன. இலக்கியங்களைவிடக் கல்வெட்டுகள் திருக்காவணங்களைப் பற்றிப் பரவலாகப் பேசுவதைக் காணலாம்.

கா என்ற சொல், காடு, சோலை எனப் பொருள் படும்.

அணம் என்ற சொல் மேல், உயர்வு எனப் பொருள் படும்.

எனவே கா . அணம் @ காவணம்; சோலை - மேல் உள்ளது. அல்லது உயரத்தில் உள்ள சோலை

“தவப்பள்ளி தாழ் காவின்” (ப.பாலை 53)

“தாழ்காவின்” என்பதற்குத் தாழ்ந்த சோலை என்பது பொருள்.

அணம் என்ற சொல் மேலே, உயரே எனப் பொருள்படுவதை இலக்கிய வாயிலாக அறியலாம்.

அண் - அண - அணத்தல்

அணத்தல் - தலையெடுத்தல், தலையை உயர்த்திப் பார்த்தல்.

“பாம்பணந் தன்ன ஓங்கிரு மருப்பின்” (பொருள் : 13)

அணத்தல் - மேல் நோக்குதல்

தலையை அடிக்கடி அண்ணாத்தலால் - தலையை அடிக்கடித் தூக்குதலால் - ஓணான் அணத்தான் என்று பெயர் பெற்றது (தேவநேயப் பாவாணர்).

அண் என்ற வேர்ச் சொல்லின் அடியாகத் தோன்றிய அண்ணல் எனுஞ்சொல் உயர்ந்தவன், மேலானவன், பெரியவன், தலைமையானவன், மூத்தவன், இறைவன் என்ற உயர்ந்த பண்பின் அடிப்படையாக வருதல் கண்கூடு.

எனவே, அணம் என்றால் மேலுள்ளது, மேற்கூரையாக உள்ளது எனப் பொருள் தருதல் வெளிப்படை. காவணத்தின் மேலே வேயப்படுவது கொப்பும் குழையும் இலையும் தழைமுமான சோலைப் பொருள்களே. ஆதலின் கா#. அணம் - காவணம் - மேலே உள்ள சோலை என அழைக்கப்பட்டது.

“காவணம் - சோலை, சோலை போன்ற பந்தல்” என்பர் பாவாணர்.

அணம் . கா - அணங்கா, அணக்கா. மேலே சோலை போன்றுள்ள பந்தல். வேலூர் மாவட்டத்தில் உள்ள சிற்றணக்காலூர் மற்றும் சென்னைக்கருகில் உள்ள அணக்காப் புத்தூர் ஆகியன சோலைப்பந்தரால் பெற்ற பெயர் போலும். இன்றும் கோயில் திருவிழாக்களில் குறிப்பாக அம்மன் கோயில் திருவிழாக்களில் இடப்படும் பந்தல் பசிய தென்னை, ஈந்து, வேம்பின் குழைகளைக் கொண்டே இடப்படுகின்றன. வேம்பின் பசிய துளிர்களால் அம்மன் கோயில்களுக்குப் பந்தல் அமைப்பது வழிவழி மரபு. துளிர்களால் காவணம் அமைக்கப்படும் அம்மன் துளிர்க்காவணத்து அம்மன் என்றழைக்கப்பட்டாள். துளிர்க்காவணத்தம்மன் காலப் போக்கில் துளிக்காவணத்தம்மன் - துளுக்காவணத்தம்மன் - துளுக்காணத்தம்மன் என மருவி விட்டது. சென்னை, செங்கை, சித்தூர், நெல்லூர் மாவட்டங்களில் இத்தகைய துளிர்க்காவணத்தம்மன் (துளுக்காணத்தம்மன்) கோயில்களை ஏராளமாகக் காணலாம். துளுக்காணம் என்ற ஆண்பாற் பெண்பாற் பெயர் வழக்குகள் இத்துளிர்க்காவணத்தம்மன் பெயரடியாகத் தோன்றிய திரிபுப் பெயரே.

தொடக்கக் காலத்தில் பசிய இலை தழைகளால் வேய்ந்து அமைக்கப்பட்ட காவணங்கள் காலப் போக்கில் கிடுகு கொண்டு வேயப்பட்டன. கோயில்களில் அமைக்கப்பட்ட திருக்காவணங்களே பிற்காலத்தில் மண்டபங்களாக்கப்பட்டன. இன்றைய சோழர் காலக் கோயில்களில் உள்ள மா(மகா) மண்டபங்கள், நூற்றுக்கால் மண்டபங்கள், ஆயிரக்கால் மண்டபங்கள் பண்டைய காவணங்களின் வளர்ச்சியே என்பதில் ஐயமில்லை. கல்வெட்டறிஞர்கள் சிலர் காவணம் என வரும் கல்வெட்டுச் சொற்களுக்கு மண்டபம் என்று பொருள் கொண்டனர்.² ஆனால் இதனைத் 'தற்காலிகப் பந்தல் (Temporary)' எனத் திரு. கே. ஆர். சீனிவாசன் கூறுவது சற்றே பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.³ காவணங்கள் பற்றிய கல்வெட்டுச் செய்திகளால் இவை மண்டபங்கள் போல் நீண்ட காலம் நிலைக்கத் தக்கனவல்லவேனும் ஓரிரு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை புதுப்பிக்கப்பட்டுத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்பட்டனவாகவே உணர வைக்கின்றன.

பொருளியல் காரணங்களாலும், பிற காரணங்களாலும் சோழர் காலத்தும் பிற்காலத்தும் பெருங்கோயில்கள் பலவற்றில் திருக்காவணங்கள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன என்பதைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. இதுவரை அறியப்பட்ட காவணங்களில் மிகத் தொன்மையானது திருவள்ளூர் மாவட்டம் பொன்னேரி வட்டம் சின்னகாவணம் என்ற ஊரில் இருந்த திருக்காவணம் ஆகும். சின்ன காவணத்தில் பல்லவர் காலக் கோயில் ஒன்று இருந்து அமிழ்ந்துவிட்டது. அதன் எச்சங்களாக மணற் கல்லாலான சிதைந்த சில கல்திருமேனிகளும் இன்றைய செங்கல்லாலான சிவன் கோயிலில் உள்ள திருக்காவணக் கல்வெட்டும்⁴ சான்றாக உள்ளன. இக்கல்வெட்டில் பல்லவ அரசன் நந்திவர்மன் காலத்தில் திருக்காவணம் ஒன்று அமைக்கப்பட்ட செய்தி தமிழும் பல்லவ கிரந்தமும் கலந்த எழுத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்காவணங்கள் பல்லவர் கால முதல், நாயக்கர் காலம் வரை நெல்லூர் முதல் குமரி வரை பரவலாக இருந்துள்ளன. தமிழன் இழந்த மண்ணின் ஒரு பகுதியான நெல்லூர் மாவட்டத்தில் உள்ள ஊர், கிருட்டிணப்பட்டணம். இதன் பழம் பெயர் கொள்ளித்துறை.⁵ சக ஆண்டு 1201 இல் (கி. பி. 1279) இருமுடி காளத்தி தேவனுடைய ஆட்சியில் நாடுகள், நகரங்கள், மலைகள், மண்டலங்கள் ஆகியவற்றின் தலைவர்களும் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வணிகர்களும் கொள்ளித்துறையான கண்டகோபாலப் பட்டினத்து மனுமசித்தேசுவரர் கோயில் திருக்காவணத்தில் கூடியிருந்து இக்கோயில் பூசை, திருப்பணிகளுக்கு ஏற்றுமதி இறக்குமதி சரக்குகளுக்கு ½ விழுக்காடு இறையளிக்க முடிவெடுத்தனர்.⁶

இதே ஊரின் வேறிரு கல்வெட்டுகளில் தேசி நாயகன் திருக்காவணமும் அஞ்ஞாற்றுவன் திருக்காவணமும் குறிப்பிடப்

படுகின்றன. அவற்றில் பதினெண் பூமி சமத்த பரதேசிகளும், மலைமண்டலத்தாரும் கூடிப் பல முடிவுகள் எடுத்ததைக் குறிக்கிறது.⁷

விழுப்புரம் மாவட்டம் திருக்கோயிலூர் வட்டத்திலுள்ள சிற்றீங்குபுரம் (சித்தலிங்கமடம்) திருப்புலிபகவர் கோயிலில் “பொந் வாசி கொண்டான் திருக்காவணம்” என்றொரு திருக்காவணம் இருந்துள்ளது. இக்காவணத்தில் இக்கோயில் சிரீமாயேசுவரரும், தாநிகரும், கைக்கோளரும் நிறைவற நிறைந்து குறைவறக் கூடி இருந்து கோயில் தொடர்பான முடிவுகளை மேற்கொண்டனர் என அவ்வூர்க் கல்வெட்டு கூறுகிறது.⁸

நாகை மாவட்டம் திருவாரூர் - திருவாரூருடையார் கோயிலில் “தேசி நாயகன் திருக்காவணம்” என்றொரு திருக்காவணம் இருந்துள்ளது. இத்திருக்காவணத்திலே முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் புக்சதுறைவல்ல தலைக்கோலி என்பவளும், விக்ரீமா சோழன் காலத்தில் பதியிலாள் தியாகவிநேத தலைக்கோலி என்பவளும் நாட்டியம் ஆடினர். இதனைத் திருவாரூர் உடையார் வீதிவிடங்கதேவர் கண்டருளினார் எனத் திருவாரூர்க் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.⁹

இதே போன்று, பண்டைய பெருங்கோயில்கள் பலவற்றில் திருக்காவணங்கள் இருந்ததைத் திருவிசுவூர், திருவிடைமருதூர், கல்லிடைக்குறிச்சி, திருக்கழுக்குன்றம் முதலான பல ஊர்களில் காணப்படும் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். இத்தகைய காவணங்கள் எப்படி இருந்தன என்பதற்கு நேரில் காணச் சான்றுகள் நமக்கு இன்று கிடைக்கவில்லை. இன்று தில்லைத் திருக்கோயிலில் (சிதம்பரம்) மூன்றாம் திருச்சுற்றின் கிழக்குப் பக்கத்தில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தின் எதிரில் சுற்றுரண்கள் வரிசையாக நாட்டப்பட்டுள்ளன. ஆடவை (ஆனி) மற்றும் சிலை (மார்கழி)மாதத் திருவிழாக் காலங்களில் அவற்றின் மீது கிடுகுகள் வேயப்பட்டு ஆடல்வல்லான் ஆடல் திருக்காட்சியளிப்பதைக் காணலாம். இது பண்டைய காவணத்தின் எச்சமே என்பது தெளிவான ஒன்று. காவணத்திற்கான ஒரே காட்சிப் பொருளும் இதுவே.”

ஊர் தோறும்; ஊர், நாடு, நகரம், சபை கூடிப் பேசுதற்கு ஏற்ற மண்டபங்களாகவும், விழாக்காலங்களில் ஆடரங்குகளாகவும், நாடகச் சாலைகளாகவும் பிறவாறும் பயன்பட்டு வந்த திருக்காவணங்கள் பல பெருமண்டபங்களின் தோற்றத்தில் மாற்றமடைந்துவிட்டன. இன்னும் பல, கால வளர்ச்சியில் கோயிலின் சாய்கால் இழப்பால் புதுப்பிக்கப்படாமல் அழிந்துபட்டன.

ஊர் தோறும் மாமண்டபங்களின் முன்னோடியாக இருந்து மக்களின் அனைத்துத் தேவைகளையும் நிறைவு செய்த காவணங்கள் இன்று வழக்கிழந்து விட்டன. மாநாடுகள், விழாக்கள் ஆகியவற்றிற்குப் பரந்த அளவில் கிடுகு (கீற்று)களைக் கொண்டு இன்று காவணங்கள்

அமைக்கப்பட்டாலும் அவை காவணம் என்ற தம் பெயரை இழந்துவிட்டன. கல்வெட்டுகளே காவணத்தையும், காவணம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லையும் காத்து வருகின்றன.

இக்காலத்தில் உடனடித் தேவைகள் மற்றும் ஒரு சில நாள் தேவைகளுக்காகத் துணி மேற்கட்டிகள் (Shamiana) எளிமையாகக் கிடைப்பதாலும், ஒரு சில மணித்துளிகளில் அமைத்தலும், பிரித்தலும் முடிந்திடுவதாலும், விழா மன்றங்கள் வாடகைக்கு எளிதில் கிடைப்பதாலும் காவணங்களின் தேவை குறைந்து விட்டது. எனினும் செட்டி நாட்டில் காவணம் என்ற சொல் இன்றும் வழக்கில் நீடித்து வருகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்.

1. செட்டி நாட்டில் இன்றும் காவணம் என்ற வழக்குள்ளதாக அறியப்படுகிறது.

2. சேதுராமன் நா. “கடவுளின் கல்வெட்டு” ‘ஞானசம்பந்தம்’ மாத இதழ் 45:7 10-8-86.

3. தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு - தொகுதி 26: 417, ஆங்கிலக் குறிப்புரை.

4. இக்கல்வெட்டு சுட்டுரை ஆசிரியரால் 1995-ஆம் ஆண்டு இறுதியில் நேரில் சென்று பார்வைப்படி எடுக்கப்பட்டது. சின்ன காவணம் என்ற ஊரில் உள்ள சிவன் கோயிலின் மும்மண்டப வடபுற உட்கவரில் இக்கல்வெட்டு பதிக்கப்பட்டுள்ளது.

5, 6, 7. நெல்லூர்க் கல்வெட்டுகள் 196, க.ஆ.அ. 78 / 63 ; 64. கொள்ளித்துறை என்ற பெயர் கண்ட கோபாலப் பட்டணம் என்று பெயர் மாற்றப்பட்டு இன்று கிருட்டிண பட்டணமாக மாறிவிட்டது.

8. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் 26:417.

9. தென்னிந்திய கல்வெட்டுகள் 5: 456, 17 : 593.

10. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இக்கற்றாண்களின் மீது கற்காரையால் தளம் அமைக்கப்பட்டுத் திருக்காவணத்திற்கு இருந்த ஒரே ஒரு சான்றும் மறைக்கப்பட்டுவிட்டது.

35. கணினித் தமிழ்

இது கணினிக் காலம். காலந்தோறும் புதுப் புதுப் பொருள்கள் தோன்றி மக்கள் வாழ்க்கையில் புகுந்து இன்றியமையா இடம்பெற்று விடுவது உலகியற்கை. ஒரு நாடு ஒரு மொழி என்றில்லாமல் பன்னாட்டு, பன்மொழிப் பொருள்களும் எந்நாட்டுக்கும் பொதுவாகிப் போகின்றன. வந்தவற்றையெல்லாம் வந்தவாறே கொண்டால் வாழும் மொழி வளம் பெறாது. எத்திக்கிலிருந்து எப்பொருள் வரினும் அப்பொருளுக்குரிய அவ்வந் நாட்டுமொழிக்கேற்ற பெயரிட்டு அழைத்தலை மரபு. நாம் கடந்து வந்த வரலாற்று வழியில் அத்தகைய சுவடுகள் மிகுதி. மக்கள் வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததும் உலகையே மாற்றும் வல்லமை பெற்றதுமான கணினி தமிழ்க் கணினி ஆக வேண்டும். அதற்கான ஒரு ஆர்டுவேர் (Hardware) சாப்ட்வேர் (Software) எனும் கணினியின் அக புற உருப்புப் பெயர்க்கான தமிழ்ப் பெயர்கள் காணும் முயற்சி. புள்ளி நீண்டு எழுத்தாகிச் சொல்லாகி இலக்கியமாக வேண்டும்.

கணிப்பொறியின் முதன்மையான பகுதிகள் ஹார்டுவேர் (Hardware) - மற்றும் சாஃப்ட்வேர் (Software) என்ற இரண்டுமாகும். ஹார்டு (Hard)+ வேர் (Ware) மற்றும் சாஃப்ட் (Soft) + வேர் (Ware) என்ற இரட்டைச் சொற்களின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டதே இவ்விரண்டு ஆங்கிலச் சொற்களும். இவையாவும் புதியவாகப் பிறந்த சொற்கள் அல்ல. ஏற்கனவே உள்ள சொற்களின் சேர்க்கையால் புதிய பொருள்களுக்குச் சூட்டப்பட்ட கூட்டுப் பெயர்ச் சொற்கள்.

இந்த அமைப்பை எல்லா மொழிகளிலும் செய்து புதுப்புனைவுகட்குப் பெயரிடுதல் வழக்கும் மரபுமாகும். அந்த வகையில் தமிழ்மொழியிலும் இவற்றிற்கான ஏற்படைய சொற்களை நம்மால் உண்டாக்க இயலும். அதுதான் ஏற்புடையதுங்கூட.

'Hard' 'Soft' என்ற சொற்களுக்குப் பொருட்பொருத்தமும், எளிமையும் நெடிய வழக்கும் உடைய தமிழ்ச் சொற்களைக் கண்டறிந்து இணைத்து விட்டால் கணிப்பொறியின் அடிப்படை அலகுகளுக்கு (Units) ஏற்ற தமிழ்ச்சொல் கிடைத்துவிடும்.

ஆர்ட்னசு ('Hardness') என்ற சொல்லுக்கு வன்மை என்று பொருள். சாப்ட்னசு ('Softness') என்ற சொல்லுக்கு மென்மை என்று பொருள். எனவே 'Hard' 'Soft' என்பன வன் மென் என்ற பண்படிச் சொற்களாகும்.

வியர் 'ware' என்பதற்கு செய்பொருள், பண்டங்கள், பண்டக சாலை, விற்பனைக்காகச் செய்யப்பட்ட பொருள் எனப் பல பொருள்

கொள்ளப்படுகிறது. இத்தகைய பொருள்களைக் கலன் என வழங்குதல் மரபு.

கலன் என்ற சொல் மண்கலன் (Earthen Ware), அடுகலன் (Cooking Ware), பரிகலன், அணிகலன், படைக்கலன், மரக்கலன், கொள்கலன் என்பன போன்று இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு மேலாகப் பெருவழக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றமைக்கு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறலாம். எனவே வன்(மை) மென்(மை) என்ற சொற்களுடன் கலம் (அ) கலன் என்ற சொல்லை இணைத்து வன்கலன் (Hard Ware) மென்கலன் (Soft Ware) என வழங்கின் சிறப்பாக அமையும். இதனை வழக்கில் கொண்டு வருதலால் தமிழுக்கு அணி சேர்வதோடு சொல்வளம் சிறக்கும்.

36. கல்லறை

“சேவலங் கொடியோன் காப்ப

ஏம வைகல் எய்தின்றால் உலகே”

சேவற் கொடியை உடைய முருகன் காப்பதால்தான் இவ்வுலகம் பாதுகாப்பான இனிய வாழ்நாளை உடையதாய் இருக்கிறது எனக் குறந்தொகையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல் கூறுகிறது. எனவே உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் ஏதோ ஒரு வகையில் காக்கப்படல் வேண்டும் என்பது உலகியல் முறை. ஒவ்வொரு துறையிலும் காத்தல் இன்றியமையாததாகிறது.

வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே. இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் (செல்வம்) இன்றியமையாதது; அதனைத் தேடிச் சேர்த்தோரே இவ்வுலகில் வாழத் தகுந்தவராவர். பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகில்லை அன்றோ. அதனால் மக்கள் பொருளைத் தேடுவதே வாழ்வின் குறிக்கோளாய் அலைகின்றனர். தேடிச் சேர்ப்பதிலும் அதனைக் காத்து வைத்தல் அரிய செயலாக உள்ளது.

இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த

வகுத்தலும் வல்ல தரக.

- குறள் 385

எனவே ஈட்டுவதைவிடக் காத்தலிலும் வல்லவனே அரசனாவன். தாமும் கோலும்; கோட்டையும் கொத்தளமும்; அழிக்க வியலா அரண்களும், காண வியலாக் கழுக்க அறைகளும் பிறவும் பொருளைக் காப்பதற்காகவே தோற்றுவிக்கப்பட்டன என்பதை வரலாறு கூறுகிறது.

கோயில் என்பது நாடாளும் மன்னனது அரண்மனையையும், உலகாளும் இறைவன் எழுந்தருளும் திருமனையையும் குறிக்கும். இறைவன் கோயில்களும் அரசமாளிகைகளைப் போன்ற ஆட்சி நிலையங்களாகவே விளங்கின. அரசனது இறைப்பொருளும், திறைப்பொருளும், கொண்டிப் பொருளும் தொகுத்துக் காக்க அமைக்கப்பட்ட பண்டாரங்கள் (கருவூலங்கள்) அரண்மனைகளில் இருந்ததைப் போன்றே கோயில் வருவாய்களையும் கொடைப் பொருள்களையும் காத்து வைக்கக் கோயில்தோறும் பண்டாரங்கள் இருந்ததைக் கல்வெட்டுகளில் பரவலாகக் காணலாம். இத்தகைய பண்டாரங்கள் மிகப் பெரிய அளவில் பேசப்படுவதால் பொதுமக்களுக்கு அவை இருக்குமிடம் தெரியாதவாறு காப்பாக அமைக்கப்பட்ட அறைகளாக இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

காவலை யுடைய இவ்வகைக் கோயில் பண்டாரங்களைத் தவிர அரிய செல்வங்களைக் கழுக்கமாகக் காத்து வைக்கும் மறைவான ஏமப் பண்டாரங்களும் இருந்துள்ளன என்பது ஆய்வுகளின் வழிக் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கழுக்கமான ஏமப் பண்டாரங்கள் கோயிலினுள்ளே நிலத்தைத் தோண்டிச் செங்கற்களாலோ, அல்லது கல்லாலோ மூடிச் சாந்திட்டு அதன்மேல் எவரும் அறியாமல் தரையிட்டுக் கட்டப்பட்டிருந்தன. இவ்வறைகள் பெரும்பாலும் கருங்கற்களாலேயே வலிமையாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன என்பது ஆய்வுகளின் வழி அறியப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய நிலவறைகள் தஞ்சை மாவட்டம் நல்லூர், காஞ்சிபுரம் மாவட்டப் பெரும்புதூர் வட்டத்துச் சிவபுரம், திருச்சி, திருமுட்டம், வேலூர் மாவட்டத்துக் கழஞ்சூர், நாமக்கல் மாவட்டத்து மணப்பள்ளி; விழுப்புரம் மாவட்டத்து ஆதனூர் முதலான பல கோயில்களில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

அரும்பொருள் காப்புக்காகக் கட்டப்பட்ட இக் கழுக்க நிலவறைகளின் இருப்பும், வழியும் கோயில் ஆள்வினையில் (நிருவாகத்தில்) முகாமைச் செயல்பாடுடைய சிலருக்கு மட்டுமே அறிவிக்கப்பட்டு மிகக் கழுக்கமாகக் காப்பாற்றப்பட்டன. காலப்போக்கில் அரசியற் சூழல் மாற்றங்களாலும் மகமதியப் படையெடுப்புகளாலும் திறக்கப்படாமலும், அறிந்தார் இறந்தொழிந்தமையாலும் அவற்றின் இருப்பிடம் மறக்கப்படும் போயின. இக்காலத்தில் நேரா நேர்ச்சியாகச் சில இடங்களில் தரை உள்வாங்கும் பொழுதும், பல்வேறு தேவைக்காக நிலத்தைத் தோண்டும் பொழுதும் இவ்வறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அறைகளென அறியாப் பொது மக்கள் இவை சுருங்கை (சுரங்க) வழிகள் என்றும், பல காதத் தொலைவு செல்வதாகவும் பல கதைகள் கட்டிக் கதைத்து வருகின்றனர். இவற்றிற்கு மறைந்து செல்லக் கோட்டையினுள்ளிருந்து காவற் காடுகள் வரை அமைந்திருந்த சுருங்கை வழிகளைப் பற்றிய இலக்கியக் கேள்வியும், கற்பனையால் கதைகளில் எழுதிய சுரங்க வழிகளுமே காரணம் ஆகும். ஆனால் அத்தகையதொரு நீண்ட சுரங்கவழி இதுவரை கண்டு பிடிக்கப்பட்டதற்கான சான்றுகள் இல்லை.

நிலத்தைத் தோண்டி அமைக்கப்பட்ட இந்நிலவறைகளைச் சுரங்கம், சுரங்கவழி, புதையல் கிணறு, நிலவறை என்பன போன்ற பல பெயர்களால் அழைத்து வருகின்றனர். ஆனால் நம் இலக்கியங்களும், கல்வெட்டுகளும் இவற்றைக் கல்லறைகள் என்றே குறிப்பிடுகின்றன.

“நெடியவன் மூவகைப் படிவம் பயின்ற

எழுதுநிலை மாடமும் இடுகொடிப் பந்தரும்

கல்லறை உறையுளொடு பல்லிடம்”

(பெருங். 2: 15: 10-12)

எனவரும் பெருங்கதை அடிகள் மாளிகைகளில் கல்லறைகள் இருந்தன என்பதைத் தெரிவிக்கின்றன. இக் கல்லறை நாம் கண்டறிந்த நிலவறை போன்றதொரு அறையாகவே இருத்தல் வேண்டும். இவ்வடிகளுக்கு உரை கூறப் போந்த திரு உ. வே. சாமிநாதர் “கல்லால் அறுத்தியற்றிய அறை என்றும், கல்லால் ஆகிய அறையுமாம்” என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். கல்லால் கட்டப்படுகின்ற வீடும், அறைகளும் கல்வீடு, கல் அறை என்று வழங்குதல் பொதுவானதே. ஆனால் நமக்குக் கிடைக்கும் சான்றுகள் இத்தகைய அறைகளைக் குறிப்பன அல்ல. இங்குக் கூறப்பட்ட கல்லறை உறையுள் என்பது நிலத்தைக் கல்லி அதாவது தோண்டி அமைக்கப்பட்ட அறை எனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமாக இருக்கும். ஏனெனில் கானப்புலி வாழும் கல்முழைகூடக் கல்லறை என வழங்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

“கல்லறையீ இழுவை சீனங்கொண்டு”.

(தேவாரம் 1155)

கல் என்பதற்குத் தோண்டு என்பதும் ஒரு பொருள். “மலை கல்லி எலி பிடிக்கிறான்” என்ற பழமொழியும், “கிழங்கு கல்லி” எனவரும் குற்றாலக் குறவஞ்சி அடியும் தோண்டுதல், அகழ்தல் என்ற பொருளில் வருதல் காண்க. “குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி”, எனவரும் பட்டினப்பாலை (284) அடியில் தொட்டு என்ற சொல் கல்லி என்ற பொருளில் வருதலும் “சேனோன் அகழ்ந்த மடிவாய்ப் பயம்பு” என்ற மதுரைக் காஞ்சி அடியில் (294) உள்ள அகழ்ந்த என்ற சொல்லுக்குக் கல்லப்பட்ட என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறி யிருப்பதும் கல் என்பதற்குத் தோண்டு என்பது பொருளாகக் கொள்ளக் கிடக்கிறது.

மேலும் கல்வெட்டுகளில் ஏரி குளம் போன்றவற்றைத் தோண்டி அமைப்பதைக் கல்லி அமைக்கப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு நோக்குதல் தெளிவைத் தரும். கடலூர் மாவட்டம் சிதம்பரம் வட்டம் திருமுட்டத்தில் உள்ள திருமுட்டமுடையார் கோயிலில் உள் மண்டபத் தூணில் கி. பி. 959 ஆம் ஆண்டில் (கலி 4060) “இருங்கோளக் கோனாகிய நாராயணன் புகழும்பவரர் கண்டன் கல்லுவித்த மாதேவிப் பேரேரி” என வரும் தொடராலும் கல்லுதல் என்பதற்குத் தோண்டுதல் என்பது பொருளாக வருதல் காணலாம். எனவே கல்லறை என்பது கல்லி (அகழ்ந்து), அமைக்கப்பட்ட அறை எனப் பொருள் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையதாகும்.

இதுகாறும் நாம் கண்டறிந்த கல்லறைகள் எல்லாம் நிலத்தை அகழ்ந்து அமைக்கப்பட்டனவே. இக்கல்லறைகள் நீள அகல உயரத்தில் ஏந்தான படிகளோடு அமைந்திருப்பதோடு உள்ளே மென்மணல் பரப்பி இக்காலத் தணப்பறைகள் (Air Condition) போலக் குளுமையாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனால் கல்லறை உறையுள் என்பது இவ்வறை போன்ற அறைகளையே குறிக்கும் என்பதில் தவறில்லை. மேலும்

கோயில்களில் அருஞ் செல்வங்களையும் பொன்னார் திருமேனிகளையும் காக்க நிலத்தைத் தோண்டி அமைக்கப்பட்ட அறைகள் கல்லறை என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளதும் இதனை வலியுறுத்துகிறது.

விசயநகர அரசன் கம்பண உடையார் காலத்தில் காஞ்சிபுரம் மாவட்டத்துத் திருக்கழுக்குன்றமுடையார் கோயில் தொண்டகநாயகன் திருக்காவணத்தில் கோயில் ஆளுங்கணத் தாரும், பிற உயர் அலுவலர்களும் “நிறைவற நிறைந்து குறைவறக் கூடி முன்னாள் பிறமாதிரி வருசத்து கல்லறை திறந்த குன்றவானப் பெருமாள் மெய்க்காவலான திருக்கழுக்குன்ற பட்டன் முதலியானைக் கேட்ட அளவில் திருவேற்காவுடையான் மருகன் ஆயத்தான் கல்லறை திறந்து பொன் உரித்து மீள அடைத்து சாந்து இடுகைக்கே முதலியான் கண்டு பிடிக்கையில்”. . . . (தெ. இ. க. 5: 479) எனவரும் கல்வெட்டுச் சொற்றொடர்களால் பொன்னும் பொருளும் இட்டு வைக்கும் நிலவறை கல்லறை என அழைக்கப்பட்டதென்பதும், அவை சாந்திட்டு அடைக்கப்பட்ட கழுக்க அறை என்பதும் தெளிவாம்.

கோயில் அறைகள் அனைத்தும் கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்க இவ்வறை மட்டும் கல்லறை என அடைகொடுத்து அழைக்கப்பட்டதால் கல்லறை என்பது கல்லால் கட்டப்பட்டது என்ற பொருளில் அன்று என்பது தெளிவு. எனவே மற்றைய அறைகளைப் போலாது இவ்வறை கல்லி - அஃதாவது தோண்டி அமைக்கப்பட்டது என்ற பொருளிலேயே கல்லறை எனப் பெயர் பெற்றது என்பது தெளிவான ஒன்று.

கல்லறை என்ற சொல் இறந்தாரைப் புதைக்கும் ஈமக்குழிகளைக் குறிப்பதாக இன்றைய அகரமுதலிகளும், பொது மக்களும் பொருள் கொள்கின்றனர். கிறித்தவ மதம் தழுவிய தமிழர்கள் மட்டுமே வழங்கும் புதிய பொருள் இது. அவர்கள் ஈமக்குழியைக் கல்லறை என்று அழைப்பதற்குக் காரணம் மேலை நாட்டவர் இங்கு ஆட்சி செய்தபொழுது இயற்கையாகவும் போரிலும் இறந்த அலுவலர்கள், போர் வீரர்கள், மதம் பரப்பிகள் போன்ற கிறித்தவ மதம் சார்ந்தவர்களைப் புதைத்துப் பெயரையும் பெருமையையும் அக்கல்லில் பொறித்துவைத்தமை காரணமாகும். மேலும் கிறித்தவ மதம் பரவும் வரை தமிழ்நாட்டு வழக்குப்படி இறந்தாரைத் தொகுழியில் இட்ட வழக்கம் இந்துமதம் சார்பானது எனக் கருதித் தமது மதத்தை வெளிப்படுத்த மேலைநாட்டு முறைப்படி கல்லிட்டு மூடிப் புதைக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டதாலும் இருக்கலாம். இவர்களைத் தவிரப் பிறர் எவரும் கல்லறை என்ற சொல்லை ஈமக்குழிக்குப் பயன்படுத்துவதில்லை. பயன்படுத்தியதற்கான சான்றுமில்லை.

தொல்பழங்காலத்தில் இறந்தாரை இடுவதற்குப் பலவகை முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. நிலத்தைத் தோண்டி இயற்கையாய்க் கிடைக்கும்

கற்களைக் கொண்டு சுவர் அமைத்து நடுவில் புதைத்து மூடிக் கல்லூர் மண்ணும் குவித்து மேடாக்குதல் ஒருவகை. இதனை ஆங்கிலத்தில் சிஸ்ட் (Cist) என்பர். மற்றொருவகை வெட்டி எடுக்கப்பட்ட பலகைக் கற்களைக் கொண்டு நிலத்தை அகழ்ந்து நாற்புறமும் தொட்டிபோல் நிறுத்தி மேலே ஒரு பலகைக் கல்லைக் கொண்டு மூடி அமைப்பது. இதனை, 'சிலேப்சிசிட்' (Slab Cist) எனத் தொல்லியலார் கூறுவர். இவையும் கல்லாலும் கல்லியும் அமைக்கப்பட்ட அறைகளே. எனினும் கல்லறை என அழைக்கப்பட்டதற்கான சான்று கிடைக்கவில்லை. இறந்தோர் புதைக்கப்படும் முறைகளைக் கூறும் மணிமேகலைகூட

“சடுவோர் இடுவோர் தொடுகுழிப் படுப்போர்

தாழ்வையின் அடைப்போர் தாழியில் கவிப்போர்” (மணி)

“கூலைக் கானில் தொடுகுழிப் படுத்து” (மணி. 16 : 25)

எனக் கூறுகின்றதே ஒழியக் கல்லறை எனக் கூறவில்லை. ஆனாலும் அன்றும் இன்றும் சடுவோரைத் தவிர மற்றையோரை, மண்ணை அகழ்ந்தே புதைக்கின்றனர். இறந்தாரைப் புதைக்கத் தோண்டிய குழி தொடுகுழி என்றே அழைக்கப்பட்டதன்றிக் கல்லறை என்ற பெயரால் ஏட்டிலும் எழுத்திலும் எங்கும் அழைக்கப்பட்டதற்கான சான்றில்லை.

தொடு, தொட்டு, தொட்ட என்ற சொற்கள் தோண்டுதல் என்ற பொருளையே தருகின்றன. தொடுகுழி என்பது தோண்டிய குழி எனப் பொருள்படும். இதனை,

“குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி” (ப. பாலை : 284)

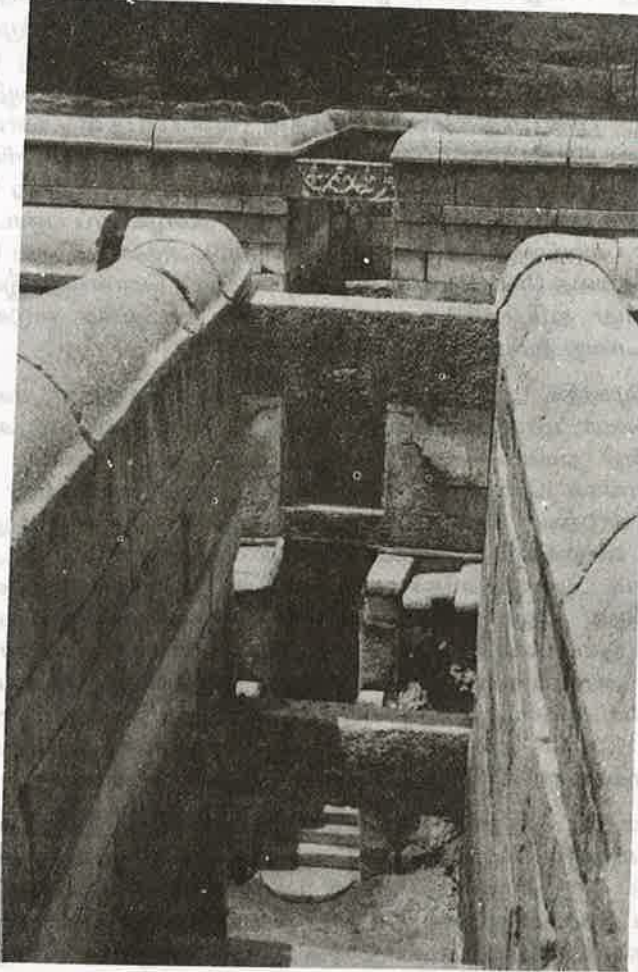
“ஆறும் தொட்டவும் உறுவன” (பெருங். 4:2:57)

எனவரும் இலக்கிய வரிகள் இதனை வலியுறுத்தும். இத் தொடு குழிகள் ஒரு வைப்பிடமாகவோ, இருப்பிடமாகவோ அமைத்துக் காட்டுவதற்காக ஆழ அகலமாகக் கல்லப்பட்டவை யல்ல. சற்றே தோண்டி மூடப்பட்டதும், அகழ்ந்து விடப்பட்டதுமாகவே உள்ளன. எனவே இவை அறைகள் எனப் பெயர் பெறா. ஒரு வரம்பிற்குள் கல்லி (அகழ்ந்து) ஒருவடிவிற்குள் கட்டப்பட்ட அறைகளே கல்லறைகளாகும். எனவே கல்லறை கல்லிக் கட்டப்பட்ட நிலவறைகளையே குறிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

இன்றைய கட்டுமானங்களில் குறைந்த இடத்தில் நிறைந்த பயனைப் பெறுவதற்காக நிலத்தை அகழ்ந்து வீடுகளும், அறைகளும் கட்டப்படுகின்றன. இவ்வீடுகளை அல்லது அறைகளை 'அண்டர் கிரவுண்டு' (under ground) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லால் அழைக்கின்றனர். நிலத்தைக் கல்லி அமைக்கப்படுவதால் இவை கல்லறைகள் என அழைக்கப்படுவதே மிகப் பொருத்தமாகும். நிலத்தின் கீழ்

அமைக்கப்பட்டது வீடாக இருக்குமாயின் கல்லில் (கல் + இல்) என அழைக்கலாம். கல்லறையின் பயன்பாடும் உருவும் மாறினாலும் பொருள்பொதிந்த தமிழ்ச் சொற்கள் நிலைபேறுடையனவே. தமிழின் நிலைபேறு தமிழன் நிலை பேறாகும்.

37. திரு

ஒரு மொழியையோ, ஓர் இனத்தையோ அடிமைப்படுத்தவும் வலிவிழக்கச் செய்து மீள முடியாமல் செய்யவும் இரண்டு வழிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது ஒரு மொழி, இனத்தின் ஆட்சி அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றி அவற்றின்வழித் தம் மொழி, பண்பாடுகளைப் புகுத்தி வளர்ப்பதன் வாயிலாக அடிமைப்படுத்திவிடுதல். இரண்டாவது ஒரு மொழியினத்தினரிடையே விரவிக் குடியமர்ந்து அவர்தம்முடன் இரண்டாகக் கலந்து தமது மொழி, இன, மதப் பண்பாடுகளைப் புகுத்தி, புகுந்த மொழியினப் பண்பாட்டுக் கூறுகள் பலவற்றைத் தம்முள் கரந்துகொண்டு, அதனை நீற்றுப் போகச் செய்து தமதை மேன்மையுடையதாகக் காட்டிக் கொள்வது. இவற்றுள் முதலாவது தமிழகத்திற்கு வடக்கே உள்ள வடதமிழ் நாடுகளிலும் இரண்டாவது தமிழகத்திலும் நேர்ந்துள்ளன.

தமிழகத்தில், ஆட்சி அதிகாரங்கள் வாயிலாக விசயநகரர், முகமதியர், ஆங்கிலேயர், மராட்டியர்களால் ஏற்பட்ட இழப்பு வடதமிழகத்தைப் போலன்றி நம்மால் உதறி யெறிந்து மீளக் கூடிய ஒன்றே. ஆட்சி அதிகாரங்கள் தோற்றவுடன் மேற்கண்ட ஆட்சியாளர்களின் தளை நம்மை விடுதலை செய்துவிட்டது. அதன் தாக்கங்களில் இருந்து நாம் விடுபட எண்ணினால் எளிதில் விடுதலை பெற்றுவிட இயலும். ஆனால் ஈராயிரம் ஆண்டுகளாகச் சமயங்களின் பெயரால் நம்மிடையே வாழ்வுதேடி வந்து, நம்முடன் நம்மில் ஒருவர்போல் குடியேறி, நம் மொழி, இனப் பண்பாட்டிற்குத் தொண்டு செய்வார் போலக் கரவொடு புகுந்து, அரசர்களையும், அவர்கள்வழிக் குடிகளையும் வயப்படுத்தித் தம்மையும் தம் மொழி மதப் பண்பாடுகளையும் திணித்து வேருன்றித் தமது இன்றி நமது ஒன்றில்லை என்றாக்கப்பட்டுவிட்ட அடிமைத்தளையில் இருந்து மீள்தல் எளிமையான ஒன்றன்று.

நாம் மீள முயலும் போதெல்லாம் முறியடிக்கப்பட்டு வருகின்றோம்; முனை மழுங்கிப் போகின்றோம்! அத் தளைகளை அறுத்துக் கொண்டு வெளியே வர முயலும் ஒவ்வொரு முயற்சியிலும் நம்முள்ளே இருந்து, தாம் இட்டுக்கட்டி நம்மிடையே ஊறிப்போன சுருத்துகளை முன்வைத்து எதிர்க்குரல் எழுப்பி நம் எழுச்சியை முனைமழுங்கச் செய்து தம் பிடியிலேயே நிலைப்படுத்தி வருகின்றனர். இதனைத் தமிழக வரலாற்றை நெடுக ஆய்வார் நன்கறிவர்.

தொன்மையும், செம்மையும் தனித் தன்மையும் கொண்டு விளங்கிய தமிழ்மொழி மற்றும் தமிழினத்தின் மேல் முந்தைய மதவழிக்

குடியேற்றங்கள், குடியமர்த்தங்களால் வடமொழியும் வேதமதப் பண்பாடும், பிந்தைய ஆட்சிகளின் வழி ஆங்கிலமும் பிறவும் திணிக்கப்பட்டன. தமிழர் ஆட்சி இழப்பும், மொழி, பண்பாட்டுக் கலப்பும் தமிழகத்தின் இன - மொழித் தனித்தன்மையையும் உணர்வையும் குலைத்துவிட்டன. அதனை வென்றெடுக்கத் தோன்றிய குமுக, மொழி, அரசியல் சான்றோர்களின் பணிகள் சவளைப்பட்டுப்போன இக்குமுகத்தினரால் தொடர்ந்து முழு வீச்சோடு பின்பற்றப்படாமையால் அவர்களுடைய முயற்சிகள் முழுப்பயனை அளிக்கவில்லை. இதற்குரிய காரணங்களை வரலாற்று நோக்கில் ஆய்ந்து தெளிவு பெற்றால் அல்லது நாம் வெற்றி கொள்ளுதல் அரிது.

முதற்கண் தமிழைத் தமிழ்நாட்டில் நிலைப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கு ஏற்படும் எதிர்ப்புகளைக்கூட நாம் சரியான காரணங்காட்டி வென்றெடுக்க இயலாமை வருந்தத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாகத் 'திரு' என்னும் செந்தமிழ்ச் சொல், தான் இருந்த இடத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளச் செய்யும் முயற்சிகளுக்கு உள்ளும் புறமும் எழும் எதிர்ப்புகளையும் அத்தகைய எதிர்ப்புகள் தோன்றுவதற்கான அடித்தளங்களையும் ஆய்வதன் வழியே நம்முன் எழுப்பப்படும் எதிர்ப்புகளை முறியடித்து வெல்லும் வல்லமை பெற, வெற்றி பெற வழிமுறைகள் கிடைக்க வாய்ப்புள்ளது. எனவே இதனை ஒரு எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு ஆய்வு செய்தல் விரும்பத் தக்கது.

திரு என்னும் செந்தமிழ்ச் சொல்லுக்கு அழகு செல்வம், மேன்மை, உயர்வு, சிறப்பு, பொலிவு, கடவுள் தன்மை, திருமகள் போன்ற பல்வேறு பொருள்கள் தமிழில் உண்டு. இவை கழக இலக்கியம் முதலாக இன்று வரை உள்ள பல்லாயிரக் கணக்கான பாடல்களிலும், கல்வெட்டுகளிலும் தொடர்ந்து பரவலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற ஒன்றே.

இந்நிலையில் கழகக் காலத்தில் வடபுலத்தில் ஏற்பட்ட சமண, புத்த மதங்கள் தெற்கு நோக்கிப் பரவத் தொடங்கின. அதனால் வடபுலச் சமண, புத்தத் துறவிகளும், அம்மதத்தினரும் தெற்கு நோக்கிப் பரவத் தொடங்கினர். அதற்கு முன்னரே, சமண, புத்த மதங்கள் வடக்கில் பெற்ற அரசுச் சாய்காலினால் தம் வாழ்க்கை மற்றும் சமயக் காரணங்களுக்காக வாழ்விடந்தேடி வடமொழியாளர்களாகிய வேத மதத்தவர்களும் தென்னகம் நோக்கிக் குடிபெயரலாயினர். நாவலந்தீவின் மிக வடக்கிலும், நடுப் பகுதியிலும் இருந்து குடிபெயர்ந்தவர்களும் பெருந்திரளாகக் குடிபெயர்ந்தவர்களும் தம் குடிப்பெயர்வின் முன்னை இடம், பெயர்வின் அளவுகளைக் கொண்டு, 'வடமா', 'மத்தியமா', 'பிருகத் சாரணர்' (பெருஞ்செலவினர்) என வகைப்படுத்தப்பட்டனர்.

கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் வடமொழியினராகிய (சமற்கிருதம்) வேதமதத்தவர்கள், வடதமிழ் மொழியினராகிய (பாகதம் -

ப்ராக்கிருதம் - வடதிராவிடம் என்பர் பாவாணர்) சமண, புத்த மதத்தவர்களை அரசர் சாய்காலினால் வீழ்ச்சியடைச் செய்து வலிமைபெற்றனர்.

மன்னரைத் தம் கொள்கைக்குள் கொண்டுவந்த வேத மதத்தவர்களை நாவலந் தீவிலுள்ள எல்லா அரசுகளும் அறக்கொடைகள் பலவற்றை நல்கிப் புரந்ததோடு தாமும் அம்மதத்தைத் தழுவி வேத வேள்விகளும், துலைபுகல், (துலாபாரம்) பொன் ஆவில் புகல் (இரண்ய கர்ப்பம்) பெரும்பொன் அளித்தல் (பகு சுவர்னம்) முதலிய செயல்களால் பெரும்பொருள் அளித்தனர். அவர்தம் வடமொழியையும் (முன்னர்ப் பாகதம் பின்னர்ச் சமற்கிருதம்) போற்றிப் புரந்தனர். இதனால் தம் வாழ்வும் தம் மதத்திற்குச் சாய்காலும் கிட்டியமையால் தமிழகத்தில் வேதமத வெள்ளம் பாயலாயிற்று. இவ் வேதமத வெள்ளத்தால் ஈர்ப்புண்ட தமிழ்ச் சமயத்தினரும் தமது தமிழ்நிலக் கடவுட் கோட்பாடுகளோடு வேதமதக் கருத்துகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு புத்தெழுச்சியோடு கடவுள் நெறி பரப்பலாயினர்.

கி.பி. ஆறு, ஏழாம் நூற்றாண்டுகளில், அதுவரை இல்லாத அளவில் கடவுள் நெறிப் பரவல் பத்தி இயக்கமாக உருவெடுத்தது. இக் காலக்கட்டத்தில் தோன்றிய செந்தமிழ்ச் செல்வர்களாகிய நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும், தமிழர்களால் கடவுளாக வணங்கப்பட்ட இயற்கைப் பொருள்களும் இடங்களுமான மாவும் மரமும் காவும் கடமும் ஆறும் மலையும் பூவும் புல்லும் பிறவும் உள்ள இடங்கள் யாவும் தம் முழுமுதற்கடவுளே குடிக்கொண்ட இடமாகக் கண்டு இசைத்தமிழ்ப் பாமாலை சூட்டிப் பரவினர். அதனால் அவை பெருந் தேவகுலங்களாகவே கோயில்களாகவே போற்றப்பட்டன. இவர்கள் காலத்திலும் அதன்பின்னரும் தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவ, பாண்டிய, சோழ, விசயநகர, நாயக்க மன்னர்கள் பலரும் தொடக்கத்தில் இளங்கோயில்களையும் பின்னர்ப் பெருஞ் செங்கற்றளிகளையும், கோபுரங்களையும் ஆக்கினர். காலந்தோறும் இவர்களின் திருப்பணி தொடர ஆலின் சிறுவிதை பலவேலிப் பரப்பு மரமானது போல மேற்கட்டுகள் (விமானங்கள்), மண்டபங்கள் திருச்சுற்றுகள் மாட மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள் என வளவிய கோயில்களாகக்கப்பட்டன.

தமிழகத்தில் கோயில்களின் பெருக்கமும், விரிவும் மறையவர்களுக்குப் பெருவாழ்வளித்தன. மன்னர் மனத்தில் இடம் பிடித்த வடமொழி மறையவர்களே இவற்றில் பணியமர்த்தப்பட்டனர். கோயிலின் தொகைப் பெருக்கத்திற்கேற்ப, சோழ அரசர்கள் கங்கைக் கரைவரை சென்று இவர்களைத் தமிழ்நாட்டிற்கு அழைத்துவந்து குடியமர்த்தினர். இவர்களுக்காகப் பல அகரங்களும், 'பிரமதேய'ங்களும் எண்ணிறந்த 'சதுர்வேதி மங்கலங்களும் அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டன. 'வேத விருத்தி',

'பட்ட விருத்தி' எனத் தமிழக நிலங்கள் பல காணிக்கை ஆக்கப்பட்டன. கோயில் காணியும், ஆளுமையும் பெற்ற வடமொழி மறையவர்களால் தமிழகக் கோயில்களில் ஒலித்த தமிழ் ஒலி தேய்ந்து வடமொழி ஒலி ஓங்கியது. பெருங்கோயில்களின் உண்ணாழிகைகளில் வடமொழியைத் தவிரப் பிறமொழிகளால் பூசனை நடத்தக் கூடாது என்ற எழுதாச் சட்டம் நிலை பெற்றது. எந்த நாயன்மார், ஆழ்வார்களின் செந்தமிழ் நாவால் பாடல் பெற்றுப் பெருமைபெற்றனவோ, அவர்களின் பாடல்களே உண்ணாழிகைக்கு (கர்ப்பகிருகம்) வெளியில் கைகட்டி நின்றன என்றால் வேறென்ன சொல்ல!

தமிழ் நாட்டில் குடியேறி வாழ்வு பெற்ற வடமொழியாளர், தம் தொழில் ஓதலும் ஒதுவித்தலும் எனக் கொண்டமையால் பல்லவ, பாண்டிய, சோழ அரசுகள் வடமொழிக் கல்லூரிகள் பலவற்றை நிறுவி வடமொழி மறைநூற் கல்வியும், அரசியல் கல்வியும் அளித்தனர். அவர்களுக்காக மாணாக்கர் விடுதிகளும், மருத்துவச் சாலைகளும் அமைத்துப் புரந்தனர். கல்வி கேள்விகளால் கோயில்களில் தலைமைப் பொறுப்புப் பெற்றதோடு அரசவைகளிலும், பிற அலுவல்களிலும் தலைமைப் பொறுப்பில் அமர்ந்தனர். ஆனால் மிகப் பெரிய இனமான (98(மேல்) தமிழர்களுக்காக ஒரு தமிழ்வழிப் பள்ளியோ, கல்லூரியோ அமைத்ததற்கான கல்வெட்டுச் சான்று ஒன்று கூடக் கிடைக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் தமிழர்கள் கோயில்களில் மட்டுமன்றி அரசப் பெரும்பணிகளிலும் இரண்டாம் நிலை குடிமக்களாக்கப்பட்டனர்.

அரசனின் ஆட்சிக் கோயிலிலும், இறைவனின் காட்சிக் கோயிலிலும் பேரிடம் பெற்ற வேதியர்களுக்குத் தமிழ்நாட்டு இறைப் பெயர்களும், கோயிற் பெயர்களும் தமிழில் இருப்பது மன உறுத்தலாக இருந்தது போலும். அதனால் நாயன்மாராலும் ஆழ்வார்களாலும் செந்தமிழால் அழைக்கப்பட்ட பெயர்களை வடமொழியில் மொழிபெயர்த்து அதனை மெய்ப்பிக்கப் புனைகதைகள் பல புனைந்து மக்களிடையே பரப்பினர். ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் தம் மொழிபெயர்ப்பிற் கேற்பத் தொல்கதைகளையும் பெருமைகள் (மகாத்மியங்கள்) பலவற்றையும் எழுதி வைத்தனர். இதனைப் பகுத்தறியாப் பிற்காலப் புலமைச் செல்வர் பலர், பத்தி என்ற பெயரால் அப்புனை கதைகளை மெய்மை எனக் கொண்டு தம் செந்தமிழ்ப் புலமைத் திறத்தால் கோயில் தொன்மங்கள் (தல புராணங்கள்) பல பாடி அவற்றை உறுப்படுத்தினர் என்றால் பொதுமக்கள் நிலைமையைப் பற்றிக் கூறவும் வேண்டாமோ?

'பொய்யுடை ஒருவன் சொல் வன்மையினால்

மெய்போலும்மே' மெய்போலும்மே!

என்னுங் கூற்றுக்கு இதுவே சிறந்த சான்று.

தமிழகத்தில் பத்தி இயக்கத்திற்கு வித்திட்டு வளர்த்த நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் நற்றமிழ்க் கோட்பாட்டினரே யாயினும் காலச் சூழலால் வேதமதத்தையும் ஏற்றுப் போற்றினர். இவர்கள் முழுமையான வேதமதத்தவரும் அல்லர், முழுத் தமிழ்க் கோட்பாட்டினரும் அல்லர். இரண்டுங் கலந்த ஒரு புதுக் கோட்பாட்டினர். வேதமதக் கருத்துகளை ஏற்றுப் போற்றினரே யாயினும் வடமொழியை அந்த அளவுக்கு ஏற்கவில்லை. வேதமதத் தாக்கத்தாலும் செய்யுள் ஓட்டத்தாலும் வடசொற்கள் சிலவற்றை ஏற்றாலும் வடவெழுத்துகளைச் சிறிதும் ஏற்கவில்லை. தென்றமிழைச் சிதையாமல் காத்த செயலில் இவர்களுக்குப் பெரும்பங்குண்டு. இவர்கள் தமிழ்க்காவலர்கள். இவர்களின் செயல் பின்வந்த கொங்குவேளிர், திருத்தக்கதேவர், கம்பர், சேக்கிழார், வில்லிபுத்தூரார் முதலான இலக்கிய ஆசிரியர்களுக்கும் வழிகாட்டியாக நின்று வடமொழிக் கலப்பைக் குறைத்தும் வடவெழுத்தை ஒதுக்கியும் தமிழ்காப்புச் செய்தது, இவர்களும் தமிழைச் சிதையாது காத்த செம்மல்களே

தமிழ்நாடு எங்கணும் உள்ள கோயில்கள் அனைத்தும் கடவுள் தன்மையும் அழகும் செல்வமும் மேன்மையும் உடைய இறைவன் உறைவிடங்களாகக் கருதப்பட்டமையால் ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் 'திரு' என்னும் அடைகொடுத்தே ஒவ்வொரு கோயிலையும் பாடினர். பாடலின் ஓசையும் சொற்சேர்க்கையும் இயையாத பொழுது மட்டுமே திரு என்ற அடையின்றியும் பாடியுள்ளனர். இதன் அடிப்படையில் அவர்கள் பாடிய இடங்களில் அரசர்களும் செல்வர்களும் பெருங்கோயில்களைக் கட்டினர்; கோயிற் கட்டுமானம், கோயிற்பணிகளுக்கான கொடை போன்றவற்றைக் கல்லில் வெட்டுவித்தனர். அக் கல்வெட்டுகளில் அக் கோயிலையும் கோயிலில் உறையும் இறைவனையும் திரு என்றும், உடையார் திரு என்றும் முன்னடை கொடுத்ததோடு உடையார், நாயனார் என்று பின்னடை கொடுத்தும் பொறித்து வைத்தனர். ஆனால் வேதியர்கள் அத் திருவை 'ழீ' ஆக்கியும், தமிழ்ப் பெயரை வடமொழிப்படுத்தியும், ஏராத இடங்களில் புதுவடமொழிப் பெயரைக் கொடுத்தும் அப்பெயரால் போற்றி சொல்லியும் மக்கள் மனத்தில் பதியவைத்தனர்.

எடுத்துக்காட்டாக, ஆடுதுறை என இன்று வழங்கும் தென்குரங்காடு துறை நாயன்மார்களால் பாடல் பெற்ற திருக்கோயில். இவ்வூர் இறைவனைத் தம் இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களில் அழைத்துப் போற்றியுள்ளனர். செங்கற்றளியான இக்கோயில் செம்பியன் மாதேவியார் (கண்டராதித்தன் மனைவி, 9 ஆம் நூ.ஆ) கற்றளியாகக் கட்டப்பட்டது. இவ்வம்மையார் கற்கோயிலாகக் கட்டுமுன் தனிக்கல்லில் வெட்டிவைக்கப்பட்டிருந்த பாண்டிய அரசர்களின் 8-ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டிலும், பின்வந்த சோழ அரசர்களின் கல்வெட்டிலும் இவ்வூர்

திருக்குரங்காடுதுறை என்றும், இறைவன் உடையார் திருக்குரங்காடுதுறை உடையார் என்றும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இன்று அந்த வழக்கொழிந்து ஸ்ரீ ஆபத்சகாயேசுவரர், என்றே அறியவும் அழைக்கவும் படும் நிலை உள்ளது.

குடமூக்கிற்கு (கும்பகோணம்) அருகில் உள்ள திருச்சேறை என்ற ஊரில் நாயன்மார்களாலும், ஆழ்வார்களாலும் பாடல் பெற்ற சிவனிய. மாலியக் கோயில்கள் இரண்டு உள்ளன. சிவன் கோயிலைப் பாடிய அப்பரும், திருஞானசம்பந்தரும் ஊரைச் சேறை என்றும் இறைவனைத் திருச்செந்நெறியுடையார் என்றும் போற்றியுள்ளனர். கல்வெட்டுகளிலும் இறைவன் திருச்செந்நெறி உடையார் என்றே பொறிக்கப்பட்டுள்ளார். அதே போல் திருமங்கையாழ்வார் இங்குள்ள திருமாலைத் தன்சேறை எம்பெருமான் என்றும், ஊரைத் 'திருச்சேறை' என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார். கல்வெட்டுகள் இக்கோயிலைத் திருநாராயண விண்ணகராழ்வார் என்று தமிழிலேயே திரு என அடைகொடுத்தும் வழங்குகிறது. ஆனால் இவற்றிற்கு மாறாகச் சிவன் கோயில் 'ஸ்ரீ சாரபரமேஸ்வரர்' என்றும் திருச்சேறை எம்பெருமான் 'ஸ்ரீ சாரநாதப் பெருமான்' என்றும் வடமொழிப் பெயர்களால் நிலைப்படுத்திவிட்டன. இதன் வழக்குத் தாக்கத்தால் பின் வந்த கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டில் 'ஸ்ரீ சாரநாதசாமி' என்று பதியப்படும் நிலைமை ஏற்பட்டது.

இதே போன்று நன்னிலம் வட்டத்துத் திருப்பணையூர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரால் பாடல் பெற்ற கோயில். இப்பாடல்களில் இவ்வூரைத் திருப்பணையூர் என்றும் இறைவனை அழகியார் என்றும் வாயாரப் புகழ்கின்றார். அதற்கியையவே இக் கோயிலில் உள்ள சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் 'திருப்பணையூர் உடையார் அழகிய நாயனார்' என்றும், 'அழகிய தேவர்' என்றும் கூறுகின்றன. இந்த அழகியார் என்ற அழகிய தமிழ்ப்பெயரை வடமொழியில் 'சௌந்தர ஈசர்' என மொழி பெயர்த்து 'ஸ்ரீ என அடைகொடுத்து 'ஸ்ரீ சௌந்தரேசுவரர்' என்று கதை கட்டிவிட்டனர்.

இது போன்றே உடையார் திருமயிலாடுதுறை உடையார் (மயிலாடுதுறை - நாகை மாவட்டம்) 'ஸ்ரீ மயூரநாதர் ஆக்கப்பட்டார். மயிலாடுதுறை மயூரம் - மாயவரம் ஆக்கப்பட்டது. 'திருமறைக்காடு, வேதாரண்யம்' ஆக்கப்பட்டது. திருமறைக்காடர் ஸ்ரீ வேதாரண்யேசுவரர் ஆக்கப்பட்டார். திருவெண்காடு சுவேதாரண்யம் ஆக்கப்பட்டது. திருவெண்காடர், சுவேதவனேசர் ஆனார். திரு ஆண்டளந்த நாயனார், 'ஸ்ரீ வர்த்தமானேசுவரர்' ஆனார். திருமுப்பனை ஈசுவரமுடையார் ஸ்ரீ த்ரைதாளீசர் ஆனார், உடையார் திருச்செஞ்சடையப்பர் (திருப்பனந்தான்) ஸ்ரீ அருணசுடேசர் ஆனார்; திரு ஐயாறப்பன் (திருவையாறு) ஸ்ரீ பஞ்சநதீசுவரர் ஆனார்; காஞ்சிபுரத்துத்

திரு அருளாளப் பெருமாள் ஸ்ரீ வரதராசரானார். இவை போன்றே தமிழ் நாட்டுச் சிவனிய, மாலியக் கோயில்கள் மட்டுமன்றி மற்றைய தமிழர் வணங்கும் சிறு கோயில்களும் பையப் பைய வடமொழியாக்கப்பட்டதற்கு நூற்றுக்கணக்கான எடுத்துக்காட்டுகளைக் கூறலாம்.

தமிழ்நாடெங்கணும் உள்ள கோயில்கள் அனைத்தும் முழுத் திருவுடைக் கோயில்களாகவும், தமிழுடைய கோயில்களாகவும் இருந்தன. இதனை ஆழ்வார் நாயன்மார்களின் திருப்பாடல்களும் பழங்கல்வெட்டுகளும் எடுத்துரைக்கின்றமையைக் கண்டோம். அவை வலிந்து வடமொழியாக்கப்பட்டன என்பதையும் கண்டோம். இவ்வடமொழியாக்கம் தொடக்கத்தில் எடுபடவில்லையாயினும் எறும்பூரக் கல்லும் தேயும் என்பதற்கிணங்கத் திணிப்பாரின் திண்மையால் மக்கள் வழக்கில் மட்டுமின்றிக் காலப்போக்கில் பின்வந்த கல்வெட்டுகளிலும் இடம்பெறத் தொடங்கின. எனினும் மக்கள் வழக்கில் பெற்ற இடத்தைக் கல்வெட்டில் முழுமையாகப் பெறவில்லை.

ஆழ்வார், நாயன்மார் பாடல் பெற்ற கோயில்கள் ஏற்கனவே தமிழ்ப் பாக்களால் மக்களிடையே வழக்குப் பெற்றமையால் ஸ்ரீயும், வடமொழிப் பெயரும் அக்கோயில்களில் உள்ள தொடக்கக் காலக் கல்வெட்டில் இடம் பெறவில்லை. காலப் போக்கில் மாற்றம் பெற்றாலும் அம் மாற்றம் மிகக் குறைவாகவே கல்வெட்டுகளில் காணப்படுகிறது. ஆழ்வார், நாயன்மார் காலத்திற்குப் பின் பல்லவ பாண்டிய சோழ, விசயநகர அரசர்கள் தம் வெற்றி, குலப்பெருமை, பத்திமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பல பெருங்கோயில்களைக் கட்டினர். அக்கோயில்கள் பெரும்பாலும் கட்டிய அரசர் அல்லது அரசரால் மதிக்கப்படும் முன்னோன் பெயராலேயே பெயர் பெற்றன. கழகக் காலத்திற்குப் பின் தமிழகத்தை ஆண்ட எந்த மன்னரும் தமிழ்ப்பெயரைத் தம்பெயராகக் கொள்ளும் வழக்கம் இன்மையால், அவர் பெயரால் ஏற்பட்ட கோயில்களும் வடமொழிப்பெயரைப் பெற்றதில் வியப்பில்லை. அவ்வடமொழிப் பெயர்களோடு 'ஸ்ரீ' என்ற அடைமொழியைச் சேர்த்து ஸ்ரீ ராஜராஜேச்சரம் (தஞ்சை) ஸ்ரீ திரிபுவன வீரேச்சரம் (திரிபுவனம்) என்பன போன்ற பெயர்களைப் பெற்றன. இவை வடமொழியாளர்கள் வித்திய விதையின் விளைவு.

நாயன்மார், ஆழ்வார் காலங்களுக்குப் பின்னர்த் தோன்றிய பல கோயில்கள் வடமொழிப் பெயர்களே சூடப்பட்டாலுங்கூடத் 'திரு' வலிவுடைய ஏற்றமான சொல்லாகவே இருந்துள்ளது. திருவகத்தீசரம் (மாடம்பாக்கம், சைதை வட்டம்) திரு அர்ச்சனீசரம் (பொழிச்சலூர், சைதை வட்டம்) திருநாகீசரம் (கீரனூர், மேலூர் வட்டம்) போன்ற பல கோயில்கள் வடமொழிப் பெயரே பெற்றாலும் திருவை விடவில்லை.

ஏன் இராசராசனது தஞ்சைப் பெரிய கோயில் 'ஸ்ரீ இராஜராஜேச்சரம்' எனப் பெயர் பெற்றாலும் அப்பெயருக்கு முன் 'நாம் எடுப்பித்த இத்திருக்கற்றளி' எனத் 'திரு' கொடுத்திருத்தல் திருவின் அழிக்க இயலாப் பேரிடத்தையே காட்டுகின்றது.

வடமொழி பெற்ற சாய்கால், அரசர்களும் செல்வர்களும் அவர்களுக்களித்த இடம், கல்வி கேள்விகளில் அவர்கள் பெற்ற வாய்ப்பு, தமிழகக் கோயிற்காணி, நிலக்காணி உடைமை, குமுகாயத்தில் தம்மை உயர்ந்த சாதியினர் என்று கட்டிப் படைத்துக்கொண்ட சாதியத் தகுதி, அவர்கள் இட்டுக் கட்டிய கதைகள் ஆகியவற்றால் ஆண்டைகளாகத் தோன்றிய அவர்கள் ஆண்மை சொல் அம்பலம் ஏறியது. பல்வேறு அரசியல், சமயத் தாக்கங்களால் மொழி, இனவுணர்வு அமுக்கப்பட்ட தமிழ்க்குடிகள் பத்தி என்ற பெயரால் பகுத்தறியாது அவர்கள் சொல்லையே மறைமொழி எனக் கொண்டொழுகினர். தமிழ்க் குடிகளில் மேட்டுக்குடிகளாக - வடமொழியாளர்க் கிணையாகத் தங்களைக் காட்டிக்கொள்ளக் கல்வி கேள்வி உடையவராகி அதே நேரத்தில் வேதமத நெறியையும் |வடமொழியையும் போற்றிக் காட்டிக்கொண்டதோடு, உயர் சாதியம் கற்பித்துக் கொண்டவர்களும் அவ் வேதியர்கள் போலொழுகி, ஏற்றுக்கொள்ளல் சரியே என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தனர். அதோடு, வளம்பட்ட வேதவாணர்கள் கட்டிவிட்ட அச்சமொழிகள், அவர்களைக் கட்டிப்போட்டன. அவர் சொல்லுக்கு, அல்லது அவர்களுக்குத் தவறாக நடப்பவர் கரிசு (பாவம்) அடைவர் என்ற நம்பிக்கை வேருன்றியது.

எடுத்துக்காட்டாக,

'பிராமணர்களுக்குத் தானஞ்செய்ததைக் காப்பதைக் காட்டிலும் புண்ணியத்திற்குக் காரணமானது வேறெதுவும் இப்புழியில் இல்லை. அதை அபகரிப்பதைக் காட்டிலும் பாவத்திற்குக் காரணமானது வேறெதுவும் இல்லை.' என்றும்,

'விடமென்று (நஞ்சு) சொல்லப்படுவது விடமல்ல; பிராமணன் சொத்துதான் விடம். விடம் (நஞ்சு) ஒருவனை மட்டும் தான் கொல்லும் பிராமணன் சொத்து அபகரிப்பவனுடைய (கைப்பற்றுபவனுடைய) புத்திர பவுத்திரர் (மக்கள் பெயரர்)களையும் அழிக்கும்" என்றும் (சிவரமங்கலச் செப்பேடு).

"தான் அளித்ததும், பிறர் அளித்துமான தானபூமியை (கொடை நிலத்தை) எவன் (கைப்பற்றுகிறானோ) அபகரிக்கின்றானோ அவன் அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் மலப்புழுவாய்ப் பிறப்பான் என்றும் (சின்னமனூர் செப்பேடு).

"இதற்கு (கொடைக்கு) அழிவு செய்வான் (அகிதம்), தாய்,

தந்தையரைக் (மாதா பிதா) கொன்ற கரிசிலும் (பாவத்திலும்) காராவை (காராம் பசுவை) கங்கைக் கரையிலே கொன்ற கரிசிலும் (பாவம்) போகக் கடவர்” என்றும் இன்னோரன்ன பல சாவ மொழிகளை எழுதியும், எடுத்துக் கூறியும் அச்சத்திலே அடக்கி வைத்திருந்தனர். இதனால் எல்லாம் வடமொழி மறையவர்க்கு ஆட்பட்ட தமிழர்கள் தம்மை அறியாமலே இத்தகைய ஏட்டிலும் எழுத்திலும் இல்லா மொழி மாற்றங்களை ஏற்றனர். இவ்வழியே ‘ஸ்ரீயும் நம்மிடையே இடம் பெற்றது.

இதுகாறும் சுருங்கக் கண்டவற்றால், தமிழகத்து ஊர்களும், கோயில்களும் இறைவன் பெயர்களும் தமிழ்ப் பெயர்களாகவே முன்பு இருந்தன என்பதும், அப்பெயர்களுக்கு முன்னர் ‘திரு’ என்ற சொல்லே அடைமொழியாகத் தவறாது எழுதப்பட்டதென்பதும், ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் தம் பத்திப் பனுவல்களில் இறைவனை தமிழ்ச் சொல்லாலேயே விளித்துப் பாடினர் என்பதும், அவர்கள் இறைவனை எங்கணும் ‘திரு’ என்னும் அடைகொடுத்துப் பாடினரே அன்றிப் பிற மொழியில் அடைகொடுத்திலர் என்பதும், அவர்கள் செந்தமிழ் மாலைகளால் போற்றிய தமிழ்ப் பெயரே அவ்வக் கோயில் கல்வெட்டுகளிலும் பதியப்பட்டன என்பதும்; அக்கல்வெட்டுகளிலும் ‘திரு’ என்ற அடையே பெருவழக்காகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதும், தமிழகத்தில் வந்து வாழ்வு பெற்ற வடமொழி மறையவர்களும், அவரைச் சார்ந்தொழுகுவாரும் இறைவனையும் கோயில்களையும் வடமொழிப்படுத்தி அதனுடன் ‘ஸ்ரீ’ என்னும், அடைமொழியைப் புகுத்தினர் என்பதும், ஏட்டிலும் எழுத்திலும்விட இவ்வடமொழி ஆட்சி மக்கள் வழக்கில் மிகுதியாக திணிக்கப்பட்டது என்பதும் வரலாற்று நோக்கில் ஆய்வார் நன்கு தெளிவர்.

எனவே, எங்கெல்லாம் தமிழ்ப் பெயர்கள் வடமொழி ஆக்கப்பட்டும் புதிதாக வடமொழிப் பெயர் சூட்டப்பட்டும் தமிழும் தமிழினமும் பாழ்படுத்தப்பட்டனவோ அங்கெல்லாம் “கெடலெங்கே தமிழின்நலம் அங்கெல்லாம் தலையிட்டுக் கிளர்ச்சி செய்க” என்னும் பாவேந்தரின் வியங்கோளுக்கு ஏற்பத் தமிழ் மக்களும், தமிழக அரசும் தலையிட்டுத் தமிழ் தழைக்கச் செய்தல் தலையாய கடமையாகும்.

இன்று, தமிழ்நாட்டில் இன, மொழி நாட்டு நலனுக்காக உழைத்த, உழைக்கும் தமிழ்ச் சான்றோர்களின் உழைப்பாலும் சல்வி எல்லாருக்கும் பொதுவாக்கப்பட்டமையாலும், கற்று - கேட்டு உணர்ந்து ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியால் தமிழர்கள் ஓரளவுக்குத் தன்னிலை உணரத் தொடங்கியுள்ளனர். இற்றைத் தமிழக அரசும் இழந்த பெருமையை மீட்டெடுக்கும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளது. இதன் ஒரு சிறு வெளிப்பாடே திருவில்லிபுத்தூர், திருப்பெரும்பூதூர் போன்ற பெயர் திருத்தம், அஃதாவது முன்பு மாற்றப்பட்ட பெயர்களை மீட்டலும் செம்மைப்படுத்துதலும் ஆகும்.

தமிழக அரசு மேற்கொண்ட முயற்சியின் தொடக்கத்தைக் கண்ட வடமொழியாளரும், வடமொழியாளராகத் தங்களைக் கற்பனை செய்து கொண்டவர்களும் தங்கள், ஏமாற்று வேலைகளும், பொய்யும் புனைவும் வெளிப்பட்டுவிடுமோ என அஞ்சி வழமையான கூக்குரல் இடுகின்றனர். இத்தகைய கூக்குரலுக்கு அறிவு தடுமாறி அடங்கிய காலம் மலையேறிவிட்டது. இன்றைய கூக்குரலில், அது வெற்றி பெறாது என்ற அச்சம் இழையோடுகிறது. அதனால் சற்றும் சிந்தியாது உளறத் தொடங்கியுள்ளனர்.

1996 - சூலைத் திங்களில் தமிழகச் சட்டமன்றத்தில் 'ஸ்ரீ' வில்லிபுத்தூரைத் திருவில்லிபுத்தூர் என மாற்றம் செய்வது குறித்து பேசப்பட்டது. அது கண்டு பொறாத வடமொழியை முன்னிறுத்தி வாழும் அறிவுக்கொழுந்துகள் தம் அறிவுத்திறம் விளங்க மறுப்புத் தெரிவித்து அறம்(1) பாடியுள்ளன. அவர்கள் கூறும் தடைகளைக் காய்தல் உவத்தலின்றித் தமிழ் மக்கள் அறியச் செய்தல் இன்றியமையாதது.

'ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் மிகத் தொன்மையான ஊர். வியாசர் எழுதிய பிரம்மாண்ட புராணத்திலேயே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. நூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ள தமிழ் நூலில் வில்லிபுத்தூர் என முன்னர் வழங்கப்பட்ட இவ்வூர் ஸ்ரீ அல்லது மகாலக்குமி ஆண்டாளாக இவ்வூரில் பிறந்தமையால் 'ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்' எனப் பெயர் பெற்றது' என்கின்றனர்.

வில்லிபுத்தூர் பிரமாண்ட புராணத்தில் குறிக்கப்பட்டது உண்மையா என்பது ஒரு புறம் இருக்க, அதன் காலம் எவ்வளவு பழமையானது என்பது ஐயமறத் தெரிவது அன்று. தமிழ்நாட்டுப் பெயர்கள் வடவர்களால் அறியப்பட்டிருப்பதிலும், வடமொழி நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதிலும் வியப்பொன்றுமில்லை. அது இயல்பே; ஆனால் தமிழ்நாட்டுப் பெயர்கள் அப்படியே முழுதும் தமிழாய் எழுதப்படுவதில்லை. வடமொழிக் கேற்பவே எழுதப்படும். எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழ் - தமிழம் - திரமிளம் - திராவிடம் என மாறியதைக் காண்க.

மேலும் நந்திவர்மப் பல்லவனுடைய உதயேந்திரம் செப்பேட்டில் மேற்கு அடையாற்று நாடு என்பதை 'பச்சிமாச்சரய விசயம்' என்றும், பாலாற்றை 'கூர் நதி' என்றும், சிற்றாற்றை 'ஸ்நேக நதி' என்றும் இதுபோன்று தமிழ்ப்பெயர்களுையெல்லாம் வடமொழிப்படுத்தி எழுதுவது அவர்களது இயல்பு. எனவே இவர்கள் கட்டிக்கொண்ட பிரமாண்ட புராணத்திலும் அதன் மொழிபெயர்ப்பிலும் ஸ்ரீ என இருந்தால் இது வழக்கமான வடமொழி பெயர்ப்பே அன்றித் தொன்மையும் வழமையும் ஆகா.

நம்மைவிட வடமொழியையும் வடமொழியாளரையும் போற்றிப் புரந்தவர்கள் தமிழகத்து அரசர்கள் என்பதை முன்னரே கூறியுள்ளோம். அதேபோல் பத்திப் பெருக்கால் ஆழ்வாராதியரையும் போற்றிப் புகழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் கூற்றுப்படி ஆண்டாள் திருமகளின் ஸ்ரீ அல்லது மகாலக்குமியின் மாந்தவடிவப் பிறப்பு, (அவதாரம்) என்பதை அவ்வரசர்களுக்கும், 'அவ்வரசர்கள்தம் அரசவை அலுவல்களில் இருந்த 'உயர்குடி' அலுவலர்களுக்கும் தெரிந்திருந்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆண்டாளுடைய காலம் 9ஆம் நூற்றாண்டு என்பர் அரசமாணிக்கனார். பின்னர் ஏன் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சி செய்த பாண்டியன் சடையவர்மனும் 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஆண்ட திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் சுந்தரபாண்டியனும் 16ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஆட்சி செய்த விசுவநாத நாயக்கனும் 'ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்' என எழுதாது 'வில்லிபுத்தூர்' என்றே எழுதினர்? இதிலிருந்தே இது புரட்டு என்பது வெளிப்படும்.

'திரு - ஸ்ரீ' என்ற இரண்டும் வெவ்வேறு பொருள் தருவன. திரு - ஸ்ரீ என்பதன் மொழிபெயர்ப்பன்று' என்பர். ஸ்ரீ என்பது திருமகள் அஃதாவது மகாலட்சுமி என்பது இவர்கள் கூற்று. கழகக் காலம் முதல் இன்றுவரை 'திரு' என்பது திருமகளையும் குறித்து வந்த சொல்லே என்பதற்குப் பல சான்றுகள் உள்ளன. நம் இலக்கியங்கள் யாவும் 'மகாலக்குமி'யைத் 'திரு' வென்றும் திருமகள் என்றுமே அழைக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாகச் சில:

'திருநயந் திருந்தன்ன தேங்கமழ் விறல்வெற்பு' - கலி : 44.

'மாயவன் மார்பில் திருப்போல்வான்' - கலி : 145

'திருவின் செய்யோள் போன்றினி திருப்ப' - மணிமேகலை 16:34

'திருவின் செய்யோ ளாடிய பாவை' - சிலம்பு 6:61

'திருவின் செல்வி' - மணி 18:21

'திருவிழை முதூர் தேவர்கோன்' - சிலம்பு 3:34

'தவந்தீர் மருங்கில் திருமகள் போல' - பெருங் 3:1:176

'திருநிலைய பெருமண் னெயில்' - பட்டினப் : 291

'திருவமர் மார்பன் கிடந்த வண்ணமும்' - சிலம்பு 11:40

இன்னும் நூற்றுக் கணக்கில் காட்டலாம். 'திருமரு மார்பன்' என்று இவர்கள் திருமாலை அழைத்ததே இல்லையோ? திருமரு - ஸ்ரீ வத்தம் தானே. கிடந்த வண்ணன் - பள்ளி கொண்ட பெருமாள் திருமால் என்பதை நன்கறிவர். அவன் மார்பில் 'மகாலக்குமி' குடி கொண்டிருப்பதையும் அவர்களே கூறியுள்ளனர். 'திருவமர் மார்பன்

கிடந்த வண்ணம்' எனச் சிலம்பு கூறும் திருவை இலக்குமி என்பதைத் தவிர வேறு யார் எனக் கூறுவது? எனவே திரு - ஸ்ரீ யை அதாவது மகாலக்குமியைக் குறிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. சுந்தரர் திருக்கச்சுரைப் பாடும் பொழுது 'பூமேல் திருமாமகள் புல்கி அடையும் கழனிப் பழனச் கச்சுர்' என்பார் இந்தத் திருமாமகள் மகாலக்குமி அல்லளா?

'கோயில்களில், வெவ்வேறு திரு முற்றங்களில் (சன்னதி) வெவ்வேறு திரு உருவங்கள் எழுந்தருளச் செய்யப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வொரு திருமுற்றத்தின் முன்பும் 'அருள்மிகு ஆண்டாள்' என்பது போலத் தான் எழுதியிருக்கும். கடவுள் தன்மை பொருந்தியது என்பது இதன் பொருள். திரு, திருமதி என எழுதுவதில்லை' எனத் தம் அறிவுத் திறத்தை வெளிப்படுத்தி உள்ளனர்.

இதுவரை இலக்கியங்களிலோ, கல்வெட்டுகளிலோ 'அருள்மிகு' என்று கடவுள் மற்றும் கோயில் பெயருக்கு முன் வந்ததாகச் சான்று கிடைக்கவில்லை. 1975க்கு முந்தைய திராவிட முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக் காலத்தில் கடவுள் பெயருக்கு முன்பும், தெய்வப் பெயருக்கு முன்பும் 'ஸ்ரீ' என்று போடுவதை மாற்றப் புகுத்திய சொல்லே 'அருள்மிகு' என்ற சொல். எந்தத் திருமுற்றத்து எக்கடவுளாயினும் 'திரு' எனப் போடுவதே கல்வெட்டில் காலங் காலமாகக் காணப்படும் பெருவழக்கு.

'திருவல்லிக்கேணி, திருக்குடந்தை, திருக்கோட்டியூர் போன்ற ஊர்கள் ஆழ்வார்களால்' பண்டே வழங்கப்பட்டன. ஆனால் வில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் பிறப்பதற்கு முன் வில்லிபுத்தூரே, மகாலக்குமியாகிய ஸ்ரீ பிறந்த இடம் என்பதாலேயே இது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூராயிற்று. ஸ்ரீ என்பது ஆண்டாளையே குறிக்கும்' என்கின்றனர்.

ஆழ்வார்கள் தம் பாடலில் செய்யுள் சந்தத்திற்கேற்பவும், நேர்ச்சிக்கேற்பவும் ஓர் ஊரைத் 'திரு' என அடைமொழி சேர்த்தும், சேர்க்காமலும் பாடியுள்ளதைப் பாசுரங்களில் தோய்வார் நன்குணர்வர். எடுத்துக்காட்டாக அனந்தபுரம் (திருவனந்தபுரம்) இடவெந்தை (திருஇடவெந்தை) இந்தளூர் (திருவிந்தளூர்) ஊரகம் (திருஊரகம்) கடிசை (திருக்கடிசை) கண்டியூர் (திருக்கண்டியூர்), கண்ணமங்கை (திருக்கண்ணமங்கை) சேறை (திருச்சேறை) நின்றவூர் (திருநின்றவூர்) பாடகம் (திருப்பாடகம்) பாற்கடல் (திருப்பாற்கடல் வடநாடு) புல்லாணி (திருப்புல்லாணி) வெஃகா (திரு வெஃகா) போல பல கோயில்களைத் 'திரு' என்னும் சொல் சேர்க்காமலே பாடிச் சென்றுள்ளனர். ஆனால் மக்கள் வழக்கிலும் கல்வெட்டுகளிலும், 'திரு' என்று அடைசேர்த்தே வழங்கப்பட்டுள்ளதே. அதேபோல் குடந்தையைப் பற்றியும் பாற்கடல் பற்றியும் ஒவ்வொன்றையும் ஐம்பத்தொரு பாடல்களில் விளித்துப்பாடிய ஆழ்வார்கள் குடந்தையை மூன்று இடத்திலும் பாற்கடலை ஒரே ஒரு

இடத்திலும், மட்டுமே 'திரு' என்ற சொல் சேர்த்து குறிப்பிடுகின்றனர். ஆழ்வார்களாலும், நாயன்மார்களாலும் பாடப்பெற்றனவும் பாடப்பெறாதனவுமான தமிழகத்துக் கோயில்கள் அனைத்தும் அவர்கள் குறிப்பிட்டாலும், குறிப்பிடாவிட்டாலும் 'திரு' என்று மேன்மைப்படுத்தி மதிப்பாக அழைப்பதே தமிழகத்து மரபு. அம் மரபுப்படியே வில்லிபுத்தூரம் திருவில்லிபுத்தூர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அதுதான் முறைமையுமாகும்.

மேலும் ஆண்டாள் பிறந்ததால் 'ஸ்ரீ' என்று குறிக்கப்பட்டது என்றால் ஆழ்வார்-பாடல்களும்-கல்வெட்டுகளும்-திருவரங்கம், திருவரங்கன் என்றும் பலகால் பன்னிப் பன்னிப் பேசுகின்றனவே அவற்றை எல்லாம் விட்டு 'ஸ்ரீரங்கம்' என்றும் 'ஸ்ரீரங்கநாதன்' என்றும் திரித்துவிட்டோமே. இதுபோல் ஆழ்வார்கள் திரு எனச் சேர்த்த இடங்களை எல்லாம் 'ஸ்ரீ ஆக்கிப் பேசுகின்றீர்களே இது எந்தப் புராணக்கூற்று. இதுதான் வடமொழிக் கீழறுப்போ!

வைணவர்கள் 'திரு' என்ற சொல்லை வெறுப்பதில்லையாம். எங்கே தேவையோ அங்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்களாம். அப்படியானால் 'திரு' வரங்கத்தில் உள்ள திருவை ஏன் வெறுத்தார்கள். மதுராந்தகத்தில் உள்ள திருவயோத்திப் பெருமாள் ஏன் ஸ்ரீகோதண்டராமர் ஆக்கப்பட்டார். காஞ்சிபுரத்து திரு அருளாளப் பெருமாள் ஏன் ஸ்ரீவரதராஜர் ஆனார். இப்படியே தமிழகத்துக் கோயில்கள் அனைத்திலும் திருவை நீக்கிவிட்டனரே. இவற்றுக்கெல்லாம் 'திரு' மீதுள்ள வெறுப்புக் காரணமன்று. இவை தேவை இல்லாத இடங்கள் எனக் கொள்ளலாமோ?

'ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்' என்பது 'திருவில்லிபுத்தூர்' என மாற்றப்பட்டால் "அவ்வூரின் வளம்புகழ் எல்லாம் மறைந்துவிடும். பாண்டியன் போக்குவரத்துக் கழகமும் சில மிகை ஆர்வலர்களும் திருவில்லிபுத்தூர் எனக் குறிப்பிடுவதால்தான் திருவில்லிபுத்தூரைச் சுற்றியுள்ள சிவகாசி, இராசபாளையம் முதலியவை தம் வளமிழந்து காணப்படுகின்றன" என்பது இப்புளுகுணிகளின் திருவாய்ச் சொல்.

இதைக் கேட்க ஆழ்வாராதியர் இன்றிருப்பாரேல் இவர்கள் மீது அறம்பாடி எரித்திருப்பர். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமது வாழ்வுக்கும், வளத்துக்கும் சில ஓம்படைக் கிளவிகளைக் கட்டிவைத்துக் கொண்டு தமிழரை மருட்டியும் உருட்டியும் வந்ததை ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். அதே உருட்டலை இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் 'பிராமணன் சொத்து நஞ்சு' என்பதுபோல ஏய்க்கப்பார்க்கும் ஒரு புதுக்கரடியே இந்த வள அழிவு ஏமாற்றம்.

இவர்கள் கூறுவது மெய்மை என்றால் சோழநாட்டு இறை மற்றும் கோயில் ஊர்ப் பெயர்களில் எல்லாம் திருவை நீக்கி ஸ்ரீ போட்டதால்

'வான் பொய்ப்பினும் தான்பொய்யாக் காவிரி' முன்பைவிடப் பெருக்கெடுத்து வளம் கொழிக்கச் செய்திருக்கவேண்டும். அவ்வாறு கொழிக்க வில்லையே? இந்த நெஞ்சத்து அழுக்கு மூட்டைகளால் காவிரி வரண்டது பாலாறு பாழாறு ஆனது. திரு எனப் போட்டப் பின்னால் சிவகாசி போன்ற சிற்றூர்கள் புதிய தொழில் முனைவில் பெயர்பெற்று விளங்குகின்றன என்பதை ஏன் மறந்தனர்?

இனியும் தமிழர்கள் மொழியுணர்வும், இன உணர்வும் கொள்ளாது திண்ணைத் தூங்கிகளாக இருந்தால் தமிழனின் இருப்பிடம் வரலாற்றில் இருண்ட இடம் ஆகிவிடும். எழுங்கள் தமிழர்களே எண்ணத்தில் சொல்லில், செயலில் தமிழர்களாக - தமிழ் அரிமாக்களாகச் சிலிர்த்தெழுங்கள்!

1. பிள்ளையார் சுழி

செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பது ஆன்றோர் சொல். எந்த ஒரு செயலைத் தொடங்கு முன்னும் தாம் வழிபடு கடவுளை வணங்கித் தொடங்கினால் அச்செயல் இடையீடின்றி இனிது முடியும் என்பது மக்கள் நம்பிக்கை. அதனால் எதனைச் செய்தாலும் கடவுளை எண்ணிச் செய்தல் மரபாகிவிட்டது. இவ்வழக்கம் குறிப்பிட்ட ஒரு மதத்தில் மட்டுமின்றி எல்லா மதங்களுக்கும் பொது வழக்காகும். இத்தகைய நம்பிக்கையின் கரணியங்களையும் தோன்றிய கால எல்லையையும் கணித்தல் எளியதன்று.

தமிழகத்தில் தோன்றிய நூல்கள் அனைத்தும் கடவுள் வாழ்த்தை முன்னிறுத்தியே மேற்செல்கின்றன. கழக இலக்கியங்கள் தனிப்பாடல்கள் ஆதலால் கடவுள் வாழ்த்து என்ற ஒன்றைப் பெறவில்லை. எனினும் அவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை எனத் தொகை நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்ட காலத்து அவற்றுக்கும் கடவுள் வாழ்த்து எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டன. கடவுள் வாழ்த்து எனத் தனிப்படப் பாடப்படாத நூல்களிற்கூட மங்கலச் சொல்லோ இயற்கை வழிபாடோ இருத்தல் இயல்பு. “வழிபடுதெய்வ வணக்கம் செய்து மங்கலமொழி முதல் வகுத்துக் கொண்ட இலக்கணம் இருக்கின்றி முடியும் என்ப” என்பது ஆன்றோர் மொழி. இது இலக்கண இலக்கியங்களுக்கு மட்டுமன்று. அனைத்துவகைத் தொழில்கட்கும், தொழிற்கல்விகட்கும் பொருந்தும். பாடஞ்சொல்லும் ஆசிரியன்கூட, பாடத்தைத் தொடங்குமுன் “தான் தெய்வம் வழுத்தித்தான் பாடம் சொல்லுதல் வேண்டும்” என்பது தமிழ் இலக்கணம்.

வழிபடு தெய்வம் எதுவாயினும், எந்த உருவினதாயினும் ஒரு தொழிலை அல்லது செயலைத் தொடங்குமுன் தொடக்க வழிபாட்டிற்காக மஞ்சள், சந்தனம், மாட்டுச் சாணம் போன்ற ஏதேனும் ஒன்றைக் கையால் ஒரு சிறு உருவாகப் பிசைந்து பிடித்து வைப்பர். ஒருருவம், ஒரு பெயர் இல்லானாகக் கடவுள் கருதப்பட்டாலும் ஏதேனும் ஒன்றில் எழுந்தருளின அடையாளம் வேண்டுமன்றோ. அதனால் மனத்தால் இறைவனாகக் கருதி ஒருருவைப் பிடித்து வைப்பர். இவ்வருவிற்குப் பிள்ளையார் என்று பெயர். இதனையே வழிபடு கடவுளாகக் கருதிப் பூவும், புகையும் ஊட்டி வழிபட்டுத் தொழிலைத் தொடங்குவர். இது தமிழகத்தின் எல்லா இடங்களிலும் மரபாக நடைபெற்று வருகிறது. இத்தகைய தொடக்கத்தைச் செய்தவுடன் பிள்ளையார் சுழி போட்டு விட்டேன் என்று சொல்லுவர். பூசை முறையிலான வழிபாடுகள் செய்யாதவர்கள்கூட ஒரு செயலுக்கான

தொடக்கப் பணிகளைத் தொடங்கியதைப் பிள்ளையார் சூழி போட்டுவிட்டதாகச் சொல்வதும், எழுதுவதும் நடைமுறையில் காணும் ஒன்று.

தொழில்களின் தொடக்கத்தில் மட்டுமின்றி எதை எழுதத் தொடங்கினாலும் கடவுளை நினைத்தே எழுதினர். அதற்கு அடையாளமாக உகரம் அல்லது இரண்டு என்ற எண்ணின் உருவக் குறியீட்டைப் போன்று 'உ' குறியீட்டை எழுதித் தொடங்குதலும் இன்றைய நடைமுறை வழக்கம். கடவுளை நினையாவிட்டாலும் ஒரு வகைக் கருதாச் செயல் போல இக்குறியீட்டை இட்டு மேற்கொண்டு எழுதுவதைப் பலர் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். இவற்றை மடல்கள், அழைப்பிதழ்களில் பெருகக் காணலாம். இக்குறியைப் பிள்ளையார் சூழி என்று கூறுவதை யாவரிடத்தும் காணலாம். இத்தகைய குறியீட்டை அல்லது பிள்ளையார் சூழியை இருபது ஆண்டுகட்கு முன்வரை பதிப்பிக்கப்பட்ட அனைத்து நூல்களிலும் காணலாம். இன்றுவரை அச்சிடப்படும் சமய நூல்கள் எவற்றையும் இச்சூழி இன்றி அச்சிடுவதில்லை. இது பிள்ளையார் வழிபாடாகவும் அதன் அடையாளமாகவும் கருதப்பட்டுப் பின்பற்றப்படுகிறது.

தமிழர்களிடையே நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் இந்தப் பிள்ளையார் சூழிக்கும் பிள்ளையாருக்கும் எவ்வகைத் தொடர்பும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் மக்கள் மனத்தில் இத் தொடர்பு ஆழப் பதிந்துள்ளதை மறுக்கவியலாது. இச்சூழியைப் பற்றிய தெளிவான கருத்தை எவரும் இதுவரை கூறியதாகத் தெரியவில்லை. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகரமுதலி [Tamil Lexicon] "எழுதத் தொடங்குங்கால் மங்கலமாக வரையப்படும் "உ" என்ற குறி" என்று கூறுகிறது. 1952-ஆம் ஆண்டில் வெளியிடப்பட்ட திரு. பவானந்தரின் தற்காலத் தமிழ்ச் சொல் அகராதி இதனை "ஊமை எழுத்து" என்கிறது. இப்படியே பலரும் பலவாறு கூறுகின்றனரேயன்றி ஒருமித்த கருத்து ஏதும் இதுவரை எட்டவில்லை.

ஏடுமுதுவார், எழுதத் தொடங்கு முன் தமது எழுத்தாணியின் கூர்மையைச் சரிபார்க்கவும், தமது கை ஓட்டத்தை அணியப்படுத்திக் கொள்ளவும், கீறப்பட்ட கீறல்களே இவ்வாறு ஆயின என்று கூறி வேறொர் கதை புனைவாரும் உள்ளனர். சிலர், நாகசுரக் கலைஞர்கள் வாசிக்கத் தொடங்குமுன் சீவாளியால் ஊதல் நாக்குகளைக் குத்திப் பின் வாயில் வைத்து பீப்பீ என ஊதிப் பார்ப்பதை இவ்வழக்கத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறுவர். இவையெல்லாம் ஒருவகைக் கற்பனையேயன்றி உண்மையல்ல. இதுதவிரப் பல்வகை தொன்மக்கதை (புராணம்) வழக்குகளைச் சொல்வாரும் உண்டு. ஆனால் உண்மை இவற்றிற்கு முற்றிலும் புறம்பாக உள்ளது.

முற்காலத்தில் ஓலைகளிலும், கல்வெட்டுகளிலும் எழுதுவார், இவ்வூ போல் சொல், சொற்றொடர், பத்தி எனப் பிரித்தும்; காற்புள்ளி, அரைப்புள்ளி, முற்றுப் புள்ளி என நிறுத்தங்காட்டியும் எழுதும் வழக்கம் இல்லை. தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை இடைவெளி விடாது எழுதினர். எனினும் வாசகத்தின் தொடக்கத்தையும் முடிவையும் காட்டுவதற்கு இரண்டு அல்லது மூன்று சிறு குத்துக் கோடுகளையோ அல்லது இரண்டு குறுங்கிடைக்கோடுகளையோ இணையாக இட்டுக் காட்டியுள்ளனர். மூன்று குறுங்குத்து இணைக் கோடுகளை ஒன்றினை அடுத்து ஒன்றை இறங்கு வரிசையில் உயரங்குறைத்து இடுதலும் உண்டு. இத்தகைய குறியீடுகள் சிற்சில நேரங்களில் வாசகத்தின் இடையிலும் செய்தி முடிவைக் காட்டுவதற்கு அரிதாக இடப்படுவதும் உண்டு. வடமொழிக் கல்வெட்டுகள் பெரும்பான்மையும் செய்யுட்கள் (சுலோகங்கள்) ஆதலால் ஒவ்வொரு செய்யுள் முடிவிலும் இத்தகைய குறியீடுகள் இடுவது வழக்கம்.

செப்பேடுகளில் இக்குறியீடுகள் பெரிதும் கலை நயத்தோடு காட்டப்பட்டுள்ளன. நான்கு சிறு கயல்கள் நாற்றிசையிலும் இருந்து ஒரு புள்ளியில் வாய் வைத்திருப்பது போன்றும், நான்கு இதழ்களை உடைய மலர் சூழ்ன்ற கொடிபோலவும் எழுதுவோரின் கலையுள்ளம் தோன்ற அழகாக இக்குறியீட்டைக் காட்டியுள்ளனர். இவற்றைப் பல்லவர், முற்காலப் பாண்டியர் செப்பேடுகளில் காணலாம். எனினும் கல்வெட்டுகளிலும், ஓலைச் சுவடிகளிலும், பிற்காலச் செப்பேடுகளிலும் மூன்று அல்லது இரண்டு குத்து அல்லது கிடைக் குறுங்கோடுகளே மிகுதியும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன.

மூன்று குத்துக் குறுங்கோடுகளில் ஒரு கோடு நேராகவும் அடுத்த இரண்டு கோடுகளில் ஒன்று நேராக நிற்க மற்றது அதனை முட்டி நிற்பது போலக் கிடையாகவும் காட்டப்பட்டுள்ள இடங்களும் உண்டு. இவற்றைச் சோழர்காலக் கல்வெட்டுகளில் பரக்கக் காணலாம். கால வளர்ச்சியில் எழுத்துகளின் வளர்ச்சியைப் போல் நிலைக் குறுங்கோடுகளும் கிடைக் குறுங்கோடுகளும் எழுதுவோரின் கைவண்ணத்திற்கேற்ப ஒன்றோடொன்று ஒட்டியும் உறழ்ந்தும் வளர்ச்சிகளைப் பெற்றன. நாளடைவில் குத்துக் கோடுகள் குறைந்து கிடைக்கோடுகள் மிகுந்து வழக்கில் நின்றன. இதனைச் சோழர், பாண்டியர் கல்வெட்டுகளிலும், செப்பேடுகளிலும் பரக்கக் காணலாம். இக்கிடைக் கோடுகள் எழுதும் விரைவால் தனித்தனியே எழுது கோலை எடுத்தெடுத்து எழுதுவது தவிர்ந்து ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மேல் கீழாக இணையத் தொடங்கின. தொன்மையான தமிழ் எழுத்துகளில் மெய் எழுத்துக்களில் ஆகார, இகர, உகர, எகர, ஓகர, ஐகார . . . . குறியீடுகளும் சீரொழுங்குடைய தனிக் கோடுகளாக இருந்து காலப் போக்கில் மாற்றமடைந்து கால், கொம்பு, ஐகாரக் குறிகளாக மாறியதை எழுத்தியலார் நன்கறிவர். அதே போன்று இத்தொடக்க மற்றும் முடிவுக் குறியீடுகளும் மாற்றம் பெற்றன.

அதன்பின் விசயநகர நாயக்கர் காலத்தில் மேலும் வளர்ச்சியுற்று இன்றைய பயன்பாட்டில் உள்ள குறியீடு (உ) போன்ற வளர்ச்சியைப் பெற்றுவிட்டது.

வாசகத்தின் தொடக்கத்திலும், இறுதியிலும் சிலகால் இடையேயும் செய்தி முடிவிலும் இடப்பட்ட இக்குறியீடு மராட்டியர் செப்பேடுகள் சிலவற்றிலும் பிற பிற்காலச் செப்பேடுகளிலும் வாசகத்திற்கு மேலே செப்பேட்டின் உச்சியில் நடுவாக இடப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். பின்னர் அச்சுக்கலை தோன்றி நூல்கள் அச்சிடப்பட்டபோது இக்குறியீடுகளின் பொருள் மறைந்து சமய நம்பிக்கையுடன் கடவுள் குறியீடாகக் கருதி நூல்களின் தொடக்கத்தில் தவறாது இடம் பெற்றன. ஓலைச்சுவடிகளில் பெரும்பாலும் பாடல் எண்களுக்கு முன் பின்னும் அதிக அளவில் இக்குறியீடு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம்.

பிற்காலத்துச் செப்பேடுகள் யாவும் கோயில்களுக்கும், சமய மடங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட கொடை பற்றியன. அவற்றின் தொடக்கத்திலும், சங்கு சக்கரம், சிவக்கொழுந்து (லிங்கம்), திங்கள், கதிரவன் போன்ற சமயச் சின்னங்களுக்கு அடுத்து இடப்படும் சமயத் தொடர்பில்லாக் குறியீடு இஃது ஒன்றே ஆதலாலும் இக்குறியீடும் சமய மதிப்பு அடைந்ததில் வியப்பில்லை.

எனவே இதுகாறும் கூறியவற்றால் பிள்ளையார் சுழி என்பது வாசகத்தின் தொடக்கம் மற்றும் முடிவுகளைக் காட்டும் குறியீடேயன்றிப் பிள்ளையார்க்கும் இதற்கும் தொடர்பில்லை என்பது கல்வெட்டுகளையும் செப்பேடுகளையும் ஓலைச் சுவடிகளையும் கால வரிசையில் ஆய்வார் நன்கறிவர்.

2. கோயில்மாடு

மாடு என்றால் செல்வம் என்று பொருள். பண்டைய மக்களின் வாழ்க்கையில் மாடுகளே பெரும் செல்வமாகக் கருதப்பட்டன. அவை உலகு புரந்தூட்டும் ஒப்பற்ற தாயாக - ஏன் தெய்வமாகக்கூடக் கருதப்பட்டதுண்டு.

மாடுகளின் ஏற்றம் பற்றியும், அவை இறைவன் முதல ஏழை மக்கள் வரை பலர்க்கும் எப்படிப் பயன்பட்டன என்பது பற்றியும் கேட்டதைவிட ஏட்டில் படித்ததே ஏராளம். பல்லவர், பாண்டியர், சோழர் மற்றும் தம் பெயர் வரலாற்றில் இடம் பெற்ற எல்லா அரசர்களின் காலங்களிலும் மாடுகள் தெய்வங்களாகப் போற்றப் பட்டனவோ அல்லவோ அறியோம்; ஆனால் படமாடக் கோயில் பரமன் முதல், நடமாடும் கோயில்களான நம்பர் வரை எல்லார்க்கும் இன்றியமையாச் செல்வங்களாக, புரந்தூட்டும் தாயாக அவை விளங்கின என்பதில் ஐயமில்லை.

ஒளி வடிவினராகிய இறையவர் இல்லங்களாகிய கோயில்களுக்கும் ஒளிசெய்ய விளக்குகள் தேவைப்பட்டன. அவ்விளக்குகள் எரிய அரசர்களும், அரசமாதேவியரும், ஆளும் அதிகாரிகளும், குடி மக்களும் கால் விளக்கு, அரை விளக்கு, ஒரு விளக்கு, இருவிளக்கு எனத் தத்தம் தகுதிக்கேற்ப விளக்களித்தனர். விளக்களித்தனர் என்றால் விளக்கொதற்குத் தேவையான நெய் அளித்தனர் என்பது பொருள். விளக்குகளுக்காக இலுப்பைத் தோப்புகள் கோயில்தொறும் அமைத்திருப்பினும் நெய்யே அதிகம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தமிழகத்துக் கல்வெட்டுகளில் நூந்தா விளக்கு, சந்தி விளக்கு என விளக்குகளுக்கு நெய் அளித்த செய்தி மிகுதியாகப் பேசப்படுகிறது. எனவே கோயில் விளக்குகளுக்கு நெய்யளிப்பது பேரறமாகவும் பத்தியாகவும் கருதப்பட்டது.

குற்றம் செய்வார்க்கு ஏன் கொலைக் குற்றம் செய்தார்க்குக்கூட அதற்குத் தக்க தண்டனையாக - கழுவாயாகக் கோயிலுக்கு விளக்கொரிக்குமாறு அறம்(நீதி)கூறப் பட்டது.

விளக்கு மக்கள் வாழ்க்கையின் இன்றியமையா ஒளிக்கருவி. ஆதலால் பட்டறிவால் ஒரு விளக்கிற்கு ஒரு நாளுக்கு உழக்கு நெய் தேவைப்படுகிறது என்பதை அளந்து வைத்திருந்தனர். எனவே ஒரு நாளுக்கு ஒரு விளக்குக்கு ஒருமுக்கு நெய் முட்டாது (இடைவிடாது (அ) தடைப்படாது) வழங்க வழிவகை காண்பது இன்றியமையாத கணக்கிடாகும். ஆகாத் தோம்பி ஆப்பயன் அளிக்கும் மக்களாதலால் எவ்வெவ் விலங்கு எவ்வளவு நெய்யளிக்கும் என்பதையும், அவை

அளிக்கும் காலத்தையும் கணக்கிட்டு ஒரு விளக்குக்கு ஒரு நாளுக்கு ஒருநாளுக்கு நெய் முட்டாது அளிக்க ஆடுகளாயின தொண்ணூற்றுஆறு உருப்படிகளும், (சில இடங்களில் தொண்ணூறு) மாடுகளாயின் நாற்பத்தெட்டு உருப்படிகளும், எருமைகளாயின இருபத்து நான்கு உருப்படிகளும் தேவை என உணர்ந்தனர். கொடையளிப்பார் தாம் அளிக்கும் விளக்குகளின் எண்ணிக்கைக் கேற்ப ஆடோ, மாடோ, எருமையோ அளிப்பது மரபாயிற்று. பொருளாகத் தருவதாயின் ஒரு விளக்குக்கு முப்பது கழஞ்சு பொன் நிலைப்பொலியூட்டாக (permanant interest given deposit) அளிக்கப்பட்டது. பொலியூட்டு, பலிசை என்ற சொற்கள் இக்காலத்து வட்டி என அழைக்கப் படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக

திருத்தாமரைப் பாக்கத்து மகா தெவர்க்கு

திருநுந்தா விளக்கெரிக்க வைத்த சாவா

முவாப் பேராடு தொண்ணூறு (தாமரைப் பாக்கம் கல்வெட்டு)

திருத்தவத்துறைப் பெருமானடிகளுக்கு

. . . . . இரண்டு நொந்தா விளக்குக்கு

வைத்த ஆடு நூற்றெண்பதும் சாவா

முவாப் பேராடாக வைத்தோம் (19:272)

“திருச்சோற்றுத்துறை பெருமானடிகளுக்கு

. . . . . செம்பியன் புவநி கலங்கரையன்

ஒரு நொந்தா விளக்குக்கு . . . வைத்த

பொன் 30 (தெ.இ.க. 19:277)”

என ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.

எல்லோராலும், ஒரு விளக்குக்கு வேண்டிய ஆடு, மாடுகளை வழங்க இயலாதன்றோ! அதனால் எல்லோரும் பங்கு கொள்ளும் வகையில், வலியாரும் மெலியாரும் தங்களால் இயன்றவாறு ஒரு விளக்குக்கு ஆடு, மாடு, எருமையாயின் முறையே 96, 48, 24 -உம், அரை விளக்குக்கு 48, 24, 12-உம், கால் விளக்குக்கு 24, 12, 6 -உம் கொடையாக அளித்துள்ளனர். இதில்கூட ஒரு கூட்டு முயற்சி, ஊர்கூடித் தேரிழுக்கும் கூட்டுப்பண்பு இருந்திருப்பதைக் கல்வெட்டுகள் உணர்த்துகின்றன. அதே போல் பொன்னும் முப்பது கழஞ்சு பதினைஞ்சு கழஞ்சு எனப் பலிசை முதலீடாக வைக்கப்பட்டன.

ஆட்டையும், மாட்டையும் வழங்கிவிட்டால் அவை தாமாக நெய்கொடுக்குமா? மேய்ப்பது யார்? கறப்பதுயார்? அந்த வினாவுக்கும்

ஒன்றை ஒன்று சார்ந்துள்ள அக்காலக் குழுகாய அமைப்பே விடையாக உள்ளது. கோயில்களுக்கு வழங்கப்படுகின்ற கால்நடைகளை மேய்த்துத் தவறாமல் (முட்டாமல்) நெய் வழங்கும் குடிகள் இருந்தன. அவர்கள் மன்றாடிகள் எனப்பட்டனர். கோன் என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றிருந்தனர்.

அவர்களிலும் கோயில் மன்றாடிகள், ஊர் மன்றாடிகள் என இரு பிரிவினர் இருந்துள்ளனர். சில கோயில்களில் மட்டுமே கோயிலுக்கெனக் காணி உடைய மன்றாடிக்குடிகள் இருந்துள்ளனர். இவர்களே கோயிலுக்களிக்கப்பட்ட கால்நடைகளைப் பொறுப்பேற்று மேய்த்து நெய்யளந்தனர்.

மன்றாடிக்குடிகள் கோயில் கால்நடைகளை மேய்த்து நெய்யளந்தால் அவர்களுக்குப் படியளப்பது யார்? அதற்கும் தொலைநோக்குடைய திட்டம் இருந்தது. 96, 48, 24 என்ற எண்ணிக்கைச் சுரபிகள் (பால் சுரக்கின்றமையால்) சராசரியாக ஒருமுக்குக்குத்தான் தகுதியுடையன என்பது பொருளன்று. ஆட்டை அறுத்து ஆட்டுத் தலையில் கட்டுதல் என்ற வழக்குப்படி அவற்றை மேய்த்து நெய் சேர்த்து அளப்பதற்கான கூலி போகக் கணக்கிட்டு வகுக்கப்பட்ட பெருந்திட்டமாக இருந்தது.

கால்நடைகளைப் பெறுவோர் அவற்றின் முழுச் சொந்தக்காரர்கள். அவர்களுக்கு அவர்களே ஆண்டைகள். இவர்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்ற ஆடு, மாடுகள் எப்பொழுதும் கொடுக்கப்பட்ட எண்ணிக்கை குறையாமலும், தவறாமல் பால் கொடுக்கின்ற நல்ல தகுதி உடையனவாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது நெறி. கால்நடைகள் ஒருமுக்கு நெய்க்கான பாலைமட்டும் கொடுப்பதில்லை. மிகுதியான பாலும் கொடுக்கும். அவற்றோடு மோரும் கொடுக்கும். எல்லாவற்றையும்விட ஆண்டுக்காண்டு குட்டிகளையும் கன்றுகளையும் ஈன்று தரும் இவையெல்லாம் மேய்க்கும் குடிகளையே சாரும். எனவே கோயிலுக்கு வழங்குவார் அதனால் குறைவின்றி வாழ்வார் - என்பதற்கும் வாழ்க்கைத் தேவை கணக்கிடப்பட்ட தொலைநோக்கு, பல்நோக்கு இது என்பதற்கும் ஐயமில்லை.

இறப்பினாலோ, முதுமையினாலோ எண்ணிக்கையோ நெய் அளவோ குறையக் கூடாது. அதனால் இவை சாவா மூவாப் பேராடு, சாவா மூவாப் பெருமாடு எனப் பெயர் பெற்றன. குட்டி அல்லது கன்று ஈனும் திறமுள்ளதும, நல்ல பால்கொடுக்கும் தரமுள்ளதுமான ஆடு மாடுகளை மட்டும் என்றும் எண்ணிக்கை குறையாமல் வைத்திருக்கவேண்டும். இத்தகைய தரமுள்ளவையே சாவா மூவா போராடு, பெருமாடு எனப் பட்டன. இவை போக (மூவா) ஆண்டுதோறும் மிகையாக ஈனும் கன்றுகளும், அளவுக்கு அதிகமாகக் கறக்கும் பால் பொருள்சுளும் அவர்களுக்கு வருவாய் ஆகி அவர்களையும் வாழ வைத்தன.

இதனை ஒரு வகையில் சார்புக் குமுகாயம் அல்லது கூட்டுக் குமுகாயம் எனலாம். கொடைளிப்போர், பயன்பெறும் கோயில், கோயிலுக்காக மாடுகளை மேய்த்து வளர்ப்போர், அவர்களது வாழ்க்கைத் தேவை நிறைவு இப்படி ஒன்றை ஒன்று தழுவி நிற்கும் தொடர் உறவுகள் அவர்களது கூட்டு வாழ்வைக் கெட்டுவிடாமல் காத்தன. கோயில்கள் குமுகாய உறவு நடுவங்களாக விளங்கின.

பழைய முறைகள் சிதைந்து விட்ட இக்காலத்தும், அம்மரபின் எச்சங்களாகப் பத்திமை அடிப்படையில் கோயில்களுக்கு ஆடுகளும், மாடுகளும் ஏன் சேவல்களும் வேண்டதல் என்ற பெயரில் விடப்படுகின்றன. ஆனால் பழைய நோக்கமோ, எண்ணிக்கையோ இல்லை. ஏன் அளிக்கிறோம், எதற்கு அளிக்கிறோம் என்பதற்கான நோக்கங்கள் மறைந்து விட்டன. வெறும் சடங்குக்காகப் பத்தி என்ற பெயரால் நேர்ந்து விடப்படுகின்றன. ஒரு காலத்தில் விளக்கிற்கு நெய்த் தேவைக்காக விடப்பட்டவை இன்று மின் விளக்கால் தேவையற்றுப் போய்விட்டன. கோயிலுக்குக் கொடையளிக்கப்படும் ஆடுகளும் பேணுவாரற்றுக் கண்ட கழனிகளிலும், கடைகளிலும் புகுந்து மொத்துண்டும், மோதுண்டும் திரிகின்றன. கொடை, கோயில் தேவைக்கேயன்றி வீதியில் திரிய அன்று. பண்டைய வரலாறும், அவற்றின் தேவையும் அறியார் பத்தி என்ற பெயரால் அவற்றைப் பாழ்படுத்துகின்றனர்.

ஆடு மாடுகளின் கொடை நோக்கம் அவற்றை உரியவரிடம் அளித்து நெய்பெற்று விளக்கெரிப்பது. இன்று நெய் தேவையில்லை. அவற்றை விற்று வைப்பு முதலாக்கி மின் விளக்குக் கட்டணம் கட்டலாம். அன்று கோயிலும் குமுகாயமும் வாழத் தொலை நோக்குத் திட்டம் இருந்தது. இன்று இரண்டுக்கும் பயனின்றிக் கொலை நோக்குச் சண்டைகளே உள்ளன.

கோயில் மாடுகள் பயன்மாடுகளாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டதனால், வெட்டியாகத் திரிந்து வீண் பெயருக்காளாகிவிட்டன. இன்று கண்ட கழனிகளிலும், கடைகளிலும் தின்று விட்டு பயனின்றி திரிகின்றன, இதனால் ஊர்கற்றும் சோம்பேறிகளுக்குக் கோயில் மாடுகள் எடுத்துக் காட்டுகளாகிச் சீரழிந்து நிற்கின்றன.

கோயில் மாடுகள் குடி மாடுகளாக மாறவேண்டும். நடமாடுந் தெய்வங்களுக்குப் பயன்பட்டால் படமாடப் பரமனுக்காகும்!

3. தமிழனின் அடையாளம்

உலகில் வாழும் ஒவ்வோர் இனமும் தனக்கென்று ஒரு தனித்தன்மையைக் காத்துக் கொள்வது இயல்பு. உலக நாடுகள் அனைத்தும் மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றில் தனித் தன்மையைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதில் தணியாத ஆர்வம் காட்டுகின்றன. அதுதான் இயற்கை.

தனது நாட்டு உடை தனது நாட்டு உணவு, தனது மொழி, தனது பயன்பாடு, தனது செயல் ஆகியவற்றில் தன் அடையாளத்தைக் காண்பதில் ஒவ்வோர் இனமும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகின்றது. எல்லாவற்றையும் விடத் தனது மொழியில் பெயர் வைத்துக் கொள்ளுதல் பெரிய அடையாளமாக கருதப்படுகிறது.

அண்மையில் கதிர் (சன்) தொலைக்காட்சியில் 'பெப்சி உங்கள் சாய்சு' எனும் நிகழ்ச்சி காணும் வாய்ப்பு நேர்ந்தது. தெலுங்கு நடிகை 'ரோசா' நிகழ்ச்சியாளர். தொலைபேசி வழி அழைக்கும் ஒரு இளநங்கையின் குரல் தெலுங்கில் பேசுகிறது. தெலுங்கு நடிகை முகத்தில் ஒளிச்சுடர்கள்.

"நீவு தெலுகா?" ஆவலோடு கேட்கிறார்,

'இல்லைங்க தமிழ்தான் தாய்மொழி. கணவர் ஆந்திரத்தில் வேலை செய்வதால் தெலுங்கு நன்றாகத் தெரியும். மகப்பேற்றுக்காகத் தாய்விடு வந்துள்ளேன்' என்பது தமிழ் நங்கையின் விடை.

"குழந்தை ஆணா, பெண்ணா" என்பது நடிகையின் அடுத்த வினா;

ஆண் குழந்தைங்க' என வருகிறது இளநங்கையின் விடை.

'பையன் பேரென்னங்க'? நடிகையின் வினா.

'அபிராம கிருஷ்ணன்' நங்கையின் விடை;

"ஏன் அந்தப் பேரு வைத்தீர்கள்" என்பது நடிகையின் வினா.

'தமிழன்கிறதுக்கு ஒரு அடையாளம் வேணாங்களா?'

நங்கையின் விடை. நம்மை வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொள்ளச் செய்கிறது. பாராட்டத் தோன்றுகின்றது.

ஆனால் அபிராம கிருட்டிணன் என்பது முற்றிலும் வட மொழிச் சொல். நங்கையின் உணர்வு சரி. ஆனால் அவரது அறியாமை நம்மை வருத்துகிறது. இவரைப் போலக் கற்றாரும், கல்லாருமாகிய நம்

தமிழர்களில் என்பது விழுக்காட்டினர்க்கு மேற்பட்டோர் அறியாமையால் தமிழ் என நினைத்துக் கொண்டு பிறமொழிப் பெயரையே சூடுவது தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சீரழிவையே காட்டுகிறது.

அடிமைப்பாடு அறியாமையைக் கொடுத்தாலும் தமிழர் உள்ளத்தில் தம்மை அடையாளப் படுத்தத் துடிக்கும் உணர்வு உள்ளது. உணர்வு அறிவு வயப்பட்டால் மீண்டும் தமிழால் தமிழர் அடையாளம் பெறுவர்.

4. நடுகற் குறிகளும் சுடுமட் கலங்களும்

தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையின் நடுகற் கண்டுபிடிப்புகள் தமிழக வரலாற்றில் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. நடுகற்கள் தமிழ் மக்களின் நானில வாழ்வியல் உண்மைகளையும், பண்பாடு, மொழிக்கூறுகளையும் பற்றிய இலக்கியக் கூற்றுகளை அரண் செய்து மெய்ப்பிக்கின்றன.

இந் நடுகற்கள் கூறத் துடிக்கின்ற பல்முனைக் கூறுகளையும் ஆராய்தல் இங்கு மிகையாதலின் நடுகல் உருவ அமைதியில் உள்ள ஐயப்பாடுகள் சிலவற்றை இலக்கியம் மற்றும் பெருங்கற் சின்னங்களின் துணைகொண்டு தெரிவிப்பதே இக்கட்டுரையின் முதன்மையான நோக்கம்.

தமிழகத்தில் காணப்படுகின்ற நடுகற்களில் ஏறத்தாழப் பத்தில் ஒரு பங்கே எழுத்துடைய நடுகற்கள். அவற்றுள் படியெடுத்து வெளியிடப்பட்ட நடுகற்கள் 112. இவற்றுள் ஐம்பத்து மூன்று நடுகற்களில் வீரர்களின் காலருகில் இருவகை ஏனங்களின் (கலங்களின்) உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கல்வெட்டுகளைப் படியெடுப்பதிலும், பதிப்பதிலும் ஈடுபட்ட கல்வெட்டாய்வாளர்கள் இவற்றைச் சிமிழ் என்றும், கெண்டி என்றும் எழுதியுள்ளனர். (1. செங்கம் நடுகற்கள்; மற்றும் தருமபுரி மாவட்டக் கல்வெட்டுக்கள் தொகுதி) இக்கல்வெட்டுகளில் சிலவற்றைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்த திரு. கே. சி. கிருட்டிணன் “சிமிழ் எனக் கூறப்பட்ட பொருள் இன்னும் விளக்கம் பெறவேண்டும். சிமிழுக்கும் இதற்குமுள்ள பொருத்தம் தெளிவில்லை. இது ஏறத்தாழ ஒரு பீடமாக (அடிநிலை) அல்லது இறந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நினைவுக்கோயில் வடிவாக தோன்றுகிறது” எனக் கூறியுள்ளார். (Seminar on Hero Stones)

கல்வெட்டாய்வாளர்கள், தோற்றப்பொலிவு ஒன்றினையே மனங்கொண்டு சிமிழ் என்றும், கெண்டி என்றும் கூறிப்போந்தனரே யன்றி இவற்றைப் பற்றி ஆராய வாய்ப்பின்றி விட்டுவிட்டனர் போலும். திரு. கே.சி. கிருட்டிணன், பட்டோர் கல்லைப் பரவுகின்ற மரபையும், இறந்தோர் நினைவாக எடுக்கப்பட்ட பிற்காலப் பள்ளிப்படைக் கோயில்களையும் கருத்திற்கொண்டு இஃது ஓர் அடிநிலையாகவோ

அல்லது கோயில் வடிவாகவோ இருக்க வேண்டும் எனக்கூறி மேற்கொண்டு ஆயத் தம் கட்டுரையின் நோக்கு இடந்தராமையாலோ விரிவஞ்சியோ மேற்செல்லவில்லை. நடுகற்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதிய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை இயக்குநர் மதுக்குடத்தின் சாயலெனக் கோடிகாட்டிப் பின்னோர் ஆய்வுக்கு வழிவகுத்துச் சென்றுள்ளார். (நாகசாமி, இரா. முனைவர். செங்கம் நடுகற்கள்) எனவே இது பற்றிய ஒரு தெளிந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ளல் இன்றியமையாதது.

பெருங்கற்காலச் சின்னங்கள் தொல் தமிழகத்தின் பண்பாட்டுக் கோலங்களை நாளும் நாளும் விளக்கி வருகின்றன. பெருங்கற் சின்னங்களில் கிடைத்துள்ள வனப்பும் வினைமாவண்பும் உடைய மட்கலங்கள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்திக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் அக்கலங்கள் எவ்வெத் தேவைகளுக்காகப் பயன்பட்டன என்பதும் ஈமக்குழிகளில் (பெருங்கற்சின்னங்கள்) இவ்வளவு மட்கலங்களை ஏன் இட்டு வைத்துள்ளனர் என்பதும் சிந்திக்கத் தக்கன.

நம்முடைய பண்டைய இலக்கியங்களையும் ஈண்டு கணக்கிற் கொண்டு ஆராயின் இதற்கு விடைகாண ஏதுவாகும்.

கழகக் கால மக்கள் வாழ்வில் கள்ளும் (நறவு) ஊனும் பெற்ற பேரிடத்தை வேறெவையும் பெறவில்லை எனும் அளவுக்கு இவை விரித்துப் பேசப்படுகின்றன. புரவலரை நாடி வரும் இரவலர்களுக்கும், புலவர்கட்கும் கள்ளும் ஊனுமே சிறந்த விருந்தாகக் கொடுக்கப்பட்டன. அரசர்கள் கொடுத்த பொன்னையும், பொருளையும் விடக் கள்ளையும், ஊனையும் பெரிதுபடுத்தினர் புலவர் பெருமக்கள். கள்ளும் ஊனும் உண்டு உவந்து - வாழ்வாங்கு வாழ்க என அவர்கள் மன்னனை வாழ்த்தினர்.

'யவனர் நன்கலத் தந்ததண் கமழ்தேறல்

பொன்செய் புனைகலத் தேந்தி நாளும்

ஒண்டொடி மகளிர் மடுப்ப மகிழ்சிறந்

தாங்கினி தொழுகுமதி யோங்குவாள் மாற' (-புறம் 56)

என இளவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய நன்மாறனை நக்கிரரும்

'ஒண்டொடி மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய

தன்கமழ் தேறல் மடுப்ப மகிழ்சிறந்

தாங்கினி தொழுகுமதி பெரும்'

(-புறம் 24)

எனத் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை மாங்குடி மருதனாரும் தேறலுண்டு மன்னன் மகிழ்ந்திருக்க வாழ்த்தினார்.

'சிறியகட் பெற்றே யெமக்கியு மன்னே

பெரியகட் பெற்றே'

யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே - புறம் 135)

என அதியனை ஓளவையாரும் பாடுதல் காணலாம்.

அத்தகைய மன்னர்கள் மாண்டபொழுதும்

'காடு முன்னினனே கட்காழுறுநன்'

என்றும் மாண்ட மன்னன் கள் மீது கொண்ட பெருவிருப்பையும் கூறி அரற்றி நடுகல்லின் முன்னின்று

'சிறுகலத்து உகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ'

எனவும் கையற்று ஏங்கினார். அவ்வேக்கத்திலும் அவர்கள் கண்முன் கள்ளே நின்றதெனின், கள்ளின் மாட்சி அளவிடற்கரியது அன்றோ!

ஒரு நாட்டின் சிறப்பு நெல்லும் நீரும் மட்டுமன்று; கள்ளும் நறவும் ஊனுடே, என்னுமாப்போல நாடு கள் நிறைந்தது, நகரம் கள் நிறைந்தது, தெருக்கள் கள் நிறைந்தன, பாக்கம் கள் நிறைந்தது, குன்றம் கள் நிறைந்தது எனப் பலவாறு புகழப்படுகின்றன. கள் நிறைந்த இவ்விடங்களால் சிறந்தான் என்னும் பொருள்பட அரசனும் புகழப்படுகின்றான்.

'மட்டார் மருகின் முதிரத் தோனே' (புறம் - 114)

'நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி மருங்கு' (அகம் - 126)

'களிறு மென்றீட்ட கவளம் போல

நறவுப்பிழிந் தீட்ட கோதுடைச் சிதறல்

வாரகம் பொழுகு முன்றில்

தேர்வீ சிருக்கை நெடியோன் குன்றே' (புறம் - 114)

'ஆர்கலி நறவின் அதியர் கோமான்' (புறம் - 12)

- 'கொழுவின் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடுகிழ வோனே' (புறம் - 13)
- 'கள்ளரிக்குங் குயஞ் சிறுசின்
யின்சீவும் பாண்சேரி' (புறம் - 348)
- 'கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கம்' (மதுரை - 131)
'நறவுமலிப் பாக்கம்' (குறந் - 394)
- 'நாரரி நறவின் கொங்கர் கோவே' (பதிற் - 88)
- 'பல்குடைக் கள்ளின் வண்மகிழ் பாரி' (நற் - 253)
- 'நாரரி நறவின் எருமை யூரன்' (அகம் - 36)
- 'இன்கனி நறவின் - நன்னன்' (அகம் - 173)
- 'வண்டுபடு நறவின் வண்மகிழ்ப் பேகன்' (அகம் - 262)
- 'நாரரி நறவின் - சேரலாத' (பதிற் - 85)

இவையேயன்றி அரசர்களது நாளோலக்கம் கள் நிரம்பிய தன்மையும் (புறம்; பெரும்பாண்) புகழப்படுகிறது. இவை போன்று வரும் இலக்கிய அடிகள் அக்கால மக்கள் வாழ்வில் கள்ளின் இடத்தைத் தெள்ளிதின் விளக்கும்.

மேலும் தமிழ் மக்களுடைய வீரவாழ்வின் ஒருபகுதி பகைப் புலத்து ஆனிரைகளைக் கவர்தலும் அவற்றை மீட்டலுமாகும். இதுவே போரின் தொடக்க நிகழ்ச்சி. இதனை வெட்சி, கரந்தை எனத் திணை வகுத்துப் போற்றினர். பகைப்புலத்துக் கவர்ந்த ஆனிரைகளை இன்கடுங் கள்ளிற்காக விற்றனர். கட்டுடிப்பதற்காக மேலும் மேலும் ஆனிரைகளைக்

கவர்ந்தனர். (புறம் 258, 261, 269, 290; பெரும்பாண் 140 - 420) அத்தகைய கட்காழுறுநர்கள் காடு முன்னினால் நடுகல் எடுத்து வழிப்பட்டனர். அவ்வழிபாட்டின் சிறப்புக்கூறு வீரன் விரும்பிய கள்ளைப் படைத்து வழிபடுதலாகும். (புறம் 232, அகம் 35) இன்னும் இம்மரபு தொடர்ந்து நடைபெறுகிறது.

இவ்வகை நடுகற்களில் வீரர்களின் காலடியில் அவர்கள் விரும்பும் பொருள்களைப் படைப்புப் பொருள்களாகப் பொறித்து வைத்தல் இயல்பேயாகும். அவர்கள் பொரிதும் வேட்ட பொருள் கள்ளே யாதலின் கட்கலையங்களைப் பொறித்து வைத்துள்ளனர். அதே போலப் பண்டை மக்களைப் புதைத்த இடங்களிலும் அவர்கள் பயன்படுத்திய (கள்ளும் ஊனும் களித்த) பாண்டங்களை இட்டு வைத்தனர் என்பதும் தெளிவு.

கள்ளைப் பற்றி இலக்கியம் கூறும் இடங்கள் பலவற்றில் அதனை வார்க்க உக்கப் பயன்படுத்திய ஏனங்களும் (கலம்) கூறப்பட்டுள்ளன.

“முதுகட் சாடி” (புறம் 258)

‘நாரி நடைமுதிர் சாடி’ (புறம் 297)

‘சாந்து புறத்தெறிந்த தகம்பு’ (பதிற் 42)

நீலப் பைங்குடம் (பெரும்பாண்)

‘நிரம்பகல் பறியா . . . நிரைந்து நெடிதிராத் தகம்பு’ (பதிற் 48)

‘மட்டம் பெய்த மணிக்கலம்’ (குறுந் 198)

கள்ளி நீரும்பைக் கலம் (முது 308)

பேருரட்ட கள்ளிற் கோயிற் கோய் (புறம் 300)

கோய் சொரி நறவம் (மலைபடு - 463)

துளங்கு தகம்பு வாக்கிய பசும்பொதித் தேறல்

எனப் பல வகையாகக் கூறக் காணலாம். இதில் கோய் என்பதனை இலக்கிய ஆசிரியர்களும் உரைகாரர்களும் கள்முகந்து வார்க்கும் ஏனம்

என்றும், அது குங்குமச் சிமிழ் போல இருக்கும் என்றும் கறுகின்றனர். பெருங்கற் சின்னங்களில் கிடைத்துள்ள பல்வகை ஏனங்களும், உடுக்கை போன்ற மண் பிரிமனைகளும் விளிம்புடனும், விளிம்பற்றும் உள்ள மண் மொந்தைகளும் அவற்றின் வாயை மூடுவதற்கேற்றாற் போன்ற கலசம் போற் கூம்பிய மூடிகளும் ஒன்றின்மீது ஒன்றாக வைப்பதற்காகச் செய்யப்பட்டன போலக் காணப்படுகின்றன. அப்படி வைக்கப்படுபவையாகவே அகழ்வாய்வில் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. எனவே இலக்கியக்கோய், பெருங்கற் சின்ன அடுக்கு ஏனங்கள், நடுகல்லில் காணப்படும் சிமிழ் எனப்படும் உருவம் இவை மூன்றும் ஒன்றே என்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலின் நடுகல்லில் குறிக்கப்படும் சிமிழ் கீழே மண் பிரிமனைமீது வைக்கப்பட்டு மூடிகொண்டு மூடப் பட்ட கட்கலயத்தின் உருவே.

இரண்டாவதாக வீரனது காலருகில் முன்புறம் மூக்குடைய ஒரு (அடுக்கு) கலசம் காணப்படுகிறது. இது கல்வெட்டாய்வாளர்களால் கெண்டி என இயம்பப்பட்ட மற்றோர் வகை எனமே. இத்தகைய மூக்குள்ள ஏனம் ஆதிச்சநல்லூர் அகழ்வாய்வில் கிடைத்துள்ளது. இதனைப் பிரிமனைமீது வைத்துக் கூம்பிய மூடியால் மூடினால் இதற்கும் கெண்டி எனப்படும் ஏனத்திற்கும் வேறுபாடில்லை.

மூன்றாவதாக, நடுகல்லில் மேற்கூறிய கலங்களுக்கு அருகில் சிவக்கொழுந்து (சிவலிங்கம்) போன்ற உருவம் ஒன்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் பெருங்கற் சின்னங்களிலோ அல்லது இலக்கியங்களிலோ சிவலிங்க வடிவுகள் பற்றி ஏதும் கூறப்படவில்லை. அதனால் இதனைச் சிவலிங்கத்தோடு தொடர்புபடுத்துவதை விட ஏனங்கள் ஏதேனும் ஒன்றினோடு தொடர்பு படுத்தி ஒப்புமை காணல் சிறப்புடையது. பெருங்கற் சின்னங்கள் பலவற்றில் மட்குப்பிகள் பல கிடைத்துள்ளன. அவை இன்றைய கண்ணாடி மதுக்கிண்ணங்களைப் போலுள்ளன. இம் மதுக்குப்பிகள் போன்ற ஏனங்களும் நடுகல்லில் சிவலிங்கம் எனப்படும் உருவமும் முழுமையும் ஒவ்வா எனினும் பெரும்பாலும் ஒத்துள்ளன. இதனை இலக்கியங்கள் கள்ளிலினிரும்பைக் கலம் என்றும், நீலப் பைங்குடம் என்றும் மட்டம் பெய்த மணிக்கலம் என்றும் குறிக்கின்றன. இவற்றை உரையாசிரியர்கள் பச்சைக் குப்பிகள் என்பர். மட்கலங்கள் கருப்பு சிவப்பு ஓடுகளால் செய்யப்பட்டன ஆதலின் உட்பகுதியாகிய கருப்பு நிறத்தில் கள்ளை அல்லது மதுவை வார்ப்பின் அது நீலமணி நிறம் போலத் தோன்றும் போலும். மேலும் கருப்பையே மணிநிறம் எனலும் இலக்கியமரபு. எனவே கள்ளிலினிரும்பைக் கலமும், பெருங்கற் சின்னக் குப்பிகளும், நடுக்கல்லின் சிவலிங்கமும் ஒன்றெனத் துணிதலில் தவறில்லை.

இவையே யன்றிப் பெருங்கற் சின்னங்களில் காணப்படும் பல கலங்களுக்கு இலக்கியங்கள் மூலம் அடையாளங் காண வாய்ப்புண்டு.

பெருங்கற் சின்னங்களில் காணப்படும் சாடிகளும் இலக்கியங்கள் கூறும் நாரரி நனைமுதிர் சாடியும் (புறம் 297) முதுகட் சாடியும் (புறம் 258) ஒன்றே எனலாம். பெருங்கற் சின்னங்களில் பல ஏனங்கள் (மிடாக்கள் அல்லது மொந்தைகள்) இலக்கியங்கள் கூறும் தசம்புகளாக இருக்கலாம். தசம்புகள் சிலவற்றை ஊமைத் தசம்பு என்பதற்கு உரையாசிரியர்கள் விளிம்பில்லாத கள் மிடாக்கள் என்பர். விளிம்பற்ற பல ஏனங்கள் பெருங்கற் சின்னங்களில் காணப்படுகின்றன. எனவே விளிம்புடனும் விளிம்பில்லாமலும் பெருங்கற் குழிகளில் காணப்படும் பல ஏனங்கள் இத்தசம்புகளே எனலாம்.

எனவே நடுகல்லில் வீரனது காலடியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள உருவங்கள் கள்ளும் ஊனும் படைக்கும் ஏனங்கள் என்பதும் அவற்றை இறந்தார்க்குப் படைக்கும் முகத்தான் பொறித்து வைத்துள்ளனர் என்பதும், பண்டை மக்கள் வாழ்வில் பேரிடம் பெற்ற கள்ளும் ஊனும் உண் கலங்களே பெருங்கற் சின்னங்களில் காணப்படும் மட்கலங்கள் என்பதும் இவற்றைப் பண்டை இலக்கியங்கள் சான்று கூறி மெய்ப்பிக்கின்றன என்பதும் புலனாகின்றன.

5. நாடக மகளிர்

பரத்தை, காமக்கிழத்தி, இற்பரத்தை, சேரிப்பரத்தை, பொது மகள், கடைகழி மகள், கொண்டி மகள், இருமனப்பெண்டு, பொருட்பெண்டு, கணிகை, நாடகக் கணிகை, கூத்தி, பதியிலாள், தேவரடியாள், தளிச்சேரிப் பெண்டு, தாசி, வேசி போன்ற இன்னோரன்ன பெயர்களால் காலந் தோறும் வேறு வேறாக வழங்கப் பட்டு ஒருவரையே குறித்த, குமுகாயத்தால் ஏற்கப் பெற்றும் விலக்கப் பெற்றும் வாழ்ந்த ஒரு குலத்தைப் பற்றிய வரலாறு விரித்து ஆராயப்பட வேண்டிய ஒன்று.

இக் குலம் ஏன் தோன்றியது, எப்படித் தோன்றியது என்ற வினாவுக்கு முழுதும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விடையளிப்பது எளிதன்று.

பண்டைத் தமிழ்க் குமுகாயம் போரிலே மகிழ்ந்தது. போரில் மடிவதை வீரச் சாவாக, குறிக்கோளாகக் கொண்டிருந்தது. போர்வீரர்கள் சான்றோர்களாகக் கருதப்பட்டனர். போர் செய்து விழுப்புண் படாத நாளெல்லாம் வீணாளாகக் கருதினர். உயிர்க்கஞ்சும் ஆண்மகனை மறுமையில் கூட நினையாதார் தமிழ்க் குமரிகள். பெற்ற தாய், தன் பிள்ளையை ஈன்ற வயிற்றை வெறும் வயிறாக மட்டும் கருதாது, புலிகிடந்து போகிய முழைஞ்சு (குகை) எனப் பெருமைப்பட்ட வீர ஊழிக்காலம் அது. போர் போர் எனப் போரில் பல ஆண்மைகள் அழிந்தன. உலக வரலாற்றிலும் இந்த வீர மரணங்களை, போர் அழிவுகளைப் பல்லாயிரக்கணக்கில் காணலாம். ஆண்பாலர் ஆயிரக்கணக்கில் அழிந்த அளவுக்குப் பெண்பாலர் இறந்த வரலாறு இல்லை. இதனால் மகளிர் தொகை மிக்கு ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழும் ஒருமை இல்லற வாழ்வு எல்லா மகளிர்க்கும் கிடைத்தல் அரிதானமையால் ஒரு சார் மகளிர் பொது மகளிராகத் தம் வாழ்வை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அடக்கமில்லா ஆடவர் தம் காமப்பசியும் இதற்குப் பெரும் தூண்டுகோலாக அமைந்தது. பரத்தையர் குலம் கழுகப் பாடல்கள் எழுந்த காலத்திலும் அதற்கு முன்னரும் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

‘குமுகாயத் தேவையே பண்டைப் பரத்தமைக்குக் காரணம். அடக்கமில்லா ஆடவர்தம் காமப்பசிக்குப் பரத்தையர் இரையாவர். ஆணின் பொருளும், பெண்ணின் மெய்யும் பண்டமாற்றுதலைப் பண்டைக் குமுகாயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. நாற்றுக்கு இடையே வளரும் பூச்செடி போலப் பரத்தையரைக் கருதிற்று (தமிழ்க் காடல், பக்: 384). எனப் பேராசிரியர் வ.சுப. மாணிக்கம் கூறும் கருத்துக்கள் ஈண்டு எண்ணத் தக்கன.

அக்கால குமுகாயம் பெண்ணுக்குக் கற்பெனும் அணிகலனைப் பூட்டிப் போற்றியதைப் போல ஆணுக்கு ஒன்றையும் வகுக்கவில்லை. வகுத்திருப்பினும் கடைப்பிடிக்கக் குமுகாயத்தில் வழி இல்லை. ஆடவர்தம் காமப்பசிக்கு இது போன்ற வடிகால்களை அமைக்காதிருப்பின், இல்லற வாழ்வு குலையும் என்று கருதியதால் இப்பரத்தைமையை வெறுத்தொதுக்காது குமுகாயத்தின் ஓர் உறுப்பாக ஏற்றுக் காத்தனர் என்பதில் தவறில்லை.

பண்டைத் தமிழ்க் குமுகாயத்தின் அகவாழ்வில் ஒரு பேரிடத்தைப் பரத்தையர் பெற்றிருந்தனர் என்பது மறுக்கவியலா உண்மை. பல நூற்றுக்கணக்கான அகப் பாக்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றன. தலைவன் தலைவி கூற்றுகளோடு பரத்தையர் கூற்றுக்கும் ஒரு தனி இடத்தைக் கொடுத்துப் போற்றுகின்றது தொல்காப்பியம். அகவாழ்வோடு ஒரு பகுதியாக வெறுப்பின்றி இதனையும் குமுகாயம் ஏற்றுக் கொண்டது. 'பண்டைய தமிழ்க் குமுகாயத்தில் பரத்தை ஒழுக்கம் ஒரு வகைக் குடும்ப ஒழுக்கம் போலப் பரவிக் கிடந்தது. வரைவின் மகளிர் தம் வாழ்வுக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உகந்த சூழ்நிலை குமுகாயத்தில் நிலவி இருந்தது. இடையறா இன்பப் புணர்வுக்கென்று கணவன்மார்கள் வைப்பு எடுத்துக்கொள்ளும் பழக்கம் குமுகாய மரபு போல் உஹி நின்றது என்ற வாழ்வியல்களை நாம் தயக்கமின்றி ஒத்துக் கொள்வோமா.' (தமிழக்காதல்; பக். 280.) எனமுனைவர் வ.சுப. மாணிக்கம் கூறியிருப்பது மேற்காணும் கருத்துக்களை அரண் செய்கின்றன. இதனை ஏற்றுக் கொள்வதால் நாம் மதித்துப் போற்றும் அகத்திணை உயர் வாழ்விற்குக் களங்கம் கற்பிப்பதாக எண்ணுவது நாம் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளும் நெஞ்சு கொண்டோராவதற்கு அஞ்சுகின்றோம் எனப் பொருள்படும்.

பரத்தையர் என்றவுடன் கண்டாரையெல்லாம் காமுறச் செய்து அட்டை போல் ஒட்டிப் பொருளை உறிஞ்சி ஆளை என்பு தோலாகக் கைவிடும் பொய்மைக் கயத்திகளும் பொருட் பேய்களும், நெஞ்சு நடுக்குறும் கொண்டி மகளிரும் நம் கண்முன் தோன்றுவது இயல்பு. அந்த அளவுக்கு அஞ்சி வெறுக்கத்தக்க ஒரு படத்தைக் கழுக இலக்கியங்களுக்குப் பின் வந்த அறநூல்களும், பிறவும் வரைந்துள்ளன.

'பட்டவர் தப்பவிற் பரவை யேந்தல்குல்

அட்டொளி அரத்தவாய்க் கணிகை' (சீவக சிந்தாமணி, பாடல் 98)

'ஆடவர் காண நல்லரங் கேறி

யாடலும் பாடலும் அழகுங் காட்டி

பண்டேர் மொழியில் பயன்பல வாங்கி

வண்டிற் றுறக்கும் கொண்டி மகளிர்' (மணிமேகலை, 18)

‘வண்டே யனையர்’ (பெருங்கதை, இலாவண காண்டம், 36)

“ஆமாபோல் நக்கி அவர்கைப் பொருள்கொண்டு

சேமாபோல் குப்புறாஉம் சில்லைக்கண்.” (நூலடியார். 397)

தவந்தீர் மருங்கில் திருமகள் போலப்

பயந்தீர் மருங்கில் பற்றுவிட் டொறீஇச்”. (அகம் - 16)

செல்லும் மகளிரையும், இதனிலும் கொடியாரையும் நூல்கள் சுட்டிச் செல்கின்றன. இது போன்ற அஞ்சத்தக்க பெண்டிர் கழகக் காலம் முதல் இக்காலம் வரை இருந்து வருகின்றனர் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும், அவர்கள்பால் நன்னெஞ்சுடன் ஒருமை மகளிராய் வாழ்ந்தோர், வாழ்விரும்பினோர் பலர் இருந்துள்ளனர். இக்குலத்தவர் அனைவரையும் முற்றிலும் உடல் வேட்கையும் பொருள் வேட்கையும் உயிராகக் கொண்டு திரிந்தவர்களெனக் கூறமுடியாது.

கழகக்காலப் பரத்தையரில் பலர் பொருள் பெறும் நோக்குடையராயினும் தாய்மை உணர்விற்கும், இல்லற நெறி அழியாது நிலைக்கச் செய்வதற்கும், நன்னெஞ்சோடு அலைந்துள்ளனர்.

தெருவிலே விளையாடும் தலைவனின் மகனைக் கண்டு தாய்போல் தழீஇக் கொண்டு மெய்தீண்டி மகிழ்ந்த ஒருத்தியை அகநானூறு (18) கூறுகின்றது. தலைவன் குதிரைத் தேர்மீதேறி எம்சேரிக்கு வந்தான். அவனைக் கண்ட உள்ளம் பலர்பால் செல்லாது அவன் ஒருவனையே நாடும் ஒருமை நெஞ்சமாயிற்று எனக்கூறும் ஒருமை வாழ்வு விரும்பினாள் ஒருத்தியின் நெஞ்சைப் படம் பிடிக்கின்றது நற்றிணை (150). அதனிலும் சிறப்பாகப் பரத்தை இல்லத்தையே இடமாகக் கொண்டு தன்மனை நினையாத் தலைவன் ஒருவனை இடித்துக் கூறும் ஒரு நல்லாளையும் நற்றிணை காட்டுகின்றது. (315). கணவரோடு நற்றலைவிமாடும் ஓரோவொருகால் இவர்களைத் “தொடக்கத்துத் தாய்”. (கலித்தொகை 82) எனவும் ‘வழிமுறைத்தாய்’ எனவும் தம் புதல்வர்க்குத் தாயாகவும், ‘எங்கையர்’ ‘காதல் எங்கையர்’ (தொல்காப்பியம்; கற்பியல் 6) எனத் தமக்குத் தங்கையாகவும் உரிமையோடு கூறுவதைக் காணின் அவர்தம் நல்வாழ்வும் நல்லியல்பும் புலப்படா நிற்கும். அதனால், இவர்களை ‘மனையோள் ஒத்தலின்’ (கற்பியல் 10) எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

அல்லியல்புகளிடையே நல்லியல்புகள் பலவற்றைக் கொண்ட இவர்கள் உப்பிற்கும் காடிக்கும் கூற்றாய்ப் பறக்கும் அவல வாழ்வு வாழ்ந்திலர். கழகக் காலம் முதல் இற்றைக் காலம் வரை அவர்களுக்கெனப் பெரு நகரங்களிலும், பிற இடங்களிலும் தனி உளர்ப்புறங்களும் தனித் தெருக்களும் இருந்தன. அவர்கள் உயர்ந்த

மாடங்களில் செல்வம் மிக்கவர்களாய் வாழ்ந்துள்ளனர்.

“எம் சேரி” - (நற்றிணை 150)

“செல்வமகளிர் சேரி” - (பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம், 92)

“நாடகக் கணிகை மாடம்” - (பெருங்கதை, உஞ்சைக் காண்டம், 95)

“எண்ணெண் கலையோர் இருபெரும் வீதி” - (சிலப்பதிகாரம் 14: 167)

“எண்ணான் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற

பண்ணின் மடந்தையர்” - (சிலப்பதிகாரம் 22 : 138 - 9)

“காழார் வனமுலை கணிகையர் சேரி” - (பெருங்கதை, நரவாண காண்டம் 118)

“நாடக மடந்தையர் நலங்கெழு வீதி” - மணிமேகலை 4 : 51

என்பதால் அவர்களது வள வாழ்வு தெளிவாகப் படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவர்களது வீடுகளில் அரசர்களை ஒப்ப விலையுயர்ந்த வேலைப்பாடமைந்த இருக்கைகள் இருந்தன.

“செந்நூ லினந்த சித்திரக் கம்மத்து

வேண்கா லமளி” எனப் (பெருங்கதை - உஞ்சைக் காண்டம், 96-99)

பெருங்கதை, ஒரு கணிகை வீட்டின் உட்புறச் சிறப்பைக் காட்டுகின்றது.

செல்வத்திற் சிறந்து வாழ்ந்த இவர்கள் ஆடல் பாடல் அழகிற் சிறந்தவராய் இருந்தனர் என்பது தமிழக வரலாற்றின் நெடுகிலும் காணலாம்.

“ஆடலும் பாடலும் அழகு மென்றிக்

கூறிய முன்றில் ஒன்றுகுறை படாமல்” (சிலப்பதிகாரம் 3:8-9) விளங்கினர்.

நாடக மகளிர்க்கு நன்கணம் வகுத்த

ஒவியச் செந்நூற் உரைநூற் கிடக்கையும்

கற்றுத்துறை போகிய பொற்றொடி நங்கை (மணிமேகலை 2 : 30-32)

இவர்கள் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் குறைவறக் கற்றவர்கள்.

“எண்ணான் கிரட்டி யிருங்கலை பயின்ற

பண்ணின் மடந்தையர்” (சிலப்பதிகாரம் 22 : 138 - 9)

“ஆடல் புணர்க்கும் அரங்கியன் மகளிர்” (மணிமேகலை 7: 14)

என அவர்தம் கலைவாழ்வு ஏத்தப்படுகின்றது. கழகக் காலத்திற்குப் பின்னர் ஆடலிற் சிறந்த இம்மகளிர்க்கு அரசர்கள் தலைசிறந்த “தலைக்கோலி” என்னும் பட்டத்தைக் கொடுத்துப் போற்றியுள்ளனர். முடியுடைவேந்தர் ஆட்சி முடியும் வரை இப்பழக்கம் சிறப்புற்றிருந்தது.

சிலப்பதிகாரத்தின் மாதவி தலைக்கோலிபட்டம் பெற்றவள். பெருங்கதையில் வரும் நருமதை தலைக்கோலிபட்டம் பெற்றவள் என்பதை

“இரங்குபொற் கிண்கிணி இளையோர் நடுவண்

அரங்கியன் மகளிர்க் காடல் வகுக்கும்

தலைக்கோற் பெண்டிருள் தவ்வை யொருமகள்

நாடகக் கணிகை நருமதை” (பெருங்கதை 1:35 : 70 -73)

எனக் கூறுகிறது. அதோடு இவளையன்றியும் தலைக்கோலி பட்டம் பெற்றோர் பலர் இருந்தனர் என்பதை “மகளிருள்” என்பதால் உணர முடிகிறது.

பராந்தக சோழனுடைய 11-ஆம் ஆட்சி ஆண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஆரூர்த் தேவனார் மகள் பிரமதேவியாகிய மும்முடிச் சோழத் தலைக்கோலி என்பாளைக் குறிக்கிறது. (தெஇக : 19 :283)

திருவொற்றியூரில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டு உறவாக்கின தலைக்கோலி என்பாளொருத்தியைக் குறிக்கிறது. மேலும் “சயங்கொண்ட சோழத் தலைக்கோலி”, மதுராந்தகத் தலைக்கோலி” (தெஇக : 19 :283)போன்று பலர் பிற்காலக் கல்வெட்டுகளில் சுட்டப் படுகின்றனர்.

இவர்கள் வாழ்விற்குக் கலையே முதலாக, உயிராக, உடலாக அமைந்தது. கலையால் இவர்களும், இவர்களால் கலையும் வளரும் நிலை அமைந்தது. இயல், இசை, நாடகம் போன்ற கலைகள் மெல்லிய உணர்வுடைய நெஞ்சிலேதான் மணற்கேணியில் நீர் போலச் சுரந்து வளரும். அவர்கள், இழுத்துக் கட்டிய நரம்பைத் தொட்ட அளவில் இசையெழுதல் போல விரைவில் உணர்வுகளுக்கு ஆட்படும் தன்மையினர். இவ்வாட்டாடு எளிதில் தம்மையும் ஈந்து பிறரையும் ஈர்க்கும் தன்மையது.

கூத்தும், இசையும் காம உணர்வுகளை எளிதில் தூண்டும் தன்மையன. இதனை,

“கலைவலார் நெஞ்சிற் காமமே போன்றும்” (சீவக சிந்தாமணி - 2107)

“பாட்டுக் காமத்தை விளைத்தலின்” (மதுரைக்காஞ்சி - 558 நச்சினார் கினியர் உரை)

“கிளை நரம் பிசையுங் கூத்துங்

கேழ்த்தெழுந் தீன்ற காமம்” (சீவக சிந்தாமணி - 2598)

“இசையுங் கூத்துங் காமத்திற்கே உத்தீபனம்” (சீவக சிந்தாமணி 2598 நச்சினார்க்கினியர் உரை)

“அவ்விய மாதர்வேற் கண்ணா

தில்விய நரம்புஞ் செவ்வாய் தித்திக்கு மெழுவூந் தம்மிற்

கவ்விய நீரவாகிக் காளையர் செவிக்கா லோடி

வெவ்விய காமப் பைங்கூழ் விளைதர வளர்க்கும் மன்றோ”

(திருவிளையாடற் புராணம், திருநகர்ப்படலம் - 52)

என வருவனவற்றால் இதனை உணரலாம். இவ்விசையும், கூத்தும் இல்லற மகளிரிடையே சிறந்து நின்றதாக யாண்டும் காட்டப்பட வில்லை. உள்ளத்தைத் தன்பால் ஈர்க்கும் மெல்லுணர்வு வேண்டிய ஆடவர் கலையுணர் நெஞ்சத் தழுகில் மயங்கிச் “சீறியாழ், தாழ்பயிற் கனைகுரல் கடுப்பப் பண்ணுப் பெயர்த்து வீழ்துணை தழீஇக் கொள்ளும் மடந்தையரை” நாடினர். (மதுரைக் காஞ்சி 556-58) சிலப்பதிகாரக் கோவலன் இதற்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

இவ்வாறு குமுகாயத்தில் கலையாலும், செல்வத்தாலும், குமுசாயத்திற்கு (பெருத்த) ஊறு விளைவியாமல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுச் சிறந்து விளங்கிய இக்குலமும் அதன் செயற்பாடும் கிறித்தவ ஊழியின் தொடக்கக் காலத்தில் தமிழகத்தில் காலூன்றிப் பரவியிருந்த சமண புத்த சமயங்களால் ஆகா அறங்களாகக் கருதப்பட்டன. கள்ளும், கவறும் வரையிறந்த புணர்வும் வெறுக்கப்பட்டன. அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் இழையோடியிருந்த அறக்கருத்துகள் புதிய கோட்பாடுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு திருக்குறள் போலும் அறநூல்களாகத் தோன்றி இவற்றைக் கடியத் தலைப்பட்டன. இலக்கியங்கள் தலைமக்கள் வாயிலாகச் சாடத் தலைப்பட்டன. அக்குல மகளிர் வாயாலேயே

“பிணியெனக் கொண்டு பிறக்கிட டொழியும்

கணிகையர் வாழ்க்கை கடையே போனம்”

(சிலப்பதிகாரம், காடுகாண்காதை 183 - 4)

எனத் தூற்றத் தலைப்பட்டன.

இந்நிலையில் கி. பி. 6, 7 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பண்டைத் தமிழ் வழிபாட்டு முறைகளுடன் பிற வழிபாடுகள் கலப்புற்றுச் சிவனிய (சைவ) மாலிய (வைணவ)ச் சமயங்களாக வீறுபெற்று எழுந்து மக்களிடையே பாடல்களாலும், இசையாலும் பத்திமை உணர்வுகளை ஊட்டின. பத்தி ஊற்று இசை மழையோடு கலந்து ஆறாகப் பெருகிற்று. இந்நேரத்தில் அறநூல்களாலும் இலக்கியங்களாலும் ஒருமுகமாகத் தாக்கப்பட்டும், நற்றிணை மகள், மாதவி, நருமதைப் போன்ற இளைய தலைமுறையினர் அதனை விட்டுத் திரும்பத் தலைப்பட்டனர்; தம் தாய்மார்களால் பின் தள்ளப்பட்டு போராடித் துன்புற்ற இளந்தலைமுறையை இப்புதிய எழுச்சி கண்டி இழுத்தது. கிறித்துவ சமயத்தில் பத்திமை பூண்டு ஆவரும் மகளிரும் தம்மை ஈந்து தொண்டீழியம் புரிந்தது போல, இவர்கள் தம்மையும் தம் இயல், இசை, நாடகக் கலைகளையும் பரம்பொருளுக்கே படைத்தனர். தமக்குப் பரம்பொருளன்றி வேறு பதியிலையெனப் பதியிலாக் கோலங்கொண்டனர். அவனுக்கே ஆட்பட்டனர். இந்நிலை அடியவர் மனங்களையும் ஈர்த்தது.

பத்திமைப் பெருக்கினால், இதுவரை அறைக்குள் அடங்கிக் கிடந்து, ஆசைகளை வளர்த்த அக்கலைகள் அம்பலத்தில் தோன்றிப் பரமனது பாதம் பணியப் பயன்பட்டது. அப்பரும், சம்பந்தரும் பண்ணோடு பாடிய திருப் பாடல்களுக்கு இவர்கள் மெய்ப்பாடு காட்டி உருக்கொடுத்தனர். கோயில் தோறும் நாட்டிய மகளிர் நடம் பயிலத் தொடங்கினர். இதனைச் சம்பந்தர்

..... கோயில்

வலம் வந்த மடவர்கள் நடமாட

முழுவதிர மழையென் றஞ்சிச்

சீலமந்தி அலமந்து மரமேறி

முகில்பார்க்கும் திருவையாறே”

காரோடி விசும்பளந்து கடிநாறும்

பொழிலணைந்த கமழ்தார் விதித்

தேரொடு மரங்கேறிச் சேயிழையார்

நடம் பயிலுந்திருவையாறே”

“புண்ணியனார் நண்ணுங் கோயில் ”

காந்தார மிசையமைத்துக் காரிகையார்

பண்பாடக் கவினார் வீதித் தேந்தாமென் றரங்கேறிச் சேயிழையார்
நடமாடுந் திருவையாறே” (திருஞான. பதிகம் 130)

எனவும் ஆங்காங்கே கூட்டிச் செல்கின்றார்.

இச்சமய எழுச்சிக் காலத்தில் பல்லவ, பாண்டிய, சோழ அரசுகள் மேநிலை பெற்று அழியாக் கற்கோயில்களைக் கட்டத் தொடங்கினர். தம் கோயில்களில் இக்கலைச் செல்வியர்க்கு ஒரு தனியிடத்தைக் கொடுத்தனர். அக் கற்கோயில்களில் இந்நாட்டியச் செல்வியரின் நாட்டியக் கோலங்களுக்குச் சாவா உருக்கொடுத்துக் கல்லில் வடித்தனர். சிதம்பரம் சிவகாமியம்மன் கோயில் திருச்சுற்றில் உள்ள நாட்டியச் சிற்பங்களும் கோபுர வாயிற் சிற்பங்களும் குடந்தைச் சாரங்கபாணிக் கோயில், தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் நாட்டியச் சிற்பங்களும் இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாக உள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழகத்தின் எல்லாக் கற்கோயில்களிலும் ஒரு நாட்டிய மகளின் உருவமேனும் இடம் பெறாமல் இராது எனல் மிகையன்று.

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் நந்திவர்மப் பல்லவ மல்லன் காலத்தில் காஞ்சிபுரம் கோயிலில் பல நாட்டிய மகளிர் பணிபுரிந்ததாகக் கல்வெட்டுக் குறிக்கின்றது. (தெ.இ.க. : 7: 16) இக்காலம் முதல் மன்னர்கள் தாங்கள் கட்டிய கோயில்களிலும் தன்னாட்டுப் பழங்கோயில்களிலும் நாட்டிய மகளிரை அமர்த்தியதையும், அவர்களுக்குத் தானங்கள் வழங்கியதையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. கோயிற் பூசைக்கும், மறையோருக்கும், வாரிக் கொடுத்த மக்களும் மாசவைகளும் இவர்களுக்கும் நிலமும் பொன்னும் கொடுத்துள்ளனர்.

கழகக் கால முதலே செல்வ மகளிராய் வாழ்ந்த இவர்கள் இப் புதிய கொடைகளையும் பெற்றனர். பெற்ற பொருள்களைக் கோயில்களுக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் வழங்கி மகிழ்ந்தனர். மற்றைய பொதுமக்களைப் போலவே இவர்களும் கோயில் திருப்பணிகள் செய்துள்ளனர்; கொடைகளும் வரம்பின்றி அளித்துள்ளனர்.

திருநெல்வேலியிலுள்ள வீரபாண்டியன் கல்வெட்டொன்றில் அவ்வுரைச் சேர்ந்த பதியிலாள் கூத்தன் நம்பிராட்டியான செய்ய பெருமாள் சிறுகாலைச் சந்திக்கு அறுகும் தாளிப்பூவும் சாத்தப் பறிக்கும் திருத்தொண்டர்களின் பிழைப்பிற்காக நிலம் வாங்கியளித்ததைக் குறிக்கிறது. பராந்தக சோழனுடைய தஞ்சை மாவட்டம் திருவிராமேச்சுரம் கல்வெட்டொன்று அக்கோயில் சந்தி விளக்குக்குத் தேவரடியாள் உழுதன்தேவி என்பவர் இரண்டு காசுகொடுத்ததைக் குறிக்கிறது.

பாண்டிய மன்னன் சுந்தரபாண்டியன் காலத்தில் அழிந்து பாழ்பட்ட உளர்க்குளத்தை வெட்டித் திருத்திக்கொள்ளத் தளியிலாள் நக்கன் நாச்சியாரான தனியாணை விட்ட பெருமாள் தலைக்கோலி என்பவள் நிலம் வாங்கிவைத்ததைக் குறிக்கிறது.' (தெ.இ.க. : 19: 228) இது போன்ற எண்ணற்ற கொடைகளைக் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

இவ்வாறு பலவகைகளிலும் ஏற்றம் பெற்ற இந்நிலை எல்லோர் மனத்தையும் ஈர்த்தது. இவ் ஏற்றத்தைக் கண்ட குடும்பப் பெண்டிர் பலர் தேவரடியார்களாகத் தங்கள் வாழ்வை ஒப்படைத்தனர் என்பதை முதலாம் குலோத்துங்க சோழனின் திருவல்லம் கல்வெட்டு குறிக்கின்றது. இவ்வாறு கோயில்களுக்குத் தம்மை ஆட்படுத்தியவர்களுக்குச் சூலக்குறி இடும் பழக்கமும் பின்னர் ஏற்பட்டது. (தெ.இ.க. : 85 : 169)

இக் காலக்கட்டத்திலும் பரத்தமை இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதையும் மறுக்க இயலாது. களைகளைக் குறைக்கலாமே யன்றி வேறுபக்க எக்காலும் இயலாது. சூழகாயத்தின் எழுச்சி தாழ்ச்சிக் கேற்பக் களைகள் பெருகியும் குறைந்தும் காணப்படுதல் இயற்கையே.

நாடகமகளிர், தளிச்சேரிப் பெண்டுகள், பதியிலார், தளியிலார் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டதைக் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். பதியிலாளும் தளிச்சேரிப் பெண்டுகளும் வேறுபட்டவர்களாகத் தோன்றுகின்றனர். இருவரது தொழிலும் இறைவன் தொண்டே எனினும் தளிச்சேரிப் பெண்டுகள் இல்லற மகளிராக வாழ்ந்தனர் என்பதற்குரிய சான்றுகள் மிகுதியாக உள்ளன. தளிச்சேரிப் பெண்டுகளது ஆடற்காணி உரிமை வழிமுறைக் குரியதாகக் குறிப்பிடப் படுவதாலும் அவர்களுக்குப் பணிநெறி வகுக்கப் பட்டுள்ளமையாலும், தளிச்சேரிப் பெண்டுகளின் மக்கள் பலர் கொடையளித்த செய்திகள் காணப்படுவதாலும் இவர்கள் இல்லறத்தில் நின்றவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. பதியிலாரைப் பற்றிக் குறைவான செய்திகளே கிடைக்கின்றன. பதியிலார் என்பது இருபொருள் கொள்ள இடந்தருகிறது. (1) தனக்கென ஒரு பதி (தலைவன் - கணவன்) இன்றி இறைவனையே பதியாகக் கொண்டவர்கள். அஃதாவது

ஆண்டாள் திருமாலைக் கணவனாகக் கொண்டது போலக் - கடவுளைப் பதியாகக் கொண்டவர்கள் ஆதலால் மக்கட் பதி - (கணவர்) எவரும் இலாதவர் எனப் பொருள் கொள்ளலாம். தளிச்சேரிப் பெண்டுகளைப் போலக் குறிப்பிட்டு ஒரு கோயில் காணியுரிமை பெற்றவரல்லவர் - பதி (இடம்) ஒன்றிற்கு உரிமை இல்லாத எல்லாப் பதிக்கும் ஆடல் தொண்டும் அடித்தொண்டும் புரிபவர் எனக் கொள்ளலாம். தளி இலார் என்ற மற்றொரு வகையினரும் இத்தகையரே. தமக்கெனக் காணி உரிமை பெற்ற தளி(கோயில்) இல்லாதவராவர். தமக்கெனக் காணி உரிமை இல்லாதவர் என்ற பொருளில் பதியிலாரும், தளி இலாரும் அடக்கப் பெறுவார்களாயின் தனித்தனிப் பெயர் கூறத் தேவை இல்லை.

ஆதலால் இவர்களுள்ளும் ஏதோ ஒரு வகையில் வேறு பாடு இருக்க வேண்டும். அதனாற்றான் பதி இலாரைத் தமக்கென ஒரு கணவரின்றி இறைவனைப் பதியாகக் கொண்டவர் எனக் கூற வாய்ப்பு அமைகிறது.

இறைவனைத் தேவன் என்ற சொல்லால் கூறுவர்.

தே-தேவு, - தேவு - தெய்வம்

“நரகரைத் தேவு செய்வானும்” (தேவாரம்)

தேவு -- தேவன் - இறைவன்.

இது, கடவுளாகக் கருதப்பட்ட அருகன், புத்தன், அரசன் அனைவரையும் குறிக்கும்.

கல்வெட்டுகளில் அரசனும் இறைவனும் தேவர், தேவன், எனப் பரவலாகக் குறிப்பிடப் படுகின்றனர். இறைவனாகிய தேவனுக்குத் தொண்டுசெய்யும் அடியார் தேவர். #அடியார் - தேவரடியார் எனச் சிறப்பாக அழைக்கப்பட்டனர்.

பல்லவர் காலமுதல் விசயநகரக் காலம் வரை தேவரடியாரைப் பற்றிய சிறப்பான செய்திகளைக் கல்வெட்டுகளில் மிகுதியாகக் காணலாம். அடியான் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு வடமொழியில் தாசி (தாசன், தாசி - அடியான், அடியான்) எனப் பெயர். தேவதாசி என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கும் இறையடியான் என்பதே பொருள்.

சோழ பேரரசர்தம் ஆட்சியில் இவர்கள் தனிச்சேரிப் பெண்டுகள் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். பழைய, பரத்தையர் சேரி, கணிகையர் சேரி என்ற பெயர் மங்கித் தனிச்சேரி என்ற புது உறைவிடங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அவர்களின் தகுதிகளும் ஊதியங்களும் புதியவாக வகுக்கப்பட்டு நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டன. இவற்றையெல்லாம் தஞ்சை மாநகரில் ஈடுமெடுப்பு மில்லாப் பெருங்கோயிலைக் கட்டிய இராசராசப் பெருமன்னனது கல்வெட்டுத் தெளிவாக்குகின்றது. (க.ஆ.அ. எண். 230) அவர்களுடைய குடியிருப்பின் அமைப்பும், அவர்கள் இங்குக் குடியமர்த்தப்படுமுன் எங்கெங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டன ரென்பதும், அவர்களுடைய தகுதி என்ன என்பதும் இன்னோரன்ன பிறவும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன அவற்றை ஆராய்ந்து பார்த்தல் சிறப்புடையது.

தனிச்சேரிப் பெண்டுகளின் குடியிருப்பு அமைக்கப்பட்டிருந்த நிலைமை தஞ்சை நகர அமைப்பை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய பெயரையும் வீட்டு எண்ணையும் கல்வெட்டுத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இதனை நோக்கும் பொழுது தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் அமைப்பில் ஓர் ஒழுங்கமைவைக்

காணலாம்.

இத் தனிச்சேரியில் உள்ள நானூறு வீடுகளிலும், சோணாட்டின் பலபாகங்களில் இருந்து தஞ்சைப் பெருவுடையார் (இராசராசேச்சரம்) பெருங்கோயிலில் பணி செய்வதற்காக இராசராசப் பெருமன்னனால் தெரிவு செய்யப்பட்ட நானூறு தனிச்சேரிப் பெண்கள் குடியமர்த்தப் பெற்றனர். இவர்கள் “உடையார் ஸ்ரீ” இராசராசேச்சரம் உடையார் தனிச்சேரிப் பெண்களாகச் சோழமண்டலத்துத் தனிச்சேரிகளில் நின்றுங் கொண்டு வந்து ஏற்றின தனிச்சேரிப் பெண்கள்” எனக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகிறது. அவர்கள் எங்கிருந்து கொண்டு வரப்பட்டனர் என்பதையும் குறிக்கின்றது. இதனால் இராசராசன் காலத்திற்கு முன்பே பல தனிச்சேரிகள் இருந்தமையை அறிய முடிவதோடு, ஒரு கோயிலில் உள்ள தனிச்சேரிப் பெண்டு மற்றொரு கோயிலுக்கு அழைத்துச்சென்று பணியமர்த்தப்படுதலும் உண்டு என்பதும், இத்தனிச்சேரி நசரின் நடுநாயகமாகத் திகழ்ந்திருக்கிறது என்பதும் அறியலாம். கோயிலின் வடக்கிலும், தெற்கிலும் கிழக்கு மேற்காக இருபுறமும் வீடுகள் அமைந்த தனிச்சேரிகள் இருந்தன என்பது “வடக்கில் தனிச்சேரித் தென்சிறகு”, “வடக்கில் தனிச்சேரி வடசிறகு”, “தெற்கில் தனிச்சேரித் தென்சிறகு”, “தெற்கில் தனிச்சேரி வடசிறகு”, என வகுக்கப்பட்ட வகுப்பால் தெரிகின்றது. வடக்கில் என்பது வடக்குப்புறம் எனவும், தெற்கில் என்பது தெற்குப்புறம் என்றும் பொருள்படும். இவையெயன்றி இருபத்தைந்து தனிச்சேரி வீடுகள் குறிக்கப்படுகின்றன. அஃது எச்சேரி எனக் குறிக்கப் பெறவில்லை. அதில் மேற்கூறிய சேரிகள் போலச் சிறகுகள் இல்லை. கோயிலின் கிழக்கே வாயில் உள்ளதால் மேற்கில் அமைந்திருக்கலாம்.

இத்தனிச்சேரிகளில் அமைந்த மொத்த வீடுகள் நானூறு.

தெற்கில் தனிச்சேரித் தென்சிறகு	- 92 வீடுகள்
தெற்கில் தனிச்சேரி வடசிறகு	- 92 வீடுகள்
வடக்கில் தனிச்சேரி / வடசிறகு	- 95 வீடுகள்
வடக்கில் தனிச்சேரித் தென்சிறகு	- 96 வீடுகள்
பெயரில்லாத தனிச்சேரி (மேற்குத் தனிச்சேரி)	- 25 வீடுகள்
மொத்தம்	- 400 வீடுகள்

இக்கல்வெட்டின் மூலம் அக்காலத்திற்கு முன்புள்ள கோயில்கள், ஊர்கள் ஆகியனவும் அறிய முடிகின்றன.

சோழர் காலத்திற்கு முன்பு நாட்டிய மகளிர்க்கு என்னென்ன தகுதிகள் வேண்டும் என்பது இலக்கியங்கள் ஆங்காங்கே பரவலாகச் சுட்டுவனவற்றைத் தவிர ஒட்டு மொத்தமாக எங்கும் கூறப்பெறவில்லை. சோழர் காலத்திலும் அவையே தகுதியாகப் போற்றப்பட்டன போலும்.

என்ன தகுதி எனக் கூறாது அதனை “யோக்கியதை” என்று சுட்டிச் சொல்கிறது. இதனை,

“அடுத்த முறை கடவார் தாம் தாம் யோக்கியர் அல்லாது விடில் யோக்கியராய் இருப்பாரை ஆளிட்டுப் பணி செய்து கொள்ளப் பெறவும்” என்றும் கல்வெட்டடிகள் காட்டுகின்றன.

இவர்களுக்குக் கோயில்களில் பணி செய்யும் உரிமை குடியரிமையாக வழங்கப் பட்டிருத்தல் வேண்டும். அதனாற்றான் பணி செய்த ஒருத்தி இறந்து பட்டாலோ அல்லது வேற்றுநாடு சென்றுவிட்டாலோ அவர் குடியினருக்கே முன்னிடம் கொடுக்கப்பட்டதென்பதை, “செத்தார்க்கும் அனாதேசம் போனார்க்கும் தலைமாறு இவ்விவர்க்கு அடுத்தமுறை கடவார் இக்காணி பெறவும்” எனச் சுட்டுகிறது. அதிலும் தகுதிக்கு ஊறு நேரா வண்ணம் இக்குடியரிமை வழங்கப் பட்டமையும் முன் கண்ட எடுத்துக்காட்டுகளால் உணரலாம்.

கலைவளர்க்கும் கலைமகளிர்க்குக் கவலை இருத்தல் கூடாது. ஆதலால் அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. இதற்கு முந்தைய காலங்களில், தம்மைக் காணவருவாரிடம் பத்து கழஞ்சு பொன் பெற்றதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இராசராசன் காலத்தில் சம்பளம் கொடுப்பதற்கும், நிலம் அளப்பதற்கும் நெல்லே சிறந்த பொருளாகப் (Standard measure) பயன்படுத்தப்பட்டது. இதே அடிப்படையில் இவர்களுக்கு நூறு கலம் நெல் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. “தளிச்சேரிப் பெண்டுகளுக்கும் நிவந்தமாகப் பங்குசெய்தபடி பங்கு ஒன்றினால் நிலன் வேலியினால் இராஜகேசரியோ டொக்கும் ஆடவல்லான் என்னும் மரக்காலால் நெல் நூற்றுக்கலமாகவும்” என ஒரு வேலியில் விளையும் நெல் அப்படியே சம்பளமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. அது இன்றைய நிலையில் மாதமொன்றுக்குக் கிட்டத்தட்ட 8000 உருவாய் ஆகிறது. இவ்வளவு சம்பளம் பெறுமளவுக்கு அவர்களுடைய நிலை உயர்த்தப்பட்டுள்ளது.

இக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் தளிச்சேரிப் பெண்டுகளில் பெரும்பான்மையோர் பெயர்கள் ஊர்களால் பெற்ற பெயர்களாகவும் அமைந்துள்ளன. இவர்களுக்கு இயற்பெயர்கள் இருந்து மறைந்தனவா அன்றி ஊர்ப்பெயர்களை இயற்பெயர் போல வைக்கும் பழக்கம் இக்காலத்தில் இருந்ததா என அறிய இயலவில்லை. இப்பெயர்களில் சில அவர்கள் இங்குக் கொண்டு வரப்படுமுன் இருந்த ஊர்களோடு தொடர்புடையனவாகவும், தொடர்பற்றனவாகவும் உள்ளன.

“பழையாறு அவனிநாரணபுரத்து நக்கன் திருவையாறு”

“தஞ்சாவூர் பிரம குட்டத்து நக்கன் திருமாகாளம்”

“திருவையாறு பெரியதளிச்சேரி நக்கன் கண்டியூர்” (தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள் எண் : 7) என்பன அவை. இவர்கள் பல ஊர்கள் மாறி வந்திருக்கலாம். பிறந்த ஊர்ப்பெயரை அழியாது போற்றியிருக்கலாம். சில பெயர்கள் பண்புப் பெயர்களாகவும், சில இன்று நகை விளைவிப்பனவாகவும் அமைந்துள்ளன. “நக்கன்” என்ற சிறப்பு ஓட்டு இக்காலத்தில் அதிகம் காணப்படுகிறது. இவர்கள் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தமையால் ஆடல் வல்லானான சிவபெருமானுக்குப் பெயராய் அமைந்த நக்கன் எனும் பெயரை தம்முதலாக வைத்தனர் போலும்.

மேற்கண்டவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது சோழர் காலத்தில் இவர்கள் பெற்ற ஏற்றம் புலப்படும். பலர் இயல்பான மணவாழ்வு மேற்கொண்டவராகவும் இருந்ததைத் தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிற் கல்வெட்டுகளின்வழி அறியலாம். (தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயிற் கல்வெட்டுக்கள் எண்:7) சிலர் அரசர்களும் மணக்கும் சிறப்பிடத்தை அடைந்துள்ளனர். கி. பி. 1225 ஆம் ஆண்டில் வேணாட்டை ஆண்ட மன்னன் ஒரு தளிச்சேரிப் பெண்ணை மணந்துள்ளான். பின்வந்த கிருட்டிண தேவராயரின் மனைவி சின்னதேவி இக்குலத்தைச் சேர்ந்தவள் எனக் கூறப்படுகிறது.

முதலாம் இராசேந்திரன் மனைவியர்களில் ஒருத்தியும் இத்தகைய நாடகமகளே என்பது திருவாரூர் கல்வெட்டால் அறியப்படுகிறது.

தமிழ்க் குமுகாயத்தின் கலை உணர்வு வெளிப்பாட்டால் எழுந்த ‘எண்ணான் கிரட்டிய இருங் கலை’களைப் போற்றி வளர்த்துக் காத்த பெருமை நாடகமகளிரையே சாரும். கலையுள்ளம் கற்பனைச் சிறகு கட்டிக் காற்றில் மிதப்பது. சிறு நெகிழ்வுக்கும் தன்னை இழக்கும் நுண்ணுணர்வு வுடையது. அதலின் வழக்கல்களுக்கு வாய்ப்பு மிகுதி. இந்த நுண்ணுணர்வு வழக்கல்களை அரசியல் குமுகாயச் சூழல்களே வலுப்படுத்தின. இதனைக் கலை, கலை வளர்ச்சி, கலைஞர்களின் வாழ்க்கை நிலைகளை வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆராயும் பொழுது நன்குணரலாம். குமுகச் சூழல்களுக்கேற்ப நாடகமகளிர் போற்றுதலுக்கும் தூற்றுதலுக்கும் ஆளாயினர்.

கி. பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர், தமிழகத்தில் நிலையான ஆட்சியோ, தமிழ்க் குமுகாயத்தைக் கட்டிக் காப்பதற்கான அமைப்புகளோ ஏதுமில்லை. எனவே தமிழ்க் கலைகளையும் கலைஞர்களையும் புரப்பதற்கு ஆளில்லாமற் போயினர். இவர்களது கலை வாழ்வுக்கு அடித்தளமாகவும், புறவுடலாகவும் இருந்த கோயில்களும் ஆட்சிநிலை குலைந்ததால் இவர்களது கலை வாழ்வு பரமனுக்கு மட்டும் என்ற வரம்பைக் கடக்க வேண்டிய தாயிற்று. பரமனுக்கே அடியாராய் - தேவனுக்கே ஆட்பட்ட தேவரடியார்

வாழ்க்கைத் தேவைக்கெனச் செல்வத் தினவினார்க்கு ஆட்பட நேர்ந்தது. தேவரடிமைத் தேவையடிமையாகக்கப்பட்டுச் சொல்லும், பொருளும் சிறப்பிழந்தன.

வடமொழிச் சொற்கள் மலிந்த காலமாதலால் தேவரடியார் தேவதாசியர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். முன்னைப் பெருமையும் பெயருங் கெட்ட மையால் தேவரடியார் - தேவடியாராய், தேவதாசியராய் வேசியராய் சொல்லும் பொருளும் இழிந்தனர். ஆடற்கலையும் அவர்களிடத்திலிந்து ஒதுங்கியது.

தேவரடியார்தம் திருத்தொண்டின் உண்மையான பொருள் மறைந்தமையால் பொருளறியா மரபாக - சடங்காகக் கோயிலுக்கு மாடும் ஆடும் விடுவது போலப் பெண்களைத் தேவரடியாராக விட்டுவைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

இது குலத்தொழிலாகவும் கருதப்பட்டது. பொருளறியா - இப் பழக்கம் - பொட்டுக்கட்டி - கோயிலுக்கு அடிமையாக்கும் வழக்கம் 1947-ஆம் ஆண்டு தேவரடியார் (தேவதாசி) ஒழிப்புச் சட்டத்தின்வழி முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

உயிர்க்கெலாம் அமுது எனக்கருதும் மழைநீர் மண்ணுக்கேற்றவாறு நிறமும் கலையும் பெறுவது போல உயரிய ஆடற்கலை குமுகத்தின் ஆற்ற கலஞர்களின் ஏற்றத்தாழ்வுக்கேற்ப மதிப்பைப் பெற்றது. இது குமுக வரலாற்றில் எல்லாவகை மக்களுக்கும் ஏற்பட்ட மேடுபள்ளங்களைப் போன்ற மாறுபாடுதான். எனினும் உயர்வான கலையாதலால் எல்லோர் கண்ணிலும் காட்சியாக நின்றதால் வெளிப்படத் தோன்றுகின்றது. கழகக் காலத்தில் ஆடற்கலையைக் கைக்கொண்ட இக் கலைமகளிர் குமுகாயத்தின் ஓர் உறுப்பாக மாறுபாடின்றிப் போற்றப்பட்டனர். சமண, புத்தமதப் பரவலால் ஓரளவுக்கு வீழ்த்தப்பட்டன; எனினும் இக் கலை மறுக்கப்படவில்லை.

சிவனிய, மாலிய எழுச்சிக்காலத்தில் மிக உயர்ந்த கலையாகவும், கலைஞர் கடவுளடியாராகவும் ஏற்றம் பெற்றனர். பேரரசுகளின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் ஆடற்கலைக் குழுமமும் வீழ்ந்தது. ஒவ்வொரு முறை வீழ்ந்த பொழுதும் ஆடற் கலை புதுப்புது கலைஞர்களைச் சார்ந்து எழுச்சி பெற்றே வந்துள்ளது. எத்தனை வழக்கல்களை வரலாற்றில் பெற்றாலும் நாடக மகளிரும் நற்றமிழின் ஒரு தமிழைப் போற்றிக் காத்தவராவர் என்பதில் பெருமை கொள்வோம்.

எந்த ஓர் இயக்கமும் தோன்றிய காலத்தில் விறுவிறுப்பாகவும் தூய்மையாகவும் கட்டுக்கோப்பும் நெறியும் உடையதாகவும் மிக உயர்வானதாகத் தோன்றும். நாளடைவில் அத்தகையனவே மெல்ல மெல்லக் கட்டுத் தளர்ந்து, அவற்றுள் தூய்மைக் கேடுகளும் நெகிழ்ச்சிகளும் தோன்றி தன்னிலை இழக்கும். இது உலகியல் இயற்கை. இதுவரை எந்த ஓர் இயக்கமும் நெறியும் தோன்றிய காலத்தில் இருந்த உயர்ந்த தன்மையோடு நிலைபெற்றதில்லை. அதற்குப் பரத்தையர் குலத்துப் பண்பு மாற்றங்களும் நெறி விலக்கல்ல.

புதுவெள்ளம் போலப் பாய்ந்த பத்திவெள்ளத்தில் மூழ்கித் தம் பழைய வாழ்வில் ஒரு புதுத் திருப்பத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு ஆற்றோட்டத்தோடு நீந்தியவர்கள் காலம் செல்லச் செல்ல அதனை விட்டு நீங்கவும், வெளியேறவும் தலைப்பட்டனர். தம்மிடையே இருந்த பணிகளில் போட்டிகள், பொறாமைகள் ஏற்பட்டுப் பத்திமை வழியின் பரந்த நோக்கம் குறையத் தொடங்கி அதிலே சச்சரவுகள் ஏற்பட்டு, அரசும் அவைகளும் மன்றங்களும் தலையிட்டு அவற்றைச் சந்து செய்வித்து முறைமைகள் வைக்கத் தொடங்கின.

இவற்றொடல்லாது அவர்கள் முறைமாறி வேற்றிடப் பணிகளுக்குச் செல்லும் மாற்றமும் ஏற்பட்டு விட்டது. முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்தில் (கி.பி. 1088 இல்) பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று திருக்காளத்திக் கோயிலுக்குச் சொந்தமான தேவரடியார் சிலர், தவறுதலாக அரண்மனை ஊழியத்தில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டதாகவும், அதையறிந்த மன்னன் அவர்களைத் திரும்பவும் கோயிலுக்கே அனுப்பிவிட்டதையும் குறிக்கிறது. இது அந்நெறியில் ஏற்பட்ட நெகிழ்ச்சியைக் காட்டுகின்றது.

செல்வமும் வறுமையும் நிறைந்த இடத்தில்தான் பரத்தமை தோன்றியது. கழக இலக்கியத்து மருதப் பாடல்கள் அவற்றை உறுதி செய்கின்றன. எங்கே செல்வர்களும் சோற்றுக்குக் கவலையற்ற மக்களும் கலந்து வாழ்கின்றார்களோ, அங்கே வரம்பு மீறிய வாழ்வும் இருந்தது என்பதற்கு உலகில் பல சான்றுகள் உள்ளன. அன்றைய உரோமாபுரியும் இன்றைய அரபுநாடுகளும் இதைத்தான் காட்டுகின்றன. நீர்வளமும், நிலவளமும் மிகுந்த செழிப்பான (மருத நிலம்) இடங்களில் உள்ள

மக்களுக்கு உழைப்புக் குறைவினால் புறநாட்டங்கள் அதிகம் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. அங்குப் பொழுதுபோக்கும், புலனீன்பமும் கலைகளும் அதிலிருந்து மெய்யியல் கோட்பாடுகளும் சமயங்களும் பிறந்தன. எழுச்சி பெற்ற சமயங்களும், கோட்பாடுகளும், கலைகளும் அங்குதான் தோன்றின; உணர்ச்சி பெற்ற பரத்தையாடலும் அங்கேதான் தோன்றின. கள்ளும் முள்ளும், நிறைந்து மழைவளங்குன்றிய பகுதிகளில் கலையும், சமயமும் பத்திமைக் கோட்பாடுகளும் கொடிகட்டிப் பறக்க வில்லை. அவர்களது அளவான வருவாய் போல எல்லாம் அளவாக அமைந்தன. உழைப்புக் குறைந்த இடங்களில் சமயம், பத்திமைக் கோட்பாடுகளும் இடையிடையே ஆறாகப் பெருகினாலும், அவை வடிகின்ற பொழுது பழைய மண் தெரியத்தான் செய்கின்றது. அதே போல் இப்பரத்தமைக் கோலங்கள் மீண்டும் தலையெடுத்தன.

இந்நிலையில் கோயில்களையும் கலைகளையும் பத்திமை நெறியின் தூண்களாகப் போற்றிக் காத்த மன்னர்களின் சிறப்பு மங்கத் தலைப்பட்டது. கோயில்கள் தாயிழந்த சேய்போல் வளங்குறையத் தொடங்கின. வளங்குறைந்த பொழுது பெரும் பத்திக் கட்டுப்பாட்டில் தொய்வும் புரப்புக்குறையும் ஏற்பட்டு விட்டன.

இதனால் இறைவனுக்காகவே பாடியும் ஆடியும் கோயில் வருவாயில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் தேவைகள் கிடைப்பது இடர்ப்பாடாகியது. வறுமை அறத்திற்குக் காலன் அன்றோ. வரலாற்றில் உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் இடர்ப்பாடுற்றாலும் இந்நாடக மகளிர் இல்லையேல் நமக்கு ஆலும், பாடலும், இசையும் இல்லை. அவர்களது கலை வாழ்வுக்கும், கலைவளர்ச்சித் தொண்டுக்கும் நாம் என்றும் நன்றியுடையோம்.

நெறியான அற வாழ்வு, ஆடல் வாழ்வு இறைவாழ்வு!

6. வடமொழி எழுத்துகள்

வடவெழுத்துகளாகிய ஸ, ஷ, ஜ, ஹ, கூ, போன்றவை தமிழ் மொழியில் தேவையின்றியும், தேவையைக் கற்பித்துக் கொண்டும் விரவி எழுதப்பட்டமையால் இவை தமிழ் எழுத்துகளே என்ற மயக்க உணர்வைக் கற்றாரிடத்தும் ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை மறுக்கவியலாது. அந்த அளவுக்கு அதன் விரவலின் தாக்கம் வேறுபாற்றிவிட்டது. தமிழ் மொழியிடை வழக்கில் கையாளப்படுவதாலேயே அவை தமிழாகிவிடா. இவை தமிழ் எழுத்துகளைப் புகுத்தப்பட்ட (கலந்துவிட்ட அன்று) வடவெழுத்துகளே; தமிழ் எழுத்துகள் அல்லவென்பதை நாம் முதற்கண் உணர்தல் வேண்டும்.

இவ்வெழுத்துகளால் தமிழ் மொழிக்கேற்பட்ட, ஏற்படும் ஆக்க அழிவுகளைப் பார்க்குமுன் இவ்வெழுத்துகளின் உண்மைத் தன்மையைப் பற்றிய தெளிவைப் பெறுவது இன்றியமையாதது. இந்திய எழுத்துக்களின் தோற்ற மாற்றங்களைப் பற்றிய ஆய்வு ஓரளவுக்கு நிறைவை எய்திவிட்டது. எனினும் இவ்வெழுத்துகள் (வரி வடிவங்கள்) வடக்கில் தோன்றித் தெற்கில் பரவினவா? தெற்கில் (தமிழ்) தோன்றி வடக்கில் பரவினவா என்ற கருத்து மோதல் இன்னும் நிறைவெய்தவில்லை. இதுகாறும் வரலாற்றை வடக்கிலிருந்து தொடங்கியது போலவே சொல்ல வன்மையால் இவ்வெழுத்துகளும் வடக்கில் தோன்றித் தெற்கில் பரவியதாகவே கூறப் பல நூல்கள் எழுந்துள்ளன. உண்மை அவ்வாறன்றித் தெற்கில் (தமிழ்நாடு) தோன்றி வடக்கில் பரவியதற்கான தொல்லியல் மற்றும் மொழியியல் சான்றுகள் மிக் கு வருகின்றன என்பதை மட்டும் ஈண்டுச் சுட்டி நமது கருத்தைத் தொடர்வோம்.

இன்று இந்தியாவிலும் தென் கிழக்காசிய நாடுகளிலும் வழங்கும் அனைத்து மொழிகளின் எழுத்துகளும் (வரிவடிவு) ஒரே மூல எழுத்தில் இருந்து தோன்றிக் கால, இட, மொழி வேறுபாடுகளுக்குக் கேற்பச் சிறு சிறு மாற்றங்களைப் பெற்று வெவ்வேறு வரி வடிவுகளாகப் பல்கின என்பதில் இன்று எவ்வகை ஐயமுமில்லை. இம் மூல வரிவடிவங்கள் தமிழகத்தின்கண் தமிழ் எழுத்துகளுக்காகத் தோற்றுவிக்கப்பட்டு, கிறித்துவுக்குப் பன்னூறாண்டுக்கு முன் சமயப் பரவலுக்காகவும், வாழ்வு வளந்தேடியும் தென்னகம் போந்த புத்த சமணத் துறவிகளாலும் வேத ஆரியர்களாலும் பிறராலும் கற்கப்பட்டு வடபுலம் போந்த இவ் வரிவடிவ எழுத்துகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாகதம் முதலான வடமொழிகளின் மிக்கொலிகளுக்கேற்பத் திரித்துச் சில பல மாற்றங்களைச் செய்து தத்தமக்கேற்ற வரிவடிவங்களை வகுத்துக்

கொண்டனர். இதனைப் பண்டைய எழுத்துகளின் வரிவடிவங்களை ஆய்வார் நன்கறிவர்.

தமிழ் மொழியின் முப்பது எழுத்துகளுள் ழ், ள், ற், ன் ஆகிய நான்கு மெய்யெழுத்து(ஒலி)கள் நீங்களாக உள்ள ஏனைப் பதினான்கு மெய் (ஒலி)களும் பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துகளும் வடமொழிக்கண்ணும் இருப்பதால் இவற்றின் (அவற்றின் வழித் தோன்றிய உயிர்மெய் எழுத்துகளும்) வரிவடிவங்களை அப்படியே ஏற்றன. இதனைத் தெள்ளிதின் உணர வாய்ப்பில்லாத பின்னை உரையாசிரியர்களும், அவர்வழி வந்த இலக்கண ஆசிரியர்களும் இவற்றைப் பொது வெழுத்தென்றும் ழ், ள், ற், ன் என்பவற்றைத் தமிழின் சிறப்பெழுத்து என்றும் கூறிப் போந்தனர். இவை பொதுவுமல்ல, சிறப்புமல்ல. மெய்மையில் இவை அனைத்தும் ஒலியாலும் வடிவாலும் தமிழின் இயல்பெழுத்துகளே.

வடமொழி(கள்) தமக்கு வேண்டும் மிகை ஒலிகளாக க, ச, ட, த, ப, வில் மேலும் மும்புன்று வல்லொலிகளுக்கும் ங், ண், ஷ் என்ற இரைப் பொலிகளுக்கும் ஹ் என்ற மூச்சொலிக்கும் ஷ் என்ற கூட்டொலிகளுக்கும் மேற்கூறிய அடிப்படை வரிவடிவுகளிலிருந்தே மாற்றங்களைச் செய்து (புது) வரிவடிவங்களைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டன. இவ்வெழுத்துகள் யாவும் வடமொழிச் சொற்களில் மட்டுமே வழங்கி வருதலால் வடமொழிச் சிறப்பெழுத்து எனப் பின்னோர் கருதினர். இவையும் ஏனைய எழுத்துகள்(ஒலி) போல அம்மொழியின் இயல்பெழுத்துகளே. இம்மிகை ஒலிகளில் ஒன்றேனும் ஈராயிரத்தைநாறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக எந்த ஒரு தமிழ்ச் சொல்லிலும் இடம் பெறாமை ஒன்றே இவை தமிழ் எழுத்துகள் அல்ல என்பதைக் காட்டும்.

அது அங்ஙனமாக ஸ, ஷ, ஜ, ஹ, ஶ தமிழில் வந்து கலந்தமைக்கு நெடிய வரலாறுண்டு. வடபுலத்தினின்று காலச் சூழலால் தென்னாட்டில் மிகுதியாகப் பரவிய வடபுலப் பிராமணர்களாலும் அவர்வழிப்பட்ட ஆட்சியாளர்களாலும் சமற்கிருதம் தமிழ் நாட்டில் புகுத்தப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் சமற்கிருதம் தனித்தும் தமிழ்ச் சொற்களிடையே கலந்தும் எழுதப்பட்டது. அச்சொற்களுக்குத் தமிழ் ஒலிகள் போதாமையால் வடமொழி ஒலிகளை இடம் பெறச் செய்தனர். அவ்வொலிகளுக்கான வடநாட்டு வடிவங்கள் தமிழ்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப வளர்ச்சி பெற்று வடநாட்டு நாகர எழுத்துகளோடு ஒலியில் ஒத்தும் வரிவடிவில் வேறுபட்டும் தமிழ் எழுத்துகளோடு தமிழ்நாட்டுச் சூழலில் வளர்ந்து தமிழ் எழுத்துகளோடு ஒத்த புதுக்கோலங் கொண்டன. இவ்வெழுத்துகள் கிரந்தம் எனப் பெயர் பெற்றன. கிரந்தம் என்றால் சமற்கிருதத்தில் நூல் என்று பெயர். இம்மொழியும் நூல் எழுத மட்டுமே பயன்பட்டதால் நூல் எழுதப் பயன்பட்ட எழுத்தும் கிரந்தம் என ஆகுபெயராயிற்று. இவ்வெழுத்துகளின் வளர்ச்சி பல்லவ, பிற்காலப்

பாண்டியர்கள் காலத்தில் முழுமை பெற்றுவிட்டன. இவற்றின் வரிவடிவங்கள் நமது நாட்டில் வளர்ந்தனவேணும் ஒலி வடிவங்கள் நம்முடையவை அல்ல.

மேலும், நாம் கருதுவது போல மேற்கண்ட ஐந்தெழுத்துகள் மட்டுமே தமிழ்நாட்டு வரிவடிவம் பெறவில்லை. வடமொழியின் அனைத்து எழுத்துகளுக்குமே தமிழ்நாட்டில் வரிவடிவம் உண்டு. சுருங்கச் சொன்னால் சமற்கிருத, நாகர எழுத்தின் (இன்றைய இந்தி) அனைத்து ஒலிகளுக்கும் கிரந்தத்தில் (தமிழ்நாட்டு வடமொழி எழுத்து) வரிவடிவம் உண்டு. இவ்வெழுத்துகளின் ஆட்சியைப் பற்றி அறிய வேண்டுமாயின் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளையும் அவற்றின் எழுத்து வளர்ச்சிகளையும் காலந்தோறும் குமுகாயக் கண்கொண்டு பார்க்கத் வேண்டும். அதாவது தமிழ்நாட்டு வரலாற்றைச் சரியான கண்கொண்டு பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு ஆய்ந்து பார்க்கின் இவை வடமொழி எழுத்துகளே - வடமொழிக்கே உரிய ஒலிகளே - என்பதும் தமிழ்மொழி எழுத்துகளோடு இவற்றிற்கு மொழி வழியில் எவ்வகைத் தொடர்பும் இல்லை என்பதும், இவை தமிழின் நலன் கருதி இணைக்கப்பட்டன வல்ல; வலிந்து திணிக்கப்பட்டனவே என்பதும் தெளிவாகும்.

இனி, இன்றைய அறிவியல் ஊழிக்கு ஏற்ப நம்மை வளர்த்துக் கொள்ளவும், உலகத் தொடர்புக்கும் இவ்வெழுத்துகளைத் தமிழ் நெடுங்கணக்கோடு சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமா, வேண்டாவா என்பது நம்முன் எழுப்பப்பட்டுள்ள வினா.

மேற்கண்ட எழுத்துகளைத் தமிழின்கண் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்குக் கூறப்படும் கரணியங்களுள் முகாமையானவற்றைக் காண்போம்.

(1) இவை பண்டைய தமிழ் எழுத்துகள் என்ற காரணத்தைக் கற்பித்துக் கூறுதல்.

(2) தமிழ் மொழியின் வழக்கில் வந்துவிட்டது அதனால் இவற்றைப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை எனல்.

(3) பிறமொழி இயற்சொற்களை உரிய ஒலியுடன் எழுதிக்காட்ட இயலவில்லை. ஆதலின் இவை பயன்பாட்டில் கடைபிடிக்கப்படல் வேண்டும் எனல்.

(4) அறிவியல் சொற்களை எழுதப் பயன்படும் ஆதலின் இவற்றைப் பயன்படுத்தல் வேண்டும் எனல்.

இப்படிப் பலவாறு கூறுகின்றனர். இவை எவ்வகையில் மொழிக்கு ஆக்கம் தந்து மெய்மைப் பயனைத் தருவன என்பது ஆராய்ந்து பார்க்கத் தக்கது.

'சிறு வழக்கல் பேரிடர்களின் கருவிதைகள்' என்பார் சிந்தனைச் செல்வர் சேம்சு ஆலன். இது மாந்த ஒழுக்கத்திற்கு மட்டுமன்று, மொழிக்கும், மொழிவழி இனத்திற்கும் ஏற்புடைய கருத்தாகும். காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் வேண்டும். அதுவே வளர்ச்சிக்கு அறிகுறி. ஆனால் தவறான உத்தல்களால் நம்மை மாய்க்கின்ற மாற்றங்களை வளர்ச்சி என்று ஏற்றுவிடக் கூடாது என்பதில் விழிப்போடு இருந்தல் வேண்டும். ஒரு நீண்ட நெடிய மரபில் காக்கப்பட்டு வந்த ஒன்றை, மிக நெருக்கடியான காலக்கட்டங்களில் எல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டு வந்த ஒரு கருத்தை மாற்றம், வளர்ச்சி என்ற மயக்கத்தால் ஆராயாமல் நுழைப்பதற்கு வழிவகுத்து அழிவுக்குக் கால்கோள் செய்துவிடக் கூடாது. இயல்வதை இயலாது எனக் கற்பனை செய்துகொண்டு கால்கொண்ட மரத்தில் நவியத்தை நாமே புகுத்திவிடக் கூடாது. குறிப்பாக இரண்டாயிரத்து நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் கட்டிக் காத்துவந்த மரபை உடைத்திடக் கூடாது. இதனை மனங்கொண்டு மேற்காணும் கருத்துகளை நோக்குவோம்.

முதலில், இவ்வெழுத்துகளை வட திராவிடமாகிய பாகத மொழியில் (பிராகிருதம்) வழங்குகிறது என்றும், இம்மொழி தமிழர்கள் வடக்கே சென்று பரவிய பொழுது அவர்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்றும், அதனால் அவை தமிழ் எழுத்துகளே என்றும் ஆகவே இவற்றைத் தமிழ் நெடுங்கணக்கோடு சேர்த்து வழங்குதல் ஏற்புடையதென்றும் கூறுவர் கருத்தை நோக்குவோம்.

பாகதத்திற்கும், தமிழுக்கும் பண்டு தொடர்பு இருந்தது என்பதும் இரண்டிற்கும் பொதுவான சொற்கள் பல வழங்கின என்பதும் மறுக்கவியலா. மேலும் பின் வந்த சமற்கிருதத்தில் வழங்காத எகர, ஓகரக் குறில்கள்கூடப் பாகதத்தில் வழங்கின என்பதும் மெய்யே. எனினும் அஃது ஆரியச் சார்பு (சமற்கிருதம்) மிகுதியடைந்து பெரிதும் வேறுபட்டு விட்டது என்பதையும் உணர்தல் வேண்டும். 'காலக்கடப்பினால் மட்டுமின்றி இடச் சேய்மையினாலும் மொழிகள் திரிகின்றன.... திரிபிற்கு ஓர் எல்லையுமில்லை; ஒரு தனிப்பட்ட வகையுமில்லை. திரிமொழிகள் பல்வேறு வகையில் மேன்மேலுந் திரியத்திரிய, புதுப்புது மொழிகள் தோன்றிக்கொண்டே அல்லது திரிந்து கொண்டே போகும் என்பது ஒருதலை. வேத காலத்திற்கு முந்தியதான அப் பாகதம், வடதிராவிடமாக இருப்பினும் சமற்கிருதச் சார்பால் முற்றுந்திரிந்து தன்வயம் இழந்துவிட்டது. எனவே, அதனை இனியும் தமிழும் (திராவிடம்) எனல் பொருந்தாது.'

ஓர் ஆய்வுக்காகப் பாகதத்தை வடதமிழும் (திராவிடம்) என ஏற்றுக் கொண்டாலும் சிக்கல் மிகுமேயன்றிக் குறையாது. பாகத மொழி வேதகாலத்திற்கு முந்தையதாகக் கருதப்படினும் எழுத்துவழிச் சான்றாக கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் சற்றேறத்தாழ கி.பி. 5ஆம்

நூற்றாண்டுவரை இன்றைய தமிழகம் (கேரளம் உட்பட) நீங்கலாக இந்தியா முழுமைக்கும் ஆர்சிமொழியாக இருந்துள்ளதைக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உணர்த்துகின்றன. அதற்கு முந்தைய தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகளில்கூடச் சிற்சில பாகதச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவை தமிழனால் படைக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துகளாயின் வடமொழியை (சமற்கிருதத்தை)ப் போற்றும் வாயினருங்கூடப் புகழும் தொல்காப்பியர் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் ஏன் சேர்க்கவில்லை? முதல் எழுத்தெனக் கூறாவிடினும் 'சார்ந்துவரல் மரபின் மூன்றலங்கடையே' எனச் 'சார்பெழுத்தைக் கூறியவர்' 'விரவிவரல் மரபின் ஐந்தெழுத்தும் வரையார்' என்று ஏதேனும் கூறியிருக்கலாமே. தொல்காப்பியர் பாகதம் அறியாதவரல்லர். நன்கு அறிந்தவர். 'வடவேங்கடம் தென்குமரி'. என எல்லை வகுத்துச் செந்தமிழ் இலக்கணம் எழுதியவன் அதற்கு அப்பாற்பட்டுள்ள வழக்கில் வரும் வடசொற்களை வடவெழுத்து நீக்கி தமிழொடு புணர்ந்த சொல்லாகவன்றோ எழுதக் கூறினார். அதன் பின் வந்த இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒருவர்கூட இவற்றைத் தமிழ் நெடுங்கணக்கில் சேர்க்கவில்லை என்பது கருதத் தக்கது.

மேலும், 'மொழிகளின் வரலாற்றில் பிறமொழிச் சொல் நுழைவதற்கு முகாமையான கரணியமாக அமைந்தது சமயம்' எனவும், 'தமிழ்மொழி கெட்டதற்குக் காரணம் சமயம் தான்' எனவும் மதங்கள் மொழியின் தூய்மைக்கு ஊறுவிளைக்கும் பான்மையை எடுத்துக் கூறுவர் மொழியியல் அறிஞர்கள்.

தமிழ்மொழியைப் பண்டு வந்த மதங்களும், இன்று வந்த மதங்களும் படுத்தாத பாடில்லை என்பது அனைவரும் உணர்ந்ததே. அங்ஙனமாயினும் சமய வாழ்வே தம் வாழ்வாகக் கொண்டு, இறைவன் திருவடி போற்று முகத்தான் வடமொழி வேதங்களையும், தொன்ம (புராண)க் கதைகளையும் தம் பாடல்களில் ஏற்றி, பல வட(சமற்கிருதச்) சொற்கள் சமயங் கருதி நுழைந்த போதுங்கூட ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும் இவ்வெழுத்துகளை இம்மியளவும் பயன்படுத்தவில்லை. வடபுல மதங்களை ஏன் வடமொழிச் சொற்களைக்கூட ஏற்றுக் கொண்ட அவர்களுக்கு இவை தமிழ் எழுத்துகள், தமிழன் படைத்தவை என்பது அறிவுக்குப் புலப்படாதது என்னே?

தமிழ்ப் பேரிலக்கியங்களைப் படைக்க வடநாட்டுக் கதைகளை எடுத்துக்கொண்டு பன்னூராயிரம் பாடல்களைப் பாடிய கம்பரும், வில்லிபுத்தூராரும் பிறரும் மறந்தும், பாட்டமைதிக்காகக்கூட இவ்வெழுத்துகளைப் பயன்படுத்தவில்லையே. ஜானகியைச் சானகி என்றும், ஹிரண்யனைப் பொன்னன் என்றும் ஹேம கூடத்தைப் பொற்கூடம் என்றும், விபிஷணனை வீடணன் என்றும் இன்னோரன்ன சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தி அல்லது தமிழ் ஒலிப்படுத்தி எழுதிய கம்ப

நாடற்கு இந்த கூடி, ஸ, ஷ, ஹ, ஜ என்பன தமிழ் எழுத்தாகத் தெரியவில்லையே? வடசொல் பல கலந்த வில்லியார் கிருஷ்ணனைக் கண்ணன் என்றும், ஹஸ்தினாபுரியை அத்தினாபுரி என்றும் இவ்வாறே பிற சொற்களையும் தமிழ்மயப் படுத்தியதும் இவ்வெழுத்துகள் அறியாமையால் எனக் கொள்ளலாமோ? இன்னும் எடுத்துக் காட்டுகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம். விரிப்பின் பெருகும், எனவே இவை தமிழ் எழுத்துகள் அல்ல என்பதால் இவ்வெழுத்துகளை அறிந்தும் தமிழ் வல்ல பெருமான்கள் கைக்கொண்டிலர். மேலும் தமிழ் மொழியின் மரபைக் காப்பதில் எவ்வளவு உறுதியோடு இருந்தனர் என்பதும் விளங்கும்.

இவற்றைத் தமிழரால் படைக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துகள் என்று ஏற்றுக் கொள்வதாயின் சமற்கிருத மொழி எழுதப்படத் தொடங்குமுன் (வரலாற்றுப்படி) வழக்கில் இருந்த பாகத மொழியில் நகரம் ஒழிந்த வல்லெழுத்துகள் ஐந்தினுக்கும் வரும் வருக்க எழுத்துகள் (ஒலி மற்றும் வரி) பதினைந்தும் மற்றும் ஜ, ஸ, ஷ, ஹ, என்ற எழுத்துகள் நான்கும் மற்றும்முள்ள சுட்டெழுத்துகளும் எழுதப்பட்டன. எனவே இவையும் தமிழனால் படைக்கப்பட்ட தமிழ் எழுத்துகள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளலாமே. அப்படி ஏற்றால் இந்தியாவின் அனைத்து மொழி எழுத்துகளும் வேறுபாடற்றுப்போம். ஒலி ஒன்று தானே என்பதால் தேவநாகரி வடிவம் போதுமென 'ஏக' இந்தியனாகித் தேசியம் காக்கலாமே? இவற்றை நீக்கிவிட்டு வடதிராவிட மொழியாகிய பாகதத்தில் தமிழ் ஒலியே இல்லாத இவ்வைந்தெழுத்தை மட்டும் தமிழன் படைத்தான் என்பதும், தமிழ் எழுத்தென்பதும் அறிவிற்கேலா.

பாகத மொழி திராவிடம் ஆயினும் ஆகாவிடிலும், திராவிடம் என்பதற்கான இவ்வெழுத்துகளை ஏற்பின் திராவிட மொழிகள் என்று தெள்ளத் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழிகளில் உள்ள அனைத்தெழுத்துகளையும் ஏற்றுக்கொள்ளலாமே. அவை யாவும் மெய்மையில் திராவிடன் படைத்தனவே - திராவிடம் என்பது தமிழம் என்பதன் வடமொழி வடிவம். இத்தகைய ஏற்புக்கும், சேர்ப்புகளும் பின்னையார் பிடிக்கப்போய்க் குரங்கான கதையாய் மொழியைச் சிதைத்துவிடும் என்பது வெளிப்படை.

இரண்டாவதாக, அறிந்தோ அறியாமலோ நாம் நீண்ட நாட்களாகப் பயன்படுத்திவிட்டோம்; நம் வழக்கில் வந்துவிட்டதை வெறுக்கக் கூடாது. இது நமது மொழிக்கு ஆக்கம் என்றும் இது ஒரு வகை வளர்ச்சி என்றும் சிலர் கூறுவர். வழக்கில் வந்து விட்டது என்பதற்காக ஒன்றை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டுமென்பது அறிவுடைமை ஆகாது. அவற்றின் நலந்தீங்குகளைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும். நமக்கு ஆக்கந் தராது அழிவைத் தருமேயானால் அவற்றை வலிந்து விலக்கிவே சாலும்.

வெண்கருட்டுக் குடிக்கப் பழகிவிட்டது என்பதற்காக உயிர்கொல்லும் நஞ்சை உட்கொள்ள உலகம் ஒப்புமா? கழகக் காலத் தமிழன் வாழ்க்கையில் ஊனும் கள்ளும் பெற்ற பேரிடத்தை வேறெவையும் பெற்றில. தேட்கடுப்பன்ன நாட்படு தேறலை மாந்தும் பழக்கம் பண்பாடாய் அமைந்துவிட்டது. உரோம நாட்டில் இருந்து வினைமாண் நண்கலங்களில் இறக்குமதி செய்தோம். மன்னர்கள், புலவர்க்குப் பெருமை செய்யும் பொருட்களுள் மது முதலிடம் பெற்றது. இத்தகைய நெடிய பண்பாட்டையே தமிழ்மறை வேந்தனும் மற்றைச் சான்றோரும் தீதெனச் சாடி ஒதுக்கவில்லையா. அதுபோல மொழியின் மரபுக்கும், தனித் தன்மைக்கும் தீங்கு விளைக்கும் இவ்வெழுத்துகளை இன்னாதென இன்னே விடுத்தல் வேண்டும்.

வடமொழியாளர்களின் வரவால், வலிந்த திணிப்பால் வடசொல்லும், அதன்வழி வடவெழுத்துகளும் பெருகி மணிப்பவளம் (மணிப் பிரவளம்) என்ற ஒரு பொல்லா உரைநடை தோன்றியது. பல தமிழ் அறிஞர்கள் இதனைத் தமிழ்மொழிக்கு ஆக்கம் என்றும், அப்படி எழுதுவதுதான் அழகு, அறிவுடைமை என்றும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். தலைமேல் வைத்துக் கூத்தாடினர். நூல்களும் உரைகளும் பல்கின. அதற்கு இலக்கணங்கூட வகுத்தனர். அதனைப் பெருவழக்காய் வந்து விட்டதென்பதற்காக நற்றமிழறிஞர் ஏற்காமல் ஒதுக்கினரே. வெறுத்துச் சாடினரே ஏன்? அவற்றால் தமிழ் அடைந்த கேட்டை எண்ணியன்றோ, அத்தகைய மணிப்பவள நடைக்கு வித்தாய் இவ்வெழுத்துகள் போற்றப்பட வேண்டுமோ?

இவ்வெழுத்துகளும், இவற்றாலாய் சொற்களும் தமிழும் அல்ல. நம் வழக்கில் இயல்பாய் ஏற்றுக் கொண்டனவுமல்ல. கரவுடை நெஞ்சத்தால் கலக்கப்பட்டன. பகுத்தறியா மக்களால் வளர்க்கப்பட்டன என்பதை ஓர்தல் வேண்டும். இதுவே வரலாறு. அதனால் ஏற்பட்ட மொழி இன நாட்டு அழிவுகள் எத்துணை! அகன்ற தமிழ்நாடு தெலுங்காய், கன்னடமாய், முடிவில் மலையாளமாய் இன்னும் பற்பலவாய்ச் சிதறுண்டு போனதே. இதனைத் தெளிவார், வடமொழி (ஏன் பிறமொழிக் கலப்பை ஒப்பாது போல இவ்வெழுத்துகளையும் ஏலார். தமிழ் தன்னிலை கெட விழையார். பண்டையோர் இட்ட மொழிக்காப்பு வேலிகளை உடைத்து ஆடும் மாடும் புக்க நிலமாய்த் தமிழ்ப் பயிரை அழிக்க ஒருப்படார். அத்தகைய குணக்கேடுகள் அழிக்கப்பட்டதும் உண்டு. ஆகவே வழக்கில் வந்து விட்டதென்பதற்காக ஏற்கவியலாது.

இன்றைய அறிவியல் ஊழியில் உலகம் சுருங்கிவிட்டது. பன்மொழி மக்களோடு பல்வகைத் தொடர்பு இன்றியமையாததாகிவிட்டது. பிறமொழிகளை அறிய வேண்டிய நேர்வும், அவாவும் மிகுந்துவிட்டன. அத்தகைய தேவைகளுக்காகப் பிறமொழிச் சொற்களை எழுதிக் காட்டவும் - பிழை நேராது ஒலித்துக் காட்டவும் இவ்வெழுத்துகளை

நாம் தமிழ் எழுத்துகளோடு சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்பர் ஒரு சாரர். இஃது எந்த அளவுக்கு ஏற்படையது என்பதைச் சீர்தூக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

உலகில் உள்ள எந்த ஒரு மொழியாலும் பிற மொழிகளில் உள்ள அனைத்துச் சொற்களையும் ஒலி பிழையாமல் எழுதிக் காட்டுதல் இயலாது. ஒவ்வொரு மொழியிலும் ஒவ்வொரு இடர்ப்பாடு உண்டு. இதுவரை அவ்வம் மொழியில் உள்ள எழுத்துகளைக் கொண்டே எந்த அளவுக்கு ஏலுமோ அந்த அளவுக்கு எழுதிக் காட்டி, செவிப்புல நேர்வால் ஓர்ந்து செப்பமாக ஒலித்துக் காட்டலே இன்றைய நடைமுறை. பிற மொழியில் உள்ள ஒலிக்கேற்ற எழுத்து தம்மிடையே இல்லை என்பதற்காக எந்த ஒரு மொழியும் பிற மொழி எழுத்துகளைக் கடன் கொண்டதாக வரலாறு இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக நம்மிடையே இருந்து ஏற்றுமதியான பல பொருட்களுக்கு மேலைநாட்டு மொழிகளில் சொற்களில்லை. அதனால்,

அரிசி	-	Rice
இஞ்சி	-	Ginger
பரல்	-	Pearl
கட்டுமரம்	-	Kattamara
கயிறு	-	Kayar

தம் மொழியின் இயல்புக்கேற்பவே எழுதினர். இவற்றில் பலவற்றிற்கு அவர்களின் எழுத்துகளையேகூடப் பயன்படுத்திவிட முடியும். ஆனாலும் செய்யவில்லை.

தமிழ் என்றும், மறவன், என்றும் தமிழ்ச் சொற்களை எழுதிக்காட்ட வேண்டுமே என்பதற்காக எந்த மொழி ழ, ற, வைக் கடன் வாங்கியது? சிந்து என்பதை Indus என்றும் தானே எழுதினர். 'இந்தி' என்ற இந்திய நாட்டு மொழியை உலகில் உள்ள எந்த மொழி அப்படியே எழுதிக் காட்டியுள்ளது. Afganistan, Fan என்ற சொற்களுக்காக எத்தனை மொழிகள் 'F' ஐக் கடன் வாங்கின. விரிப்பின் பெருகும்.

நிற்க, உலகில் உள்ள அனைத்து மொழிகளின் இருகுறி காரணப் பெயர்களை அவ்வம் மொழிகளின் ஒலி பிசகாமல் எழுதிக் காட்டவும், ஒலித்துக் காட்டவும் வேண்டுமாயின் ஸ, ஷ, ஜ, ஹ, கஷ போன்ற எழுத்துகள் மட்டும் போதா. உலகமொழிகள் ஒருபுறம் இருக்க இந்திய மொழிச் சொற்களை மட்டுமேனும் ஒலிப்புப் பிசகாமல் எழுதிக்காட்ட வேண்டுமாயின், மேலும் பத்திருப்பது எழுத்துகளும், அவற்றின் கட்டு வடிவுகளும் தேவை.

எனவே, உலகின் பல்வேறு மொழிச் சொற்கள் எல்லாவற்றையும் எல்லாமொழிகளாலும் எழுதிக்காட்ட இயலாது என்பதும் ஷ, ஐந்தெழுத்துகளை மட்டும் கடன் பெறுவதால் அச்செயல் நிறைவேறாது என்பதும், உலகின் எந்த மொழியும் அத்தகைய செயலை மேற்கொள்ளாத பொழுது நீண்ட நெடும் மரபை உடைத்து நமது மொழிக்குக் கேடு தேடல் தவிர்க்கத் தக்கது என்பதும் மனங்கொளல் வேண்டும்.

மேலும், 'மொழி மரபோடு முழுதும் முரண எழுத்தையும் சொல்லையும் புகுத்தல் வழுவாகும். அப்படிச் செய்வது தமிழை வதைத்தொரு புதுமொழி படைப்பதாகும்' எனவும் 'மெய் முதலாத தொடங்குவதும் தமிழில் இல்லா ஒலி இயல்புகளை உடையதுமான பிறமொழிச் சொற்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு வழங்குவதும் தமிழ் இயல்பை மாற்றிவிடுமாதலால் தவறாகும். அக் கேடு புகுத்தாமல் தமிழைப் பேண வேண்டும். எனவும் அறையும் நாவலர் பாரதியின் நன் மொழிகளை உளங் கொள்வோமானால் எழுத்துச் சேர்ப்பு எண்ணம் தோன்றாது.'

இன்று அறிவியல் வளர்ச்சியில் உலகம் விரைந்தோடிக் கொண்டுள்ளது. நாளும் நாளும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள் எண்ணற்று எழுகின்றன. அவற்றைக் குறிக்கப் பன்னூறு சொற்கள் தோன்றி, வழங்கப்படுகின்றன. அந்த உலகோடு தமிழிலகும் விரைந்து முன்னேற வேண்டும். அதற்காக இவ்வெழுத்துகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது ஒரு கருதுகோள். இக் கருதுகோளுடையார் இருவகைப்படுவர். (அ) அறிவியற் கலைச் சொற்களையும், பெயர்களையும் அப்படி அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பர் ஒரு சாரார். (ஆ) மற்றொரு சாரார் அச்சொற்களின் தோற்றக் காரணங்கள் அறிந்து, தமிழின் வேர்ச் சொற்களைக் கொண்டு புதுச்சொற்களை உருவாக்குதல் வேண்டும் என்பர். இருசார் கூற்றுக்களையும் குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொளலே அறிவுடைமை.

'அறிவியற் சொற்களுக்கான வேர்ச்சொற்களைத் தேடி மொழி பெயர்ப்புகள் செய்து கொண்டிருந்தால் அறிவியல் விரைவுக்கு ஈடுகொடுக்க இயலாமல் மிகவும் பின்தங்கிவிடுவோம்' என்பது, அறிவியற் சொற்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்பார் கூறும் தலையாய கரணியம். இக்கூற்று சிந்திக்கத் தக்கதே. 'தொடக்கத்தில் உடனுக்குடன் சொல்லாக்கங்களைச் செய்தலும் அதனை பழுக்கத்திற்குக் கொண்டு வருவதும் சற்று இடர்ப்பாடானதே. சரியான சொல்லாக்கம் கிடைக்கும்வரை அதனை அப்படியே ஆள்வதில் தவறில்லை. உடனடியான தேவைக்காக அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு புதுச் சொல்லாக்கம் செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறேனும் பிறமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்த இவ்வெழுத்துகள் தேவை' என்பர்.

உடனடியான தேவைகட்காகப் பயன்படுத்துவதும் கூட மொழியைச் சீர்குலைக்கும் என்பது வெளிப்படை. தமிழிடை உள்ள எழுத்துகளைக் கொண்டே ஈடு செய்வதே முறையும் மொழிக்காப்பும் ஆகும்.

மற்றொரு நோக்கமான தமிழ் வேர்களில் இருந்து சொற்களைப் படைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்ற நோக்கு நன்னோக்கு, தூய நோக்கு. எந்த ஓர் இனத்தின் மொழியும் தன் வேரில் இருந்து சொற்களை மென்மேல் பெருக்கலே அதன் தனித் தன்மையையும், மொழியின் அழியாத் தன்மையையும் நிலைபெறுடையதாகச் செய்யும். உலகில் தேசிய இனப்பற்றுள்ள நாட்டறிஞர்களும் அந்நாட்டை மேளிலைப் படுத்தவிழையும் நன்னோக்குள்ள ஆளுந்தலைவர்களும் இக்கருத்தை அரண் செய்து அதற்காகப் பாடுபட்டு வருகின்றனர். அந்த அளவுக்கு இன்று நமது நாடு உள்ளதா என எண்ணிப்பார்க்கின் சிறிது தொய்வு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. தொய்வகற்றி வீறுகொண்டு எழல் வேண்டும். உணர்வோடு கலந்த அறிவு வேண்டும். நமக்கு வெற்றி கிட்டும் என்பதற்குப் பல எடுத்துக்காட்டுகள் உள்ளன.

தமிழ் மொழியில் அறிவியல் நூல்கள் எழுதத் தொடங்கிய போது எழுதுவோர் தமிழில் பற்று அல்லது புலமை இல்லாதவராயும் வடமொழி ஆர்வலராயும் இருந்தமையோடு வடசொல், தென்சொல் வேற்றுமை அறியாராயும் இருந்தமையால் பெரும்பான்மையும் சமற்கிருதச் சொற்களையே பயன்படுத்தினர். தூய தமிழ் இயக்க எழுச்சிகளாலும், தமிழ் வேண்டும் என்ற ஆட்சியின் தோற்றத்தாலும் அவ்வறிவியல் நூல்கள் பெரும்பாலும் தமிழாயின. புதியவாக எழுதப்படும் அறிவியல் நூல்கள் தமிழில் கலைச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியும் கலைச் சொற்பட்டிகளைப் பிற்சேர்க்கையாகச் சேர்த்தும் வெளியிடப்பட்டன. அறிவியல், பொறியியல் மாணவ மன்றங்களும் பிறவும் கலைச்சொல் அகர முதலிகளை வெளியிட்டன. அரசின் தமிழ் ஆட்சிமொழித் தொடக்கமிடுக்கு மங்கிப் போனமையால் மீண்டும் பழைய நிலைமை திரும்புகிறது என்பதை அறிஞர் பெருமக்கள் சிந்தித்தல் வேண்டும். எனவே முயன்றால் முடியாததில்லை. நமது மொழிக்கும் நாட்டுக்கும், இனத்திற்கும் செப்பம் வேண்டின், நிலைபெறு வேண்டின் தன் சொற்களே படைத்தல் வேண்டும். இயலும். அவ்வாறு படைப்பின் இவ்வெழுத்துகட்கு வேலை ஏது. ஆள்வினை இன்மைப் பழி எய்தக் கூடாது.

பற்பல சிந்தனைக்குப் பின்பும் இவ்வெழுத்துகளைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற மன அரிப்பு இருக்குமாயின் கெடுவோம். நம் பண்டை இலக்கண, மொழி நூல் அறிஞர்கள் இட்ட மரபுக் கோட்டை மீறினால் அழிவுகள் திண்ணம். தொல்காப்பியர் 'வடசொற்களாவி வடவெழுத் தொரிஇ...' என்றும் 'இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல்...

செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே' என்றும் கூறிய நூற்பாக்களில் வடசொல் என்பதற்குத் தத்தங் காலத்தில் வழங்கிய சமற்கிருதச் சொல்லே என அறியாது கொண்ட சிறு நெகிழ்ச்சியால் அதையே காரணங்காட்டித் தமிழ் எழுத்துகளால் பல வடசொற்களைத் திணித்தும் கலந்தும் மணிப்பவளமாய் பேயாட்ட மாடியதையும் அதற்குப் பின் வந்தோர் அம்மொழிக்கும், எழுத்துக்கும் தமிழோடு இலக்கணங் கண்டதையும் அறிவோம்.

இவை எழுத்து, மொழி வரலாற்றைச் செவ்விதின் உணராது களையிடைத் தோன்றிய பயிர் போலச் தமிழைப் பாழ்படுத்திவிட்டன. அதனால் பல கால், பல இயக்கங்கள் தோன்றிக் களைகட்டும், இன்னும் அக்களைகள் நீங்கியபாடில்லை. போதாதற்குப் புதுக்களைகளும் அச்சுறுத்துவதைத் தமிழுணர்வார் நன்குணர்வர். அந்நிலைக்கு மீண்டும் தமிழைத் தள்ளலாமோ? வேண்டா என்று தமிழ் நலங்காப்பார் எவரும் தமிழானியன்ற சொற்களையே பேணுவார். தவிர்க்கவியலாச் சூழலில் வேற்றுச் சொல்லால் எழுத நேரினும் தமிழ் எழுத்தானே எழுதிப் பேணுவார் என்பது திண்ணம்.

இன்று நமக்கு இன்றியமையாது தேவைப்படுவது எழுத்துத் திருத்தமோ அல்லது எழுத்துக் கடன் பேறோ அல்ல. நமது அறிவியல் வளர்ச்சிக்கு அவை எவ்வகையினும் தடை இல்லை. நாமும், நமது எண்ணங்களும் நமக்குத் தடை. நம்மைவிடப் பன்மடங்கு எழுத்துச் சிக்கலுள் சப்பானும் சீனாவும் கொரியாவும் உலகில் உயர்ந்து நிற்பதற்கு அவர்களது (இடியாப்பம் போன்ற சிக்கலுள்ள) எழுத்துச் சிக்கல் தடையாகவா இருந்தது? இல்லையே! அவர்கள் உள்ளம் முன்னேறத் துடிக்கின்றது. அந்தத் துடிப்பைச் செயலாக்குகின்றனர். செயல் அவர்களை மேலேற்றுகிறது. அறிவியலில், தொழில் நுட்பத்தில், மின்னியலில், வணிகத்தில் உலகில் தன்னினும் வலிய நாடுகளை விஞ்சுகிறது சப்பான். அது தனது வளர்ச்சிக்கு மொழியும் எழுத்தும் தடையாக நிற்கின்றன என்று சீர்திருத்தம் செய்துகொண்டு நிற்கவில்லை. நமக்குக் கோளாறு எழுத்தில் இல்லை, மனத்தில் (எண்ணத்தில்), செயலில், துடிக்கில், தன் முனைப்பின்மைக்குக் காரணம் தேடலில். ஆடத் தெரியாதவள் மேடை கோணல் என்பதுபோல் நம் கையாலாகாத தன்மைக்கு இஃது ஒரு சாக்கு அவ்வளவே.

அண்மையில் கணிப்பொறி வல்லுநர் ஒருவர் தமது சப்பானியச் செலவுப் பட்டறிவு பற்றிக் கூறியவற்றுள் ஒரு பகுதியை எடுத்துக் காட்டி முடித்தல் நலம் பயக்கும்.

'சுற்றுலாவில் அதிகப் படியாகச் செலவழிப்பவர்கள் சப்பானியர்கள் தாம். ஆனால் ஓர் எழுத்துகூட ஆங்கிலம் தெரியாது. ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டு சப்பானில் பிழைக்க முடியாது. பொது கழிப்பறைக்

கதவுகளில்கூட ஆண் எது பெண் எது என்று தெரியவில்லை. சப்பானிய மொழியில்தான் எழுதி உள்ளார்கள். எல்லா எழுத்தும் பூச்சி பூச்சியாக! இந்த எழுத்துகளை வைத்துக்கொண்டு எப்படித்தான் படித்து வெற்றியடைகிறார்களோ என்று வியப்பாக இருக்கும். ஒவ்வோர் எழுத்தும் புனைவுசெய்த திருப்பதிப் பெருமாள் போல இருக்கிறது.

சப்பானிய மொழியின் பட எழுத்துகள் 'ஐடியோகிராப்' என்று சொல்கிறார்கள். சீனா, கொரியா போன்ற அனைத்துக் கிழக்காசிய மொழிகள் எல்லாமே சீனத்துக் காள்சி என்ற எழுத்துகளிலிருந்து வந்தவை..... 'காள்சி ஒவ்வோர் எழுத்தும் ஒரு பொருளை, ஒரு முழுச் சொல்லை குறிக்கின்றது. எகிப்திய ஈரோக்ளரிப்சு போல் இவை மரம், கதிரவன், வீடு.... இப்படி. எளிய சித்திரங்களிலிருந்து இவ்வெழுத்துகள் புறப்பட்டன. தமிழ் போன்ற மொழிகளில் எழுத்துகளுக்குத் தனி பொருள் கிடையாது. ஆனால் காள்சி எழுத்துகள் அனைத்துமே சொற்கள். நாளடைவில் இந்த எளிய படங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கலவைச்சாந்து சேர்த்துக்கொண்டு சிக்கலாயின. குழப்பம் போதாதென்று சப்பானியர்கள் 'காள்சி எழுத்து புதிய செய்திகளுக்குத் தடையாக இருக்கிறது'. என்று பட எழுத்துகளுடன் சில ஓவியங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டார்கள். அவற்றை 'இராகானா காட்டாகானா' என்று சொல்கிறார்கள். புதிய சப்பானிய மொழிப் பட எழுத்துகள், இருவகை ஓவியன்கள் என்று கலந்து இருக்கின்றன. இவற்றை மூன்று வகையாக எழுதுகிறார்கள். மேலும் சில சமயம் இடமிருந்து வலமாகவும் எழுதுகிறார்கள். கடைசிப் பக்கத்திலிருந்து படிக்கிறார்கள்.

இத்தனைக் குழப்பங்கள் இருந்தும் எத்தனை முன்னேற்றம். 'தமிழிலேயே கற்றுக்கொண்டால் நாம் பின் தங்கிவிடுவோம் என்று இனி யாராவது சொன்னால், அந்த ஆளை உதையுங்கள்'

தமிழ் மொழியில் எழுதினால் நாம் பின் தங்கி விடுவோம் என்பார்க்கும் நாம் இதைத்தவிர வேறு என்சொல்ல? இதற்கு மேலும் நமக்கு மேற்கண்ட எழுத்துகள் தேவை என்பார்க்கு நாம் என்ன விடையிறுக்க?

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

7. ஒட்டி

ஒரு நாள் அலுவலகத்திலிருந்து வீட்டிற்கு வரும் பொழுது ஒரு வெள்ளிரும்புக் குவளை (Ever silver Tumbler) வாங்கி வந்தேன். அதில் கடையின் பெயர்ச்சீட்டு மினுக்கு வண்ணத்தில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. இரண்டு அகவை நிரம்பி மழலைச் சொல் மாறாத என் மகனை அது பெரிதும் சுவர்ந்தது போலும்! விரைவில் காயாப் பசையிட்டு ஒட்டியிருந்த அந்தப் பெயர் வில்லையைப் பிரிப்பதும் ஒட்டுவதுமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்த அவன் சிறிது நேரங் கழித்து உறங்கிவிட்டான். அக் குவளையை வாங்கி வைக்கின்றபொழுது நான் அந்தப் பசைப் பெயர்ச் சீட்டைப் பிரித்து எறிந்து விட்டு வைத்துவிட்டேன்.

இரவு உறங்கி எழுந்த என் மகன் காலையில் குவளையைத் தேடி எடுத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்துவிட்டு, 'எங்கேய்பா?, அந்த ஒட்டி?' என்றான்.

எனக்கு விளங்கவில்லை, 'எந்த ஒட்டியப்பா?' என்றேன்,

'அதுதாம்பா அந்த ஒட்டி!'

என் மரமண்டைக்கு ஏறவில்லை!

ஒத்துக் கொண்டால் சரி என்கின்றீர்களா?

'எது அப்பா?' என்று மீண்டும் வினவினேன்.

அவன் நேற்றுப் பசையிட்ட பெயர்வில்லையை எப்படிப் பிரித்துப் பிரித்து ஒட்டினானோ அப்படியே கையால் சைகை காட்டி; 'அந்த ஒட்டி' என்றான்.

எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி-ஆர்க்கிமிடிக் போலக் 'கண்டேன் கண்டேன்' என்று ஓடும் நிலையை அடைந்தேன். நல்ல காலம் ஓடவில்லை!

இன்று நம் மக்களிடம் பெரு வழக்காக ஒட்டிக் கொண்டு தமிழ்ச் சொல் காணவியலா அந்தப் பசைச் சீட்டுக்கு மழலைத் தமிழ் கிடைத்துவிட்டது? அதனால்தான் தமிழ் என்றும் இளமையானது என்கிறார்களோ!

ஒட்டும் செயல் அடிப்படையில் இன்று நம் வழக்கில் ஏற்பட்ட ஒட்டுகள் (Sticks) ஏராளம். ஒட்டியின் அடியாக நமது மகளிர் நெற்றியில் ஒட்டும் பொட்டு (Stick) ஒட்டுப் பொட்டு; ஒட்டும் விலைச் சீட்டு ஒட்டுச் சீட்டு? எனப் பெயர் பெற்றன. இவ்வாறு ஒட்டப்படுவது ஒட்டி ஆயிற்று!

புத்தகம்

பைந்தமிழ்ப் பாசறை

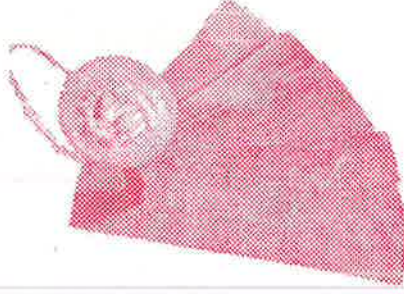
நூல் வெளியீட்டுக் குழுவின் நோக்கங்கள்

உலக முதன் மொழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியுமான தமிழைப் பலப்பல துறைகளிலும் சிறப்புற வளர்த்து மேன்மேலும் வளப்படுத்தவும், தமிழ் மக்களின் தாய்மொழி யுணர்வைச் செழுமைப் படுத்திச் செயல்முனைப்புக் கொள்விக்கவும் வழி செய்யும் நூல்கள் தொடர்ந்து வெளியிடப்பட்டு மக்களிடையே பரவுதல் வேண்டும்.

வாழ்வியல், இலக்கியம், மொழியியல், சொல்லாக்கம், இனநலம், நாட்டுணர்வு, உரிமை மீட்டி, பொருளியற் சீர்திருத்தம், அறிவியல் வளர்ச்சி, மெய்ப் பொருளியல் தெளிவு, சாதியொழிப்பு, பெண்ணடிமை யொழிப்பு, பகுத்தறிவு, மாந்தநேயம் முதலான கருத்துகளைத் தாங்கியனவும், சிறந்த அறிஞர் பெருமக்களால் ஆக்கப்பெற்றனவும், பிறமொழி கலவாத் தனிச் செந்தமிழில் அமைந்தனவுமான நூல்களைத் தொடர்ந்து வெளியிடுதலும் பரப்புதலுமே பைந்தமிழ்ப் பாசறை நூல் வெளியீட்டுக் குழுவின் நோக்கங்களாகும்.

பைந்தமிழ்ப் பாசறையின் பிற வெளியீடுகள்

1. தமிழினம் அன்றம் இன்றும்
- திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார்.
(மறு பதிப்பு அச்சில்) உரு. 5.00
2. திருவள்ளுவர் ஆண்டு
அல்லது தமிழாண்டு
- திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார்.
(மறு பதிப்பு அச்சில்) உரு. 3.00
3. விளக்கணி விழா
(தீபாவளி) - குறுவெளியீடு,
பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்.
(அச்சில்) உரு. 0.50
4. வல்லினம் மிகுதலும்
மிகாமையும்
- திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார்
(அச்சில்) உரு. 2.00
5. தமிழீழம்
பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்,
உரு. 55.00
6. பாவேந்தரும் பைந்தமிழும்
- திருக்குறள்மணி புலவர் இறைக்குருவனார்
உரு. 10.00
7. இளமை விடியல்
பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்,
உரு. 50.00